

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HAVA UYANIYOR'UN ÇOKSATAN YAZARI

ELISE KOVA

GİRDAP GÖRÜLERİ

GİRDAP GÜNLÜKLERİ • BİRİNCİ KİTAP

YABANCI

GİRDAP GÖRÜLERİ

için övgüler

“Büyüyü, güçlü kadın kahramanları,
aile bağlarını ve şeytani komploları sevenler
bu dünyada kendilerini kaybedecek.”

—TONJA DRECKER

“Solaris İmparatorluğu’na dönmek beni
kesinlikle hayal kırıklığına uğratmadı. Hem yeni
okurlar hem de bu dünyaya eskiden beri aşına olanlar
büyü, macera ve romantizmi tek bir pakette
sunan bu hikâyeye bayılacak.”

—FAE CRATE

“Genç-yetişkin fantastik türünün
başına gelen en güzel şey.”

—DANY READS

“Yeni okurlar da eski hayranlar da insanın nabzını
hızlandıran bu duygusal maceraya bayılacak.”

—THE READING FAERY

GİRDAP GÖRÜLERİ

ELISE KOVA

GİRDAP GÖRÜLERİ

GİRDAP GÜNLÜKLERİ 1. BİRİNCİ KİTAP

Çeviren
Ece Yücesoy

Girdap Görüleri
Özgün Adı | *Vortex Visions*
Elise Kova

Yabancı Yayınları | 457

Yayın Yönetmeni | Ece Çavuşlu
Redaksiyon | Elif Nihan Akbaş
Düzeltili | Ece Çavuşlu
Grafik Uygulama | Aslıhan Kopuz

1. Baskı, Mart 2023, İstanbul
ISBN: 978-625-8387-69-8 (karton kapak)
ISBN: 978-625-8387-70-4 (ciltli)

© Elise Kova, 2019
© Yabancı Yayınları, 2023
Türkçe Çeviri © Ece Yücesoy, 2023

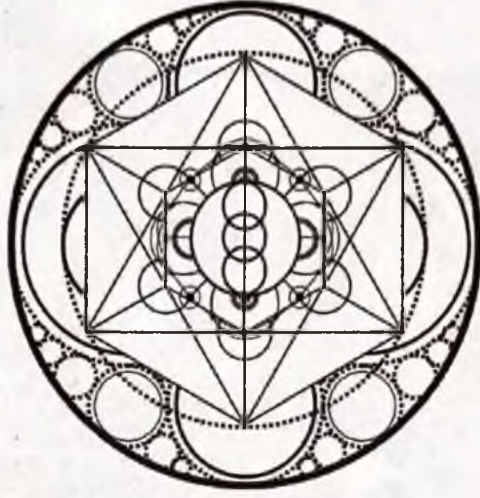
Sertifika No: 63989

Bu eser Silver Wing Press, LLC aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

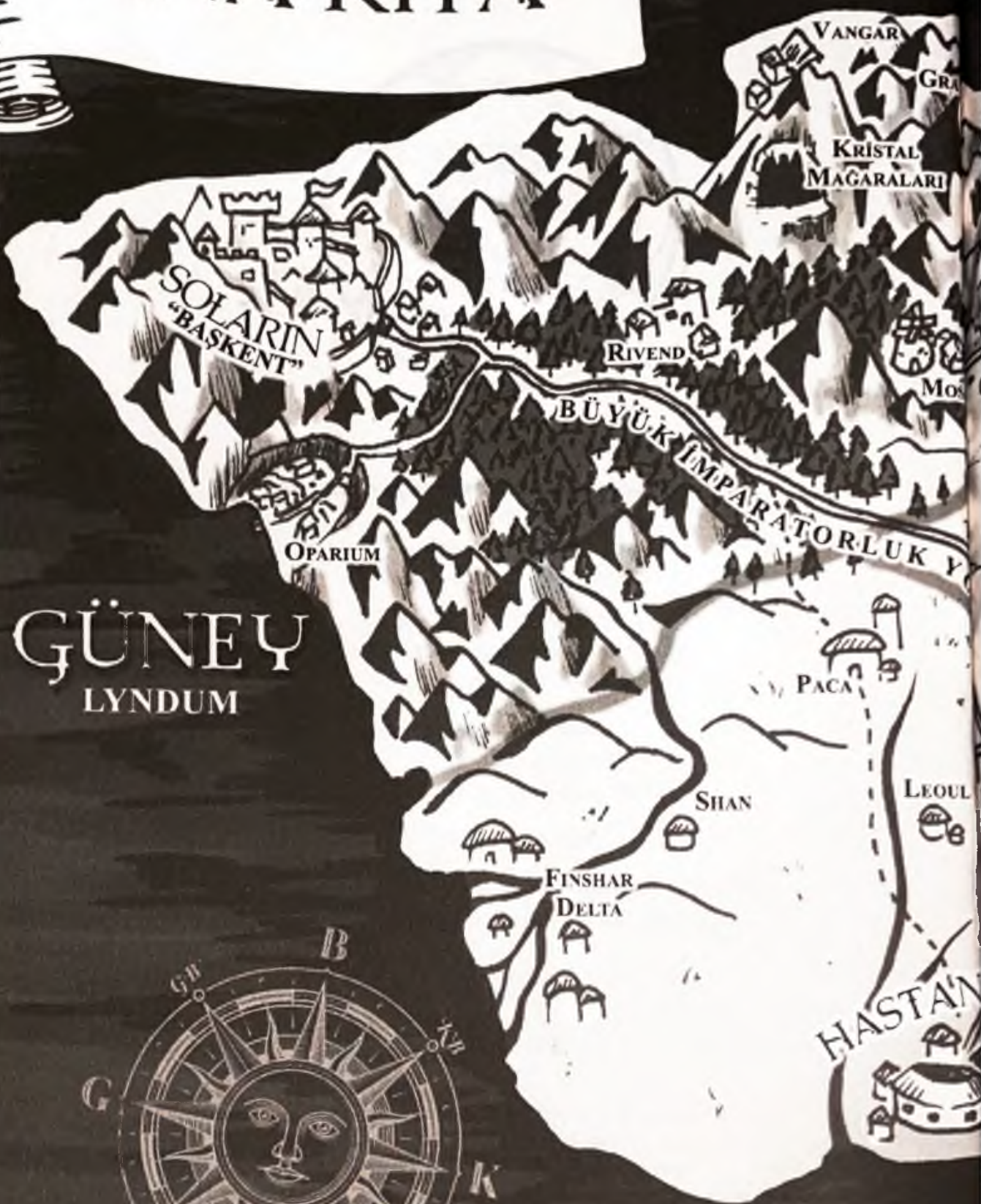
Yabancı™ İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 – Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanci yayinlari.com – info@yabanci yayinlari.com – www.ithaki yayin grubu.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu - İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 – denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 48625

*Rüyalarından hiç uyanmayan hayalperestler
ve hiç vazgeçmeden harekete geçenler için*

ANA KITA

DOĞ
CYVEN

HİLAŁ
KITASI

ENGEL ADALAR

BATI
MHASHAN

Qui

NORIN

XIA

LAU

YON

KESİŞİM

SILME

ORE

ANTO

POHEAT

DAMACIUM

GEÇİT

İo
GÖLÜ

SORICIUM

ALDA

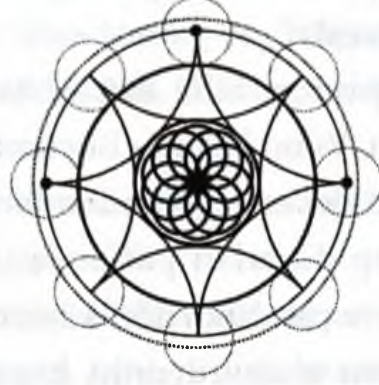
KUZEY
SHALDAN

"İyi iş becerdin ama her şey daha yeni başlıyor.
Girdap halen dönüyor."
—*Kristal Taç* (Hava Uyanıyor 5)

BİRİNCİ BÖLÜM

KARANLIKTA DUDAKLARI acı bir tebessümle kıvrıldı.

Sadece bir mum, başka bir şey değil, dedi Vi kendine. Komodinin ucundaki mumlukta duran tek bir mum. Vi endişesini yatıştırmaya çalışarak derin bir nefes aldı. Hâli absürt, hatta gülünçtü; Ana aşkına, o bir *Solaris*'ti. Ancak bu mum, gözünü ormanda bir yaratıkla savaşıma fikrinden daha çok korkutmuştu.

Çoğu Alevtaşıyıcı bu mumu tek bir düşünceleriyle yakabilirdi. O da aynısını yapabilmeliydi. Vi'nin elleri yumruk hâlini alıp çarşafı dizine çekti. Derinlerinde bir yerde aşılmaz bir duvar vardı. İçindeki büyü kıvılcımını güçlkle ortaya çıkarabilmekten fazlasını yapamayan Vi o duvarın bir tarafındaydı, öteki taraftaysa atalarının gücü vardı.

Parmakları gevşedi ve muma uzandı. Yanmış fitil ellerinde boyulu boyunca kara bir is lekesi bıraktı, gece karanlığında neredeyse görünmez bir izdi.

"Sadece bir mum," diye tekrarladı Vi yüksek sesle, bir büyü kırıntısı aranıyordu. "Sadece ufacık bir kıvılcım yeter."

Parmaklarının arasındaki karanlıkta beyaz bir şimşek çaktı. Fitil tutuşup alevlendi ve Vi rahatlayarak iç geçirdi. Bir an için alevlerin parmak uçlarında dans edişini izledi ve bu küçük, istikrarlı ateşin kendine ait olduğunu hayal etti.

Sonra elini hızla geri çekti ve yatağını örten ince yün battaniyeyle birlikte bu düşünceyi de bir kenara itti.

Hayallere harcayacak zamanı yoktu. Yapmak istediği şeyler vardı ama yeterli zamanı yoktu. Veliht Prenses olarak yükümlülükleri fazlasıyla erken başlayacaktı.

Hava taze kesilmiş odun, bitki özü ve sabah neminin keskin aromasıyla ağırlaşmıştı. Vi bu kokuyla büyümüştü. Odası, Kuzey'in başkenti Soricism'daki devasa ağaçlardan birinin gövdesine oyulmuştu. Odasının ahşap duvarları pürüzsüz ve cilalıydı. Boğumlu tavandan aşağı sarkan ve yatağının dört köşesine dolanan dekoratif köklerle dallara bir tezat oluşturunuyordu, hepsi de bir Yerkırıcı'nın büyümlü ellerinden çıkmaydı.

Yatağının ayak ucundan uzaklaşırken mumundan yayılan ışık halesi tam karşıdaki şifoniyein üzerinde bulunan yaldızlı çerçevelerden yansıyarak pırıltılar saçtı. Birkaç çerçeve vardı ancak hepsi aynı üç kişinin detaylı bir şekilde resmedilmiş portrelerini sergiliyordu — annesi, babası ve erkek kardeşi.

Normalde üç yıl önce kavuşmuş olması gereken ailesi. İmparatorluk'un başkenti Solarin'in güneyinde yaşayan ailesi. Onu politik bir anlaşma karşılığında takas eden ailesi.

"Bir yıl daha," diye mırıldandı resimlere doğru. Gözleri kardeşinin lepiska buklelerine takıldı. Vi'nin koyu bukleleriyle taban tabana zıttı. Onlara bakan biri ikiz olduklarını tahmin edemezdi. Vi, porteye baktıkça boğazında büyüyen yumruyu yutkunmaya çalıştı. "Sen de iyi ki doğdun, kardeşim."

Vi ailesinin ona bakan gözlerine sırtını dönüp şifoniye ve pencere arasındaki köşeye istiflenmiş küçük malzeme yığınınına yöneldi.

Her şey dün gece ve ondan önceki gece bıraktığı gibiydi. Yayı ve sadağı çivisinde asılıydı, tepeden beş altı okun tüyleri çıkıyordu. Metalik bir güneş —Solaris arması— yaklaşan mum ışığıyla birlikte parladı, ardından düzgün bir şekilde katlayıp sadağın altındaki sandalyeye koyduğu kıyafetler aydınlandı.

Sadece üç günlüğüne gidecekti. Fazla bir şeye ihtiyacı yoktu.

Ama Vi elinde ne kadar kıyafet ve erzak varsa hepsinin envanterini çıkarmıştı. Çıkarmasa ölecekmış gibi...

Bu değerli üç özgür gün, her yıl elde edebildiği yegâne şeydi.

Doğum gününün en güzel getirisi.

“Yola koyulmadan önce son bir şey,” diye mırıldandı kendi kendine, eşyalarından uzaklaşarak. Mumunu alarak yatak odasından dışarı çıktı.

Dairelerinin oturma odasında bir masa ve iki kanepa vardı, gerçi Vi yalnızken onları pek kullanmazdı.

Bu da çok nadir kullanıldıkları anlamına geliyordu.

Ana girişin dört kapısı vardı, Vi’nin az evvel çıktığı yatak odası bunlardan biriydi. Saat yönüne doğru bir sonraki kapı şahsi çalışma odasına, ondan sonraki de sınıfına açılıyordu; ardından, ip köprüler ve geniş dallarla Soricism Kalesi’nin geri kalan kısmına bağlanan bir dış balkona çıkan ana kapı geliyordu.

Dairelerini hep bir papatyaya benzetmişti. Oturma odası çiçeğin sarı merkeziydi ve diğer her şey devasa bir ağacın gövdesindeki taçyapraklar gibi onun etrafında dönüyordu.

Vi çalışma odasına gitti.

Gün içinde oda duvarlar boyunca sıralanmış kitaplıkların arasında kalan çalışma masasının tepesindeki pencereden ışık alırdı. Şimdiyse tüm asılı haritaların ve kitap sırtlarının üzerine mum ışığı düşüyordu. Ama aynı zamanda orada olmaması gereken bir şeyi de gözler önüne seriyordu.

Vi eriyen mumun şamdanın ucundan parmaklarına aktığını fark etmedi. Daha önce orada olmayan beş nesneyle bir bakışma yarışına girerken nefesi boğazında takıldı. Ona ilk hediye bırakılışı değildi tabii ama yine de her yıl onu hazırlıksız yakalıyordu.

Aklının küçük, kötücül bir yanı ona bu yılın ailesinin ondan vazgeçtiği yıl olacağını söylüyordu hep. Onun yuvasına dönmesini hiç istemediklerini – onu en başından beri hiç istemediklerini. Bu şüpheleri, ailesinin Kuzey’in şu anki Şefi Sehra’yla anlaşma yapmaya ne kadar hevesli olduğuna dair söylentilerle birleşiyordu aklında.

Vi, hayatının on dört yılını vesayet altında geçirmesiyle güvenceye alınmış barışın ana amaç değil de ondan kurtulmalarının yanında gelen ikincil fayda olduğu düşüncesini bir türlü atamıyordu aklından.

İşin aslını biliyordu tabii. Anlaşma Vi doğmadan çok önce yapılmıştı Ebeveynleri daha evlenmeden önce. Eğer anlaşma olmasaydı belki de Vi hiç doğmayacaktı çünkü babası o anlaşmadan önce Sehra'yla nişanlıydı... Ama ne zaman doğum günü yaklaşırsa, bilinçaltı mantığı reddediyor ve şüpheleri seslerini yükseltiyordu.

Ve ne zaman hediye yığnını görse, keyif dolu bir an boyunca şüphelerini bastırıyordu. Vi odayı geçip parmaklarını paketlerden birinin kurdelesine doladı hafifçe.

"Seni ne zaman buraya koydu?"

Vi mumunu bıraktı ve Solaris mavisıyla İmparatorluk'un altın renginin bir arada olduğu bir kâğıda sarılı, silindir oluşuyla dikkat çeken bir hediyeye doğru ilerledi. Kardeşinin karttaki el yazısını tanıdı.

Senato, kardeşinin onu ziyaret etmek için kuzeye gelmesine izin vermiyordu. Vârislerin ikisinin de İmparatorluk'un eski düşmanlarının elinde olması riskini alamayacaklarını söylemişler ve konu ne zaman açılrsa yaygara koparmışlardı. Yani annesiyle babası onu ziyaret etse de, ikizini yalnızca mektuplardan ve portrelerden tanıyordu.

Vi kabartmalı, zarif ambalajı açıp içindekini çıkardı. Tam da tahmin ettiği gibi bu bir proje tüpüydü. Yılın en kasvetli günü olmasına rağmen Vi gülümsedi. Sadece kardeşinden gelen bir harita bunu başarabilirdi.

Narin haritayı tüpten dikkatlice çıkardı ve detaylı şablonu açtı.

"Solaris Kalesi – Gül Bahçesi," diye okudu yüksek sesle, sonra da kardeşinin Solarin Kalesi'ne ait daha önce gönderdiği krokilerin yanına iğnelemek için raflarda boş yer aramaya koyuldu.

Kitaplıklar öylesine sıkış tıktı ki kitap sırtlarının arasından gölge bile geçemezdi – her şekil ve boyutta parşömenlerle, tomarlar ve

kâğıt yığınlarıyla ağzına kadar doluydu. Rafların dış yüzeyine raptiyeyle haritalar tutturulmuştu; bazıları profesyoneller tarafından hazırlanmışken diğerlerine Vi'nin eli değmişti – bir kısmını kendi elleriyle çizmiş, bir kısmını da süslemişti. Mürekkebin ve karakalemin sarmal çizgilerinde, daha önce hiç görme şansı bulamadığı ancak bir şekilde tanıyormuş gibi hissettiği yerlere dair sayısız hikâye saklıydı.

Bir gün, eğer fırsatını bulursa ziyaret etmeyi arzuladığı yerler...

Vi nispeten boş bir yer bulup şablonu üst köşelerinden raptiyeledi, böylece ihtiyaç duyduğunda onu kaldırıp arkadaki raflara erişebilecekti. Parmakları mimarın hünerli ellerinden çıkma çizgileri izledi ve kardeşinin bu sefer bulduğu isimsiz sanatçıya içinden teşekkür etti.

Masasına döndü ve ailesinden gelen diğer hediyeleri inceledi. Elecia Hala ve Jax Amca. Onların hediyelerini de şeklinden anlayabiliyordu, çoğunlukla kitaplardı. Bu da garip görünen tek parçanın gözüne daha da batmasına sebep oluyordu.

Siyah ipeğe sarılmıştı ve neredeyse tüy kadar hafifti. Kutuyla notu bir arada tutan siyah kurdelenin altına siyah bir zarf sıkıştırılmıştı. Vi tepedeki düğümü çözüp mektubu aldı ve şüpheleri doğrulandı.

Siyah, İmparatorluk'ta garip bir renkti. Kimse siyahla bağdaştırılmak istemezdi... büyücüler haricinde.

Siyah zarfın arkasında gümüş bir mühür vardı: Mükemmel bir daire oluşturacak şekilde kendi içine kıvrılmış bir ejderha, ortadan ikiye bölünmüş ve iki parçanın arası hafif açılmış. Buna Kırık Ay deniyordu ve Büyücüler Kulesi'nin sembolüydü.

Parmağını mührün arasına kaydırarak nazikçe mektubu açtı.

Sevgili Vi,

Sana resmî bir şekilde hitap etmediğim için beni affet ama sen doğmadan çok öncesinden beri annenin yanında olduğumdan, benim için her zaman kıymetli bir çocuk olacaksın.

Annen seninle erkek kardeşini doğururken kapısında bekliyordum. Seni daha bebekken kucağıma aldım. Annen hâlâ benim dünyadaki en iyi arkadaşlarımdan ve senin yokluğunun verdiği acı hakkında bana içini döküyor.

Seni yalnızca Vi olarak tanıyıp sevdim, ne daha azı ne daha fazlası.

Annen on yedi yaşındayken Dışavurmaya başladı ve babanın yardımıyla Uyanış yaşadı. Senin güçlerinin henüz Uyanmış olmamasıyla ilgili endişeleri konusunda bana danıştı. Ona canını sıkmamasını ve sana birtakım tavsiyelerde bulunacağımı söyledim. Sana inanıyorum, Vi.

Söylediği şey, Vi'nin okumayı kesmesine ve mektubu çöpe atmasına yeterdi aslında.

*Endişelenme. Onun hakkında hiçbir şey bilmeyen, dünyanın öbür ucundaki biri için söylemesi kolaydı tabii. Bu adam onun büyüye karşı verdiği savaşla ilgili ne anlayabilirdi ki? Vi, onun namlı Alevtaşılıkların soyundan gelip de büyüsünün ucuz bir numara-
dan ibaret olduğunun ortaya çıktığını hiç sanmıyordu.*

Yine de paketin içindekini merak ettiğinden ve mektubun da yarısına kadar gelmiş olduğundan istemeye istemeye okumaya devam etti.

Bu hediye sana büyüünün ona en ihtiyaç duyduğumuz anlarda bizi akıl erdiremediğimiz şekillerde bulduğunu anımsatmak için sunmak isterim.

Sen doğmadan öncesinden beri bende. Yıllar yıllar öncesinden beri... Dünya en karanlık zamanlarını yaşarken ve umut kaybolmuş gibi görünürken annen boğucu ihtimallerin üstesinden gelme ve büyüüne kavuşma gücünü bu hediye sayesinde buldu. Kendimi içinde bulduğum durum ne kadar imkânsız görünse de asla vazgeçmemem gerektiğini hatırlatması için bunu yanımda tuttum.

Şimdi, buna senin benden daha fazla ihtiyacın olabileceğini düşünüyorum. Belki büyünü bulmana yardımcı olur, tıpkı kanalı zorla kapatıldığında annenin büyüsunü yeniden kıvılcımlandırdığı gibi.

Seninle tanışmak ve bildiklerini sana öğretmek için sabırsızlanan arkadaşın,

Fritznangle Chareem, Büyücülük Bakanı

Vi'nin gözleri "öğretmek" kelimesine takıldı. Öğretecek bir şey yoktu. Kendi de demişti değil mi? Büyüsünün tamamen Uyanış yaşamadığını biliyordu?

Yine de merakına yenilerek pakete baktı ve ipek kurdeleyi çözünce küçük, gümüş bir kolyeyle karşılaştı.

"Bir madalyon mu?" Vi hediyeı kaldırdı ve gözlerini kısarak zincirine baktı. Bu halkaları daha önce nerede gördüğünü çıkarmıyordu ama gördüğünden emindi. İnkâr edemeyeceğı bir aşinalık hissediyordu. Zincir madalyonun tepesindeki kurma kolunun etrafından dolanıyordu, orada Vi'nin şimdi bastığı küçük bir düğme vardı. Madalyonun sade yüzeyine baktı – beyaz bir arka planın üzerindeki siyah sayılara. "Bir saat." Vi ellerine bakmaya devam etti ama hareketsizlerdi. "Bozuk bir saat mi?"

Bu kesinlikle şaşırtıcı bir hediyeıdi. Babası saat yapma sevgisiyle bilinirdi, köklerinin Norin'e dayandığı söylenen, hayranlık uyandırıcı bir zanaattı. Belki de bir zamanlar annesine yaptığı bir hediyeıdi bu?

Vi madalyonun kapağını kapadı. Bu hareketiyle, parmaklarından istemsizce bir kıvılcım çıktı. Akkor yıldırım bir yay çizerek saatin etrafında çatırdayıp onu yuttu ve kısa bir an için orada bir şey hissetti... ama dikkati alevlerin çizdiği ikinci yayla hemen dağıldı – bu sefer çalışma masasına inmişti.

"Hayır!" Tüm çalışmalarının yer aldığı kâğıtlar alev alırken Vi ellerini öne uzattı. Parşömenlerin bu kadar hızla dumana karıştığını daha önce hiç görmemişti.

Kontrol et, diye emretti Vi zihninden. Büyüsünün ondan çıktığını, alevleri boğduğunu ve üzerlerinde kontrol kazandığını gözünde canlandırmaya çalıştı. Ancak alevler kıpırdanıp debelendi, kaygan ve değişkenlerdi; Vi onları zaptedemiyordu ve o değerli çalışma odası göz açıp kapayıncaya kadar yok olabilirdi. Yuvasıyla olan tek bağlantısı küle dönecekti. O...

Alevler birdenbire öylece sönüverdi.

Vi kocaman açılmış gözleriyle masasının kararmış köşesine baktı. O an, alevler sanki sonsuza dek yanmış gibi gelmişti. Sanki dört bir yanını cehennem çevrelemiş gibi. Aslında birkaç saniye sürmüştü ve geriye hafif bir yanık bırakmıştı.

Peki o gerçekten... Vi ellerini yüzüne götürdü ve avuçlarına hayretle baktı.

“Fazla heyecanlanma.”

Vi’nin sırtı kaskatı kesildi ve sesin kaynağına doğru yavaşça döndü. Jax kollarını göğsünde kavuşturarak kapıya yaslanmıştı. Neredeyse Vi’ninki kadar uzun olan siyah saçları başının tepesinde dağınık topuz yapılmıştı. Tutamların yarısı omuzlarına dökülüyordu.

“Sendin, değil mi?”

“Sen yapmış olsan anlardın,” diye yanıtladı Jax acı verecek bir netlikle. Tabii, büyüü üzerinde aniden kontrol kazansaydı anlardı. Tıpkı kendisiyle gücü arasında duran duvardaki çatlaktan bakmayı bırakıp tamamen Uyanış yaşasa anlayacağı gibi. “Bakıyorum da hediyelerini bulmuşsun.”

Vi, konunun değişmesine memnun oldu. Büyüsü hakkında düşünmeyi olabildiğince ertelemek istiyordu.

“Onları getirdiğin için teşekkür ederim. Hoş bir sürpriz oldu.” Vi hediyelerin aylar öncesinden gönderildiğini biliyordu. Ama Jax her zaman onları saklar ve doğum gününü beklerdi. Vi adamın bunu onu neşelendirmek için yaptığını biliyordu ve hediyelerin aslında genel ruh hâlini hiç değiştirmediyi söylemeye yüreği el vermemişti.

“İyi bir şeyler gelmiş mi? Yoksa sadece sıkıcı kitaplar ve haritalar mı var?”

“Kitaplar ve haritalar sıkıcı *değildir*.” Vi, Jax’in onu sinirlendirmeye çalıştığını biliyor ve ona bu tatmini yaşatmak istemiyordu. “Belki sen de arada sırada okumayı denesen böyle kültürsüz bir avare olmazdın.”

“*Lord Kültürsüz Avare* demek istedin sanırım, çok teşekkür ederim.” Vi bunu duyunca alaycı bir homurtuyla güldü. “O ne?” Jax elindeki saati işaret etti.

Vi bakışlarını saate indirdi, elinde tuttuğunu bile unutmuştu. Derisinin üzerindeki metal sıcaktı, hatta fazla sıcak bile sayılabilirdi. Eğer dikkatli olmazsa içindeki hassas mekanizmayı eritebilirdi. Şansına, kendi kıvılcımı etrafında dans etmeye karar vermeden önce çoktan kırılmıştı.

“Büyücülük Bakanı...”

“Sadece Fritz diyebilirsin,” diye kıkırdadı Jax.

“Fritz... doğru. İşte o yollamış.” Vi saati boynuna taktı.

“Sana yakıştı,” diye övdü amcası. Jax’in gözleri, saat sanki ona da garip bir şekilde aşına gelmiş gibi saatte oyalandı. O da Vi’yle aynı şeyi düşünmüştü belli ki. “Baban mı yapmış?”

“Söylememiş.” Vi omuz silkti. “Sadece anneme ait olduğunu yazmış.” Bu da saati kalbine yakın tutması için yeterli bir sebepti.

“Hediyelerin geri kalanını açmak için sonra zamanın olacak.” Jax çalışma odasının pencerelerinden birine baktı. Sabahın ilk saatlerinin karanlığı sonunda yerini şafağın soluk renklerine bırakıyordu. “Mağaralara inmeliyiz.”

Cevabı bilse de “Mecbur muyum?” diye sorma cesaretini gösterdi Vi. “Bugün doğum günüm.” Bugünden nefret ediyor olabilirdi ama seve seve bir bahane olarak kullanırdı.

“Evet.”

“Sen gerçekten kalpsizsin.” Vi bunları amcasının canını acıtmak için söylememişti ve Jax’in sırtışı da zaten üstüne alınmadığını gösteriyordu.

“Pek çok olumlu özelliğimden biri.”

“Hadi, halledip kurtulalım şu işten.” Vi kapıya doğru ilerlerken abartılı bir şekilde gözlerini devirdi.

Hayatının kuralları basitti, önceden belirlenmişti ve acı verecek kadar netti.

Eğer kuralları harfiyen uygular ve örnek bir müstakbel İmparatoriçe gibi davranırsa ödülü ailesine kavuşmak olacaktı. Güzel, rahat hapishanesinden özgür bırakılacaktı.

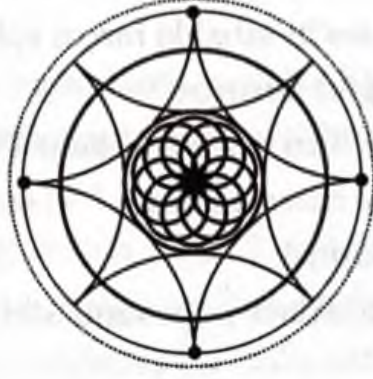
Teoride.

Oysa aslında on dört yaşına bastığında yuvasına dönmeliydi. Ama o upuzun üç yıl bitmek bilmemiş ve işte on yedi olmuştu. Hâlâ Kuzey’deydi. Hâlâ Soricism vesayetindeydi – “güvenliği” için kaleye kapatılmıştı. Hâlâ kapana kısılmış hissediyordu, o çok yüksekteki belirsiz politik halkaların üzerinden atlamaya çalışmakla geçen günler rutini olmuştu artık, öyle ki çoğu zaman nerede olduğunu pek bilmiyordu.

Sürekli sorunlar çıkmış, bir şeyler ertelendikçe ertelenmiş ve bu da güneye gitmesine engel olmuştu. Günler hızla akıp gitmiş, gittikçe azalan umudu Vi on yedi yaşına geldiğinde yerini tamamen içinde büyüyen karamsarlığa bırakmıştı.

Tek bir amacı vardı ve o uğurda sarf ettiği her çaba gitgide boş gelmeye başlamıştı ona. Şimdi de çabalarının en nafilesine doğru yola koyulmuştu: Büyü eğitimi.

İKİNCİ BÖLÜM

HAVA DAHA TAM AĞARMAMIŞ olmasına rağmen Vi çoktan kan ter içinde kalmıştı. Boynundan yakasına akan ter gömleğinin sırtına yapışmasına sebep oluyordu. Tenine yapışan kumaş, nefesi boğazına takılmış gibi bir his veriyordu.

Büyüsünü yüzeye çıkarmaya çalışmanın hiçbir keyifli tarafı yoktu. Omuzları çöktü, bütün bedeni sızlıyordu. Yataktan çıkalı daha birkaç saat olduğu hâlde iyi bir uyku çekmeye ihtiyacı varmış gibi hissediyordu.

“Yeniden denemeye hazır gibisin...” dedi Jax dövüş çukurunun karşısından. Vi son başarısızlığının yarattığı bitkinliğin –ve hüsranın– ardından nefesini düzene sokmaya çalışırken Jax merdivenlere oturmuştu.

“Bu büyümü uyandırmak için kaçınıcı teşebbüsümüz? On yedi bininci falan mı?”

“On yedi bin birin uğurlu bir sayı olduğunu duymuştum.”

“Yalancının tekisin,” diye mırıldandı Vi. “O kadar insan varken nasıl oldu da sen Veliaht Prenses’in muhafızı oldun?” Bu soru, aralarında süregelen bir şakaydı. Vi cevabını uzun zamandır biliyordu.

Jax öz amcası olmasa da ebeveynlerinin çok eski bir arkadaşıydı. Deli Kral Victor’un çöküşünden sonra, meşhur savaş birliğini –Altın Muhafızlar’ı– yeniden kurması için seçilmişti hatta. Ama Vi

doğduktan sonra onunla Kuzey'e gelmeyi tercih etmiş, ona bakmak için her şeyi geride bırakmıştı.

Resmî unvanı muhafız olabilirdi ama Vi için bir baba figürüne en yakın kişi Jax'ti.

"Çünkü şu an Prenses'in sabahki hırçın ruh hâllerine katlanabilen tek kişi benmişim gibi duruyor."

"Eğer hırçınsam suçlusunu sensin. Veliht Prenses'inin huzurundayken biraz daha çaba harcayabilirsin." Vi soylu bir hava takınmaya çalışarak sırtışını bastırdı.

"Daha altına bez takarken poposunu sildiğim bir prenses için mi? Hayır, harcamam."

"Tahta olan hizmetiniz fazlasıyla takdir ediliyor." Vi bir reveransla yerlere kadar eğildi, alayını vurgulamak için poposunu iyice çıkardı.

"Ediliyor mu gerçekten? Ailenin takdirini gösterme yöntemi bir garip. Senin saçmalıkların, ebeveynlerinin saçmalıkları..." Eğer bu kelimeleri söyleyen başka biri olsaydı Vi ailesini korumak için öfkeyle karşılık verirdi. Ama söz konusu Jax'ken öyle yapmaması gerektiğini biliyordu.

Jax ne isterse onu söyleyebilirdi. Vi onun kendisi ve ailesi için hiç düşünmeden öleceğini biliyordu.

"Eh, şimdi de Solaris'in son üyesinden büyü yerine saçmalık alıyorsun."

"Senin büyüün sadece inatçı, saçmalık değil." Jax ona yorgun bir gülümsemeyle baktı. "Büyün yakında tamamen açılacak, hissediyorum."

"Ya dediğin gibi olmazsa?" diye sordu Vi yumuşak bir ses tonuyla, en büyük korkularından birini itiraf etmişti. "Dışavurduğumdan beri iki yıl geçti bile. Ya tamamen Uyanmışsam ve gücüm bu kadarsa?"

"Bu dediğine inanmıyorsun." Jax ayağa kalktı. "Bana içinde hissettiğin kıvılcımdan bahsetmiştin. Bakabildiğin ama ulaşamadığın o ışık gediğinden."

"Belki o başka bir şeydir?" Gerçi ne olabileceğini Vi de bilmiyordu.

“Ya da belki de sadece denemeye devam etmemiz gerekiyordur.”

“Peki bugünlük bitirsek ve ben de gerçekten elde edebileceğim bir şeylere odaklansam? Derslerime hazırlanabilirim, haritalarım üzerine çalışabilirim ya da ebeveynlerimin gönderdiği kitapları okuyabilirim...”

“Zihinsel enerjini haritalarına olduğu kadar büyüne harcasaydın şimdiye çoktan kanalını açmış olurdun, biz de burada dikilmezdik.”

Bu yapmak istediği en son şeydi. Vi yukarı, baş döndürücü yükseklikteki ağaçlara baktı. Soricism Kalesi hem içeride hem de etraflarındaydı. Uyanmaya başlamış bir soylu evi – bu da Vi’nin aklına bir fikir getirdi.

“Acıkmadın mı? İçeri girip Renna’nın her doğum günümde benim için yaptığı o güzel, kocaman tava kekinden yiyebiliriz. Hani minik tereyağı kalıpları ve taze orman meyveleriyle beraber üzerine şurup döktüğü? Belki de senin bayıldığın o romla çırpılmış krema-
dan da vardır?” Vi’nin ağzı çoktan sulanmaya başlamıştı ve midesi de duruma ayak uydurarak guruladı.

“Bir de gücünün tadına tam anlamıyla baktığında ne kadar tatlı geleceğini bir düşün.”

“Miden kendini yerken büyü öğrenmek zor.” Vi’nin dudaklarında umut dolu –ama nafile olduğunu bildiği– bir gülümseme belirdi. “Doğum günü avıma yarın çıkacağım, bugün gücümü korumam gerek elbette.”

“Beni yiyecek vaatleriyle kandıramayacaksın... Renna’nın tava kekleri ne kadar lezzetli olursa olsun.” Vi itiraz etmek için tekrar ağzını açtı ama Jax onun konuşmasına müsaade etmeden devam etti. “Bir kez daha dene, Vi. Ama gerçekten dene. Ondan sonra gitmene izin vereceğim.”

Vi bu uzlaşmanın bir zafer olduğunu biliyordu ama hiç de öyle gelmemişti nedense. Yanakları alev aldı, kime daha çok kızgın olduğunu bilmiyordu: Pes etmediği için Jax’e mi yoksa büyüsu konusunda bu kadar zayıf ve korkak olduğu için kendine mi?

Omuzlarına iki ağır el yerleşti, onu sımsıkı tutup hafifçe silkeledi. Vi başını kaldırıp Jax'e baktı, esmer teninde öne çıkan kopkoyu gözlerine. "Yapman gerektiğini biliyorsun."

"Biliyorum." Vi derin derin iç geçirdi. "Senato büyü öğrenmemi bekliyor. Aynı zamanda Kule de kullandığımı görmek isteyecektir. Muhafaza etmem gereken bir soydan geliyorum..."

"Hepsinden önemlisi, Uyanış yaşaman geciktikçe, olası, kaçınılmaz salıverilme çok daha şiddetli olacak." Sesinde ölümcül bir ciddiyet vardı. "Gelecekteki hükümdarlığının önünde yeterince olumsuz durum var, Vi. Burada büyümüş olman. Büyücü olman. Bir de büyü olayını malzeme etmelerine izin verme. Uyanışını burada yaşa, güvenli yerde."

Söz konusu Güneyli soylular olduğunda her etkinin eşdeğer bir tepkisi oluyordu. Romulin onlardan Vi'nin başarısız olmasını bekleyen çingiraklı yılanlar gibi bahsediyordu. Yaptığı her hatada keyiflenen. Tabii toplum içinde değil ama kapalı kapılar ardında.

Onlar gölgelerden onu yaylım ateşine tutarken güneşin altında dikilmeye zorlanan Vi'ydi.

"Bir kez daha?" diye ısrar etti Jax. "İyice uğraş ama."

"Son ama. Sonra bugünlük bitireceğimize söz veriyor musun?"

"Söz."

"Tamam." Vi istemeye istemeye elini kaldırdı. Bugünlük son bir büyü teşebbüsü daha. *Ne zararı olurdu ki?*

"Unutma, kanalını açarken fiziksel bir hareketle desteklemek yardımcı olur."

"Her şeyin bir sırası var. Güçlerimi uyandırana kadar kanal açacak değilim."

"İyi alışkanlıkları baştan edinmek önemlidir," diye ısrar etti Jax. "Belki gücünü ortaya çıkarmana yardımcı olur."

"Akla gelebilecek her fiziksel hareketi denedim."

"O zaman akla gelmeyecek bir tanesini dene."

"Sanırım parmak kütletmekle devam edeceğim," diye mırıldandı Vi.

“Nasıl istersen.” Jax omuz silkti ve Vi adamın ona ne kadar az inandığını gördü.

İnan bana, demek istedi. Belki büyü konusunda ona inanan tek bir kişi olsa yetecekti. Ama o bile kendine inanmazken Jax’ten bunu nasıl isteyebilirdi?

Fritz’in mektubu aklına geldi yine.

Sana inanıyorum, Vi... Büyü ona en ihtiyaç duyduğumuz anlarda bizi akıl erdiremediğimiz şekillerde bulur.

Eli boynundaki saate gitti. Vi onu sıkıca tutup gözlerini kapadı. Belki bu sefer de içindeki kıvılcımı ortaya çıkarırdı.

“Beni bul,” diye fısıldadı.

Vi bunun göklerdeki Ana’ya bir dua mı yoksa dinleyen kim varsa ona bir yakarış mı olduğunu bilmiyordu. Ama bu kelimeler sabahtan beri ona doğru gelen tek şeydi. Jax duyduysa bile belli etmedi.

Vi, bir elinde saat, öteki eli öne uzanmış hâlde içinin derinliklerine daldı. Yüzeye çıkması için gücü kandırmaya çalıştı, bileği ve elindeki gözeneklerden geçip derisinin altında çatırdadığını hissetti ve titreşen sıcaklık sonunda bir alevi tutuşturdu.

Bu acınası alev, kontrolü elinde tutarken ortaya çıkarabileceğinin en iyisiydi. Yaşayan en güçlü Alevtaşıyıcılardan biri olan İmparator Aldrik Solaris’in kızı. Oğlundan önce en güçlü Alevtaşıyıcı olarak kabul gören merhume İmparatoriçe Fiera Cí’Dan Solaris’in torunu. Ve şimdi... tüm gözler Vi’nin üzerindeydi.

“Daha fazla,” diye cesaretlendirdi Jax.

“Daha fazlası yok.” Vi hüsrânını bastırmaya çalışarak dudaklarını ince bir çizgi hâlini alana kadar birbirine bastırdı.

“Var.”

“Yok.” Vi bakışlarını alevden Jax’e çevirdi.

Jax’in gözleri alevin yansımasıyla, turuncunun tonlarıyla parlıyordu. Gediğin taştan duvarlarını aydınlatıyor, şafağın sarısını bastırıyordu.

“Daha fazla, Vi.”

Vi çorak zeminde ayaklarının konumunu değiştirip daha iyi bir pozisyon aldı. Sadece büyüüne odaklanarak tüm düşünceleri zihninden atmaya çalıştı. Parmaklarının etrafındaki alevlere daha fazla güç gönderirken kasları gerildi. Alev topu elinin büyüklüğünün üç katını aldığı anda ateş vahşileşerek neredeyse kontrol edilemez bir hâl aldı. Onun kontrolü altında kalmaya devam ederken büyüü yalnızca belli bir noktaya kadar genişleyebiliyordu.

“Şimdi, kendini onunla koru.”

“Ne?” Vi ona baktı. Bu her zamanki antrenman rutinlerinin bir parçası değildi.

“Ateşi benimkine karşı koymak için kullan, tıpkı bir zırh gibi. Kendini koru.”

“Bunun...”

Alevlerden bir duvar ona doğru son sürat fırlatılınca aklındakini tamamlayacak fırsatı olmadı.

Ateş üzerinden geçti, bir fısıltıdan fazlası değildi.

Ateş –doğal ya da büyü olsun– bir Alevtaşıyıcıya zarar veremezdi. Bir Alevtaşıyıcının derisini alazlayabilecek tek ateş başka bir büyücünün yarattığı olurdu – daha güçlü bir büyücünün. Yani Vi’ye bir şey olmayacaktı... Tabii Jax ona karşı gücünün tamamını kullanmadığı sürece.

“Kendini koru, Vi,” diye tekrar etti adam bir elini kaldırarak. Alevler çatırdayıp hiç yoktan yükseldi ve bir araya gelerek Jax’in ona doğru fırlatacağı yeni bir duvar oluşturdu. Bu alevler tenini karıncalandırıyordu. Tehlikeli ya da rahatsız edici değildi ama bir öncekinden daha kuvvetliydi.

“Yapamıyorum!” diye bağırdı Vi ona. Ama Jax çoktan elini tekrar hareket ettirmeye başlamıştı. Yeni bir alev duvarı; Vi sendeledi.

Ne yapıyordu bu adam böyle? Vi’nin kalbi çılgınca atıyordu. Eğer karşıdaki adam, Jax amcası gücünü artırmaya devam ederse ona gerçekten zarar verecekti. Gerçekten böyle bir şey yaparmıydı ki? Vi bunun cevabını bildiğini sanıyordu ama Jax onu hak-sız çıkaracak tehlikeli bir durum yaratmak üzereydi.

“Evet, yapabilirsin!” Çoktan başka bir ateş saldırısı hazırlamaya koyulmuştu.

Vi dişlerini sıktı, o kadar ki neredeyse çenesi çıkacaktı. Gözlerini kendi alevine çevirdi ve büyötmeye çalıştı.

Alevler döne döne yoğunlaşıp bir kolon şeklini aldı ve yavaşça yükseldi. Hem zihinsel hem de büyüsel bir çaba gösteren Vi terlemeye başladı. Bir Alevtaşıyıcı olarak ateşin ısını hissetmese de kuzey ormanlarının nemi onu etkiliyordu.

Jax’ın alev duvarlarından biri daha üzerine çarpan bir dalga gibi darbesini indirdi. Vi tökezledi, dizleri tozlu zemine indi. Üzerinde çalıştığı ateş tamamen ortadan kayboldu.

“Ben...”

“Tekrar!” diye bağırdı Jax.

Neden böyle yapıyordu? Daha önceki derslerinde hiç böyle bir şey olmamıştı. Vi gözlerini ona dikti, öfkesi göğsünü dağlıyordu. Bu da ayağa kalkmaya çabalarken saatin teninde doğal olmayan bir soğukluk hissettirmesine neden oluyordu.

Ayağa kalktığı an başka bir duvar onu tekrar devirdi. Vi ellerini yumruk yaptı, eklemlerini sert zemine bastırdı. *Bu şekilde pes edemezdi.*

Kendini hazırlayarak bir elini kaldırdı ama üzerine başka bir duvar gelmedi. Bunun yerine kolunu kavrayan parmaklar onu yerden kaldırdı. Vi, Jax’e bakarken hafifçe yalpaladı.

“Bugünlük bu kadar yeter sanırım,” dedi Jax nazikçe. “Seni bu kadar zorladığım için özür dilerim. İçinde bir şeyleri tutuşturmaya yardımcı olabilir diye düşündüm.”

“Ben... Sorun değil,” diye mırıldandı Vi bakışlarını kaçırarak. Jax’e dair aklından geçen kötü düşüncelerin utancı kapladı içini. “Yalnızca bana yardımcı olmaya çalıştığını biliyorum.”

“Evet, eh, şu tava kekini yeme zamanımız geldi bence.” Jax kızın sırtına vurdu ve beraber merdivenlere yöneldiler.

“Sen önden git.” Vi basamakların dibine oturarak oyalandı.

“Vi...”

“Ben iyiyim, amca. Sadece biraz yoruludum. Biraz nefeslenmek istiyorum, o kadar.” Vi döndü ve başını kaldırıp olabildiğince gülümseyerek ona baktı. “Daha çok, tava keki yemekten se haritalarına bakmak için sıvışmaya çalışıyorum.”

“Bu numaralar hep haritalar için.” Jax yukarı çıkmaya başladı. “Kahvaltıda bana eşlik etme fikrini bir değerlendir, Vi. Senin de dediğın gibi, gücünü korumalısın.”

“Bakarız,” diye seslendi Vi. Ama amcası çoktan gitmişti.

Vi, yumuşak bir iç çekişle taşa yaslandı ve gözlerini kapadı. *Neden?* Neden hiçbir şeyi başaramıyordu? Elini boynundaki saatin etrafına sardı.

İhtiyaç duyduğı anda büyüünün geleceğine inanmak buraya kaddı. Ateşleyicisi bu acı düşünceydi. Gözleri birden açıldı.

“Bir kere daha,” diye fısıldadı, bunun bir sonuca varmayacağını biliyordu ama her şeye rağmen ümitliydi.

Vi’nin derinlerindeki kıvılcım alev alev, parlak ve akkordu. Öfkesi —doğum günü olması, bunun Kuzey’de hapsoldüğünü hatırlatması ve amcasının sınavına duyduğı kızgınlığın kalıntıları— onu besliyordu, en kötüsüyse büyüünün ona bu şekilde ihanet etmesine duyduğı öfkeydi.

Alevler ellerinin etrafında patladı.

Daha sıcak, daha parlak — Vi, Jax sanki üzerine alevden duvarlar göndermeye devam ediyormuş gibi büyüünün sınırlarını zorladı. Ama kendini büyüüyle korumaya çalışmak yerine bütün enerjisini avuçlarındaki küçük topa akıttı. Yaşadığı ne kadar hayal kırıklığı varsa ateş aldı, alevleri daha önce hiç görmediğı kadar parlaktı.

Denge hiç uyardıksızın bozuldu ve büyü sistemine akın etti. Akkor alevleri zaptedilmez bir yaratık gibi gürlüyordu. Büyü, nefes almasına fırsat tanımadan bedeninden taşarken soluğı kesildi.

İçindeki duvar birdenbire yıkıldı. Özlemini duyduğı güçtü bu ama şimdi eline geçmişken ne yapacağını bilmiyordu. Sanki güneş ışığı eriyik kıvama getirilmişti de şimdi içinden akıyordu.

Vi parlak, değişken ışığa kocaman açılmış gözlerle baktı ve orada bir figürün netlik kazanmasını izledi. Bildiğı dünya aniden kaybolmuş, odağına yeni bir şey girmişti.

Artık Soricism'da değildi, daha önce hiç görmediğı taş bir geçitteydi.

Solaris'in zindanlarını da aşağı yukarı böyle hayal etmişti – rutubetli, karanlık, süssüz kaba taş. Ancak burada hücreler yoktu, sadece iki yönde de karanlığa uzanan uzun bir tünel vardı. Vi solundaki ışık kaynağına döndü.

Allak bullak olmuştu, gözlerini kırıştırdı.

Omzunun üzerinde ufak bir alev topuyla bekleyen... kendisiydi. En azından Vi kendisi olduğunu düşündü. Tıpkı ona benziyordu; benzerlikleri, aynaya baktığını düşündürtecek kadar ürkütücüydü. Ama bariz farklılıklar da vardı. Karşısındaki kadın sert görünüyordu, ondan çok daha güçlüydü ve Vi'nin esmer ten rengi yanaklarında daha da koyulaşmıştı. Büyük cübbesinin başlığı başının büyük bir kısmını gölgeler içinde bırakıyordu.

Kadının kıyafetleri sönük renkli ve eski püsküydü. Elleri, bandaj tarzı bir şeyle kollarına kadar sarılmıştı; kavgacı birinin eklemlerini sarması gibi bir şeydi bu. Gözlerini karanlığa dikmiş, izliyor ve bekliyordu.

Vi onun neyi beklediğini öğrenmek için çabalamak zorunda kalmadı.

Çok geçmeden uzakta başka bir ışık belirdi. Işık büyüdükçe bir adamı aydınlattı.

Garip açılardan kesilmiş, omzuna kadar gelen darmadağınık siyah saçları vardı. *Hayır...* tam siyah sayılmazdı. Başka bir tondu – ışık yüzünden biraz yoğunlaşan koyu, kırmızıya çalan bir mordu.

Sol yanağından orak biçiminde uğursuz bir yara iniyor, özenli detaylarla işlenmiş ceketinin yüksek yakasının altında kayboluyordu. Bu da bakışlarını delici yeşil gözlere çevirmesine neden oldu. Adam uzun kirpiklerinin ardından gözlerini dikmiş, kadına bakıyordu.

Kendisinin yansıması konuştu ama hiç ses yoktu. İşte o zaman

Vi, ne ıslak duvarlardan ve tavandan damlayan suyu ne de kadının omzunun üzerinde çatırdayan alevi duyduğunu fark etti.

Bütün dünya sessize alınmıştı. Görebiliyordu ama duyamıyor ya da dokunamıyordu.

Beni görebiliyor musun? diye sormaya çalıştı Vi cevabı bilmesine rağmen. Göremezlerdi. Sadece birbirlerine odaklanmışlardı. Havada neredeyse büyüünün kıvılcımlanmasına neden olacak bir gerilim vardı.

Adam konuştu ve Vi yine hiçbir şey duymadı. Ama adamın ifadesinden, her ne söylediyse ciddi bir şey olduğunu anlayabiliyordu.

Kadın cevap verirken boştaki elini göğsüne götürdü ve cübbesine hafifçe dokundu.

Onun hemen ardından Vi'nin de eli yukarı gitti ve parmakları Fritz'in ona verdiği saati buldu.

Aşağı bakınca saatin üzerinde yanıp sönen bir kabartma gördü – zayıf, kırılgan ve titrek. Bakışları onu bulduğu an semboller hareket edip değişti, iç içe geçmiş çemberler şeklinde dönüyorlardı şimdi. Birden zihnini sesler doldurdu. Anlayamadığı ama çaresizce anlamak istediği çıldırtıcı bir kakofoniydi.

Sembolleri tam *duymamış*, daha doğrusu okumamıştı. Sanki kelime –yoksa kelimeler mi?– benliğinin özünde yankılanıyordu. Vi bakışlarını boynunun etrafındaki saatten ayırdı ama adamla kadın bulanıklaşmış ve renkleri iyice dağılmıştı. Beyaz ışığa karışarak soluyorlardı.

Vi sendeleyerek gözlerini kırıştırdı.

Dünya tekrar netliğini kazandı, etrafındaki ışık kayboldu. *Hayır, ışık değil de alevdi, değil mi?*

Duvara yaslandı, nefes almakta zorlanıyordu. Elleri dirseklerine kadar külle kaplıydı, sanki hava yerine ateş solumuş gibi ciğerleri de kül doluydu. Başı döndü.

Vi büyüsunü istemişti. Hatta yalvarmıştı. Amcasının ya da atalarının gibi alevleri olmasını bekliyordu.

Geleceği görebileceği aklının ucundan bile geçmemişti.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

SU, İSTEN KARARMIŞ AYAKLARININ etrafına birikti. Seramik karolara yapıştı ve dikdörtgen ahşap küvetini saran olukların arasına kaçtı. Kovalarca suyun ardından bile çıkmadı, küveti o taneciklerden arındırmak imkânsızdı.

Vi bakıyor ama görmüyordu, aklı görüsündeydi.

Titreyerek kendini ovalamaya devam etti.

O, büyü istemişti. Geleceği görmek planlarda yoktu. Güneşte bronzlaşmış parmaklarından akan bulanık suya baktı.

Olan buydu, değil mi? Okuduğu onca şey düşünüldüğünde öyle olmalıydı. Ama eğer geleceği görebiliyorsa neden daha önce alevlere baktığında hiç görü gelmemişti?

Dört elemente hükmeden dört Yakınlık vardı: Rüzgârgüdücüler havaya, Alevtaşçıyıcılar ateşe, Yerkıncılar toprağa, Suakıtıcılar ise suya Yakınlık gösterirlerdi. Ama bu dört Yakınlık bazen daha derin, daha gizemli bir şeye bağlanabilirdi; buna öze Yakınlık denirdi.

Alevtaşçıyıcılar için bu geleceği görme yeteneği idi.

Bir hizmetkâr banyo kapısının dışından seslendi. "Suya ihtiyacınız var mı, Ekselansları?"

"Ben iyiyim," diye yalan söyledi Vi.

Su teninde buz gibiydi. Ama kolunda diken diken olmuş her tüyün keyfini çıkardı. İçin için yanan korlar midesinde yer etmişti.

Akkor yıldırım kollarının arasında yay çiziyordu. Eğer fazla hızlı hareket ettirirse parmaklarına dolanıp elinden kaçıyordu.

Artık Uyanmıştı, buna şüphe yoktu. Amcası bunun büyüüne gerçek anlamda hükmedebilmesiyle sonuçlanacağını söylemişti. Ancak işler hiç de kontrolündeymiş gibi gelmiyordu ona.

Veliaht Prenses kendini canlı canlı yanmaktan bir adım uzakta hissediyordu.

Sanki *hepsini* canlı canlı yakmaktan bir adım uzaktaymış gibi.

“Benden başka bir isteğiniz var mı, Ekselansları?” diye sordu kadın. Vi satır aralarını okumayı iyi bilirdi ve hızlanıp gününe başlaması gerektiğini anladı. Ama nasıl hiçbir şey olmamış gibi davranabilirdi ki?

“Bitirdim.” Vi kollarını kendine dolayarak ayağa kalktı, titriyordu. Ama bunun neden kaynaklandığını anlayamadı – soğuktan mıydı yoksa içinde kabaran büyüünün yarattığı histen miydi? Doğum gününe ne yaraşır bir atmosferdi ama.

Hizmetkâr başı eğik, elinde uzattığı havluyla içeri girdi. Vi, hizmetkârın onu hazırlamasına ve dolabını, banyosunu ve tuvaletini yatak odasına bağlayan dar kıyafet odasına kadar ona eşlik etmesine izin verdi. Hizmetkâr etrafında dört dönerken o sessizdi, aklını mümkün olduğunca bedeninden uzak tutuyordu.

Artık büyücü Vi değil, Prenses Vi’ydi.

Ve prensesler itiraz etmezlerdi. Prensesler kendi kendilerine kurlanmaya ya da parfüm sıkmaya kalkışmazlardı. Kendi kıyafetlerini seçmez, yanaklarına sürecekları alıklara karar vermezlerdi.

Ama kadının elleri saçlarına dalmaya yeltendiğinde Vi bir elini kaldırdı.

“Kendim örebilirim.”

“Emin misiniz?” Vi’ye kim hizmet ederse etsin, cevabı bilmesine rağmen sorardı bu soruyu.

“Eminim. Şimdi gidebilirsin.”

Hizmetkâr çıkar çıkmaz Vi’nin parmakları saçlarına girdi ve annesinin öğrettiği, Güney’de moda olan modeli örmeye başladı.

Normalde bunu yapmasına izin vermemeleri gerekirdi. Ama veriyorlardı.

Örgüleri dikkatlice döndürüp başının gerisine alarak tel tokayla sabitledi, bunu birkaç kere tekrarladı.

İşini bitirdiğinde, ruhunu hâlâ kaplayan külün altından bir duygu parçasının çıkmaya çalıştığını hissetti. Saç telleriyle uğraşırken sabahı neredeyse tamamen gününden çıkarıp atmıştı. Belki denerse, sıradan bir sabahmış, dersleri birazdan başlayacakmış gibi davranmaya kendini ikna edebilirdi.

Kendi kurgusuna inanmak için normal bir günde yapacağı üzere banyo ve kıyafet odasından geçerek çalışma odasına gitti.

Saçları hâlâ ıslak olduğundan uçlarından su damlıyordu. Vi, en değer verdiği eşyalarına su sıçramaması için örgüsünü omzunun üzerine alıp özenle gömleğinin içine soktu. Kapıyı arkasından sıkı sıkıya kapadı ve dünyayı dışarıda bıraktı.

Ne yapmalıydı?

Görüsünü yazmalı mıydı? Yoksa tamamen görmezden mi gelmeliydi? Vi'nin gözleri çizim masasına döndü. Yanık nokta ona uğursuz bir kehanet gibi bakıyordu. Büyüsü bu kadar dengesizken kitaplarının yanında olması güvenli miydi?

Vi masaya gidip kendini sandalyeye bıraktı. Başını arkaya attı. Tembel tembel haritaların üzerinde gezinen gözleri kardeşinin gönderdiği gül bahçesi haritası üzerinde durdu.

"Ya sen, baba?" diye sordu parşömene doğru. "Sen hiç geleceği gördün mü?"

Bunu annesiyle babasına gerçekten sorabilse ne güzel olurdu. Ama dikkatini masaya yöneltirken aklından uzaklaştırdığı bir hayalden ibaretti bu.

Eli yavaş hareketlerle bir tüy kalemle parşömene uzandı. Her hareketi hesaplı ve kastiydi; parmaklarında tekrar büyü kıvılcımlanmasın diye hiçbir şekilde gereksiz enerji harcamıyordu. Önündeki boş kâğıdın yüzeyini mürekkeple buluşturarak ilk çizgisini çekti.

Görüsünü yazmaya niyetlenmişti. Ama eli sanki kendi iradesiyle hareket ediyor, Vi'nin zihni bomboşken kâğıtta geziniyordu.

Vi'nin anlamadığı sembollerle birbirine bağlanan sarmal daireler. Noktalar, çizgiler, daha küçük daireler hepsi birbirine dolanıyordu. Vi çizerken içinde doğru bir şey yapıyormuş gibi bir his kabardı, tıpkı görüşünde de olduğu gibi.

Neden bu kadar mantıklı gelen bir şey onu bir yandan da dehşete düşürüyordu?

Tüy kalem durdu ve Vi çizime baktı. Boynundaki saatin üzerinde salındığını gördüğü semboldü bu; ürkütücü bir netlikle çizilmişti. Bakarken kalbi güm güm atmaya başladı. Belki yeterince uzun bakarsa...

Arkasındaki kapı açıldı ve Vi irkilerek sıçradı.

Elindeki kâğıt, aniden beliren parlak bir alevle kül oldu. Odayı duman kokusu doldurdu ve parmak uçları yine isle kaplandı. Döndüğünde karşısında az önceki hizmetkâr vardı. Tıpkı Vi'ninki gibi kocaman açılmış gözlerinde, Vi'nin daha önce hiç karşı karşıya kalmadığı, rahatsız edici bir şüphe vardı.

"Böldüğüm için özür dilerim." Kadın hafifçe reverans yaparak az önce tanık olduğu büyüünün lafını etmedi. "Bir ulak geldi."

"Jayme," diyerek rahat bir nefes verdi Vi. Belki de bu doğum günü tamamen mahvolmayacaktı. "Teşekkür ederim, lütfen bana müsaade et." Kadını geçip kapıya yönelmişti ki sınıfına doğru ilerleyen bir adam tarafından durduruldu.

"Prenses, nereye gittiğinizi sanıyorsunuz?" diye sordu Martis.

"Jayme geldi."

"Ulağınız gelmiş olsa bile, dersleriniz her zaman olduğu gibi devam ediyor," dedi adam telaşla ama onu durdurmak için kelimelerden başka bir şeye başvurmuyordu. "Zaten üç gün tatiliniz olacak, şimdi dersleri asmak için iyi bir zaman değil."

"Jayme'nin getirdiği yeni haberleri derslerimizde tartışabiliriz. Sizce bu biraz ertelemeye değmez mi?" Vi kendini bir kez daha reddedilmeye hazırladı. Ama görünen o ki, Martis ona Jax'ten daha yumuşak davranacaktı.

“Pekâlâ, gidin hadi.” Adam başını iki yana sallayıp Vi’nin çalışma odasına doğru ilerledi. “Ama acele edin. Sizden en az yarım ders saatini tamamlamanızı bekliyorum, Prenses. Bundan tamamen kurtulmuş sayılmazsınız.”

“Anlaşıldı,” diye bağırdı Vi omzunun üzerinden ve adam kitabını çalışma odasında kullandıkları iki masadan birine yerleştiremeden gözden kayboldu.

Ana kapının dışında yılankavi bir patika vardı, ağacın etrafından dolanıyor, döne döne aşağı doğru inerken bir tünel işlevi görerek yeraltından ağacın gövdesine geri çıkıyordu. İki farklı ip köprü başka yapılara, esasında tırabzanı olan devasa dallardan ibaret patikalara ve döner taş köprülere bağlanıyordu. Vi’nin çok yukarılarda, binalar dünyanın en kadim ağaçlarının yapraklarına doğru uzanıyordu. Çok aşağısında ise, büyümlü bir ağaç eve benzeyen canlı bir kale oluşturmak üzere yerden biten yapılar vardı ve bunun, Vi’nin mimariye dair okuduğu kitaplarda geçen kale ve hisarların kesin tanımlarıyla pek alakası yoktu.

Vi’nin odasından çıkan ip köprü gürültülü bir şekilde gıcırdadı ve genç Prenses karşıya doğru hızla koşarken ayaklarının altında sallandı. Uzak köşede kalan platformdan hisarın girişini daha iyi görebilirdi. Ve gözlerini kısarsa, bir İmparatorluk mensubuna ait standart eyerin altın işlemelerinden yayılan pırıltıları da seçebilirdi pek tabii. Bineğin yanında iki kişi duruyordu; birinin Vi’ninkine benzer koyu saçları vardı, ötekinin saçlarıysa kahverengiydi – tıpkı annesi gibi.

Ama bu kez her zamankinin aksine ikinci bir binek ve yanında da parlak sarı saçlı bir adam vardı.

Vi yanındaki tırabzanı öyle sıkı tuttu ki derisi yıpranmış ipin sert kenarları avucuna battı. Daha iyi görebilmek için düşmemeye özen göstererek belinden sarkarak öne eğildi.

Nefes alamadı.

Buradan baktığında adam şeye benziyordu... şeye... *Romulin miydi o?* Göğsü umuttan neredeyse patlayacaktı.

“Ellenel” diye seslendi Vi yukarı doğru. Geniş ağaç gövdesini iki hatta üç kere saran döner basamaklardan çıktı, uzun bacakları merdiveni hızla aşıyordu. “Ellenel Jayme burada ve yanında biri var!”

“Prenses.” Yeşil gözlü bir hizmetkâr başıyla onu hafifçe selamdı, elleri yeni yıkanmış çamaşırlarla doluydu. “Şef’in kızı ahırlara indi.”

“Tabii ya,” diye mırıldandı Vi. Ellene ve Vi arasında arkadaşlarını ilk kimin karşılayacağına dair sözsüz bir yarış vardı ve Vi şu an kaybediyordu. “Teşekkür ederim!” diye seslendi hızla merdivenlerden geri inerken.

Vi, Soricism Kalesi’nin canlı yaşam alanlarına evsahipliği yapan oyuk ağaç gövdelerine bir girip bir çıkarak döne döne aşağı indi. İp ve taş köprüler boyunca koştu; oturma alanlarının, oyun salonlarının, kütüphanelerin ve daha pek çok yerin içinden geçti. Tüm kestirmeleri biliyordu; çevik ve özgüvenli ayaklarının rahatlıkla zıplayabileceği, bir diğerine paralel olan başka bir dala çıkacak tüm gizli kapıları biliyordu.

Sadece dakikalar içinde nefes nefese aşağıdaki güneş ışığına ulaşmıştı, ahır boyunca her yeri kaplayan topraktan kalkan toz bulutunu derin derin soludu. Solunda, atların tutulduğu daha küçük ahırlar vardı. Sağındaysa beş devasa noru kedisinin gezindiği büyük ahır duruyordu. Vi hem kedigilleri hem atgilleri görmezden gelerek yukarıdan gördüğü saray mensuplarının etrafına toplanmış küçük gruba odaklandı.

“Jayme!” diye seslendi Vi hızla yaklaşırken.

“Senin şu an derste olmak gerekmiyor muydu?” Jax hızla dönüp ona sert bir bakış attı.

Vi adımının ortasında durup olduğu yerde donakaldı. Jax’in sesinin sertliği pek olağan değildi. Genelde arkadaşlar arasında değilken kullandığı ses tonuydu bu.

“Martis başkentten gelen yeni haberleri de değerlendirebilmeniz için ders saatini yarıya indirmeyi kabul etti.” Vi’nin gözleri Jayme’den Jax’e kaydı, ardından nihayet hâlâ atının üzerinde duran adamda durdu — yeni kişi ve gerginliğin su götürmez kaynağı.

Gök mavisi gözleri, keskin hatlı bir çenesi, açık renk kirli sakalı ve dağınık dalgalı altın rengi saçları vardı. Vi, çoğu kadının onu yakışıklı bulacağını düşündü. Aynı zamanda çoğu kadın gibi olmadığını da... Çünkü adamın cazibesi Vi'nin hiç ilgisini çekmemişti.

Onu ilgilendiren tek bir şey vardı: Bu adam kesinlikle kardeşi *değildi*. Vi bunu Romulin'in ona yollanan portrelerinden ve adamın ona garip garip –fıldır fıldır dönen gözler, sürekli göz ucuyla atılan bakışlar– bakışından anlamıştı. Kardeşinin ona böyle bakmasını asla beklemezdi.

"Selamlar Ekselansları." Adam sonunda, tozlanmış pantolonla kaplı bacaklarından birini eyerin üzerinden atıp indi ve aynı hızla yerlere kadar eğildi. "Kendimi tanıtmama izin verin. Ben Lord Andruarren, Baş Senatör Lord Tomsonarren'in oğlu."

Baş Senatör'ün oğlu... Vi, adamın sözlerini idrak etmeye çalışırken uzun bir an boyunca gözlerini kırıştırarak ona baktı. O kadar uzun sürmüştü ki amcası onu dirseğiyle dürtükledi. Vi, sarayın görgü kurallarını uygulamakta geç kalışını gizlemeye çalışarak hafifçe öksürdü.

"Sizinle tanışmak büyük zevk, Lord Andru." Vi beklenti içinde elini uzattı.

Andru kafası karışmış gibi uzun bir an boyunca Vi'nin eline baktı. Süre gittikçe uzarken, Vi öğretmenlerinin Güneyli selamlaşmalarına dair öğrettiği şeyleri yanlış mı hatırladığını merak etti. Ama adam sonunda, neredeyse telaşlı bir hareketle, Vi'nin avucunu kavradı ve hafif bir öpücük kondurmak için dudaklarına götürdü.

"Sizinle de öyle, Ekselansları. Hakkınızda çok şey duydum. Kardeşiniz sizden çok bahsetti. O sıkça duyduğum ismi nihayet bir yüzle birleştirebilmek çok güzel." Adam dikleşti ve Vi de kendi boynunu ortaya çıkararak kıpırdandı. Neredeyse aynı boydaldı ve bu durum Vi'yi keyiflendirdi. Ortalama bir kadına göre uzundu ve yalnızca duruşlarını kullanarak ona tepeden bakabileceğini düşünen adamlara karşı boyundan mümkün olduğunca faydalanırdı.

"Tasvirimi yapmak üzere gönderilen portre sanatçıları olmuştu.

Onların icra ettikleri eserleri görmediniz mi?" diye sordu Vi, hem utangaç hem temkinli bir şekilde.

"Hiçbir şey sizi canlı görmekle bir olamaz. Sanatçılar hakkınızı verememiş."

"Kesinlikle, fazla cömert davrandılar," dedi Vi kuru kuru. "Neden teşekkür ettiniz, Lord Andru?" Vi kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sadece beni görmek için olmadığını biliyorum. Eğer öyleyse de pek az şey için çok uzun yol gelmişsiniz."

Vi amcasının yanında rahatsızlıkla kıpırdandığını hissedebiliyordu. Jax, belli ki Vi'yi cüretkârlığı için azarlamak istiyordu. Ama Vi yorumlarından birazcık bile pişman değildi. Senato ona hayatı boyunca hiçbir iyilik yapmamıştı ve Vi'nin onlar ya da atadıkları ulak karşısında eğilmeye hiç niyeti yoktu.

"Haklısınız, Prens. Bu yalnızca sosyal amaçlar güden bir ziyaret değil. Sizi değerlendirmek üzere buradayım."

"Beni değerlendirmek mi?" diye tekrarladı Vi, sesinden sızan şaşkınlığa mâni olamadan. Onu değerlendirmek için mi buradaydı? Öğretmenlerinin değerlendirmesi yetmemiş miydi? Her geldiklerinde ebeveynlerinin yaptığı değerlendirmeler yetmemiş miydi? Doğduğundan beri her santimi incelenmiş ve ölçülüp biçilmişti. Geriye değerlendirecek ne kalmıştı ki?

"Evet, Senato adına."

"Senato beni hangi konuda değerlendirmek istiyor?" diye sordu Vi temkinli bir şekilde. Daha doğrusu, onu değerlendirme hakkına sahip olduklarını nereden çıkarmışlardı? En azından öğretmenleri ve ebeveynlerinin onu detaylı denetlemelerden geçirmek için sağlam nedenleri vardı. Senato, halkın temsilcisiydi, evet ama hükümdarlık ailesinin çok altındaydı.

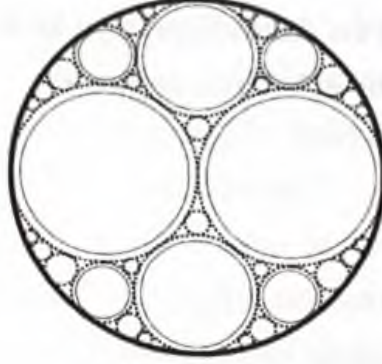
"Yönetmeye uygun olup olmadığınız konusunda." Bunu söylerken gülümseme cüretini göstermişti. "Halk ve Senato, düşmanlarımızın içinde yetiştirilmiş birinin İmparatorluk'un tüm insanlarını yönetmeye uygun olup olmadığını sorguluyor. Özellikle de gelecek bahar evine döneceği düşünüldüğünde."

Vi nereden başlayacağını bilemiyordu. Düşmanlarının arasında yetiştirildiği fikrini düzeltmekle mi? Yoksa sınanması gerektiği düşüncesinden mi? Yönetmek onun doğuştan gelen hakkıydı – hayatındaki sorgulanamaz tek şeydi.

Belki de içlerindeki en önemli şeyden başlamalıydı...

Baharda *nihayet* Güney'e döneceğinden.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

EV, GÖREBİLECEĞİNİ HİÇ düşünmediği bir yerdi. Bir gün kavuşmaktan vazgeçtiği yer. Şimdiyse bir yabancıнын sözleri asılı duruyordu karşısında.

“Söylediğinizi tekrar edebilir misiniz?” Sesi iyice alçalmış, fısıltı hâlini almıştı. Denese bile bundan daha yüksek bir ses çıkarabileceğini sanmıyordu. Her şey kırılğan geliyordu ona; sanki çok yüksek sesle konuşursa dünya paramparça olacaktı gibi. Muhtemelen dünyaya bir şey olmazdı ama şimdi kalbini sarmalayan ince umut katmanını konusunda aynı şeyi söyleyemezdi.

“Senato, gelecek bahar ya da yollardaki buzlar askeri geçit töreninin yapılabileceği kadar erir erimez Solarin’e döneceğinizi bildirdi.”

Bu gerçek olamazdı. Bu gerçek değildi. Hiç beklemediği bir anda, birdenbire ailesine kavuşacaktı.

“Ben...” Kelimeleri onu yarı yolda bıraktı. Düşünceleri de öyle. Bu ânın hayalini kafasında o kadar çok kurmuştu ki nasıl bir tepki vereceğini tamamen biliyor olmalıydı ama Vi donakalmıştı.

Andru’nun dudakları Vi’nin tam okuyamadığı bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. Kesinlikle kendini beğenmişti, kibirli olmanın sınırındaydı, hatta belki biraz da küçümseyiciydi. Prenses’in nutkunun tutulmasına sebep olmanın keyfini çıkarıyor olmalıydı. Ancak

mavi gözleri yine de nazikti. Bu da nasıl tepki göstereceği konusunda Vi'nin aklını karıştırıyordu.

"Evet, Prenses?" Jax onu bulundukları âna geri getirdi.

"Nihayet atalarımın evine döneceğim için çok mutluyum." Vi, Jayme'ye, ardından Ellene'ye döndü. İki arkadaşı ve sırdaşı garip bir şekilde sessiz kalmıştı. Bu olanları sindirmek için zamana ihtiyacı vardı ve ahırın ortasında dikilirken bunu beceremezdi. "Jayme, benim için mektupların var sanırım?"

"Evet." Jayme başıyla selam verdikten sonra döndü ve bineğinin büyük eyer çantalarından boşaltılmış küçük yığının tepesinde duran tanıdık bir kutuya uzandı. "Bu sizin için, Prenses... Ve bu da sizin için, Lord Wendyll... Bir de öğretmenleriniz ve çalışanlar için bir omuz çantası var."

Vi kısık bir ses çıkararak onayladı ve dikkatini daha çok küçük, vernikli beyaz kutuya verdi. Tepesinde İmparatorluk mührü vardı. İçinde, mavi ipek katmanlarının arasında, ailesinden gelen minik zarflar ve paketler vardı.

"Odama geçelim, Jayme ve Ellene. Martis de hâlâ orada olmalı; mektupları doğrudan ona iletebilirsin." Vi, Andru'nun iyiliği için kelimelerini net ifade etmeye özen gösterdi, soyluların –özellikle Güneyli soyluların– alışık olduğu şekilde hepsini tek tek telaffuz etti. "Amca, çalışanların başına geçip Andru'nun ziyareti boyunca uygun odalardan birine yerleştirilmesini sağlayabilir misin?"

"Uzun bir ziyaret için odaya ihtiyacı olan yalnızca Andru değil görünüşe göre." Jax göz gezdirdiği mektubu indirdi; Vi annesinin yazısını tanıdı. Gözleri hemen Jayme'ye kaydı. "Terfi almışsın."

Jayme ellerini önünde kavuşturdu, başı hafifçe eğikti. Bu, Vi'nin sık sık gördüğü bir duruştu. Veliaht Prenses'e eşlik ederek vakit geçirmek, ilgi odağı olmayı gerçekten sevmeyen bir kadın için zor olmalıydı.

"Ne yani?" Ellene sonunda konuşmuştu. Kızın bu kadar sessiz kaldığı görülmuş şey değildi ve bu durum da Andru'nun varlığının

aralarındaki dinamiği nasıl değiştireceğini vurgular nitelikteydi. "Terfi mi?"

"Kraliyet muhafızı olarak atandım." Başını kaldırıp doğrudan Vi'ye baktı. "Netleştirmek gerekirse, *sizin* kraliyet muhafızınız. Eğer siz de kabul ederseniz, korunmanızdan ve muhafız ekibinden sorumlu olacağım."

Vi neredeyse heyecandan patlamak üzereydi ama ifadesini kontrol edip kayıtsız görünmek için mücadele etti, özellikle de Andru'nun karşısında. "Tabii kabul ederim. Yıllardır bana sadık bir ulak oldun; benim çeşitli garipliklerime zarif bir şekilde katlanabildiğini hepimiz biliyoruz."

"Kendinize fazla yükleniyorsunuz." Jayme hafifçe gülümsedi.

"Hayır, doğru söylüyor," diye mırıldandı Ellene, nihayet nezaket kurallarını bir kenara bırakarak. Vi bir sırıtışı başarıyla bastırdı.

"O zaman sen de mi burada kalacaksın? Bu kış eve dönmeyecek misin?"

Kız başını iki yana salladı. "İmparatorluk alayı bu baharda sizi almaya gelene kadar yanınızdayım... ve doğal olarak daha sonrasında da."

İmparatorluk alayı bu baharda sizi almaya gelene kadar. Sözcükler Vi'nin kulağında müzik misali çınladı. Daha önce bu kadar harika ama anlaması da bir o kadar güç olan bir şey duymamıştı. Bir kopukluk vardı. Sanki binlerce kez hayal ettiği ânı yaşıyormuş gibi bir aşinalık dalgası çullandı üzerine.

Muhtemelen gerçekten de binlerce kez hayal ettiği içindi.

Vi tekrar sersemlediğini hissetti. Kutuyu tutuşunu değiştirdi. İçinde sadece mektup olsa da barut fıçısı kadar ağırdı. Mektuplarda ne yazdığına bağlı olarak bir o kadar patlayıcı da olabilirdi. Andru'nun açıkladığı yeni gelişme hakkında kardeşinin ne dediğini ancak tahmin edebilirdi.

"Jayme'yi de değerlendireceğim tabii." Andru'nun dudaklarından yine o berbat kelime dökülmüştü. *Değerlendirme.* "Sıradan bir aileden gelen bir ulağın bu kadar genç yaşta askerliğe atanması

oldukça ilginç bir durum. Hem de İmparatoriçe Vhalla Solaris'in kendisi tarafından."

"Jayme sadece bir ulak değil," dedi Vi savunmaya geçerek.

"Duruma bakılırsa öyle olsa gerek." Andru gözlerini uzaklara çevirip ardından tekrar Vi'ye baktı. Vi, adamın bakışlarının altında kıvrınma güdüsüyle savaştı. Adam onu tam anlamıyla rahatsız ediyordu. "Senato layıkıyla korunduğunuzdan emin olmak istiyor, Ekselansları."

"Jayme'ye güvenim tam." Vi son noktayı koymuştu. İnsanların arkadaşlarının yeteneklerini sorgulamasından hoşlanmıyordu – zaten az arkadaşı vardı ve olanları da yanında tutmak istiyordu. "Eğer o bu işe uygun olduğunu düşünüyorsa, ben de öyle olduğuna eminim."

Ben. Vi ağzından çıkanı fark ettiğinde çok geçti. *Ben.* Andru'nun gözlerinin hafifçe büyümesine bakılırsa, o da kaçırmamıştı. Sanki hatasının üzerini kapatabilirmiş gibi hızla konuşmaya devam etti.

"Eğer şimdi bize müsaade ederseniz, Jayme'nin Martis'e iletmesi gereken mektuplar var."

"Evet, tabii ki." Andru tekrar başını eğdi. "Önce kendi odamı, ardından sizinkini bulurum."

"Affedersiniz?" Vi adının ortasında durup yalnızca üst bedenini çevirerek geri döndü. "Biraz cüretkâr değil mi sizce de? Kendinizi Veliaht Prenses'in odasına davet ettirmek?"

"Dersleriniz için," diye netleştirdi adam.

"Tabii..." Vi ona son bir kez uzunca baktı, sakladığı sırları çözmeye çalışıyordu. Ama adam tam bir kapalı kutuydu.

Her türlü gizemin Vi'nin uzmanlık alanına girmesi iyi bir şeydi.

Vi, yatak odasının kapısı kapanıp da yalnız kaldıkları an kutuyu şifoniyere koydu ve kollarını sıkıca Jayme'nin omuzlarına doladı.

"Sen bir kızın isteyebileceği en iyi doğum günü hediyesisin."

"Seni görmek de çok güzel." Jayme hafifçe Vi'nin sırtına vurdu.

"Planlanmış olmasa da doğum gününe yetişebildiğim için mutluyum. Dürüst olmak gerekirse, yeni yıldan önce gelip gelemeyeceğimi bilmiyordum."

"Gerçekten mi?" Vi geri çekilip iki aydan uzun süredir görmediği ela gözlere baktı. "Yollar bu yıl o kadar mı kötü?"

"Hem de hiç olmadığı kadar." Jayme başıyla hafifçe onayladı ve Ellene'ye sıkıca sarılmak için durdu. "Kış erken ve çok sert geldi. Yollar, buz ve karda eğitilen en büyük Savaşşanlar için bile fazlasıyla tehlikeli bir hâl alıyor."

"Senin sağ salim varmana sevindim."

"Sana evinde hissettirmek için elimden gelenin en iyisini yapıyorum hep."

"Evet, konusu açılmışken..." Vi bakışlarını kutudan ayırıp arkadaşına baktı. Başı dönüyordu. Saçını omzunun üzerinden öne çekti ve ellerini oyalamak için örgülerinin ucuyla oynamaya başladı.

Ellene, "Orada neler oluyor? İmparatorluk alayı mı? Bahar mı? Andru mu?" diye sordu Vi'nin yerine, sanki gerginliğini sezmiş gibi.

"Başkente çok şey oluyor," diye onayladı Jayme. "Eminim ki gelen mektuplar durumu benim yapabileceğimden daha iyi detaylandırıyor."

"Bana hızlı bir özet geç. Dersten önce hepsini okumaya zamanım olmayabilir," diye ısrar etti Vi sabırsızca. "Kimsenin yazmadığı en iyi haberler hep sende oluyor." Erkek kardeşi dışında tabii. Romulin detaylar konusunda oldukça cömertti, elinin ilk önce onun mektuplarına gitmesinin pek çok sebebinden biri de buydu.

"Özeti zaten duydun..." Jayme sonunda ona boyun eğdi. "Senato seni Güney'e getirmeye kararlı, artık daha fazla erteleme ya da bahane kabul edilmeyecek."

Nihayet. "Peki bu ani talebin sebebi ne?"

"Duyduğuma göre birkaç sebep var. Ama benim cevap iletmek ya da almak için yalnızca bir hafta kadar orada kaldığımı unutma. Olayların iç yüzüne hâkim değilim." Jayme bir yandan anlatırken bir yandan volta atmaya başladı.

“Her zaman uyarırsın bu konuda zaten, hepsini biliyorum.” Vi yatağa oturup bağdaş kurmak için bacaklarını kendine çekti. “Ben senin ne gördüğünü ve ne düşündüğünü öğrenmek istiyorum. Senin tavsiyelerine değer veriyorum.”

Jayme durup Vi’ye hafifçe gülümsedi, sonra tekrar volta atmaya döndü. Vi’nin övgüsüne duyduğu belli belirsiz minnettarlık ifadesi, ses tonu ciddileşirken tamamen silindi. “Beyaz Ölüm çok çok daha kötüleşti – bundan başlayabilirim sanırım.”

“Salgın mı? Soricum’da hâlâ tek bir vaka bile görülmedi.” Bu da Vi’nin neden Kuzey’de kalması gerektiğine dair listenin pek çok maddesinden biriydi.

“Soricum’da görülmedi ama...”

“Shaldan’da görülmeye başladı, güneybatı sınırına doğru,” diye tamamladı Ellene, Jayme’nin yerine.

“Neden bana söylemedin?” Vi, Ellene’ye baktı.

“Annem de bana yeni söyledi... ve Beyaz Ölüm hakkında konuşmaktan hoşlanmadığımı biliyorsun.”

Kuzey’in son Şef’i –Ellene’nin büyükannesi– öleli henüz üç yıl bile olmamıştı; İmparatoriçe ve Batı’nın Leydisi’nin talebi üzerine Batı’daki Norin’e gittiğinde Beyaz Ölüm kapmıştı. Oraya da zaten Yargen’in tuhaf ancak güçlü büyüsünün, hastalığa bir tedavi bulma çabalarına katkı sağlayıp sağlamayacağını görmeye gitmişti.

“Konuyu uzatmak istemem ama...” Jayme yüzünde Ellene’den özür diler bir ifadeyle devam etti. “Ama hastalığın buraya kadar geldiği duyulunca, seni korumak için burada tutma savı çürüdü. Ayrıca, baban benden çok kısa bir süre önce Hilal Kıtası’na doğru yola çıktı. Sanırım baban da gitmişken Senato seni Güney’de istiyor. Ne İmparatorları ne de vârisleri yanlarında olduğundan muhtemelen kaygılılar.”

“Ne?” diye fısıldadı Vi. “Babam gitti mi?”

“Eminim bunu sana yazmıştır.” Jayme volta atmaya kesti. “Salgının tedavisinin orada bulunabileceğine dair söylentiler var.”

“Yani hâlâ nasıl tedavi edeceklerini bilmiyorlar,” diye mırıldan-

dı Vi. Şifoniyere dönüp oraya bıraktığı kutuyu aldı. "Teşekkürler, Jayme. Devam etmek isterim ama sanırım haklısın, mektuplarımı okusam iyi olacak."

"Haklı olmama şaşırma da," dedi Jayme kuru kuru.

Vi eğlenir gibi bir homurtu çıkardı ve gözleri neşeyle parladı. "Senin hazırcevaplığını ne kadar da özlemişim."

"Ne dilediğine dikkat..." Jayme cümlesini bitiremeden başı hızla ağır ahşap kapıya döndü. Kapının ardından bir hareketlilik ve boğuk konuşmalar duyuluyordu. Vi de onu takip etti.

"Andru öğretmenlerinle beraber geliyor olmalı," diye fısıldadı Jayme.

"Çok ses çıkarmıyorlar mı?" Ellene kaşlarını çattı. "Sanki mekânın sahibi oymuş gibi davranıyor."

"Evet, öyle bir havası var. Şey, bilmiyorum... Bir şeyler yanlış..." Jayme'nin kaşları biraz daha çatıldı. Hızla Vi'nin yatağının ucuna oturup eğildi. Daha önce, salgın hakkında konuşurken bile olmayan bir gerginlik vardı hareketlerinde. "Beni dinle, Vi. O adama karşı dikkatli olmak zorundasın. Yolda iki haftadan fazladır onunla beraberdim ve kökeninden başka pek bir şey öğrenemedim. Ama sana şunu diyebilirim: Baş Senatör Lord Tomson sana iyilik yapma derdinde falan değil. Hatta senin tahta geçmen hakkındaki endişelerini yüksek sesle dile getiriyor ve Beyaz Ölüm kötüleştikçe insanlar daha da çaresiz kalıyor... onu dinleyecek kadar."

"Ne diyorsun?" diye fısıldadı Vi. Zihni noktaları çoktan birleştirmişti ama oluşan resmi görmek istemiyordu. Onu görmezden gelmek için her şeyi yapardı.

"Diyorum ki, bazıları kraliyete artık ihtiyaç olmadığını söylüyor. Senato'nun halkı tek başına temsil edebileceğini."

"Ne?" diye tısladı Vi. "Buna hakları yok."

"Doğru, yok. Yani *yalnızca* onlara bahşedilmiş bir hak değil bu. Ama eğer insanları tahtın geleceğinin sağlam olmadığına inandırılırsa —*senin* sağlam olmadığına— o zaman..." Jayme cümlesini tamamlamadı. "Bir amaç uğruna birleşen insanlar büyük bir güç

oluşturur ve Andru'yu kendi tarafına çekmen belki de böyle bir fırtınanın kopmasını engelleyecek tek şey olabilir."

"Ben..." Anlamıyor muydu? Hayır, mesele bu değildi. Vi gayet iyi anlıyordu, öyle ki acı veriyordu bu. Sadece anlamak *istemiyordu*.

"Mektuplarını oku ve politik ortam hakkında herhangi bir tavsiye var mı bir bak. Andru'dan bahsetmiyorlardır ama; Senato onunla seyahat etmem için beni resmen son dakikada tuzağa düşürdü, mektuplar o zamana kadar çoktan yazılmıştı. İnsanlardan duyduğum dedikodulara göre çıkarım yapıyorum, ki onlara da her zaman ihtiyatla yaklaşmakta fayda var. Belki de içyüzünü sen benden daha iyi kavrarsın. Ama bildiğim bir şey var ki, eğer Andru'yu Senato'nun istediği mükemmel prenses olmadığına inandıracak bir şey yaparsan sonucu iyi olmaz."

Mükemmel prensesler öğretmenlerine karşılık vermez ya da ilk fırsatta kaçma hayalleri kurmazlardı. Ayrıca Vi'nin sık sık yaptığı üzere Senato hakkındaki sert görüşlerini dile getirmezlerdi. Öğretmenlerinin tamamı bizzat Senato tarafından atanmıştı. Nasıl olmuştu da bu kadar pervasız davranacak kadar rahat hissetmişti kendini?

Vi'nin omurgasından aşağı bir ürperti yayıldı. Kusmak üzereymiş gibi hissediyordu.

Ama ne yazık ki bu mide bulandırıcı hissi bir kenara bırakmak zorundaydı çünkü kapının tıklatılması konuşmalarına bir son vermişti.

"Prenses?" diye seslendi Martis kapıdan.

"Girebilirsiniz." Vi ayağa kalktığı gibi kutusunu açıp içinden rasgele bir mektup seçti. Kapı tamamen açıldığında mührü çoktan kırmış, parşömeni açıyordu. Öğretmenleri –Martis, Callope, Fredrik– yanlarında Jax ve Andru'yla içeri girdi. Jayme yataktan kalkmış, kaskatı bir şekilde Vi'nin iki adım gerisinde dikiliyordu. Ellene banyo kapısının yanındaki duvara yaslanmıştı.

"Sanırım ders saatiniz geldi. Üzerinden geçmemiz gereken çok şey var," dedi Martis.

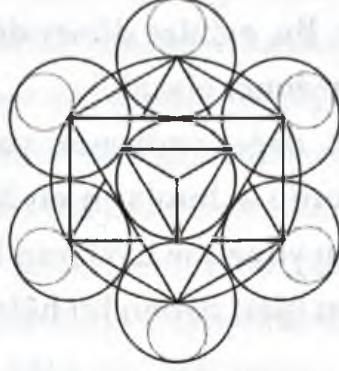
“Evet, tabii.” Vi, sanki mektuba dalmış gibi abartılı hareketlerle parşömeni tekrar sardı. “Bana gelen mektuplara önden başlayayım demiştim.”

“Bunun için çok vaktiniz olacak.” Andru’nun gözleri onunkilerle buluştu. Buz mavisi, diye karar verdi Vi; gözleri buz mavisiydi ve içlerinde zerre sıcaklık yoktu. “İmparatorluk alayı gelene kadar bütün kış sizin ve o zamana kadar da başka mektup gelmeyecek.”

Başka mektubun gelmeyecek olması, Vi’nin kutudaki ve Jayme’deki bilgiler dışında çalışacak bir şeyinin olmadığı anlamına geliyordu. Kardeşinden tavsiye alamayacak, ebeveynlerinin sezgilerine başvuramayacaktı. Vi dudaklarını bastırarak hafifçe gülümsedi, midesini hâlâ döven ağır taşın yarattığı acıyı ifadesini kullanarak gizlemeye çalışıyordu.

“Çok haklısınız.” Vi kutusunu kapadı ve olabildiğince dik durdu. Panik yapması durumunu değiştirmeyecekti. Dağılmayacak ve öğrenebileceği ne varsa öğrenecekti. Vi, doğduğundan beri soyluların oyunlarını oynamak üzere yetiştiriliyordu. Mükemmel bir prensesin ifadesini takınarak hepsine tek tek gülümsedi, hem de onu canlı canlı yakmakla tehdit etmelerine rağmen. “Ee, başlayalım mı?”

BEŞİNCİ BÖLÜM

VI MASASININ ARKASINDAKİ sandalyeye tahta kurulur gibi kuruldu. Sanki etrafı onu yargılamak için orada bulunan insanlarla çevrili değilmiş gibi. Gözleri titreşerek kapandı ve sakinleşmek için hafifçe nefes aldı.

Aklını başında tutması gerekiyordu. Büyüsü dengesiz geliyordu ona —bugün, her zamankinden de fazla— ve istediği son şey, başboş bir duyguya kapılıp Andru’nun karşısında bir talihsizliğe sebebiyet vermektir. Jayme’nin dediği gibi, mükemmel bir prenses olması gerekiyordu.

Vi gözlerini bir kez daha açtı. Aralarındaki en yüksek rütbeli kişi o olduğundan, hepsi onun konuşmasını bekliyordu. *Sessizlik bir kontrol aracı olabilir*, demişti bir keresinde babası. Bunu tam anlamıyla kullandığı ilk seferdi bu.

“Baştan başlayalım. Detayların bölük pörçük olmasını istemiyorum ki olayları kavrayışım da öyle olmasın.” Vi, Andru’ya bakıp ellerini masada kavuşturdu.

“Elbette, Ekselansları.” Andru başıyla hafifçe onayladı ve söz aldı. Küçük, katlanmış bir zarf çıkardı, kırılmış mührün üzerinde Senato’nun mavi kaşesi vardı. Mektubu Vi’ye verirken daha önce söylediklerini tekrarladı. “Yetiştirilişiniz geleneklere uygun olma-

dı. Bunun sonucu olarak, ülkeyi gerçekten İmparatorluk'un çıkarı doğrultusunda yönetip yönetemeyeceğinize dair endişe içindeyiz.

"Senato halk ve taht arasında köprü görevi gördüğünden, şimdiye kadar neler öğrendiğinizi ve genel tutumunuzu değerlendirmek üzere gönderildim. Bu, evinize döner dönmez Senato'nun size güvenoyu vermesine yardımcı olacak."

Vi, Senato'nun onu değerlendirmek yerine yapması gereken birkaç şey düşünebiliyordu – bunların en başında ailesiyle uğraşmamak geliyordu. Onun yönetme hakkının karmaşık olmaması gerekiyordu ve Senato'nun işleri neden bu hâle getirdiğine dair hiçbir fikri yoktu.

"Bu aciliyet neden?" diye sordu Vi. Gerçi, Jayme'yle olan konuşmalarından bunun cevabını çoktan tahmin ediyordu. "Senato beni baharda eve döndüğümde de etraflıca değerlendirebilir. Tahta çıkmak için önümde uzun yıllar var daha, yani Shaldan'la bağım koptuğunda halkın bile beni tanımak için zamanı olacak."

"Mektuplarınızda okumuş olabileceğiniz gibi, babanız başkenti terk etti ve kısa zaman içinde kıtadan da çıkmış olacak. Olasılıklara karşı hazır olmak istiyoruz."

Bu, "ölürse" demenin kibar yoluydu ve herkes de durumun farkındaydı. Kraliyetin işleyişi böyleydi işte; Romulin, Vi'nin acil durum planıydı, Vi de babasıyla beraber annesinin.

"Ya da belki beni bir teminat olarak görebilirsiniz." Andru kıpırdanarak ağırlığını bir ayağından diğerine verdi, göz ucuyla ona bakıyordu. "Şef Sehra'nın sizi burada tutmak amacıyla bir şey yapmadığından emin olmak için. İmparatorluk alayı, Baş Senatör'ün oğlu olarak beni almaya gelecek, bu sizin dönüşünüzü de garantiliyor."

Vi'nin dudakları acı bir gülümsemeyle kıvrıldı. Andru'nun değeri Vi'ninkinin yanından bile geçmezdi. Eğer Senato Vi'yi almak için yola çıkma konusunda fikrini değiştirirse o yolculuk gerçekleşmezdi, onunla birlikte burada kapana kısılan başkaları var mı yok mu bakılmazdı.

"Evet, yani istesem de sizi gönderemem zaten." Jayme yolların

şu an güvenli bir yolculuk yapılamayacak kadar tehlikeli olduğundan bahsetmişti. İyisiyle kötüsüyle, bir kış boyunca burada hapislerdi. "Peki değerlendirmeniz nasıl olacak?"

"Tüm derslerinizde sizinle olacağım." Genelde öğretmenlerinin kullandığı büyük bir defteri masadan kaldırdı. "Senato'nun görmeyi dilediği şeyler ve rapor edilmesini istediği belli konular hakkında notlar var elimde. Tahmin edeceğiniz üzere, Prenses, sizin politikalarınızı öğrenme konusunda epey hevesliler."

Vi ellerini daha da sıktı. Demek bir çocuk gibi puanlanacaktı. Ne ona ne de otoritesine saygı duyuyorlardı.

Vi sakinleşmek için bir nefes aldı ve onu neden dikkate almaları gerektiğini göstermeye can atan kıvılcımını bastırdı. Eğer yapması gereken buysa, zarafetle yapacaktı.

"Korkarım ki çok sıkılacaksınız ama istediğiniz gibi olsun." Vi'nin kelimeleri içinde fokurdayan duyguları hiçbir şekilde ele vermiyordu.

"Pekâlâ, artık hepimiz tanıştığımıza göre bana söz verdiğiniz şu derse başlamak isterim, Prenses," diye araya girdi Martis.

"Evet, kesinlikle. Siz ne zaman hazırsanız."

Martis masanın arkasına geçti. Andru odanın arka köşesindeki bir sandalyeye yöneldi. Adamın sağ omzunun arkasında oturacak olması nedense Vi'yi geriyordu. Ama daha dik oturmak ve onu tamamen görmezden gelmeye çalışmak dışında yapabileceği pek bir şey yoktu.

"Mektuplarımı gözden geçirmeyi bitirmediğime göre, iki gün önce kaldığımız yerden devam edelim isterseniz."

Dürüst olmak gerekirse, Vi pek istemiyordu.

Zihinsel olarak kendine gelmek için bölünmeden birkaç saat geçirmeyi her şeyden çok istiyordu. Gözleri destek için Jax'e kaydı ama o çoktan odadan çıkmaya koyulmuştu.

Dışarıdan tam bir prenses gibi görünecekti, büyüsünün sinirlerini aşırı yıpratmasından ötürü ise içten içe kaynayacaktı.

"Evet, Martis, nereden devam ediyoruz?" dedi Vi, kapı sabahki

öğretmeninin arkasından kapanıp onu Martis ve Andru ile yalnız bırakırken.

"Senato'nun yapısı hakkında konuşuyorduk." Tam da Andru yanlarındayken bu konu üzerine konuşmak harika olacaktı. "Son dersimiz siz son sorumu yanıtlayamadan bitmişti."

"Lütfen hafızamı tazeleyin." Vi gayet net hatırlıyordu, sadece konuyu değiştirecek bir açıklık bulmayı umut ediyordu.

İşe yaramadı ve Vi uzun saatler boyunca eğitim gördü.

Hiçbir ders gününün sonunda böyle yorgun hissettiği olmamıştı. Koca bir ömür geçmiş gibi hissediyordu. Şafaktan önce uyanmıştı ve ancak güneş battıktan sonra sınıftan çıkıyordu.

Ama sırtı hâlâ dikti, bugünkü son dersinin öğretmenine teşekkür edip gönderirken rahat ifadesinin yerini hafif bir gülümseme aldı. Andru hemen arkasındaydı ama kapı eşiğinde durdu.

"Derslerinize katılmama müsaade ettiğiniz için teşekkürler."

"Rica ederim." Adamın varlığı, onda yatağında bir çingiraklı yılan varmış gibi bir his bırakıyordu. Vi onun gitmesini istiyordu. Bunu resmî kıyafetlerinden kurtulmayı istediği kadar çok istiyordu ki bu da şu anda *feci hâlde* demekti.

"Beraber bir sonraki dersimizi iple çekiyorum. Ama duyduğuma göre, ava çıkacağınız için ancak birkaç gün sonra dersler yeniden başlayacakmış."

"Evet, oldukça heyecanlıyım." Vi'nin asıl demek istediği, av gezisini elinden almaya çalışırsa onu oracıkta yakıp kül edeceğiydi. "Soricism'u terk etmek Sehra'nın hediyesi. Her yıl böyle bir imkân bahşeder."

"Bahşetmek mi? Prens Romulin'in dediğine göre, siz Veliaht Prenses olarak burada dilediğinizi yapabilirsiniz."

Vi burada asla dilediğini yapamazdı *çünkü* o Veliaht Prenses'ti.

"İnsan Veliaht Prenses de olsa evsahibine saygı gösterebilir." Verdiği bu hızlı cevap Andru'yu tatmin etmiş gibiydi. "Şimdi eğer

müsaade ederseniz, bugün olanlar beni epey yordu ve bir süredir seyahat ettiğiniz için sizin ne denli yorgun olduğunuzu tahmin bile edemiyorum.”

“Yorgunum.” Andru kapıdan dışarı baktı. Ama gitmek yerine yavaşça kapattı.

“Lord Andru, ne yaptığınızı sanıyorsunuz bilmiyorum ama yanımızda bize refakat eden biri olmadan bu saatte odamda olmanız uygun değil.” Belki de bu bir testtir, diye akıl yürüttü Vi. Belki de adam acaba karşı mı çıkacak yoksa gece kaçamağı arayan romantik bir tarafını mı ortaya çıkaracak, onu görmeye çalışıyordu. Eğer durum buysa, büyük hayal kırıklığına uğramak üzereydi.

“Farkındayım. Beni affedin, Prens.” Andru içeri doğru bir adım attı, sonra bir tane daha. Kurnaz görünüşüyle birleştğinde, hareketlerinin acelesiz olması Vi’nin hiç hoşuna gitmedi. “Ama size yalnız söylemem gereken bir şey var.”

Vi olduğu yerde durmaya devam edip dikleşti. Geri adım atmayacaktı. Eğer bu bir göz korkutma taktiğiye, işe yaramayacaktı.

“Yalnızız. Söyleyin ve gidin.”

“Hayır, hayır, *söylenecek* bir şey değil.” Andru başını iki yana salladı ve nihayet durdu. Bir adım daha atsa burnunun mühürlenmesi işten bile değildi. “Size vereceğim bir şey.” Andru paltosunun göğüs cebine uzandı.

O kırıksık bir zarf çıkarırken, Vi hiç kuşkusuz meraklı bir şekilde izledi. Zarf epey yıpranmıştı ama mühür –Solaris mührü– hâlâ yerindeydi. Dünyada yalnızca dört kişi mektuplarını bu mühürle damgalayabilirdi.

Andru zarfı uzatırken sertçe, “Kardeşinizden,” dedi.

Vi bir mektuba bir adama baktı, bir sonraki kelimelerini dikkatle seçmeye çalışıyordu. “Neden Jayme teslim etmedi?”

“Benim Kuzey’e gelmeme karar verilmesi biraz... son dakika oldu. Jayme’nin çantasına yeni bir mektup ekleyecek vakit yoktu.”

Hikâyesi Jayme’nin anlattığıyla tutarlıydı ama yine de Vi zarfa şüpheyle baktı. Sonra uzanıp aldı. Eline nasıl geçmiş olursa olsun,

içinde yazanlar aile üyelerinin birinin elinden çıkmıştı ve bu onun için altından bile daha değerliydi.

"Getirdiğiniz için teşekkür ederim." Vi zarfı iki eliyle tutup çevirdi. Dışında bir şey yazmıyordu. Andru oyalanmaya devam etti. Vi'nin gözleri onunkileri buldu ve ikisi de uzun bir an boyunca kıpırdamadı. "Başka bir şey var mıydı?"

"Hayır, şey, ben..."

"Öyleyse çıkabilirsiniz." Vi, cümlesinin sertliğini yumuşatmaya çalışarak gülümsedi. "Sizin de hemfikir olduğunuz üzere, burada olmanız uygunsuz."

"Evet... pek tabii." Andru bir adım geriledi ve Vi çok daha rahat nefes alabiliyormuş gibi hissetti. Andru son bir kez daha duraksadı, kapı hafif aralıktı. Omzunun üzerinden Vi'ye hafifçe gülümsedi, kısa sarı saçlarının uzun kâkülleri bir yana atılmıştı. "Yarın avınızın keyfini çıkarın ve dikkatli olun – başınıza bir şey gelmesini istemeyiz."

Vi cevap veremedi kapı kapandı.

"Nihayet." Vi yatak odasına neredeyse koşarak geçti. Elbisesinin bağlarını çekip çıkardı ve sade bir gecelik giydi.

Yatağını örten ağır yün battaniyenin içine gömüldü.

"Gerçekten neler oluyormuş öğrenelim bakalım," diye mırıldandı beyaz kutuyu kuş tüyü şiltede yanına koyarken. Kapağını açıp alev alev yanan bir güneşin altın mührüyle –İmparatorluk mührüyle– damgalanmış zarfı çıkardı. Köşesinde kardeşinin el yazısıyla "Romulin'den" yazıyordu.

Andru'nun ona verdiği mektuba baktı ama önce kutusundan başlamaya karar verdi ve onunkini sona sakladı.

Sevgili kardeşim,

Eminim sana anlatmak üzere olduklarım annemle babamın mektuplarının ve Jayme'nin raporlarının bir tekrarı olacak. Eğer bunu can sıkıcı bulursan, her şeyi sana kendi kelimelerimle anlatmamı önceden talep ettiğini hatırlatmak isterim.

Vi'nin dudaklarına ince bir tebessüm yayıldı. Kardeşinin yazısı ne babasıninki gibi sıkı ve eğikti ne de annesinin büyük, yuvarlak harflerine benziyordu; ikisinin tam arasındaydı. Vi onun mektuplarını her okuyuşunda Romulin'i yeni bir sesle hayal ediyordu. Bu, çocukken oynamaya başladığı bir oyundu ve kardeşini tanıyan kimseye onun sesini kasti olarak sormamıştı ki sonunda tanıştıklarında sürpriz olsun.

Senato senin eve dönmene karar verdi, salgına ya da yayılışına bakılmaksızın daha fazla bekleyemeyeceklerine. Sanırım bardağı taşıran son damla, Kuzey'de de vaka görülmesi oldu. Ya da belki de babamın başkentten ayrılmasıyla birlikte, Veliaht Prenses de gözleri önünde değilken kendilerini çıkmazda hissettikleri içindir.

Sebebi ne olursa olsun, annem seni tekrar göreceği için öyle heyecanlı ki, hem de yanından birkaç ay evvel ayrılmış olmasına rağmen. Bu arada gönderdiğin kurabiyeler için teşekkür ederim. Yolculuk sırasında (annemin tüm çabalarına rağmen) biraz parçalanmış olsalar da tatları gerçekten çok ilginçti.

Vi gözlerini kapayıp annesinin geçen yazki ziyaretini keyifle hatırladı. Dağlarda kış bitmek bilmediği için gelişi ertelenmişti. Ama bu, onun burada daha uzun kalacağı anlamına geliyordu ve Vi annesinin saçındaki her dolaşıklığı ve bukleyi, sıktığı parfümlerdeki ferah okaliptüsün yumuşak kokusunu hatırlıyordu.

Vi'nin yeniden açtığı gözleri *babamın ayrılması* kelimelerine takıldı ve okumaya devam etme isteği duydu.

Annem, bütün ailenin seni almaya gelmesine izin verilmesi konusunda epey dış gösterdi. "Senato'nun ayrı kalmamızdaki ısrarı" sonunda canına tak etmiş gibi görünüyor – tamamen onun kelimeleri, benim değil. Gerçi ona bütün kalbimle hak veriyorum. Bu konu üzerine bir İmparatorluk hükmü çıkar-

madığı kaldı. Buzlu yollarda ilerleyebilecek daha küçük bir birlikle gelip seni daha erken almak istedi ama Senato askeri bir geçit töreni konusunda ısrar etti — Kuzey'e gücümüzü göstermek için hiç şüphesiz. Ayrıca eğer ben de geleceksem, kesinlikle korunmamız gerekeceğini öne sürdüler. Yani birtakım tavizler verildi.

Kardeşim, en kısa zamanda Şef'in sana kulak vermesini sağlamanı ve onu bu konuda uyarmanı tavsiye ediyorum. Sen de ordu gelene kadar, halkının beklentilerinin sınırını net bir şekilde çizmesine yardım et. Senato bu geçit törenini hem bir güç gösterisi hem de bütün kraliyet ailesi aynı yerde olacağı için gerekli bir koruma hamlesi olarak görüyor ama ben bunun aramızdaki ilişkileri gerebileceğinden endişeleniyorum.

Beyaz Ölüm'le beraber zaten yeterince politik belirsizlik yaşıyoruz. Halk korkuyor ve korku içinde yaşayan bir tebaa her zaman dengesizdir. Sen İmparatorluk'u birleştirebilecek yegâne kişinin ama elini doğru oynaman gerek...

Vi okumaya devam etti ve kardeşinin verebildiği kadarıyla politik oyunlar hakkında fikir sahibi oldu. Birkaç paragrafı iki kez okumak zorunda kaldı. Mektubun tamamı neredeyse dört sayfaydı ama Andru'nun bir kez bile bahsi geçmemiştii.

...ve bununla birlikte, sana şimdilik veda ediyorum. Bu yazdığım son mektup olabilir çünkü Jayme artık seninle birlikte kalacak ve yollar güvenli ve hızlı bir yolculuk yapılamayacak kadar buzlu olacak. Yoldaki buzlar erimeden eline başka bir mektup geçme şansı olmayacak ve yollar düzeldiğinde de zaten sana doğru yola çıkmış olacağım.

Buna inanabiliyor musun? Sana yazdığım son mektup bu. Seni sadece kaleminin ucundan tanıyorum... ve yakında seninle konuşacağım. Sesinin neye benzediğini, konuşmalarımızın nasıl olacağını hayal ediyorum. Doğum günü avının bu yıl

nasıl geçtiğini duymayı ipe çekiyorum. Ya da kış gündönümünde Ellene'yle beraber ne kargaşalar çıkardığınızı.

Her şey sanki çok hızlı gerçekleşiyormuş gibi geliyor ama ben yine de sabırsızlanıyorum. Bir şekilde, benimle aynı hisleri paylaştığını biliyorum, ikizim.

Görüşene kadar, sevgili kız kardeşim

Romulin

En azından zaman içlerinden birine hızlı geliyordu. Vi bütün hayatını bekleyerek geçirmişti zaten. Mektubunu katladı ve biraz neşe bulacağını umut ederek annesininkini aradı.

Hayal kırıklığına da uğramadı. Tıpkı Romulin'in yazdığı gibi, annesinin mektubu sevgi dolu, heyecanlı ve yüreklendirici kelimelerden oluşuyordu. Ancak Vhalla Solaris aynı anda hem güzel hem hüznü dolu bir mektup yazabilirdi. Vi, sanki oradaki sızıyı dindirebilirmiş gibi mektubu göğsüne bastırdı.

Geriye yalnızca bir tane önemli mektup kalmıştı: Babasınınki.

Jayne ve Andru'nun yanı sıra Romulin ve Vhalla da babasının başkentten ayrılışından bahsetmişti ve şimdi, Vi onun kendi kelimelerinin bu kritik karara ışık tutacağını umuyordu. Ama mektubu acı verecek kadar eksik buldu. Yazıya bakılırsa, babası alelacele bir şeyler karalamış olmalıydı.

Sevgili kızım,

Sana bu son postayla beraber artık neredeyse resmî bir nihai mektup gönderme fırsatını kaçırmak istemedim ve yanında özürlerimi de gönderiyorum.

Topraklarımızda hızla yayılan salgının tedavisinin Hilal Kıtası'nda bulunduğuna inanmak için nedenlerim var. Oraya gidip liderleriyle görüşmeli ve bu potansiyel tedaviyi kendim araştırmalıyım. Bu, ailemiz ve bir arada olmayı umduğum geleceğimiz için şart.

Hilal Kıtası'nın liderleri durumu başka biriyle konuşmayı

reddetti ve durumumuz —tedaviye olan kişisel ihtiyacımız— çok vahim bir hâl aldı. Lütfen beni anla, eğer hâl böyle olmasaydı, seni eve getirmemize bu kadar kısa bir süre kalmışken hiçbir şey beni bu diyardan ayıramazdı.

Kuzey'e gelmeye zaman ayırmadığı ve yola çıkmadan seni ziyaret etmediği için lütfen babanı affet. Bu duruma sebebiyet veren acil durumu tek bir mektupta ifade etmek imkânsız. Ama Norin'den ne kadar erken ayrılırsam eve o kadar erken dönüp her şeyi netleştirebilirim.

Sana söz veriyorum, seni alma zamanı geldiğinde annenle ve kardeşinle birlikte orada olacağım. Çok yakın zamanda bir aile olacağız.

Sevgilerimle,

Baban

"Anlıyorum, baba," dedi Vi boğazında bir yumruyla. Bütün hayatını onun yerini almak ve ondan sonra tahta oturmak üzere yetiştirilerek geçirmişti. Ama Vi bir İmparator ya da bir İmparatoriçe olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordu. İmparatorluk'ta olan tüm iyi şeylerden ve tüm kötü şeylerden aynı anda sorumlu tutulmanın.

Bazılarının, Senato'nun onların elinden alacağını hayal ettiği bir iş olduğunu düşünmenin, diye aklından geçirdi Vi acı acı. Birileri tahttan daha fazla güç koparmaya teşebbüs ettikçe, kraliyet ailesinin sorumluluğu da artıyordu. İyi bir hükümdar olmanın şartlarından birinin de ağır bir tacı hakkıyla takabilmek olduğu söylenirdi ama Vi'nin durduğu yerden, Senato'nun boynu o altın tacı taşıyamayacak kadar ince görünüyordu — ağırlığını hepsi aynı anda paylaşırsa bile.

Gözlerini ovuşturdu ve eline ne zaman bir mektup kutusu geçse akmaya meyilli olan gözyaşlarından birinin bile kaçmadığından emin oldu, ardından zarfı diğerlerinin arasına koydu. Açmadığı mektuplar da vardı; üzerlerindeki mühürler Vi'ye kimlerin Veli-

aht Prenses'in dikkatini çekmeye çalıştığını gösteriyordu. Birkaç Senato üyesinin armasını tanıdı; bir senatör mührü muhtemelen dikkate değerdi ancak müstakbel İmparatoriçe'nin gözüne girmeye çalışan başka bir soyluydu büyük ihtimalle.

Kutuyu şifoniyerine koydu ve bu geceki son mektubunu eline aldı. Parmağını mührün altına kaydırıp zarfı açtı. Bunu yapmasıyla, tıpkı Andru'nun dediği gibi onu kardeşinin el yazısı karşıladı.

V,

Lafı kısa keseceğim için beni affet. Eminim ki anlayacaksınız. Sana bir şeyi önden göndermem gerekti ve zaman yoktu.

Andru senin tahmin edebileceğinden çok daha önemli. Lütfen ona iyi davran.

R.

Vi daha fazlasını arayarak mektubu döndürdü ama hiçbir şey yoktu.

"Bu ne anlama geliyor ki?" diye inledi kendini yatağa bırakarak. Yastığını kavradı ve yan dönüp ona sıkıca sarıldı.

İyi davran. Mükemmel prenses ol. Normalliğin tek düstur olduğu bir ortamda, geleceğe dair garip görüler gösterdiği ortaya çıkan büyünü kontrol et.

Gözlerini sıkıca kapadı ve bir nefes aldı, oluşan kıvılcımı yatak örtülerini tutuşturmadan önce söndürdü.

Vi'nin düşünmek istediği tek şey yarının getireceği özgürlüktü. Bir kez daha uyuyacaktı ve sonra avda, her şeyden uzakta olacaktı. Böylece kendiyi kalıp düşünmek için biraz zaman bulabileceğini umut ediyordu.

Gerçekten umut ediyordu.

ALTINCI BÖLÜM

“UYAN, UYKUCU PRENSES!” diye seslendi Ellene, Vi’nin odasına dalariken.

Vi ne zaman uyuyakaldığını hatırlamıyordu ve mektupları hâlâ yatak örtüsünün üstüne saçılmış hâldeydi.

“Kapıyı çalmaz mısın sen?” diye inledi Vi.

“Gün elimizden kayıp giderken çalmam.” Ellene panjurları açınca Vi örtüyü başının üzerine çekti. “Hadi, kalk, gitme zamanı geldi!”

“Çantamı son bir kez daha kontrol etmeliyim.” Vi’nin asıl demek istediği, *beş dakika dahaydı*. Dün de şafaktan önce uyanmıştı, bugün de. Vi hiç sabah insanı değildi ve bu durum sınırlarını zorluyordu.

“O kadarını düşündüm.” Ellene sırttı. “O yüzden sana sormadan kontrol ettim ve senin yerine eksikleri hazırladım.”

Vi bunu duyunca doğruldu ve uykulu gözlerini ovuşturdu. “Buna minnettar mı olmalıyım yoksa ben uyurken burada eşyalarımı karıştırdığın için korkmalı mıyım bilmiyorum.”

“Uykunun bu kadar ağır olması senin suçun.” Ellene ellerini beline koydu. “Ve bu yorumunla karakterime mi yoksa çanta hazırlama kabiliyetime mi saldırdığını anlayamadım.”

“İkisine de?”

“Beni yaralıyorsun!” Ellene yatağa doğru fırlayıp abartılı bir iç

çekişle kendini Vi'nin yanına bıraktı. Bu, Vi'nin tanıdığı Ellene'ydi işte – küçük bir kız ve kadın olma arasında bir yerde sıkışıp kalmış, her ikisinin de en iyi taraflarını kendinde toplamıştı. Andru'nun yanında gördüğü sessiz gözlemci o değildi.

"Son çıktığımız avı düşünüyorum da, sanırım yer yatağını unutmuştun..." Vi kızın burnunu hafifçe dürttü.

"Bana sarılmayı seviyorsun." Ellene dediğini vurgulamak için iyice yanına sokuldu. "Seni bu keyiften nasıl mahrum bırakırım?"

"Ondan öncekinde de sanırım çıkınını unutmuştun." Vi ifadesini ciddi tutmakta zorlanıyordu; baştan kaybedilmiş bir savaştı bu.

"Sen iyi bir avcısın. Seni cesaretlendiriyordum." Ellene sırttı.

"Peki ya şeyi unuttuğun zamana ne demeli..."

"Sadece teşekkür edebilirsin." Ellene kollarını havaya savurdu, ayaklarını kaldırdı ve kendini attığı hızla zıplayarak yataktan kalktı.

Vi onun ardından hızla yataktan çıktı ve kollarını Ellene'nin omuzlarına sarıp onu arkadan sıkıca kucakladı. "Teşekkürler."

"Rica ederim, kardeşim." Vi onu bırakmadan önce Ellene onun kolunu sıktı. "Andru ve dünkü tüm o diğer tuhaflıklar düşünülünce, hâlâ gidebildiğin için mutluyum..." Ellene'nin daha olanların yarısını bile bilmediğini fark etti Vi. "Bence kafanı dağıtmak sana iyi gelecek."

"Kesinlikle."

"İşte aradığım ruh bu."

"Bir şey daha almak istiyorum..." Vi çalışma odasının kapısına doğru yöneldi. Hediyeleri yüzünden dün sabah günlüğünü almayı unuttğunu fark etmişti.

"Günlüğünü çoktan aldım. Çantanın en üstünde."

"Ne?" Vi adımlarının ortasında durdu.

"Şimdi kim unutkanmış bakalım?" diye sordu Ellene omzunun üzerinden. Yüzünde tatminkâr bir sırıtış vardı.

"Benim haritacılığımıza tahammül mü ediyorsun? Yoksa bugün doğum günüm mü?"

"Aslına bakarsan öyle sanırım. Ya da öyleydi." Ellene eşikte du-

runca Vi bir an Andru'yu hatırladı ve onu düşünmek kıvılcımını uyandırdı. Kontrolden çıkmasına izin vermeden kıvılcımı bastırmak için savaştı. Büyüsünün patlamalar ya da görülerle bu av yolculuğunu mahvetmesine müsaade etmeyecekti. "Şimdi git giyin ve benimle aşağıda buluş."

Bugün elbiselerin ya da şıklığın günü değildi. Vi en yumuşak deri taytını seçti, onu da hareketlerini kısıtlamayacak ama üstüne tam oturan bir gömlekle eşleştirdi. Hızla giyindi ve ahşap merdivenlerden aşağı inip kalenin dönemeçli kemerlerinden geçti.

Ana girişten çıkıp Jayme ve Ellene'yi Jax, Sehra ve... ne yazık ki Andru'yla beraber beklerken buldu.

Önceki akşam, bugünkü ava katılmayacağını söylemişti. Adamın ona yalan söylemediğini umarak ellerini yumruk yaptı. Kendi iyiliği için yalan söylememiş olsa iyi olurdu... Üç çanta vardı – biri Ellene'nin ayağının dibinde, diğeri Jayme'ninkindeydi; üçüncüsüne de kendi yayının bağlanmış olduğunu görmek korkularını yatıştırdı.

Vi'nin gözleri yukarı çevrilip Jayme'nin belinde durdu. Oraya yeni bir şey bağlanmıştı: Bir kılıç. Kabzası altındandı ve buğday gibi görünecek şekilde dövülmüştü. İmparatorluk'un ekmek sepeti olmalarına bakılırsa tam bir Doğulu tasarımıydı.

"Tam bir asker gibi görünüyorsun," dedi Vi kılıcı işaret ederek.

"Teşekkür ederim." Jayme kına hafifçe vurdu.

"Umarım gerçek bir asker gibi hareket de ediyordur," diye bir yorumda bulundu Andru.

Vi hafifçe gözlerini kısarak ona döndü. Ama Jayme onun çıkışmasına fırsat vermeden lafa girdi.

"Hayatım boyunca bu kılıçla idman yaptım. Eve her döndüğümde kılıcımı elime aldım ve Solarin'de olduğum zamanlar da diğer askerlerle beraber antrenman sahalarındaydım. Kendime fazlasıyla güveniyorum."

"Ayrıca o kılıcı taşımak için doğdun." Jax bir kılıca bir onu tutan kadına bakarken yüzünde hafif, nazik bir gülümseme belirdi. Jax'in gördüğü şey artan gerilim değildi. Vi neredeyse soracaktı ama ses-

siz kaldı. Şimdi hiç sırası değildi ve hâlâ amcasından sakladığı sırlar vardı.

"Ne için doğmuş olursa olsun, bu macera için tek muhafızınız o," diye devam etti Andru. "Gerçekten çok ilginç bir tercih."

Vi kendini, "Bu konuda söylemek istediğiniz bir şey mi var?" diye sormaktan alıkoyamadı. Soru biraz fazla doğrudandı ve fazla hızlı söylenmişti. Ama kelimeler dudaklarından döküldükten sonra bile pişman olmadı.

"Kesinlikle yok. Ben sadece gözlemlemek, not almak ve rapor etmek üzere buradayım. Daha fazlası değil. Herhangi bir karar vermeyi ya da yargıda bulunmayı Senato'daki üstlerime bırakıyorum." Andru dişlerini göstererek kocaman gülümsedi.

"Siz üçünüz fazla uzağa gitmemeye dikkat edin." Konuşmayı asıl eksenine döndüren Sehra oldu. "Lord Andru doğru söylüyor; Jayme bu yolculukta tek muhafızın olacak."

"Gerçekten yanımıza kimseyi takmadan gitmemize izin mi veriyorsunuz?" diye sordu Vi şüpheli bir tavırla. Bu ne çeşit bir sınavdı? Daha önce yanlarında Şef'in savaşçılarından en az biri —genellikle dördü veya beşi— olmadan ava gitmelerine hiç izin verilmemişti.

"Öncelikle, refakatçin var; şahsi kraliyet muhafızlarının yeni albayıyla gidiyorsun," dedi Jax sert bir biçimde. "İkincisi, bizi pişman etme. Eğer herhangi bir tehlikeyle karşı karşıya kalırsanız işaret fişegini ateşleyin."

Vi hafifçe başını salladı. İşin oraya varmayacağını umuyordu. Şu an istediği son şey bir ateşin etrafında olmaktı.

"Gözcülerimizin işaretinizi görebileceği kadar yakınlarda kalın," diye devam etti Sehra, Vi'nin geçen günkü büyü dersinin koşullarından bihaber. "Ve dört günden uzun kalmayın yoksa izinizi sürmek için noru kedisi kullanınız."

"Tamam, anne."

"Anlaşıldı." Jayme selam vererek bir yumruğunu göğsüne götürdü.

"Son derece dikkatli olacağız. Avlanmamıza izin verdiğiniz için

tekrardan teşekkürler, Şef. Bu yıl özellikle minnettarım." Vi başını hafifçe eğip bakışlarını yere indirdi.

"Rica ederim." Kadının yeşil gözleri sertleşmiş, hatta sabah sıcağında buz kesmişti. "Belki de büyünü ormanda çalışabilirsin? Jax'ten son zamanlarda gelişme gösterdiğini duydum. Döndüğünde görmek isterim."

"Belki de..." Vi'nin istediği son şey büyüsü üzerinde çalışmaktı. "Aslına bakarsanız, derslerime bir ara vermeyi dört gözle bekliyordum."

"Size fazla mı sıkı geliyor?" diye sordu Andru.

Vi yanak içlerini ısırды. Ne kadar erken giderse o kadar iyi olacaktı. Yoksa Sehra'ya büyüsünü biraz erken gösterebilirdi.

"Öğretmenlerimin bana sunduğu bilgi zenginliğinin temiz havada, sindirmek için zamanım varken aklımda daha iyi yer ettiğini fark ettim."

"Gelecek derslerimizde bunları duymayı heyecanla bekliyorum öyleyse."

Vi, Andru'yu zihninin gerisinde bıraktı, aralarına fiziksel bir mesafe de koymak için can atıyordu. Çantasını düzelterip arkadaşlarına baktı. "Hazır mısınız?"

İki kız başlarıyla onayladı.

"Dikkatli olun," dedi Sehra, kızının alnına bir öpücük kondurmak için eğilirken.

"Sen en büyüklerisin, Jayme, onları dizginlediğinden emin ol," diye son bir emir verdi Jax.

"Elimden gelenin en iyisini yapacağım, efendim!"

Üçü, kalenin çok uzun ağaçlarından uzaklaşıp ormanlık Soricium şehrine doğru harekete geçti. Ağaçlar daha ufaktı ama yine de içlerinde eksiksiz evler barındıracak kadar büyüklerdi ve Yerkırıcıların büyüsü sağ olsun, Shaldan halkı tam da bunu yapmıştı.

Genel olarak bakıldığında Soricium, kalenin kendisine benziyordu. Taş ve yeşilliğin birleşiminden oluşuyordu. Yerkırıcılar hem toprağı hem de bitkileri, sakinlerinin hemen dibinde can bulan

konutlar inşa edecek şekilde bükmişti. Sert duvarlarda kapılar beliriyor, dallar büyüsel yatkınlığı olanların özgüvenli adımlarıyla aşacağı yollar yaratmak için caddelerin üzerinde kemer oluştuyordu. Çatılar, evleri kışın sıcak yazın serin ve baharda çiçekli tutan yosunlarla kaplıydı.

“Şehre biraz olsun yakın kalmayacağız, değil mi?” diye sorma cesaretini gösterdi Ellene, duyma mesafesinden çıktıklarında.

“Ah, hem de hiç. Mesafeye ihtiyacım var derken yalan söylemiyordum. Bize verilen süre içinde ne kadar uzaklaşabilirsek artık.”

“Ne?” Jayme’nin bakışları ikisi arasında gidip geldi. “Daha yeni söz verdim sizi...”

“Buraya kaç kere geldin, Jayme?” diye lafını kesti Vi.

“Dört yıldır senin ulağın olduğum ve neredeyse her ay bir kere ziyarete geldiğim düşünülürse...”

“En az kırk sekiz sefer eder,” diye araya girdi Ellene. “Gerçi her ay gelmedin, yani en az kırk.”

“En az kırk sefer ve Kuzey sahilini hiç görmedin.” Vi yüksek sesli bir şaşkınlık nidası koyuverdi ve gölgeler içindeki şehirde yürüyen iki veliahtın ve onları korumakla görevli muhafızın daha çok dikkat çekmesine neden oldu. Önlerinde uzanan yolda güneş ışığından madalyonlar dans ediyor, yaşlıların kamp ateşi etrafında bahsettiği efsanevi peri halkının ayak izlerini andıran ışınlar saçıyordu.

“Biraz sessiz olur musun?” Jayme rahatsız olmuş gibi etrafına bakındı.

“Sadece, bunu telafi etmemiz gerektiğini düşünüyorum.”

“Sahil biraz uzak,” dedi Ellene tereddütle. “Neden şey yapmıyoruz...”

“Hayır, sahile gidiyoruz,” diye ısrar etti Vi. “Havalar çok soğumadan ayaklarımızı suya sokabiliriz.”

“Evet, tüm bunlar kesinlikle suyla alakalı, balıkçı kasabasının taşınması haberiyle hiçbir ilgisi yok.” Ellene, Vi’nin asıl niyetini kolayca açık etti.

“Arazilerini sürekli değiştiriyorlar. Haritalarımı güncelleme-

liyim!” Balıkçı kasabası, sahil boyunca hareket eden göçebe bir araziydi. Yerkırıcı güçlerini, balıkçılık uğraşından daha fazla verim almak adına toprağı koşullara göre şekillendirmek için kullanıyorlardı. Toprağı manipüle etme gücüyle donatılmış insanlarla dolu bir bölgede yaşamak, Vi gibi hobi olarak haritacılık yapan biri için hem çok keyif verici hem de kâbus gibiydi. “Hem böyle olacağını biliyordun yoksa günlüğümü çantama koymazdın. Resmen bunun yaşanmasını garantiledin.”

“Gerçekten mi?” Jayme, Ellene’ye baktı ama kızın bakışları başka yerdeydi.

“O mümkün kıldı.” Vi güldü ve kolunu Jayme’ninkine geçirdi. “Şimdi üçümüz kaldığımıza ve önümüzde uzun bir yol olduğuna göre bize Güney’deki tüm haberlerden bahsetsen?”

Şanslarına, bu sefer Jayme’nin hikâyeleri boldu; şehri iyice arka-larında bırakana ve ağaçlar evler de görünmez olana kadar konuştu durdu. Hikâyeleri, Soricism’un etrafını çevreleyen yanık toprak parçasının üzerinden geçerken devam etti – burası, Vi’nin doğumundan çok önce yaşanan savaş sırasındaki İmparatorluk kuşatmasından beri muhafaza edilmişti.

İkinci gün de Vi ve Ellene, Jayme’ye onun yokluğundaki maceralarından bahsetti – bu da onlara konuşacak çok az şey verdi. Ki iyi de olmuştu çünkü akşamüzerine doğru denize varmışlardı ve Vi içinde beliren ve onu serbest kalmakla tehdit eden güç fırtınasını neredeyse unutmuştu.

YEDİNCİ BÖLÜM

BU KADAR YUKARIDAKİ AĞAÇ tepelerinde sadece rüzgâr vardı.

Vi'nin beline pazısı kadar kalın bir sarmaşık sarılıydı, ağacın gövdesi ayağını koyacağı ve rahatça durabileceği bir girinti oluşturarak yukarı kıvrılıyordu. Güneş ışığına karşı gözlerini kısıtı, dalgaların etrafındaki toprağın tam kıvrımını seçmeye çalışıyordu – gün ortasında denize vuran göz kamaştırıcı ışıklar nedeniyle neredeyse imkânsız bir çabaydı.

Karnının üstüne dayadığı günlüğünü sol eliyle tutuyordu. Sağ elindeyse çeşitli taslaklar karalamak için kullandığı bir kömür çubuğu vardı – bulaşmasın diye çaresizce uğraşır ancak başarısız oluyordu. Ara ara gözlerini ufka doğru kaldırıp tasvirini kontrol ediyordu.

Gerçeğe yakındı, tıpatıp aynısı değildi ama ilerleme kaydediyordu. Vi, bu kez arazinin odasında asılı duran haritalardakinden ne kadar farklı görüldüğüne hayret ederek bir kez daha baktı. O haritalara saatlerce bakar, kıvrılan çizgilerini hafızasına kazırdı. Birinin toprakta böylesi bir değişime neden olabileceğini düşünmek. Vi, böyle bir gücü kontrol etmenin nasıl bir şey olduğunu merak etmeden duramadı.

Herhangi bir büyüü tamamen kontrol etmenin.

"Bitirdin mi?" diye seslendi Ellene ona. Kız iç çamaşırlarına kadar soyunmuştu ve sırılsıklamdı.

“Siz?” diye bağırdı Vi aşağı. “Bu kadar uzağa gelmek istemeyen iki insana göre suyun keyfini fazlasıyla çıkarıyor gibisiniz.”

“Sen de keyfini çıkarmalısın. *Bütün* zamanını o ağaca tünelerle geçirmektense...”

“Tamamını değil, *çoğunu* tünelerle geçirecek,” diye araya girdi Jayme.

“Tamam, tamam, bitirdim sayılır. Birazdan aşağıdayım.” Vi kömürü günlüğünün ön kapağının arkasına sıkıştırdı ve bağını hızla bağladı.

Ellene bir elini kaldırdı ve ağaç titreyerek can buldu. Vi’nin belindeki sarmaşık onu havaya kaldırmadan önce tutuşunu ayarladı. Vi, ağağın tepesinden aşağı indirilirken midesi ağzına geldi. O kadar yüksekleydi ki kulaklarındaki rüzgâr daha yere yaklaşmamışken ısığa dönüştü.

Ellene bileğini bir döndürüşüyle Vi’yi nazikçe yere indirdi. Ayakları, hızla beyaz kuma dönüşen yumuşacık çimen halısına değdi. Ellene’nin parmaklarını şıklatmasıyla sarmaşık çözüldü ve Vi’nin arkasında gevşekçe salındı.

“Parmak şıklatmana gerçekten gerek var mıydı?” diye sordu Vi, ayakkabılarını çıkarıp kızlarınkının yanına koyarken.

“Herkes biraz dramayı sever.”

“Bunu kimden duydun?” Vi, Ellene’nin iki annesinin de böyle bir şey demeyeceğini biliyordu. Hatta tam tersini iddia ettiklerini duyduğuna emin gibiydi.

“Darrus,” diye yanıtladı Ellene hızlı bir şekilde, sanki ismin fark edilmemesini sağlayabilirmiş gibi. İşe yaramadı.

“İsmi duyuş durduğum bu Darrus da kim?” diye sordu Jayme oturduğu yerden. Bacaklarını köpüren denize uzatmıştı.

“Aman, düğmesine basayım deme,” diye uyardı Vi, kuzey denizinin sıcak sularına girmek için tayıını çıkarırken. Gerçeği –kuzeybatıda, ufku hemen ötesinde Ana Kıta’yla Hilal Kıtası’nı birbirinden ayıran küçücük kara parçalarından oluşan bir takımada olduğunu– bilmiyor olsaydı dünyanın ucunda durduğunu sanırdı.

“Çocuğun teki işte,” diye ofladı Ellene, daha önceki yerine oturarak.

“Bir dakika, bahsettiğimiz şu Darrus değil, değil mi? Hani bahar danslarındaki?”

“Ta kendisi,” diye onayladı Vi. Jayme’nin Darrus’un bahsini duymasının üzerinden muhtemelen aylar geçmişti. Ellene’yle Darrus da en son o zaman iletişim kurmuştu zaten.

“Artık ondan bahsetmeyeceğimizi sanıyordum? Nasıl demiştin?” Jayme düşünürmüş gibi yaptı ama Ellene’nin duygusal söylevini unutmuş olmasına imkân yoktu. “Bizim için öldü müydü?”

“Görünüşe göre, Ellene’ye kış gündönümünde dans etmeyi teklif etmek bir adamı hayata döndürebiliyor.” Vi sırttı.

“Yani konu hâlâ danslar mı?” Jayme’nin gözlerini devirişi konu hakkında tam olarak ne düşündüğünü gayet iyi özetliyordu.

“Lütfen konuyu değiştirebilir miyiz?” diye yalvardı Ellene.

“Tabii, Lukke’dan bahsetsek olur mu?” Vi, arkadaşının Darrus’tan önceki talibini gündeme getirdi. Ellene’nin hatırı sayılır miktarda talibi olmuştu. Ama bu pek şaşırtıcı değildi. Kız akıllıydı, şevkliydi, güzeldi, kovalanmayı seviyordu ve en önemlisi de oğlanlarla uğraşmak için zamanı vardı.

“Başka bir oğlan mı?”

“Siz ikiniz berbatsınız!” Ellene oflayarak kuma yattı.

Vi ve Jayme, Ellene’ye rağmen kahkahalar attılar ama alaylarının dinmesine müsaade ettiler.

“Ya sen, Prenses? Gözüne çarpan herhangi bir talip var mı?” Jayme okları ona çevirmişti.

“Cevabın hayır olduğunu biliyorsun. Eğer cevap hayır olmasaydı, bunu başkentin her tarafında yankılanan dedikodulardan bilirdin.” Romulin’in her zaman çok net olduğu tek bir şey vardı – dünya üzerinde nerede olursa olsun, Vi’nin romantik bir ilişkiye girmesi başkentteki dedikoducuların konuşmaya başlamasına sebep olurdu. O, İmparatorluk’un vârisiydi ve herkes bu eşleşmede bir parmağı olsun istiyordu... Vi’nin kendisi dışında.

Vi umursamadığından değildi. Bir gün aşkı bulacağını ya da aşkın onu bulacağını umut ediyordu. Ama hiç kimseye karşı böyle hissetmemişti; kitapların anlattığı o kelekler ve rüya âleminde hissetmeler falan yoktu. On iki yaşına girdiğinden beri geçen üç baharda Ellene'nin yeni birine abayı yakmasını sağlayan o ani çekim kesinlikle yoktu. Vi buna minnettardı çünkü Romulin'in romantizmden tamamen kaçınmasına dair verdiği güvenilir tavsiyeyi uygulamasını kolaylaştırıyordu.

"Ayrıca zaten endişelenmem gereken çok şey var. Bu denkleme bir de oğlan ekleyemem."

"Geri döndüğünde Senato bu fikre katılmayabilir," diye mırıldandı Jayme.

"Evet, tacımı elimden almak isteyen yaşlı huysuzlar bir de aşk hayatıma karar vermek istiyor." Ellene ve Jayme dışında kimse karşısında asla bu kadar cüretkâr olmazdı Vi. Onun bu açık sözlülüğü ikisini de güldürdü. Vi de hafifçe gülümsedi ama içten içe bunun gülünecek bir durum olmadığını biliyordu. Nihayetinde evlenmek zorunda kalacaktı ve bu hiç şüphesiz politik stratejilerle ayarlanmış bir birleşme olacaktı.

"Peki ya sen? Ellene ve beni hedef göstermek konusunda feci derecede iyi iş çıkarıyorsun."

"Benim birini bulacak zamanım mı var?" Jayme başını iki yana salladı. "Son duyduğumda, çoğu âşık öteki yarılarını en azından belli bir dereceye kadar yanlarında istiyordu. Bense her birkaç haftada bir kıta boyunca seyahat ediyorum."

"Eh, artık etmeyeceksin ama." Vi kıyafetlerinin ıslanacak olmasını umursamadan ikisinin arasına oturdu. Suyu bir daha ne zaman hissedeceğini bilmiyordu. "Görünüşe bakılırsa bana kaldın."

"Ne şanslıyım ama," dedi Jayme duygusuz bir sesle.

Vi bir kahkahayla âdeta kükredi. "Ben *en kötüsüyüm*, değil mi?"

"Tahmin bile edemezsin."

Ellene bile bunu duyunca alayla homurdandı.

“Belki de aşkı beraber seyahat ettiğin adamda bulmuştundur bile?” diye yokladı Vi ama sözlerinde o kadar da ciddi değildi.

“Ne diyorsun sen?!” Jayme keskin bir nefes aldı ve Vi bu tavrın hangi dereceye kadar göstermelik olduğunu anlayamadı. “Andru berbat biri.”

“Göründüğü kadar kötü mü?” diye sordu Ellene.

Jayme derin bir iç çekti. Çattığı kaşları gevşedi ve başını iki yana salladı – az önceki ifadesine biraz zıt düşüyordu. “Bilmiyorum. Belki de ona haksızlık ediyorum. O fıldır fıldır bakışları ve yerinde durmayan elleri insanı rahatsız ediyor. Sadece varsayımda bulundum...”

“Ona sempati beslemeye başlama,” diye uyardı Vi. “Sen benim müttefikimsin.” Romulin, Andru’nun onun tahmin edebileceğinden çok daha önemli olduğunu söylemişti. Bunun ne anlama geldiğini çözmek için arkadaşlarının onun tarafında olmasına ihtiyacı vardı.

Jayme sadece omuz silkti. Söz konusu Vi’ye karşı çıkmak olduğunda hiç tereddüt etmezdi, en azından yalnızlarken. Vi de onu en çok bu nedenle takdir ederdi.

“Ne olursa olsun, o ilgi duyduğum biri değil. Hem de hiç.”

“O zaman belki başkente döndüğümüzde ikimiz de aşkı buluruz?” dedi Vi.

Jayme yine sadece omuz silkmekle yetindi ve konuyu değiştirme fırsatını kaçırmadı. “Solarin’den bahsetmişken... Gerçekten tüm bunları terk edebilir misin? Hem de Başkent’in karı ve buzu için? Burası bir cennet gibi görünüyor.”

“Her yer cennettir, sadece farklı türlerde.” Haritaları ona bu kadarını söylüyordu. Dünya kocaman ve çeşitliydi; dağlık araziler ve ovalar vardı, buz gibi soğuk dağlar ve tropik ormanlar. Kim birinin diğerinden daha iyi olduğunu söyleyebilirdi ki?

“Tam bir İmparatoriçe gibi konuştun,” diye inledi Jayme.

“Bunda ne sorun var?”

“Çünkü çok klişe bir cevap.”

Vi omuz silkti. “Gerçek bu.”

“Şu an bu noktadan asla ayrılmak istemiyorum.” Jayme dalga-

ların üzerinden ufka doğru baktı. "Burada her şey çok... basit görünüyor. İkinizle bu şekilde oturmak. Yalnızca keyfine bakan üç kız olduğumuza inanacağım neredeyse. Hayatlarımızın daha karmaşık olmadığına. Kendime zamanın belki de bizi yakalayamayacağını ve hep bu şekilde kalacağımızı söyleyebilirmişim gibi hissediyorum."

Vi, Jayme'nin yüzünü inceledi. Mesafeli ve hüzünlü bir şeyler vardı orada. Ailesinden —özellikle de babasından— ne zaman bahsetse takındığı ifadeydi. Ama Vi ne olduğunu tam olarak anlayamamışken Jayme ayağa kalktı ve duyguyu üzerinden bacaklarına yapışan kumla beraber silkeledi.

"Gitmekten bahsetmişken... Muhtemelen yola çıksak iyi olur. Ne kadar uzaklaştığımızla ilgili yalan söyleyeceksek, dört gün içinde döndüğümüzden emin olmalıyız."

"Muhafızımız konuştu," dedi Ellene, Vi'ye.

"Pekâlâl" Vi ayağa fırlayıp Jayme'ye selam çaktı.

"Benimle alay etmeyin." Asker, gözlerini devirdi. "Bazılarımız hayattaki pozisyonları için çalışmak zorunda, bilirsiniz ya, hepimiz unvanlarla doğmuyoruz."

"Seninle dalga geçmiyoruz, sıkı çalışmandan gerçekten çok gurur duyuyoruz," dedi Vi karşısındakine hissettirebildiğini umduğu samimi bir içtenlikle. "Eğer sen olmasaydın, ailemle bunun yarısı kadar bile iletişim kuramazdım."

Jayme'nin bakışları şüphe doluydu, belli ki övgünün doğruluğu hakkında tereddütlüydü. Her zamanki gibi bunu bir kenara bıraktı. "Ayrıca muhtemelen bir şeyler avlamamız da gerek. Malum, güya ava çıktık ya, daha inandırıcı olur."

"Hiç bana bakma, o Vi'nin uzmanlık alanı." Ellene tuniğini ve altına giydiği şortu çekti. Bunun toprağı daha iyi hissetmek için bir Yerkırıcı taktiği olduğunu iddia ederek genelde yalınayak dolaşırdı.

"Zahmet olmazsa hani? Bu ormanda kılıçla bir şey öldürecekime dair şüphelerim var da." Jayme silahını beline geri yerleştirdi.

"Hayır ama eminim ki ben yolda bir şey avlayabilirim." Vi okuy-

la sadağını çantasından çözüp çantayı da Ellene'ye verdi. Kızın iki çantayı birden taşımak için bir sistemi vardı. Ama daha omzuna asamadan Jayme Vi'nin çantasını ondan alıp yüklenmişti bile.

"Madem av konusunda yardım edemiyorum, en azından malzemeleri taşıyabilirim," diye ısrarcı oldu.

"Ama..."

"Bırak taşısın, Ellene. Belki geçen sefer yaptığın gibi büyünle bana yardım edebilirsin," diye araya girdi Vi.

Ormanın içine doğru yirmi adım atmışlardı ki Jayme o soruyu soracak cesareti buldu. Vi'nin tahminine göre muhtemelen büyünün bahsi geçtiğinden beri onu içten içe yakıp kavuruyordu bu soru. "Peki ya *senin* büyün, Vi? Şef dedi ki..."

"Sehra'nın neden bahsettiğine dair en ufak bir fikrim bile yok. Ben de dahil herkesin isteyeceği en son şey büyümü kullanmam olur," dedi hızla ve sert bir sesle. Arkadaşları Vi'nin ses tonuyla irkilerek birbirlerine baktılar. "Üzgünüm... Sadece büyüm bu sıralar... biraz garip, hepsi bu."

"Nasıl garip?" diye sordu Ellene.

"Sanırım Uyanış yaşadım," diye itiraf etti Vi.

"Neden bize daha önce söylemedin? Bu harika bir haber!" Arkadaşı ayaklarını değiştirerek hop hop zıpladı. Vi'nin içinde bulunduğu zor durumu hiçbir zaman tam anlamıyla anlamamıştı. Ellene erkenden Dışavurmuş, hızla Uyanış yaşamıştı ve dahası, içinde doğrudan Tanrıça'nın kendisinden geldiği söylenen kadim bir güç taşıyordu. Kuzeyliler ona Yargen'in Evladı diyordu.

"Dediğim gibi, biraz garip ve test etmemeyi tercih ederim," dedi Vi kararlı bir tavırla. Ama hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde Ellene bunu duymadı.

"Neden ki? Bence..."

Jayme, "Sen hangisinin en iyisi olacağını düşünüyorsan," diye Ellene'nin sözünü kesti.

"Bizim için en iyisi daha sessiz hareket etmek olur, böylece ormandaki kuşları korkutup kaçırmayız."

Bu öneriyle, ormanın içinde sessizce ilerlediler ve Vi, malum konuşmayı ertelemek için oynadığı oyunun işe yaraymış olmasına minnet duydu.

Ellene neredeyse hiç ses çıkarmıyordu, zemin adım seslerini bastırmak için ayaklarının etrafında kıvrılırken güç dalgaları yayıyordu. Vi ondan sonra en sessiz olandı, adımlarında hayatı boyunca ormana dalmış olmanın getirdiği bir özgüven vardı. Jayme ise... elinden geleni yapıyordu. Ama çalılıklara, sallanan sarmaşıklara ya da dikkatsiz bir gezginin takılmasına sebep olacak yüzeydeki boğumlu köklere alışık olmadığı barizdi.

İlk gün elleri boş kaldı. Kamp kurdular ve ertesi sabah şanslarının döneceği konusunda hepsi hemfikirdi. Birkaç saatlik yürüyüşün ardından iyimserliklerinin karşılığını aldılar. Vi bir elini kaldırıp arkadaşlarını durdurdu.

İleride bir hareket gözüne çarptı. Vi gözlerini kısıtı, ağaçların oluşturduğu sık örtüden yollarını bulmaya kararlı, oynaşan ışık huzmelerinin içine baktı. İyice eğildi, kızların onu takip ettiğini duydu.

Başka bir ani yeşil parıltı yakaladı, ışık gökkuşağı renkli tüylere vuruyordu. Vi ikisinin de gördüğünden emin olmak için yavaşça işaret etti. Parmağını ikisine de doğrulttu, sonra yeri gösterip, "*Siz burada kalın,*" dedi sadece ağzını oynatarak.

Ellene ve Jayme başlarını sallayarak onayladılar. Ellene sessiz hareketlerle tepedeki dallara tırmandı ve Vi çalılıkların arasında ağır ağır emeklemeye başladı. Büyük yaprakları bir kenara itip olacıklardan habersiz öylece duran yaratığa yaklaşırken kendini gizlemek için kullandı. Vi avantajlı bir konum bulurken, saçının dağılmış örgülerine takılan dalları görmezden geldi.

Sadağından yavaşça bir ok alıp yayına taktı ve yayı gerdi. Ter, ormanda geçirdiği günlerden sonra bedenini ikinci bir ten gibi kaplayan kirin içinden geçti ve kaşından gözüne damladı. Gözü yandı ama kirin yarattığı bulanıklığı ve tuzu görmezden geldi, tıpkı ayaklarının altındaki köklere ve taşlara basmaktan dolayı ağrıyan bacaklarını görmezden geldiği gibi.

Kalp atışlarının sesinden ve önündeki toprağı gagalayan uzun bacaklı, uzun boyunlu kuştan başka hiçbir şey yoktu dünyada.

Vi burnundan derin bir nefes aldı ve yayını iyice gererken nefesini tuttu. Yaratık aniden başını kaldırıp ormanın içine baktı. Vi, onu ürkütenin ne olduğunu fark edemedi.

İşte buydu. Temiz bir atış.

Kuş tekrar başını yere çevirdi. Uçmasına yaramayan kanatlarının tüyleri dışarı doğru kabardı. Vi hayvanın hafifçe eğildiğini görebiliyordu, ormanın derinliklerine bir kez daha fırlamadan önce çevik bacaklarına güç topluyordu. Vi'nin gözleri biraz açıldı ve parmakları gevşedi.

Oku dümdüz gidip hedefi kıl payı kaçırdı. Bir uğultuyla yanından geçip kuşun başını ıskaladı, Vi hayvanın hareketlerine dair tahminlerinde çok az da olsa yanılmıştı.

"Ellene!" Vi durduğu yerden sıçrayıp yapraklı orman zeminine doğru kayd. Onu kovalayacak, elinden kaçırmayacaktı.

Tepesinde ağaçlar homurdanıp kıpırdandı. Yaprakları doğal olmayan şekillerde bükülerek salındı. Üzerlerinde koşan büyülü arkadaşının iradesiyle dallar ve sarmaşıklar hayat bulurken Vi ağacın çatırtılarını ve inleyişlerini duydu.

"Sola git!" diye bağırdı Ellene yukarıdan.

Konuşmayı bitirdiği gibi taştan bir duvar topraktan fırlayıp koşan kuşun sola sapmasına neden oldu. Vi bir ok daha takıp yayını çekti, bir nefes aldı ve atışını yaptı. Ok bir kez daha uğuldayarak hayvanın yanından geçti ve onu kıl payı ıskaladı.

"Tekrar!" diye bağırdı Vi. Dengede kalmak ve yaratığa yetişmek için uğraşırken bacakları orman zeminini dövüyordu. Kararlıydı. O hayvan ona üstün gelmeyecekti. Onu yenmesine izin vermeyecekti.

"Sağa!" Bir başka kıvrımlı taş duvar belirdi ve kuş yeniden rotaya sokuldu.

Minik kanatlarını çırparak alçak bir dalın üzerinden uzun bir sıçrayış yapmak için öne fırladı. Kuş ona öfkeyle ciyaktırken tüyleri diken diken olmuştu, kuyruğu dimdikti ve bir gökkuşağı gibi açılmıştı.

Vi'nin nefesi kesilmişti ama korkudan değil koştuktan. Kuş ona uzun pençeleriyle saldırmaya kalkarsa ölürdü. Ya Vi'nin oklarından biriyle ya da Ellene'nin büyüünün kafasına ağır bir dal ya da taş düşürmesiyle. Vi eğlencesine avlanıyordu. Eğer av tehdit hâline gelirse işin eğlencesi kalmazdı.

Hayvanın hareketlerini izledi, bacakları onu ileri doğru taşımaya devam ederken nefesini mümkün olduğunca düzene soktu. Zihninde hesaplamalar yaparken yayını gergin tutmaktan kolu ağrıyordu. Kuş, yüksekte olmanın avantajıyla saldırmak için sıçrayacaktı. Ama bu da hareketlerini öngörülebilir kılıyordu çünkü seçenekleri oldukça kısıtlıydı.

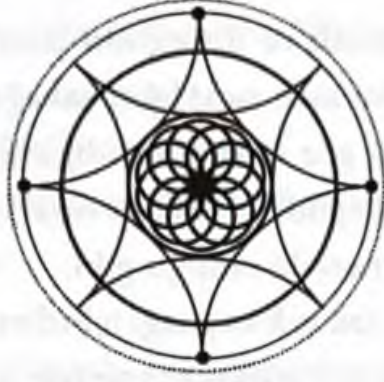
Avantajını korumak isteyen Vi öne doğru fırlayıp hayvanı harekete geçmeye zorladı. Okunun ucu hayvanın yüzünü takip ederken Vi onun —neredeyse ağır çekimde— sola kayan gözlerini izliyordu. *İşte, oraya gidecek*, diye çığlık attı Vi'nin vücudundaki her hücre.

Vi topuklarını toprağa gömerek kayıp durdu, daha iyi bir açı yakalamak için geriye yaslandı ve ayağı sonunda bir taş veya köke takılana kadar devam etmeyi planlıyordu.

"Vi, dikkat et!" Ellene'nin tiz bağırışını zar zor idrak etti.

Ayağının sert bir zeminle buluşmasını beklediği yerde yalnızca hava vardı. Midesi ağzına geldi, ağzından bir çığlık döküldü ve dünya karanlığa gömüldü.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

VI DÜŞÜYORDU.

Şaşkınlıkla bıraktığı yayından fırlayan ok garip bir kavis çizerek uzaklaştı. Vi okunun kuşu büyük bir farkla ıskalamasını izledi ve yaratık kaçmaya devam etti. Ormanın ışığı hızla sönerken gördüğü son şey buydu.

Vi'nin yayı bırakan elleri kendini korumak için içgüdüsel olarak hareketlendi. Bedeni uzun ve geniş bir taşa çarparken Vi yalnızca yıldızları görüyordu. Nihayetinde yere çarpan yayı takırdadı. Vi silahının ne kadar aşağı düştüğünü hesaplamaya çalıştı ama bedeni taş boyunca yuvarlanırken sadece acı ve gerginlik hissediyordu. Bedeni zeminle buluştuğunda Vi sırtüstü devrildi ve hırıltıyla soludu.

Nefes alabiliyordu. En azından bu kadarı iyiydi.

Ama durumunun geri kalanı için "iyi" kelimesini kullanamazdı. Vi yukarı baktı, tepesindeki ışık çemberine doğru gözlerini kırptırdı. Ormana açılan yeşil bir pencereye düşmüştü. Kendini bulduğu mağaraya sarmaşıklar iniyordu, altındaki zemin toprakla dolmuştu; düştüğü deliği gizleyen bitkiler şimdi paramparça olmuş ve etrafa konfeti gibi saçılmıştı.

Vi inleyerek hem el hem ayak parmaklarını oynattı, sonra dirsekleriyle dizlerini hareket ettirdi. Kollarını yavaşça başının üzerine doğru gerdi, göğsündeki kasların kaburgası boyunca gerilmesini

hissetti. Bedeninin neredeyse her bir köşesi acıyordu ama mağara-
da çaprazlamasına uzanan taş sütun düşüşünü kesmiş, morluklar-
dan daha kötü bir yara almasını engellemişti.

Sütun.

Vi yan tarafına döndü ve dirseğinin üzerinde doğruldu. Deri-
sinden kan akıyordu ve aynı sıcaklığın şakağından indiğini de his-
sedebiliyordu. Düşüşü göz önüne alındığında morlukları ve çizik-
leri o kadar da kötü değildi ve Vi'nin odaklanması gereken daha
önemli şeyler vardı – nerede olduğu gibi.

Mağara karanlıktı, tek ışık kaynağı içinden düştüğü delikti. Şim-
di üzerinde oturduğu gri, korkunç zemine uzun gölgeler saçıyor-
du. Ama onu en çok hayran bırakan şey, bu gölgelerin uzaktaki
duvarlara oyulmuş heykelleri sarmalayışıydı; çatlakları ve oyukları
ucu ucuna dolduruyor, Vi'nin onları seçmesine olanak sağlıyordu.
Gözleri hızla bir sütundan diğerine kaydı, sonra tepesindeki kub-
beli tavanda durdu.

Bir tavan vardı. Birinin dekore ettiği doğal bir mağara değildi
burası, ki bu da inanılmaz olurdu. İnsan elinden çıkma bir yapıydı.

Boylu boyunca taştan kirişler vardı ve aralarındaki parıltılı, kü-
çük, siyah cam ya da taş parçaları gri bir gökyüzünde parıltıyan
siyah yıldızları andırıyordu. Bulunduğu alanın köşelerine yerleşti-
rilmiş payandalar vardı. Yarı çökmüş bir kemer, gizemli karanlığın
iyice içlerine açılıyordu.

Vi acıyı duymazdan gelerek kendini düşünmeye zorladı. Hari-
talarında bu bölgede harabeler olduğunu görmüş müydü? Hatırla-
mıyordu ama muhtemelen görmemişti. Haritalarını net bir şekilde
anımsadığına, onların doğruluklarından daha fazla güveniyordu,
özellikle de konu Kuzey harabeleriye. Kimse onları işaretlenmeye
değer görmemiş gibiydi. Ya da varlıklarından haberdar olursa bile
bir tabuydular – içinden geçilemeyecek kadar kutsal ya da lanet-
liydi. Bu iki bilgi bir araya geldiğinde, ortaya harabeler hakkında
değerli, küçük bir bilgi kırıntısı çıkıyordu.

“Vil” Ellene'nin yüzü tepedeki delikte belirdi. “Ah, Yargen'e şu-

kürler olsun.” Endişesi aniden geçti, yerini rahatlama hissine bıraktı. “İyi misin?”

“Ben iyiyim.” Vi sonunda ayağa kalkarken hafif bir irkilmeye direndi. En çok sol dirseği acıyordu. Baskın olarak kullandığı kolu değildi ama yayını onunla tutuyordu. “Birkaç yara bere var, hepsi o kadar.”

“Aşağı bir sarmaşık gönderiyorum.”

“Hayır, bekle.” Vi öne doğru bir adım attı. “Burası bir çeşit harabe.”

“Ee?”

“Haritalarımın hiçbirinde bu bölgeye yakın bir harabe görmedim.”

“Vi, gerçekten mi?” diye inledi Ellene. “Bir kez olsun haritalarını unut da yukarı gel.”

“Buranın ne olduğunu öğrenmek istemiyor musun?” Vi kızı baktı. “Shaldan’ın ilk zamanlarından kalma gibi duruyor.”

“Eğer tamamen gömülüyse ve işaretli değilse, o zaman eminim ki epey eskidir. Bunun bir sebebi olabileceğini aklına gelmiyor mu hiç? Bazı şeyler rahatsız edilmese ve meçhulde bırakılsa daha iyi olmaz mı?”

“Bundan pek emin değilim...” Vi gözlerini tekrardan kemerli geçide çevirip ötesindeki karanlığa baktı. Durduğu yerden zifiri karanlıktan başka bir şey görülmüyordu. O karanlığın içinde nelerin gezindiğini öğrenmenin tek bir yolu vardı. “Bir dakikaya dönerim.”

“Vi, hayır, lütfen,” diye sızlandı Ellene usulca. “Keşfe çıkmanın sırası değil, yukarı gel. Artık gitmemiz gerek.”

“Eminim ki Jayme çok geride değildir.” Çantaların hepsini taşımak muhtemelen onu yavaşlatmıştı. “Sadece bir dakika. O gelmeden döneceğim. Hem yavaşlamamış oluruz hem de ben haritalarımı işaretleyebilirim.”

“Tehlikeli görünüyor,” dedi Ellene alanın tamamını göremiyor olsa da.

“Burası bir süredir ayakta. Biraz daha dayanabileceğini düşü-

nüyorum.” Vi öne, delikten zemine vuran ışık çemberinin sınırına doğru bir adım attı.

“Vi...”

“Yalnızca bir dakika,” dedi Vi sertçe, arkadaşına bakarak. “Sen orada bekle.”

Yukarıdan gelen biraz endişeli biraz öfkeli inlemeyi duymazdan gelerek gölgelerin arasına daldı.

Molozların üzerinden geçerken gözleri loş ışığa hızla alıştı, önce duvarlardaki oymalara yöneldi. Ağaçların arasında duran kadınlarla erkekler vardı, toprağı parselliyor, medeniyeti kuruyorlardı. İçlerinde her daim tek bir kadın figürü vardı, bir elinde balta tutuyordu.

Ellene’nin endişelerini ciddiye alarak kemerin eşiğinde duraksadı. Kemerin yarısı çökmüştü, devasa bir ağaç kökü taşta delikler açmış, etrafa yayılmıştı. Bu kök aynı zamanda yeraltının iyice içlerine açılan dar bir tünelin tavanını destekliyor gibiydi.

Gözleri loş ışığa alışmış olsa da görmesi gittikçe zorlaşıyordu. Alan tekrar açığa çıktı; Vi görmekten ziyade hissetti bunu. Çünkü artık önündeki taşların hatlarını ortaya çıkaran sönük ışıklar vardı yalnızca. İçerinin durağan, rutubetli havası etrafını sarmış gibiydi ve Vi uyuklayan bir canavarın ağzına adım attığını hissetti.

Bir nefes alıp hafifçe titreyen elini kaldırarak alevini dikkatle yüzeye çağırdı. Alevler derisinin altındaki sinirler boyunca ilerleyerek kolunun ön kısmından yukarı fırladı. Vi parmakları ve avucu arasında minik yıldırımlar gibi kavis çizen kıvılcımları tek bir alev hâlinde birleştirmeye odaklandı. Bir mum alevinden sadece biraz daha fazlasıydı ama çok uzun yıllar boyunca rahatsız edilmeden istirahat etmiş karanlığa karşı bir meşale etkisi yarattı.

Önünde geniş bir hol duruyordu. En az üç kat yüksekliğindeki sütun sıraları aşağı doğru meylederek ondan uzaklaşıyordu. Vi, alan hep mi eğimliydi yoksa yüzeydeki ormanın bu unutulmuş mekânı yukarıdan aşağı doğru bastıran ağırlığı yüzünden mi bu hâli aldı, anlayamadı.

Suyun nemli rayihası havayı doldurdu. Ama bayat ya da küflü

değildi. Daha ziyade, bir yeraltı kaynağından besleniyormuş gibi berrak ve tazeydi. Büyük bir havzadan Kuzey ormanlarını besleyen bu tür yeraltı kanalları çıktığını duymuştu ama Vi daha önce bu kanallardan birini kendi gözleriyle görmüş değildi.

Vi duvarlardaki oymalardan birine daha iyi bakmak için elini hareket ettirdi ve gözleri alevine kayd. Aniden, sanki görünmez parmaklar suratını kavramıştı, gözkapaklarını aynı anda hem aşağı hem yukarı çekiştiriyor, başını sabit tutuyorlardı. Boynundan yukarı sürünen kıvılcımı hissetti, büyü kafatasının içinde takırdıyordu. Alev parlaklaşıp akkor hâlini aldı.

Hayır! Vi bu hisse karşı koymaya çalıştı. Tam şu anda burada bir görüşle karşılaşmak istemiyordu. Ama tüm kasları kilitlenmiş ve kaskatı kesilmişti, zihinsel direnişi hızla bozguna uğradı. Tüm duyularını yitirmeden önce görebildiği son şey ateşti.

Derken kendini bir anda o karanlık yeraltı harabesinde değil, daha önce hiç görmediği bir şehirde buldu.

Hava bayıltıcı derecede sıcaktı ve durduğu meydana ölümün kokusu sinmişti. Gözleri, beyaz taşlı duvarlardan yükselen ve daha çok yelkenlere benzeyen tentelere kayd. Turuncu ve kırmızı kiremitler, yağmuru akıtmak için kocaman açık ağızları olan yüzlerle süslenmiş çelik çatı oluşuna doğru meyilleniyordu.

Solunda bir sıra sandalye vardı, onun ortasındaysa bir taht. Dökümlü ipek katmanları arasındaki bir kadın, başında süslü bir altın taçla oturuyordu. Tacın tepesinde ufak direklerin desteklediği güneş şeklinde bir mücevher vardı. Vi gözlerini kıstı, tacın dibine tutturulmuş uzun peçenin altına gizlenmiş yüzü seçmeye çalışıyordu. İmparatorluk'un güneş tacına benziyordu ama kesinlikle o değildi... Vi, karşısındakinin annesi olmadığına emindi.

Kraliçe'yi, sol göğüslerinde birer nişan bulunan şık giyinmiş kadınlarla erkekler çevreliyordu. Hepsi birkaç basamak aşağıya, meydanın merkezine bakıyordu. Orada, Vi'nin tanıdığı bir adam diz çökmüştü.

"Babal" diye seslendi. Sesi boğuk çıkmış, bu garip yerin atmos-

feri tarafından bastırılmıştı. İşte tam o an, aslında hiç ses olmadığını fark etti. Her şeyi mükemmel bir netlikte görmesine rağmen hiçbir şey duyamıyordu.

Aldrik, Vi'nin daha önce hiç görmediği kıyafetler giymişti. Ayaklarından, gümüş düğmelerin boynuna kadar iliklenmiş panel detaylı uzun paltoya kadar desenlerle süslüydü. Kıyafetinin kol kısmı, dirseklerinde kabaran eldivenlerin içindeydi. Saç kesimi de farklıydı.

Neredeydi o? Hem İmparator Solaris kimin önünde diz çökerdi ki? Bütün diyarın tek hükümdarı oydu.

Kraliçe konuştu, kelimeleri sessizdi ve elini salladı. Aldrik ayağa kalkıp arkasındaki çift kanatlı kapıya baktı. Kapının iki yanında duran adamlar kanatları açık tutuyordu. Vi gözlerini kıstı; görü git-tikçe bulanıklaşıyordu.

İriyarı bir adam —hayır, bir *canavar*— belirdi. İki bacağı üzerinde yürüyor, geniş omuzlarının üzerinde bir kafa taşıyordu ama bir "insanla" benzerliği burada son buluyordu.

Daha çok kertenkelelerinkini andıran bir burnu vardı ve etinden doğal yollarla çıkıyormuş gibi görünen levha benzeri pullar zırh işlevi görüyordu. Bu pullar burnunun hizasında küçük boy-nuzlara dönüşüyor, alnına kadar uzanıyorlardı. Aynı zamanda tam tersi yöne, uzun kuyruğundan aşağı da uzanıyorlardı. O şey konuş-tuğunda, jilet gibi keskin iki sıra dış ışıktaki parıltıydı.

Vi neler dediğini duyamıyordu ve sessizlik birden boğucu gel-meye başlamıştı.

Öne doğru bir kafes itiyordu ve içinde daha da korkunç bir manzara vardı. Bir adam kafasını parmaklıklara vuruyor, derisindeki yarıklardan beyaz bir şeyler sızıyordu. Gözleri bembeyaz kesil-mişti, derisinin altında kabaran ve yanaklarından gözyaşı gibi sü-zülen doğaya aykırı büyüünün nabız gibi atan kırmızı damarlarıyla yol yol olmuştu.

Vi, hasta adamın kendini parmaklıklara vurdukça çıkardığı mide bulandırıcı sesleri duyamasa da babasının irkildiğini görebiliyordu. Hiç şüphesiz, kaskatı kesilmiş gibi sabit durmak için bir

savaş verirken ellerinin iki yanında yumruk hâlini aldığını görebiliyordu. Görü solmaya devam etti. Detaylar bulanıklaşıyor, yoğun ışığa maruz kalmış gibi yavaşça siliniyordu – yanıp kül oluyordu.

Vi göz açıp kapayıncaya kadar kendi bedenine döndü.

Sertçe dizlerinin üzerine düştü, altındaki hafif ıslak taşlar ellerine battı. Nefes almaya çalıştı. Dengesi şaşmıştı. Gerçek olan neydi? *O gördüğü neydi?*

“Sensin.” Bu tek kelime yumuşak ve tok bir ses tarafından söylenmişti. Aksanının yumuşak kıvraklığı farklı bir etki katmıştı. Sesin tınısı bir çelloda en kalın sesi çıkaran telden daha pes, bir savaş davulundan daha yankılıydı.

Vi başını yavaşça sesin kaynağına doğru kaldırdı.

Düşerken neyse ki alevi dönmüştü. Ama şimdi karşısında duran adam içeriği aydınlatıyordu. İç içe geçmiş ışıktan çemberler yavaşça ayağının etrafında dönüyor, karanlığa karışmadan önce adamın dizlerine kadar yükseliyordu; her birkaç dakikada bir yeni bir ışık çemberi bu döngüyü devam ettiriyordu. Adam kendi aydınlığını yayıyordu ve her hareketi karanlık havada büyü kıvılcımları bırakıyor gibiydi.

Vi onu ilk görüşünden tanımıştı – neredeyse siyaha çalan koyu mor saçları, yeşil gözleri, hareketlerinin genel kıvraklığı. Gelecekteki Vi şimdi karşısında duran bu garip adamla gizli kapaklı bir buluşma gerçekleştirmişti.

“Sensin,” diye fısıldadı Vi, artık başını çarptığından ve bunun bir rüya olduğundan emindi.

Adam yavaşça hareket etti. Işık demetlerinin her biri saçlarına vuruyordu ve adam Vi’nin karşısında diz çökünce hepsi canlılığını yitirdi. Gözleri Vi’nin göz hizasındaydı, kendilerine has dikkat çekici bir yeşil ışıkla parlayan irisleri dik dik ona bakıyordu, ta içine. Adam, Vi’nin daha önce kendi içinde görüp görmediğinden emin olmadığı bir şeye bakıyordu.

“Sen... Şampiyon sen misin?” Adam ona bakmaya devam etti. Vi aralarına biraz mesafe koymaya çalışarak hafifçe geriledi. Düşerken

yaraladığı dirseği hâlâ acıyordu ama dikkati yalnızca karşısındaki adamın üzerindeydi.

“Şampiyon mu?” Vi başını iki yana salladı. “Ben Solaris İmparatorluğu’nun Veliaht Prensesi’yim.” Yerden bir kalksa, prensese daha çok benzeyecekti. Ama kasları ona itaat etmiyordu. Adamın bakışları altında donup kaldığını hissetti.

“Solaris...” Adam burnunu Vi’nin iğrenme diyebileceği bir hareketle buruşturdu. Son bir kez daha onu baştan ayağa süzdü. Vi ne zaman ölçülüp tartıldığını bilirdi ve bu da kesinlikle o anlardan biriydi. Aynı zamanda, ne zaman kriterleri karşılamadığını da bilirdi. “Karanlık Ada’dan birini neden şampiyonu olarak seçsin ki?”

“Senin kim olduğuna ya da neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yok. Ben senin düşündüğün kişi değilim. Ve bilmek istediğim şey ise...”

“Senin kim olduğunu biliyorum,” dedi adam sertçe. Fısıldadığında aksanı bir sertlik kazanıyordu ve bu da Vi’yi ânında susturdu. “Sen bana yıllar boyu işkence eden kişisin.”

“Yanlış kızla konuşuyorsun.” Vi, bunu bir şekilde adamın kalın kafasına sokabilecekmiş gibi her kelimeyi vurgulayarak söylemişti. “Sen kimsin?”

“Ben Ses’im.” Dudakları bir somurtuşla çarpıldı. “Benim kim olduğumu bilmiyorsun. Kendinin kim olduğunu bilmiyorsun. Peki bir zirvede durduğunu biliyor musun?”

“Bir soru sorabilir miyim yoksa beni öylece azarlayıp sorularımı cevapsız bırakmaya devam mı edeceksin?” diye sordu Vi kaşlarını çatarak. Yılgınlık ve öfke, gizemli misafiri karşısında duyduğu hayret ve korkuya üstün gelmeye başlıyordu. Adam sorularına cevap vermiyordu. Vi dinlediğinden bile şüpheliydi.

Adamın dudaklarından ufak bir sırıtışın geçtiğini görür gibi oldu ama aynı hızla kaybolduğu için tam da emin olamadı.

“Sen benim için işe yaramazsın ve zaman tükeniyor.” Adam ayağa kalkıp geriye doğru bir adım attı.

“İşe yaramaz mı? Pardon?” Vi yerden kalkmaya çabaladı. Bedeni ağır geliyordu. “Ne cür—”

Adam bir elini kaldırdı. Büyü avucundan bir sarmal şeklinde süzüldü, ayağının etrafındakine benzer dönen bir glifti – daha önce saatinin üzerinde parıldayan glife benziyordu. “*Samasha*,” diye fısıldadı adam.

Vi bu kelimeyi duyunca midesine yumruk yemiş gibi oldu. Nefesi kesildi ve bir kez daha iki büklüm olarak soluk almak için mücadele etti. Gözlerini kısarak adama baktı, aklındakileri söylemek için savaşıyordu. Ama gözlerinin ardında bütün vücuduna yayılan ışık patlamaları vardı ve arkalarında diken diken olmuş tüyler bırakıyorlardı.

“Ba-bana ne yaptın?” diyebilirdi güçbela. Bütün bedeni titriyordu, teni yeraltının buz gibi soğukunda alev alevdi.

İçten dışa yanıp kül olacaktı. Büyüsü zincirlerinden kurtulacaktı ve bir şekilde Vi’yi tüketecekti. Alevtaşıyıcılar yalnızca onlardan daha güçlü Alevtaşıyıcıların alevleri tarafından yakılabilirdi, o da büyü gerçekten zarar verme niyetiyle kullanıldıysa. Bunun imkânsız olması gerekiyordu ama yanan her sinir ucu acıyla çılgılık atıyor ve ona aksini söylüyordu.

“Zirveleri bul. Beni bul.” Adam doğal olmayan ışığını da kendiyile beraber götürerek ortadan kayboldu ve Vi, nefes nefese, bütün bedenini sarsan titremelere karşı bilincini kaybetmemeye çalışarak öylece kaldı. Mezarı olmayacağını umduğu karanlıkta yalnızdı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

SANİYELER YA DA SAATLER geçmiş olabilirdi.

Ama nihayetinde titremeler sona erdi. Çenesi kaskatı kesilmişti, bu da inlemeden daha yüksek bir ses çıkarmasını engelliyor, onu karanlıkta sessizce acı çekmeye zorluyordu. Ama şiddetli acının bedenine gönderdiği şimşekler sonunda dindiğinde Vi kendini daha iyi hissetti. Hatta neredeyse harikaydı.

Güçlkle doğrularak yerden kalktı. Arkasında hol ileriye doğru uzanıyordu ama Vi bir gün için yeterince keşif yapmıştı ve karanlığa dalmak istediği de söylenemezdi. Şimdilik bunların hepsini ardında bırakmak ve her şeyin bir anlam ifade ettiği yukarıdaki dünyaya dönmek istiyordu. Nerenin yukarısı nerenin aşağısı olduğunu... daha da önemlisi neyin gerçek olduğunu bildiği yere.

"...belki de bir beş dakika olmuştur?" Vi çökmüş kemerli geçitten çıkarken Ellene'nin sesi çalındı kulağına.

Beş dakika mı? Gerçekten sadece beş dakika mı olmuştu? Sanki koca bir ömür yaşamış, ölmüş ve o mağarada yeniden doğmuş gibi hissediyordu.

"Bu kadar yeter, aşağı iniyorum," dedi Jayme.

"Hiç gerek yok." Vi ışığın oluşturduğu daireye adım attı ve başını kaldırıp arkadaşlarına baktı. "Tam buradayım."

"Sana ne oldu?" dedi Jayme nefesi kesilerek.

Eh, cevabı bin altın değerindeydi bu sorunun. Vi nereden başlayacağını bilemiyordu. Ama Jayme'nin morluklara, çiziklere ve yaralarının tekrar açıldığı yerde dizlerinden aşağı akan kana odaklandığını biliyordu.

"Bir delikten düştüm." Vi omuz silkti. Gördüklerini anlatsa bile arkadaşları anlamazdı — ya da ona inanmazdı. Dürüst olması gerekirse, Vi kendi de anlamıyordu. Şimdi güneşin altında dururken hepsi gerçekten bir rüya gibi geliyordu... Daha doğrusu bir kâbus gibi. "Biraz hasar aldım ama iyiyim. Ellene, buradan çıkmama yardım eder misin?"

"Seve seve."

Bir sarmaşık delikten aşağı kıvrıla kıvrıla indi ve doğal olmayan bir U şeklini aldı. Vi yayını aldı ve bir salıncakmış gibi sarmaşığa oturdu. İki taraftan da tutununca sarmaşık onu yerden kaldırıp dışarı çıkardı, iki arkadaşının yanındaki sağlam zemine bıraktı ve arkasında gevşekçe salınmaya başladı.

"İyi olduğundan emin misin?" diye sordu Jayme, onu baştan ayağa süzerek.

"Göründüğü kadar kötü değil. Hepsi yüzeysel yaralar —morluklar ve kesikler— ciddi bir şey yok," diye arkadaşlarını temin etti Vi. "Ama dönüş yolunda biraz yavaşlayabilirim."

"Çantayı taşımaya devam edebilirim," dedi Jayme, çoktan omzuna asmıştı bile.

"Ben hallederim." Vi elini uzattı. "Bir daha avlanmaya yeltenmeyeceğim kesin."

Jayme sadece omzunu silkip ormanın içine doğru ilerlemeye başladı, Vi'nin çantası hâlâ omuzundaydı. Ellene ile Vi bakiştılar ve Jayme bir konuda kararını verdiğinde onunla tartışmaya kalkışmanın bazen en iyisi olduğuna dair sözsüz bir fikir birliğine vardılar. Arkadaşlarının ardından ilk giden Ellene oldu, Vi de onu takip etti.

"En azından artık neden dört günün tamamını kullandığımıza dair iyi bir bahanemiz var," diye akıl yürüttü Ellene. Olaya iyi tarafından bakarak gerginliği dağıtmaya çalıştığı belliydi.

"Ne olursa olsun zamanımızı sonuna kadar kullanmamızı beklediklerine eminim." Jayme sanki diğer ikisinin hâlâ takip ettiğinden emin olmak istermiş gibi omzunun üzerinden baktı. "Siz ikiniz, size verilen tasmanın sınırlarını her zaman zorlarsınız zaten."

"Sanırım buna gücenmem gerekiyor." Ellene'nin sesi hiç de gücenmediğini açıkça gösteriyordu.

Diğer ikisi konuşmaya devam ederken Vi dikkatini ayaklarından ve altındaki zeminden hiç ayırmadı.

O harabelerde ne olmuştu öyle?

Elleri hâlâ hafifçe titriyordu ve Jayme'nin kendi çantasını taşımasına izin vermiş olmasını diledi, böylece tutunacak bir şeyi olurdu. Onun yerine ellerini yumruk yaparak sıktı ve bu baskıyla titremeyi durdurmaya çalıştı. İçindeki kor harlanmış, gürleyen alevlere dönüşmüştü.

İstikrarlı bir şekilde onu doldurmaya devam eden saf güçle alev almalarını bekliyormuşçasına yumruklarına baktı. *Yumruklar*. Bu ona babasının görüdeki hareketini anımsattı.

"Ne oldu, Ellene?" Jayme durmuştu. Vi düşüncelerinde o kadar kaybolmuştu ki, önünde birdenbire duran Ellene'nin sırtına çarpacaktı az kalsın.

"Sorun ne?" Vi kızı daldığı düşüncelerden çıkarmak için elini Ellene'nin omzuna koydu.

Ellene doğruya bakıyordu, kuşun ilk ürktüğünde baktığı yöne doğru. Bu eylemi o kadar kuşunkine benzer, o kadar içgüdüsel ki Vi hareketleri arasındaki bağlantının tesadüf olamayacağını ânında anladı. Hayvan o zaman ne sezdiyse, şimdi de Ellene aynı şeyi seziyordu.

"Ne var?"

"Büyük bir şey." Ellene yere çöküp parmaklarını toprağa gömdü. Gözlerini kapadı. Bedeninden nabız gibi atan bir büyü dalgası yayılıyordu sessizce. "Çok garip..."

"Ne?"

Ellene sanki yüksek sesle konuştuğunu bir şekilde fark etme-

miş gibi ürkek görünüyordu. "Etrafımızdaki ağaçlar garip geliyor, hepsi."

"Nasıl garip?"

"Sanki toprağın kendisi titriyormuş gibi."

"Toprak nasıl titreyebilir ki?" diye sordu Jayme.

"Bilmiyorum." Ellene'nin ses tonu Vi'nin düşünceleriyle uyum içindeydi. İleride bir kuş sürüsü havalandı, yaprakların oluşturduğu örtüyü kaotik ötüşleriyle yarıp geçtiler. Ağaçların dalları sallandı ve Vi hissettiği gümbürtünün yalnızca zihninde olup olmadığını, Ellene'nin sözlerinden kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak etti.

"Ne olduğunu düşünüyorsun?" Vi neredeyse sormaya korkmuştu.

"İyi bir şey değil." Ellene kaskatı hâinden silkinip aniden hareketlendi. "Gitmemiz gerek, hemen!"

Diğer ikisi, Ellene'nin dediklerini sorgulamadan hemen arkasından koşmaya başladı.

İlerideki hışırtı, dalların kırılması ve otların ezilmesi de eklenince gürültülü bir kakofoniye dönüştü. Bir kükremeye birlikte iriyarı bir noru kedisi görüş alanlarına girdi. Vi döndü ve korku, hayranlık ve mide bulandırıcı bir aşinalıkla donakaldı.

Yaratığın açık yaralarından beyaz topaklar sızıyor ve hepsi mide bulandırıcı, cıvık bir sesle yere düşüyordu. Sanki damarlarındaki her damla kan bu iğrenç sıvıyla değiştirilmişti. Gözleri soluk ve sırlıydı, içinde tanıdık kırmızı damarlar kabarmıştı. Aslında, büyüyle dolu damarlar bedeni boyunca kürkünden yukarı doğru atıyor, etrafındaki ağaç gövdelerine uğursuz bir ışık saçıyordu.

"Beyaz Ölüm," diye fısıldadı Jayme arkasından.

Şimdi her şey bir anlam kazanmıştı. Vi'nin görüşünde tanık olduğu şey, şimdi karşı karşıya olduğu şey. Salgının Kuzey'e ulaştığını söylemişlerdi. Ama şimdi karşısında duran hayvanın doğal olmayan, beyaz gözlerine bakana kadar gerçekliğine inanmamıştı.

"Büyükanne," diye inledi Ellene. Onun sesi de Vi'nin ayakları gibi korkuyla ağırlaşmıştı.

Yaratık sanki sarhoşmuş gibi bir ağaca çarptı. Kafasının tam ortasında yeni bir yara açıldı, sanki derisi zar gibi incelmışti; bir heykeltıraşın keskisinden dökülür gibi büyük parçalar döküldü teninden. Yaratık başını iki yana salladı, sendeledi ve ağır ağır tekrar ayağa kalktı.

"Ellene," diye fısıldadı Jayme. "Bizi ağaçlardan birinin tepesine çıkarabilir misin? Bizi henüz görmedi, belki ondan kurtulabiliriz."

Yaratığın hantal başı yavaşça döndü. Cilalanmış taşa benzeyen iki küre doğrudan Vi'ye baktı. Vi, omurgasından bir enerji dalgasının hızla geçip gittiğini hissetti.

"Beni gördü," diye fısıldadı panikle dolarken.

"Nereden..." Jayme başladığı cümleyi tamamlayamadı. Yaratık döndü ve doğrudan onlara doğru hücum etti. "Ellene, gitmek zorundayız!"

Jayme kızı hareket ettirmek için Ellene'ye atıldı. Vi, Jayme'nin ellerini kızın saçlarına sertçe daldırışını izledi. Artık ne olacağını biliyordu – Ellene'nin büyüsu onu korumak için içgüdüsel olarak çalışacaktı. Bir kaplumbağaninkine benzeyen taştan bir kabuk yerden fırlayıp Ellene'nin etrafını sardı. Jayme ona o kadar yakındı ki kendi de içinde kaldı.

Ama Vi... Onlardan iki adım uzaktaydı ve saldırıya geçmiş noru'ya karşı tek kalmıştı.

"Beni çıkar!" Jayme'nin boğuk haykırıışları duyulabiliyordu.

"Anne, anne," diye bağırdı Ellene. Sanki mümkünmüş gibi taş daha da kalınlaşmıştı sanki. Sesleri tamamen ortadan kayboldu.

Vi'nin gözleri hâlâ hızla üzerine gelen noru'ya döndü.

Demek böyle ölecekti. Vi'nin beynindeki tek düşünce buydu, kalp atışı dışında geriye kalan her şeyi susturuyordu. Neden kalp atışları bu kadar gürültülüydü? Dalların kırılışını ya da yaratığın hırlamalarını duyamıyordu. Tek duyabildiği kendi yaşam belirtisiydi. Eh, en azından onu duymaya devam ettiği sürece hayatta olduğunu bilecekti.

Madem hayattaydı, öyle kalmak için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

Vi arkasına dönerek koşmaya başladı. Bir noru'yu hız olarak geçebilmesinin imkânı yoktu, o yüzden onu zekâsıyla alt etmeye çalışacaktı. Vi kayarak durdu ve bir ağaç kökünü kavrayarak kendini ağacın altındaki gölgede kalan girintiye savurdu. Sırtını iyice yapıştırdı, çılgına dönmüş hayvanın kafasını karıştırıp ondan saklanmayı umuyordu.

Yaratık başını ağacın gövdesine indirdiğinde kabuğu kopan ağaç gümbürdedi. Vi çılgılık atmamak için kendini zor tuttu. Noru kükredi. Vi bacaklarını topladı, topuklarını toprağa sabitledi, yaprakların sık örtüsünün altında sağlam bir çıkış yapmaya hazırlandı. Ayak parmakları ağaç köküne çarptı ve uylukları göğsünün altındaydı, tekrar koşmaya başlamasıyla bir güç dalgası patladı.

Ateş. Ateş yakması gerekiyordu. Gözcülerin uyarı işaretini göreceği kadar yaklaşmış olmalıydı.

Hızlı ve kesik nefes almaktan yan tarafı yanıyordu; dizleri sızlıyordu. Hareket edebilmesini sağlayan tek şey, eğer durursa onu öldürmeye çalışan devasa bir kedinin atıştırmalığı olacağını bilmesiydi. Ağaçların arasından koşarken koca yaratıktan daha atik davranmaya çalışıyordu. Vi geniş bir yay çizdi, bu sırada da kıvılcımını yüzeye çıkarmaya çalışıyordu.

Bir anda Vi'nin iki katı büyüklüğünde bir pençe çıkıverdi ortaya. Vi kendini küçülterek yana doğru kaçtı, pençelerin ölümcül darbesinden kıl payı kurtulmuştu ama orman boyunca bir oyuncak gibi savruldu. Bedeni başka bir ağaca çarptı ve aynı gün içinde ikinci kez yıldızları saydı. Gücsüzce yere yığıldı, yaratık yaklaşırken kalkmaya çalışıyordu.

Ayağa kalk. Ayağa kalkmak zorundaydı. O, Aldrik ve Vhalla Solaris'in kızıydı — öyle kolay lime lime edilemeyecek bir hamurdan yoğrulmuştu. Kılıç boyutundaki devasa pençeler ona yanlış düşündüğünü kanıtlamak üzere olsa bile.

"Ayağa kalk!" diye bağırdı Vi. Yanaklarından gözyaşları süzülüyordu. Ailesiyle yaşama fırsatı bulamadan, gerçek yuvasını tatmadan ölecekti.

Ona doğru eğilen noru'nun sıcak nefesi yüzüne vurdu. Jilet gibi keskin bir dizi diş parıladı. Kedi geriye çekildi ve onu bir lokmada yemek üzere atıldı.

Vi çığlık attığı anda üzerinden alevler boşandı. Cankurtaran halatının güverte korkuluklarından kurtulmasını izleyen bir denizci gibi büyüğü üzerindeki kontrolünün ellerinden kayıp gidişini izledi. Ellene'nin büyüğü nasıl onu koruyacak bir kabuk örmek için ileri atıldıysa Vi'nin büyüğü de aynısını yapmıştı.

Ama onunkisi cehennemdi. Alevler orman zemini boyunca yayıldı, onun büyüğünden besleniyorlardı ve dizginlerinden tamamen boşanlardı.

Bu çok fazlaydı. Büyüğü üzerinde hâkimiyet kurması gerekiyordu. Akli durmuştu, büyüğü kontrolü ele geçirirken tek yapabildiği dehşet içinde onu izlemektir.

Dikkatli olmazsa bütün dünyayı yakabilecekmiş gibi hissediyordu.

Vi ayağa kalkmak için kendiyse savaşımaya devam etti, altındaki toprak çoktan küle dönüp çoraklaşmıştı. Kıyafetleri yine geçen seferki gibi tamamen yanmıştı ve görebildiği tek şey akkor alevlerdi.

Panik içindeki zihni amcasının kelimelerini tekrar ederek, *Geri çekilin, geri çekilin*, dedi. Eğer durmazsa arkadaşlarına zarar verecekti. Ama yangın artık çok büyüğüştü. Çok hızlıydı, çok geniş bir alana yayılmıştı ve artık kontrol edemeyeceği bir noktaya ulaşmıştı. Çok fazla büyüğü vardı.

Çığlıklar duyuluyordu – hayvani çığlıklar. Ellene'nin taştan kalkanının onları yangından koruduğunu umut ediyordu. Vi kendini sararak tortop oldu, kendini mümkün olduğunca ufaltmaya çalışıyordu.

Boşluğu bul. *Boşluğu bul*, diye tekrar edip durdu zihninde. Vi gözlerini kapadı ama karanlık değildi karşılaştığı. Aksine, sadece aydınlık ve büyüğünün durdurulamaz gelgitleri vardı. Hepsi onun bir parçasıymış gibi her bir alevi hissetti. Ciğerlerini doldurdular, kulaklarını alazladılar, sanki aklını da yalayıp yutmaya çalışıyorlardı.

Çılgınlık içine işledi. O yaratık nasıl hâlâ hayatta olabilirdi? Yoksa duydukları Ellene ve Jayme miydi?

Vi'nin başı hızla kalktı ve çılgınlar gibi etrafına bakındı. Ama karşısındaki manzara da tıpkı gözlerinin ardındaki manzara gibiydi. Sanki güneşin ortasına bırakılmıştı.

Arkadaşları, sırdaşları, hayattaki tek gerçek müttefikleri. Onları kendi elleriyle öldürecekti. Vi aşağı baktı, görünmez kanlarının çoktan derisini lekelediğini görebiliyordu.

Vi'nin her daim ateş olarak gördüğü şey kendi etinden sıyrılan büyü iplikleriyle yer değiştirdi. Sanki içindeki bir büyü makarasından çözülüyorlarmış gibi açıldılar. Vi büyü ipliklerinin kendinden uzayıp havada süzülmesini ve saf ateş filizleri oluşturarak birbirlerine düğümlenmesini izledi.

Bu güç de neydi? Daha önce tanık olduğu hiçbir şeye benzemiyordu. Ama bir yandan da sanki bunca zamandır biliyor gibiydi.

Samasha.

Kelime içinde bir zil takımı gibi yankılandı ve etrafında gürleyen kaosa apaçık bir netlik kazandı. Vi birden daha önce büyü-sünü gerçek anlamda hiç görmemiş olduğunu fark etti. Bu, geleceği görmek değildi. Bu alev büyü-sü de değildi.

Onun büyü-sü ışığın kendisiydi ve içinde dünyanın tüm olasılıklarını barındırıyordu – evrenin şifresi apaçık ortadaydı. Tıpkı adamın ve saatinin etrafında döndüğünü gördüğü glifler gibi – onun büyü-sü *buydu*. Vi bir nefes aldı ve ellerini yavaşça bir araya getirdi, bir kafes oluşturmak için parmak uçlarını birbirine bastırdı. Gözlerini kısıp vahşi ışık ve alev filizlerini bir yere toplayarak yönlendirmeye, onları bir araya getirerek avuçlarının altındaki anlaşılmaz gliflerden bir top oluşturmaya odaklandı.

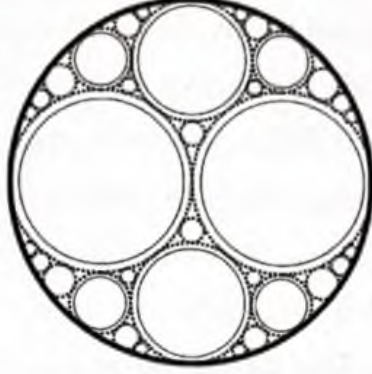
Yangın söndü, büyü-sü tek bir yere odaklıydı artık. Tamamen onun kontrolüne geçtiğindeyse Vi zihninde yalnızca bir iplik çekti ve hepsinin zararsız bir şekilde çözülmesini izledi. Ve böylece aniden alevler kayboldu.

Vi gözlerini kırptırarak üstünde duman tüten kararmış, ço-

rak alana baktı. Gözleri bu yeni manzaraya alışmaya çalışıyordu. Noru'nun eti tamamen yanmıştı. Kömüre dönmüş kemiklerini henüz fark etmişti ki Ellene'nin koruyucu taş kozasının toprakta yükseldiği yere döndü.

Koza yarılarak açılmıştı ve Vi ıstırap dolu bir çığlık koyuverdi - daha önce hiç böylesi bir ses çıkarmamıştı.

ONUNCU BÖLÜM

ARKADAŞLARINI ÖLDÜRMÜŞTÜ.

Büyüsü serbest kalmış ve gerçek doğasını –ya da artık o ipliğe benzer güç her neyse onu– ortaya çıkarmıştı ve dünyada ona herkesten daha yakın olan iki kişiyi öldürmüştü.

Vi yüzünü ellerine gömdü, arkadaşları yerine kendi yanmış olmayı diledi. Çorak alanda tortop olmuş şekilde kaldı, çıplaktı ve öyle kederliydi ki hiçbir şeyi umursamıyordu. İmparatorluk onsuz da gayet iyi idare edebilirdi. Kuzey'in vesayetinde kalarak amaca hizmet etmiş, barışın korunmasını sağlamıştı. Romulin tahta çıkabilirdi ve ebeveynleri de...

"Vi!" Jax'in sesi onu düşüncelerinden çıkardı.

Vi başını kaldırıp döndü. Yan tarafta, yanmış bir çemberin sınırında bir grup duruyordu. Noru'nun –hasta olmayan türden– ve hâlâ atlarının üzerinde duran iki savaşçının ötesine baktığında gözleri kocaman açıldı çünkü Ellene'ye sıkıca sarılmış Sehra'yı ve hemen yanlarında ne yapacağını bilemiyormuş gibi duran Jayme'yi görmüştü.

Sehra, Vi'nin bu mesafeden anlayamadığı şeyler söylüyordu. Yeşil gözleri zaman zaman Vi'nin bulunduğu tarafa kayıyordu. Ama iki kadın da aralarındaki boşluğu kapatmak için herhangi bir hamle yapmadı.

Ellene'nin kızgın olması ölü olmasından iyiydi.

“Vi,” diye tekrar etti Jax. Kızın karşısında nefes nefese kalmıştı. Üstü çıplaktı, gözlerini gökyüzüne çevirmişti. Tunığini elinde sıkıca tutuyordu. “Al.”

Vi bakışlarını adamdan, ona vermek için üzerinden çıkardığı tuniğe çevrildi. Vi ona uzatılan kıyafeti alıp hızla omuzlarına geçirdi. Jax başka tarafa bakarak bir saniye daha bekledi ve ardından ona baktı. Vi adamın ifadesindeki rahatlamayı görebiliyordu.

“Ana aşkına.” Jax onun önünde dizlerinin üzerine çöküp kollarını sıkıca omuzlarına sardı. Vi vücudundaki kesikler ve morluklar yüzünden hafifçe irkildi ama adamın sarılışı yine de ona hoş bir dayanak olmuştu. “Tanrılar adına, neler oldu?”

Nereden başlamalıydı?

Bir delikten düşerek yaralanmıştı. Beden dışı bir deneyim yaşamış, *tekrardan* geleceğe bulaşmış ve maddeden çok ışıktan ibaretmiş gibi görünen bir adamla tanışmıştı. Hasta bir noru tarafından kovalanmıştı ve az kalsın ona yem olacaktı. Sonra da kendinden çözülen, nasıl tarif edeceğini bilmediği bir büyüye tanık olmuştu.

Vi’ye mümkün olan en ilginç ve yorucu günü hayal etme görevi verilse, bu olanların yarısını bile düşünemezdi.

“Beyaz Ölümlü bir noru vardı ve...”

“Beyaz Ölüm mü?” Vi adamın ses tonunun daha da ciddileşmesinin mümkün olmadığını sanırdı ama Jax ona yanıldığını kanıtlamıştı. “Emin misin?”

“Eminim,” diye onayladı Vi, şüpheyi yer bırakmayacak bir şekilde.

“Nereden biliyorsun?”

“Jayme gördü,” diye açıkladı Vi, babasının ve kafes içindeki adamın yer aldığı görüsünden bahsetmekten kaçınarak. Amcasına eninde sonunda söyleyecekti. Ama şu an aklı fazlasıyla doluydu zaten ve bir anda sindirebileceği şeyler sınırlıydı. “Belirtilerini başkentten bildiğini söyledi. Ama o açıklamasa bile ne olduğuna dair hiçbir şüphem olmazdı.”

“Soricium’a bu kadar yakın demek...” diye mırıldandı Jax. Du-

daklarını incecik bir çizgi hâlinde birbirine bastırırken koyu kirli sakallı derisi ağzına doğru toplandı. "Hadi geri dönelim. Bu meseleyi Sehra'yla konuşalım."

Parmaklarını dudaklarına götürüp tiz bir ıslık çaldı. Gormon, Sehra'nın birkaç yıl önce Vi'ye hediye ettiği noru onlara doğru gelmeye başladı. Vi onun iyice yaklaşmasını izlerken sertçe yutkundu. Bir gün için yeterince noru'yla uğraşmıştı. Ama saçma davrandığının da farkındaydı; Gormon sadık bir yaratıktı.

Veliaht prenseslerin geçmiş duygusal sıkıntılara takılı kalma gibi bir lüksü yoktu.

Bunu zor yoldan öğrenmişti, hem de birkaç kez. Hayat ona nasıl travmalar yaşatırsa yaşatsın, Vi onu gömmek ve hayatına devam etmek zorundaydı yoksa kendi özgüvensizliğinde boğulmayı göze almış olurdu. Sızlanıp durursa da kimse anlamaz ya da ona sempati beslemezdi.

"Hadi, gelsene." Jax ellerini uzattı. "Ayağa kalkabilir misin?"

"Sanırım." Vi onun ellerini tutup ayağa kalkmaya çalıştı. Bu esnada acıyla ciyakladı ve sol dizi büküldü. Amcası onu çabucak yakaladı ve Vi kırılmış gibi görünen ayağına ağırlığını vermek zorunda kalmasını diye gücünü kullanarak onu destekledi. "Ya da sanmam."

"Önce şifacı. Sehra'yla sonra konuşuruz."

Vi ona sıkı sıkı tutundu ve kadının adı geçince arkasına baktı. Ondan yiyeceği azarı hak etmiş olsa da pek dört gözle beklediği söylenemezdi.

"Ellene ve Jayme gerçekten iyiler mi?" diye fısıldadı Vi.

"Biraz sarsılmışlar ama Ellene'nin büyüsünü onu korumuş sayılır. Eğer yangını tam zamanında durdurmasaydın şu an çok daha farklı şeyler yaşıyor olabilirdik."

"Hiç düşünmek istemediğim şeyler."

"Ama sonunda kontrol sağladın, değil mi?" diye mırıldandı Jax. "Biz ona ulaşmadan yangın durmuştu."

"Nasıl olduğunu bilmiyorum," diye itiraf etti. "Büyüm biraz... garip görünüyor."

“Şaşırmadım. O gösterine bakılırsa, Vi... artık Uyanmış'sın.” Ama Vi'ye bundan daha fazlası varmış gibi geliyordu. “Döndüğümüzde üzerine konuşuruz. Bırak da yukarı çıkmaya yardımcı olayım.” Jax parmaklarını birleştirip aşağı indirdi, açıkça görünen tereddüdünün üzerine gitmeyerek onu biraz rahatlattı. “Bu şeyleri sürme konusunda benden daha kendinden emin olduğunu biliyorum. Ama genelde bacağın kötü hâldeyken değil.”

Vi hayvana dik dik bakarak tereddüt etti, sağlam ayağının üzerinde mümkün olduğunca dengesini korumaya çalışıyordu. Gormon tüylü başını ona doğru döndürdü ve Vi onun parlak, berrak gözlerinde ölü noru'nun gözlerini gördü. İrkildi.

Jax sanki kızın aklını okumuş gibi, “O hep sürdüğün Gormon,” dedi yumuşak bir ses tonuyla onu yüreklendirerek.

“Biliyorum.” Vi yaratığın gür kürküne bir elini yerleştirirken gözlerini devirmeye çalıştı. “Ondan korkmuyorum.”

“Tabii ki korkmuyorsun.”

“Sadece senin beni kaldırmana katlanabilir miyim diye düşünüyordum. Ama sanırım bir kereden bir şey olmaz.” Vi abartılı bir kahkaha atacak gibi oldu ve amcası da ona ayak uydurdu. Böylece Vi'nin aklı hayvana binerken çektiği acıdan uzaklaştı. Bacağı duruma karşı çıkmak ister gibi çılgılık attı ama hâlâ –büyük oranda– hareket ettirilebiliyordu, yani belki de tamamen kırılmamıştı.

“Yerleştin mi?” diye sordu Jax bir homurdanmayla, onun arkasına binerken.

“Evet ve şunu tedavi ettirmeye hazırım.”

Kedi harekete geçti ve Kuzey'in başkentine doğru yola koyuldular. Jax yol boyunca kendi kendine mırıldanıp durdu.

“İyi olman bir mucize. Ana'ya şükürler olsun. Sana ya da Ellene'ye bir şey olsa neler olurdu hayal bile edemiyordum. Gitme asla izin vermemeliydik. Ben izin vermemeliydim. Sen büyüdükçe ve üzerindeki gözetim gevşedikçe Senato senin bu avlarına karşı çıkmaya başlamıştı. Onları dinlemeliydim. O oğlanın raporlarına ne yazacağını Ana bilir.

“Ama... şimdi düşününce, Uyanış yaşadın ve o güçte ve büyüklükte bir yangını kontrol etmeyi öğrenmeye başladın. Sen Güney’e dönmeden bunun üzerinde çalışabiliriz...”

Amcasının kelimeleri iki yanında geçip giden ağaçlar gibi bulanıklaştı. Vi hiçbir şeye bakmadan gözlerinin donuklaşmasına izin verdi. Babasının değişik kıyafetler içindeki yabancı bir kraliçenin önünde eğildiğini görebiliyordu. O görüde babası Hilal Kıtası’nda olmalıydı... Yani ne kadar uzak bir gelecekti o gördükleri? Yarın mı? Bir ay sonrası mı? Bir yıl sonrası mı? Veda mektubunu yazmasının üzerinden ne kadar zaman geçtiğinden emin değildi.

Bir de öteki görüşü vardı... ve o adam. Kendine Ses demişti. Ona bir şey yapmış, sonra da onu tekrar bulmasını emredip başka hiçbir bilgi vermeden Vi’yi yalnız bırakmıştı.

Vi nereden başlayacağını bilmiyordu – adamın ona emir vermesinden mi yoksa onu çağırmak istese bile nasıl yapacağına dair en ufak bir fikri olmamasından mı?

Ufukta Soricism belirdi. Noru şehrin ana sokaklarında ilerleyerek merkezdeki kaleye benzeyen hisara doğru yönelirken zeminleri taştan, ikinci katları ahşaptan olan yapılar birer bulanıklık hâlinde arkalarında kaldı. Sokak noruları birbirine yaklaştırmaya zorladı, öyle ki Vi hem Jayme hem de Ellene’yle konuşabiliyordu.

“Özür dilerim,” diye seslendi Vi. İkisi de irkilerek ona döndü. “Öyle yapmak...”

“Sen neden özür diliyorsun?” Ellene başını iki yana salladı. “İyi olduğun için mutluyuz!”

“Aynı şekilde.” Vi aralarında bir küskünlük olmadığını öğrenmenin getirdiği rahatlama ile bir nefes koyuverdi.

Noru durduğu gibi Jax bacaklarını yandan atıp Vi’nin inmesine yardımcı olmak için uzandı. Vi bir kez daha amcasının yardımını kabul etti. Karşı çıkamayacak kadar yorgun ve acı içindeydi. Jax’in elleri beline yerleşti ve onu yavaşça yere bıraktı. Vi bütün ağırlığını sağ ayağına verdi, böylece Jax’in ona dayanak olmak için bir kolunu beline sarmasına imkân tanıdı.

"Ginger'ı çağırın," diye bağıırken sesi o kadar yüksekti ki Vi kalenin yarısının onu duyduğuna emindi. "Veliaht Prenses yaralı."

"Bu kadar olay çıkarmana gerek yok. İdare ediyorum," diye mırıldandı onun yanında topallarken. Çağırılan şifacı koşarak belirdiğinde Vi kaleye giden yolu yarılamamıştı bile.

"Prenses, ne oldu?" Mavi gözlü kadın telaşa kapıldı, gözleri ânında bedeninde morluklardan ve çiziklerden oluşan takımyıldıza kayd, oradan da bacağına indi. "Ana aşkına, bu sefer neye bulaştınız? Büyüdükçe, her çıktığınız avdan daha büyük bir hasarla dönmeye başladınız." Dizleri üzerine çöküp sepetini yanına koydu ve içindekileri karıştırmaya başladı. Konuşurken de mırıldanmaya devam etti. "Avmış... neden hâlâ böyle diyorsak? Av gezilerini birkaç gün dışarı çıkıp keşifte bulunmak için bahane olarak kullandığınızı herkes biliyor."

Bunun için onu suçlayabilir miydiniz? Herkes esaret içinde geçen zamana bir yere kadar dayanabilirdi. Ama Vi dilini tuttu. Bir gün için fazlasıyla belaya sebep olmuştu.

Bir Suakıtıcı olan Ginger buraya Vi'yle beraber Güney'den gönderilmişti. Suakıtıcılar, vücuttaki sıvıları manipüle etme ve merhemlerin içeriğini değiştirme yetenekleri sayesinde en iyi şifacıları. Ginger ise Vi'in isteyip isteyebileceği en iyi şifacıydı — genellikle düştükten sonra yaralarını tedavi eder veya hastalandığında iyileştirmeye çalışırdı; bu şeylere sebebiyet veren sakarlıklarına odaklanmazdı.

"Alevleri görür görmez hazırlandım. Yaralı geleceğinizi biliyordum." Ginger durdu, elleri merhemden yapış yapıştı. "Sizdiniz değil mi, yangın yani?"

Vi aklından geçen cevapları kendi içinde hızla değerlendirdi. Ginger her ne kadar güvenilir olsa da aynı zamanda başkente derinden bağlı bir Güneyliydi. Ancak eve haber gönderecek olsa bile, haberin Vi'nin yola çıkmasından önce ulaşması zordu. Bu da Romulin'le beraber bu bilginin kötü amaçlar için kullanılmasını engelleyebilecekleri anlamına geliyordu.

Gerçi öyle bir yangını kim başlatıp durdurabilirdi ki?

"Yangının arkasında ben varım. Bana ve Şef'in kızına karşı bir tehdit oluştu," diye muğlak bir cevap verdi Vi. Romulin'in sürekli altını çizdiği bir şey varsa, o da kimseye istediğinden daha fazla açıklama yapmaya borçlu olmadığıydı.

"Bir tehdit mi? Ana aşkına, ne tür bir tehdit?" Ginger duraksadı. "Ama aynı zamanda bu Uyanmış olduğunuz anlamına geliyor, Prenses. Ne heyecanlı!"

Sehra, sanki konuşmanın hassas bir bölgeye kaydığını hissetmiş gibi, "Teşekkürler, Ginger," diye araya girdi. Vi onun yanlarına geldiğini fark etmemişti bile. "Veliaht Prenses'e uyguladığın tedavi bittiğinde kızıma ve Jayme'ye de bakabilir misin?"

"Tabii." Ginger gülümseyerek başıyla onayladı. Vi'nin tüm çalışanları ve öğretmenleri içinde en kolay uyum sağlayan Ginger olmuştu. Belki de bu, şifacı mizacından geliyordu – tüm insanları hastası olarak görüyordu, ne eksik ne fazla. Ya da belki de Ginger daha iyi bir insandı. Sebep ne olursa olsun, Vi ona bu yüzden daha çok güveniyordu. "Bana bir saniye daha verirsiniz en kötü kısmını halletmiş olacağım."

Vi gözlerini kapadı, Ginger'ın şişmiş bacağına sürdüğü yoğun merhemın buz gibi soğuşunu hissetti. Merhem tekrar ısındığında acısı önemli oranda dinmiş, şişlik inmişti. Vi nazıkçe ağırlığını bacağına verdi. Biraz gergindi, biraz da batıyordu ama Ginger'ın da dediği gibi, en kötü kısmını halletmiş gibiydi. Şansına, yarası çok ciddi değildi.

"Daha iyi hissediyor olabilirsiniz, Prenses ama henüz tam olarak iyileşmedi, o yüzden dikkatli olun. Koşmak, zıplamak, at binmek, dövüşmek ya da ilginizi her ne çekiyorsa onu yapmak yok. Şifacının emirleri."

"Tamam." Vi kır saçlı kadını başıyla onayladı. Konumlarındaki farka rağmen şifacı Vi'yle emir kipinde konuşmakta bir sakınca görmeyen birkaç insandan biriydi.

Ginger bir baş selamıyla ayağa kalktı ve yanından ayrılıp Vi'yi Jax ve Sehra'yla baş başa bıraktı.

"Sizi daha sıkı kontrol etmediğim için özür dilerim, Prenses," diye başladı Sehra. Ancak Vi, kadın dediklerinde samimi mi yoksa durumun gerektirdiği gibi mi konuşuyor, emin olamadı.

"Sizden özür dilemesi gereken kişi benim." Vi kadınla yüz yüze gelmek için döndü. "Beyaz Ölüm kapmış noru olmasa Ellene'yi acemi büyümle asla tehlikeye atmayacağımı bilin. Yaşamlarımız söz konusuydu."

"Hasta bir noru mu? Salgın hayvanlara mı sıçramış?" Sehra, bakışlarını Vi'den Jax'e çevirdi.

"Ben de Batı'daki Leydi Elecia'ya haber göndermeyi düşünüyordum. Başkente bir mesaj ulaştırmamızda yardımcı olabilir." Jax, Elecia'yla iletişime geçme fırsatını asla kaçırmazdı. İkisi, birbirlerinin etrafında umutsuz bir yörüngedelerdi. Ama şartlar göz önünde bulundurulduğunda Vi bu durumdan bir anlam çıkarmamaya çalıştı.

"Sanırım annesi Elçi Amrosah, hâlâ Shaldan'ın güneybatı bölgesinde. Oraya ulaklar gönderebilirim."

"Kesinlikle. Ben bir mektup yazayım."

Kısa bir anlığına Vi'nin aklından bir düşünce geçti; belki de Güney'e vardıklarında amcası onu terk edecekti. Vi'nin artık bir vasiye ihtiyacı olmayacaktı ve Vi bahse girerdi ki Jax, Elecia'yla çok daha mutlu olurdu. Bu düşünceler kalbini sızlattı ve Sehra yeniden konuştuğunda onu görmezden gelmeye çoktan hazırды.

"İlgilendiğin için teşekkürler." Amcası başını hafifçe eğdi. Sehra döndü ve sadece ona odaklandı. "Daha da önemlisi... Önce bir gidip yıkanın, sonra benimle taht odamda buluşun."

Vi yüzünü ifadesiz tuttu, verilecek cezaya dair endişesini kendine sakladı. "Anlaşıldı, Şef."

Soricium Kalesi, yabancı birine labirent gibi gelebilirdi. Vi, Güney'deki kalelerin de dolambaçlı olduğunu duymuştu... Ama ne olursa olsun insanın nevrini geniş platformları birbirine bağlayan

köprülere dönüşen ve sonra da bir dizi içi oyuk tünel oluşturan ağaçların arasında gözden kaybolan dallar kadar döndüremezlerdi.

İnsanı kolayca yanlış yola sevk edebilirlerdi. Tabii Vi gibi onların arasında büyümedilerse. Bu yüzden gecikmesinin ağırdan almak dışında bir bahanesi yoktu.

Şimdi Vi kalenin merkezinde bulunan ağaca yerleştirilmiş uzun bir taş köprünün sonundaydı, detaylı bir işçilikle oyulmuş bir kapının önünde duruyordu. Bu, dünyadaki en yaşlı ağaçtı — yani yaktıkları ateşin etrafında oturan buruş buruş adamlar öyle söylüyordu— ve ona Ana Ağaç diyorlardı. Söylenene göre, kayan bir yıldız —Ana'nın ışığının bir parçasını— yakalayan ağaç buydu. Yıldız nihayet yere ulaştığında, ağaçtan yaşam çekmiş ve bir kadına dönüşmüş. Ana Ağaç'ın dallarından medeniyeti kuran ve bütün Shaldan'ı oluşturan o kadına.

Vi kısacık bir an içine düştüğü harabeleri hatırladı. Ama bu düşünceyi aklından hızla uzaklaştırdı. Şimdi odaklanması gereken daha önemli şeyler vardı.

Vi bir yumruğunu kaldırarak ahşaba birkaç kez vurdu. Kapının kanatları birbirinden ayrıldı ve büyüsel bir güç tarafından içeri doğru açıldı. İçeride, ağacın oyuk merkezi tepelerinde yay çizerek bir kubbe oluşturunuyordu. Tavandan çiçekler ve sarmaşıklar sarkıyor, odanın yarısı geniş bir balkona açılmasına rağmen havada asılı kalan aşırı tatlı bir koku yayıyordu.

"İçeri gir, Vi." Sehra tahtının birkaç adım önünde duruyordu, ağacın gövdesinin kaybolup balkonun açık göğe doğru çıplak bir şekilde uzandığı yerin tam eşiğinde.

Vi yutkundu, kaderini kabul etti ve içeri girdi. Kapılar ardından kapanarak Vi'ye Kuzey'in Şef'inin —doğumundan çok önce koruması altında olacağı kaderine yazılan kadının— yanına gitmek dışında bir seçenek bırakmadı.

"Seni neden çağırdığımı merak ediyor musun?"

"Açıkçası gayet bariz olduğunu düşünüyorum." Vi kadının yanında durdu, önlerindeki kalenin geniş yollarına ve kemerli geçit-

lerine baktı. "Gitmeme izin vererek bana nezaket gösterdiniz. Ve gerekenden uzağa giderek iyi niyetinizi suiistimal ettim. Bu esnada da kızınızı tehlikeye attım."

Vi ihlallerinin bir listesini çıkarırken, "Gerekenden uzağa mı gittin?" diye araya girdi Sehra, yüzünde samimi bir şaşkınlık vardı.

"Ellene size söylemiştir diye düşündüm." Vi şansına küfretti. O kız annesine her şeyi söylerdi. Ama görünüşe göre büyüdükçe sır tutmasını öğreniyordu.

"Bunu yapmanı bekliyordum, Jax de öyle."

"Evet, şey..." Vi az önceki düşüncelerini yakalamaya çalıştı. "Yine de patlamamla Ellene'yi ve Jayme'yi tehlikeye attım. Burada kalmalıydım, bu kadar yakın zamanda Uyanış yaşamışken daha çok idman yapmalıydım."

Sehra doğrudan önüne, kaleyi oluşturan ağaçların tepesine baktı. Dimdikti, asildi, Vi'nin bir gün olabilmeyi umduğu her şeydi; daha çok yolu vardı gerçi.

"Seni cezalandırmayacağım."

"Veliaht Prenses olabilirim ama adaletin üzerinde olmamalıyım." Vi'nin cezalandırılmaktan hoşlandığı falan yoktu. Ama bu işten tamamen paçayı sıyırmak yanlış geliyordu.

"Şu an cezaya ayıracak vakit yok," dedi Sehra kaygı verici bir tavırla. "Birlikte yapacak çok işimiz var."

"İş mi?" diye tekrar etti Vi kadına göz ucuyla bakarak. Henüz kıpırdamamıştı. Hatta zar zor nefes alıyor gibi görünüyordu.

"Evet, bugünün gelmesini bekliyordum. Şüpheyi hiç yer bırakmayacak şekilde emin olmayı bekliyordum. Çünkü seninle paylaşacağım bilgi kendi soyum dışındaki kimse tarafından bilinmiyor." Sehra'nın neden bahsettiği hakkında en ufak bir fikri bile yoktu Vi'nin. "Sence alevlerin seni neden o kadar zorladı?"

"Ben... bilmiyorum. Herkes geç açılan biri olduğumu söyledi, tıpkı annem gibi. Ama zaten Uyanmıştım. Ve ormanda kontrol edebilmeyi başardım. Büyüm..."

Aklında birden mağaradaki adam belirdi; parlak zümrüt yeşili

gözleri, ağzından çıkan o tek kelime. O adamla, o kelimeyle birlikte bir şeyler değişmişti. Adam ona ne yapmıştı? Büyüsü bir kez daha dizginlerinden koptuğunda içinde yankılanan o kelime neydi?

“Ve?” diye üsteledi Sehra, Vi’ye sustuğunu hatırlatarak.

“Ve sanırım artık büyümü daha iyi anlıyorum. Sanırım Jax amcam artık bana öğretebilir ve...”

“Jax sana hiçbir şey öğretemez.”

“Ne?” Vi, Şef’le yüz yüze gelmek için döndü. Öfke, içindeki kıvılcımı ortaya çıkarma konusunda, o kıvılcım hakkında konuşulmasından daha hızlı iş çıkarıyordu.

“O sana ancak bir Alevtaşıcı olarak eğitim verebilir.”

“Ben de...”

“Hayır, onlardan değilsin. Sen bir Alevtaşıcı değilsin, Vi. Özünde değil. Alevler yaratıp onları manipüle edebildiğin kesin ama bu yalnızca senin ve çevrendekilerin büyüünün nasıl Dışavurum yapacağıyla ilgili beklentisinden ibaret.

“Tıpkı doğa mı yetiştirme mi ikileminde olduğu gibi. Alevtaşıcılar tarafından yetiştirildin, bu yüzden herkes senin Alevtaşıcı olduğuna inanıyor. Sen de öyle. Ama doğan bu değil. Büyün bu değil.”

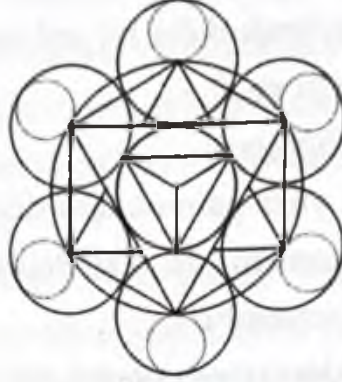
“Kesinlikle başka büyülere Yakınlık göstermiyorum.” Bu konuşma, ona bir uçurumda köşeye sıkıştırılmış gibi bir his veriyordu ve Vi itilmek üzere olduğunu biliyordu. Her şey değişmek üzereydi.

“Doğru, göstermiyorsun. Sen de benim gibisin, Ellene gibi. Bir elementi kontrol edebilirsin ama bu gerçek gücünün yalnızca küçük bir parçası.”

“Ne?” diye fısıldadı Vi. Sehra’nın ne ima ettiğini dile getirmesine gerek kalmadan çözmüştü ama hiçbir anlam ifade etmiyordu. O kadar sarsıcıydı ki beyni varılacak mantıklı sonucu yalnızca bir kafa karışıklığı olarak algılıyordu. Sehra kelimeleri açık açık söylediğinden bile kulağına yalan gibi geldiler.

“Sen, Vi Solaris, Yargen’in Evladı’sın.”

ON BİRİNCİ BÖLÜM

YARGEN'İN EVLADI, tıpkı Ellene ve Sehra gibi. Garip ve gizemli bir gücü kontrol edebilecek biri. Çok az kişinin elinde tuttuğu bir gücü – Vi'nin annesi gibi Rüzgârgüdücülerinkinden bile az bulunan bir yeteneği. Ama Sehra'nın bu iddiasında bir problem vardı.

"Yargen'in Evladı olan herkes senin soyundan geliyor." Vi başını iki yana salladı. "Ellene kız kardeşim gibi ama bunun yeterince yakın sayıldığını sanmıyorum."

"Belki de öyledir." Sehra omuz silkti, kelimelerinin ciddiyeti yanında biraz hafif kaçan bir hareketti. "Belli soyların benzer büyüler taşıdığını bilsek de büyü kandan gelmez. İki Sıradan insan dünyaya bir büyücü getirebiliyor. Yargen'le hiçbir bağı olmayan iki kişi neden Yargen'in Evladı'nı dünyaya getiremesin?"

"Çünkü daha önce *hiç* olmadı," diye meydan okudu Vi. Cesur bir hamleydi. Sehra topraklarının ve halkının hikâyesini elbette ki Vi'den daha iyi biliyordu. Ama Vi de tamamen bilgisiz sayılmazdı. Ellene'yle bu konunun etrafında sayısız kez dönüp durmuşlardı. Hepsi havada kalan sorulardı; mesela Güney'deki Büyücüler Kulesi neden Yargen'in büyüsünü tanımıyordu? Ya da Yargen'in büyüsü özünde neydi?

"Sen çok istisnai bir durumsun," diye hemfikir oldu Sehra, sanki böylesi basit bir açıklama Vi'nin endişelerini bastırmaya yetermiş

gibi. "Ama öyle olacağını başından beri biliyorduk. Bunun için hazırlandık."

"Biz mi?" diye tekrar etti Vi. "Oradaki 'biz' tam olarak kim?"

Sehra odanın uzak ucuna doğru yürümeye başladı. "Annen, baban ve ben."

Biraz önce anlamsız gelen her şey hızla imkânsız gelmeye başladı. "Diyelim ki size inandım, Yargen'in Evladı olduğuma – bu arada, yüzeysel bir değerlendirmeye inanılmayacak kadar büyük bir şeyden bahsediyoruz. Annem nereden bilebilirdi ki? Babam? Ya da siz? Ve neden bu bilgiyi bunca zaman benden saklayasınız?"

Sehra durup arkasına baktı. Bir sonraki kelimelerinin ne olması gerektiğine karar veremiyormuş gibi yüzünün her tarafından kafa karışıklığı okunuyordu. Önündeki duvara bir avucunu yerleştirdi ve ahşap bir akordeon gibi katlanarak güneş ışığıyla aydınlatılan küçük bir çalışma odasını açığa çıkardı, Vi daha önce burayı hiç görmemişti ve orada olduğunu bile bilmiyordu.

"Belki de en iyisi en baştan başlamak... Gel."

Vi istemiyordu. Orada durup cevap talep etmek istiyordu, gerekirse bir Veliaht Prenses olarak emretmek istiyordu. Ama uygun kelimeleri bulamıyormuş gibi görünüyordu. Kolları iki yanında gevşekçe salınıyordu ve kıvılcımı onun müdahalesine gerek kalmadan sönmüş ve sessizleşmiş gibiydi.

Ebeveynleri biliyor muydu?

Onu Kuzey'de bu kadar uzun süre tutan bu çılgın inanç mıydı? Onu nihayetinde Sehra'yı takip etmeye iten şey sadece bu soru, içinde kabaran gerçeği öğrenme ihtiyacıydı.

Ağacın çevresini saran çalışma odası tıpkı Vi'ninki gibi dardı. Bir okçu aralığından daha büyük olmayan pencereler gün ortası güneşini ahşap bir kafesten içeri alıyordu. Güneş ışığı, parşömen ve elyazmalarıyla dolu kitaplıklardan yansıyor. Sanki hava büyüyle doluymuş gibi toz zerreciklerini parlatıyordu.

"Ben genç bir kızken, hatta senden daha küçükken babanla nişanlanmıştım..."

Vi bu hikâyeyi biliyordu. Shaldan, İmparatorluk ordularına teslim olan son ulustu, böylece Solaris İmparatorluğu'nun "Kuzey'i" olmuştu. Vi'nin büyükbabası, merhum İmparator Tiberius Solaris, akrabalık yoluyla bir bağlılık kazanmaya çalışmış ve babasını – Aldrik'i– Sehra'yla nişanlamıştı. Ama Deli Kral Victor, İmparator'u öldürüp gücü çalınca nişan bozulmuştu. Onun yerine, Vi'nin on yedi yıldır yaşadığı vasilik sistemi kabul edilmişti.

"...Deli Kral'ın ayaklanmasından hemen önceydi bu. Merhum İmparator Solaris hâlâ hayattayken ve ben de nişanlıyken," diye devam etti Sehra hikâyesine, artık sonuna yaklaşıyordu. "Bir gezgin ziyaretime geldi.

"Yargen'in büyüüne sahip olduğu su götürmezdi ve Tanrıça'nın kelimelerini biliyor, onlardan geleceği çekip çıkarıyordu. Bana İmparator'un eli kulağındaki düşüşünden, mağaraların kirletilmesinden ve Deli Kral'ın yükselişinden bahsetti. Aynı zamanda Vhalla Yarlı'nın Aldrik Solaris'le evlenmesi gerektiğini söyledi, dünyaya iki çocuk getireceklerini. Biri, İmparatorluk'un başkentinde atalarının yerini dolduracaktı. Ama öteki, ilk doğan, Yargen'in Evladı olacaktı – dünyamızın geleceği için zaruri olan bir kız evlat."

Bu delilikti.

Bu delilikten de ötesiydi.

"O... Şu ziyaretçi... Onun geleceği görebildiğini mi söyledin? Bir Alevtaşıyıcı mıydı?" Oda da başıyla beraber dönerken Vi yutkunarak odağını korumaya çalıştı.

"Hayır. Onda Yargen'in gücünü gördüm ve benimkinin bile çok ötesinde bir büyüü vardı. Bunu, Yargen'in hepimize çizdiği planlara erişmek için kullandı." Sehra odanın arka tarafında kalan kitaplıkların dibindeki yuvarlak masanın her iki yanına yerleştirilmiş küçük sandalyeleri işaret etti. "Otur, bacakların tutmuyor gibi görünüyor."

"Hayır," diye fısıldadı Vi. "Be-ben gerçeği öğrenene kadar hareket etmek istemiyorum."

"Ben de sana gerçeği anlatıyorum."

Bu, Vi'nin öğrenmek istediği gerçek değildi. Duymak istediği

kelimeler bunlar değildi. Vi'nin peşinde olduğu gerçek, kehanetlerden veya gizemli ziyaretçilerden çok daha şahsiydi.

"Bu yüzden mi bunca zaman boyunca Kuzey'de tutuldum? On dört yaşında eve dönmem gerekiyordu. Mesele başından beri yolculuğun lojistiği, zamanlamanın yanlış olması ya da salgın değildi. Bunların hepsi bir gezginin sana söyledikleri yüzünden başvurduğunuz bir oyalama taktiğinden ibaretti, değil mi?"

Sehra durdu, Vi'yle doğrudan yüz yüze gelebilmek için hafifçe döndü. Ne geri adım atmış ne de tereddüt etmişti. Söyledikleri Vi'nin aniden yıkılan dünyasının bütün ağırlığını taşıyormuş gibi gelse, bu tavrı takdire şayan bile bulunabilirdi.

"Evet."

Vi nefes alamıyordu. Odadaki hava tükenmişti sanki. Geriye sadece ciğerlerinde takırdayan kıvılcım kalmıştı. Dikkatli olmazsa alev püskürtebilirdi.

"Bir kadının söylediği şey yüzünden mi on yedi yıldır buraya hapsedim?" Sesi öfkeyle yükseliyordu.

"O sadece 'bir kadın' değildi, o Yargen'in..."

"Ne halt olduğu umurumda bile değil!" Vi öfkeden köpürüyordu. Kraliyete ait görgü kurallarından oluşan maskenin ince kaplaması çatlamış ve düşmüştü. Geriye onun parçaları arasında duran öfkeli, bundan hiç pişmanlık duymayan ve son derece yorgun bir genç kadın kalmıştı. Bu esnada Sehra sakın bir şekilde ellerini önünde kavuşturmuş, Vi'nin sözlü darbelerini karşılarken irkilmemişti bile. "O... Ailemle bir hayatım olabilirdi. Kardeşimi tanıyabilirdim. İmparatorluk'un hak iddia ettiği son toprak parçası olmaksızın bir evim olabilirdi."

"Ben Güneyli olamayacak kadar Kuzeyliyim. Kuzeyli olamayacak kadar da Güneyli. Batılı olamayacak kadar Doğulu. Doğulu olamayacak kadar da Batılı. Ben hiçbir yere ait değilim, hiç kimseye ait değilim ve bunun tek sebebi aptal bir büyü ve ismini bile bilmediğin birinin sözleri." Vi son kısmı atmıştı ve Sehra onu düzeltmeyince haklı olduğunu düşündü.

Sehra'nın gözleri hafifçe kısıldı. Sesi hâlâ sakin ve dengeliydi. "Yükünüz ne ağır, değil mi Ekselansları?"

Vi hareketsizleşti. Kaskatı kesilmiş omurgası gevşedi ve çökene kadar tüm omurları zangırdadı. Destek almak için kitaplığa tutundu ve orada parmak izi şeklinde kara yanıklar bıraktı.

Gözlerini sımsıkı kapattı ve kitaplar tutuşmasın diye oradaki alevi durdurdu. Duygusallığına rağmen bir şekilde kontrol altına almayı becerdi. Kıvılcımı onu bir kez daha yakıyordu. Ama bu seferki yavaştı. Cayır cayır bir yangında değil, kor olmuş kömürlerin üzerinde ölecekti. Büyüsünü, kanalı olan makaraya sıkı sıkı bağlı tutacaktı.

"Hiçbir yere ait değilsin çünkü Tanrıça'nın kendisine aitsin. Sen onun seçilmiş evladısın; hatta ben ve Ellene'den bile daha çok çünkü seni kendi soyu dışında elleriyle seçti."

"Bunu istemiyorum." Vi azıcık gözlerini açtı, kirpiklerinin arasından Sehra'ya baktı. Kadın hâlâ kıpırdamamıştı.

"Hiçbir çocuk içine doğduğu koşulları seçemez. Zengin ebeveynler, fakir ebeveynler, üst ya da alt tabakaya ait olmak. Hepimize bir başlangıç noktası veriliyor. Ondan sonraki her adımda ne yaptığınsa hayatını belirleyen şey." Kadının gözleri, benzedikleri yeşil değerli taş kadar sertti. "Sen neyi seçiyorsun, Vi Solaris?"

Vi kitaplıktan ayrıldı, hafifçe sendeledi ama pelteye dönmüş dizlerini kaslarını sıkarak sabitledi. Noru saldırısında yaralanan bacağı hâlâ sızlıyordu ama acının neden olduğu anlık dikkat dağınıklığı hoşuna gitmişti. Derin bir nefes aldı, zihninin sakin ve kendine hâkim bir köşesini bulmaya çalışıyordu ki orada tortop olabilsin. Vi bütün bedenini tam da şu an boşluğa atabilmeyi diledi.

"Annemle babamın bunu bildiğini mi söyledin?"

"Biliyorlar. Sana kendi başlarına öğretemeyeceklerini de biliyorlardı. Ben bu kıtada Yargen'in gücü hakkında bir şeyler bilen tek kadını ve sana öğretmek benim kaderim."

Tüm gözeneklerinden ihanet damlıyordu. Vi'nin aklının objektif tarafı bunu bir mantık çerçevesine oturtmaya çalışsa da tek dü-

şünebildiği, aptal bir gezgin yüzünden hayatı boyunca ailesinden –evi olması gereken yerden– uzak tutulduğuydu.

“Ben istiyorum ki...” Vi’nin omuzları çöktü. Gözlerine dolan yaşları orada tutmak için başını tavana çevirdi.

Neden ağladığını bile bilmiyordu. Belki de bilinmezlik peçesi sonunda çekilip atıldığıındandı. Ya da belki de o kadın olmasa nasıl yaşayacağını bilmenin ıstırabındandı. Vi o gezginle bir tanışırca, o zaman o da Vi’nin acısının boyutlarını öğrenecekti.

“Bunu zarafetle ele almak istiyorum, Şef. Hazır olmak ve dinlemek istiyorum. Ama nasıl yapabilirim? Bu inanılmaz sırrı benden sakladıktan sonra size nasıl güvenebilirim?”

“Çünkü inanılmazdı,” dedi Sehra basitçe, Vi’nin gözleri tekrar onu bulduğunda. “Bugün alevleri –turuncu değil, beyaz alevler– ve Yargen’in saf ışığının iplikleri gibi dışa doğru dalgalandıklarını gördüğümde, hissettiğimde... ihtiyacım olan kanıt karşımdaydı ve zamanın nihayet geldiğini anladım.” Vi, büyünün derisinden nasıl da yanan iplikler gibi çözüldüğünü hatırladı. “Sen de ışığı gördün, değil mi?”

“Ne gördüğümü bilmiyorum.” Bu bir yalandı ve Vi bunu biliyordu. Ama bu imkânsız gerçeği kabul etmek istemiyordu.

“Ama bir şeyler gördüğün belli, gördün ki anlattıklarım sana inandırıcı geliyor. Sana doğumunu önceden haber veren bir gezginle tanıştığımı, benim soyum dışında *asla* görülmemiş olsa da Yargen’in Evladı olarak doğacağını ve Tanrıça’nın kaderime o çocuğu eğitmeyi yazdığını daha önce söylesem... bana inanır mıydın?”

“Sana şu an bile tastamam inanamıyorum,” diye mırıldandı Vi. Sonra derin derin iç geçirdi. Bu konu hakkında kavga etmenin ne mânâsı vardı ki? “Gerçekten kaderinin bana Yargen’in büyüsünü öğretmek olduğunu mu düşünüyorsun?” Sehra başıyla onayladı. “Babamla olan nişanından ve İmparatoriçe olarak tahta oturma olasılığından vazgeçecek kadar mı?”

“Benim bakımımnda, benim halkıma sempati besleyerek büyüyen bir vârisin olması da işin kaymağı tabii,” diye belirtti Sehra neredeyse fazla soğuk bir tavırla.

“Anlamalısın ki bunların hepsine inanmak çok güç.”

“Ve sen de anlamalısın ki, Senato’nun bitmek bilmeyen sabırsızlığı ve Uyanış yaşamandaki gecikme yüzünden dersler için istediğimden daha az zamanımız var, yani sana yavaş gitme lüksünü veremem. Annen ve ben onları ancak belli bir müddet oyalayabiliriz. Gezginin yanıldığı tek nokta buydu; çok daha küçükken bu büyüüyü Dışavurmalıydın.”

“Neden bana daha erken öğretmedin?”

“Dediğim ve senin de çoktan bildiğin gibi bu bilgi kutsaldır. El-lene bile gelecek birkaç yıla kadar —onunla başa çıkabilecek olgunluğa erişene kadar— öğrenmeyecek. Ailem dışında öğrenecek tek kişisin sen. Emin olmalıydım.” Acı verecek kadar belirginleşen bir şey vardı. Sehra hayatı boyunca yapmak istemediği bir şey yapmamıştı hiç. Vi onun daha on üç yaşındayken Aldrik’le nişanlanmaya zorlanmasının zalimce olduğunu düşünürdü. Oysa şimdi bunu bizzat Sehra’nın önerdiğini öğrense bile şaşırmazdı.

“Gerçekten baharda gitmeme izin verecek misin?”

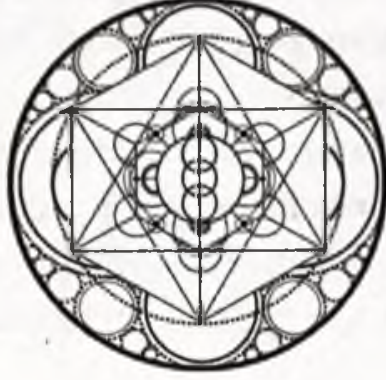
“Yargen’in benim için çizdiği kaderi tamamladığım sürece evet. Annene verdiğim sözü yerine getirdiğim ve sana öğretmem için bana güvendiği şeyleri sana öğrettiğim sürece evet.”

Vi burnundan derin bir nefes aldı, gözleri kırpışarak kapandı ve aldığı nefesi ağzından verdi. Sehra’nın dudaklarından bir daha annesinin ve babasının adını duymak istemiyordu. Onlar hakkında ettiği her kelimeyle Vi’nin midesi çalkalanıyordu ve istediği son şey, annesi Kuzey’e vardığında gerginlik çıkmasıydı.

Eğer bu büyüüyü öğrenmek eve sorun çıkmadan dönmesini, Sehra’nın onu bırakmasını, güçlerinin kontrol altında kalmasını, ebeveynlerinin memnun olmasını sağlayacaksa, ondan isteneni yapacaktı.

“Tamam o zaman, nereden başlıyoruz?”

ON İKİNCİ BÖLÜM

“ÖNCE OTURMAK İSTER MİSİN?” diye sordu Sehra, bir kez daha sandalyeyi işaret ederek.

“Pekâlâ.” Vi sonunda kabullendi ve odanın karşısına geçip kendini sandalyeye bıraktı. Dirseklerini kolçaklara dayadı ve rafları taramaya giden Sehra’yı izledi, bir sürü örgüsü sırtında ileri geri salınıyordu. Örgülerinin arasındaki altın boncuklar birbirine çarpıkça usulca çınılıyordu.

“Önce, dünyayı öğrenmelisin. Aksi hâlde Yargen’in gücü hiçbir anlam ifade etmez.” Sehra raflardan ağır bir kitap çekip aralarındaki masaya koydu, ardından başka bir şey daha almak için raflara geri döndü.

Vi’nin patlamasına rağmen Şef’in hâli tavrı değişmemişti. Onun etrafındaki sakin ve cana yakın davranışlarına dayanarak, her zaman Sehra’nın ondan hoşlandığını düşünmüştü. Ama şimdi, Ellene’yi tehlikeye attıktan ve hiç yoktan ona bağırdıktan sonra bile sürdürdüğü bu sükûnetinin sadece tabiatının özü olduğunu düşünmeye başlamıştı. Vi, sanki gözlerinden bir perde kalkmış da dünyayı esasında olduğu gibi görmeye başlamış gibi hissetti.

Sehra’nın ona karşı samimi bir şefkat hissedip hissetmediğini merak etti.

Muhtemelen hissetmediğine karar verdi Vi, içi hâlâ buruktu. O,

Sehra için amaca götüren bir vasıtaydı yalnızca. O amaç ister sözde kaderini tamamlamak isterse de tahta anlayışlı bir hükümdar çıkarmak olsun. Vi çıkmasına izin verilen avların bile bir şekilde büyüsünü bulması için bir taktik olduğundan şüpheleniyordu. Anladığı kadarıyla, Sehra'nın gezgini ve koyu mor saçlı gizemli adam birlikte komplo kurmuştu.

"Dünya hakkında hatırı sayılır bir bilgim vardır," dedi Vi, sesini ölçülü tutmaya zorlayarak. Bir kez daha patlamayacaktı. Bunu göze alamazdı. O bir çocuk değildi ve bu yeni durumu üzerinde mantıklı bir şekilde düşünmek için zihinsel yetilerinin hepsinin düzgünce işlemesi gerekiyordu.

"Bu dünyaya, bizim kapladığımız azıcık alana dair bir anlayışın var." Sehra elinde tozlu bir parşömenle geri geldi. "Ki birazdan senin de göreceğin üzere, *dünyadan* epey farklı."

"Ne deme—" Sehra parşömeni önünde açınca Vi'nin lafı yarıda kaldı. "Bu ne?" diye fısıldadı.

"Aires. Bizim topraklarımızın ötesinde bilindiği üzere dünya."

Görünüşe göre bugün haritaları bile ona ihanet edecekti.

Önüne, Vi'nin daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemeyen bir dünya serilmişti. Bir aynaya bakmak ve orada daha önce hiç tanışmadığı birini görmek gibiydi bu. Haritada kocaman, hilal şeklinde bir toprak parçası vardı; Vi burayı hep Hilal Kıtası olarak bilmişti. Ama burası İmparatorluk'un haritalarında Ana Kıta'nın en kuzeyine sokulan bir noktadan daha fazlası olarak gösterilmezdi, bu yüzden Vi buranın hep görece önemsiz olduğuna inanmıştı.

Ama bu haritada Hilal Kıtası —ya da üzerinde yazdığı adıyla Meru— Ana Kıta'nın dört katından daha büyüktü.

O kadar büyüktü ki iki ucu arasında kalan suyla dolu alanda daha küçük adalar vardı. Bariyer Adalar —haritada Parçalanmış Adalar deniyordu— Vi'nin hiç görmediği kadar detaylandırılmıştı ve kocamandı. Kuzeybatıya doğru çıkıldığında da yaklaşık Ana Kıta boyutunda büyük bir toprak parçası karşıliyordu onları. Güneydoğuda ise başka adalarla çevrelenen *başka* bir kıta vardı. Hilal

Kıtası'nın güneybatısından aşağı daha fazla ada uzanıyordu —ya da belki onlar da kendi başlarına birer kıtaydılar— ve haritanın sol köşesinden bir toprak parçası hafifçe çıkıntı yapıyordu.

"Ölçek doğru mu?" diye fısıldadı. Eğer öyleyse, onun sayımına göre en az beş kıta vardı, tabii Ana Kıta hâlâ sayılıyorsa.

"Aşağı yukarı." Sehra başıyla onayladı; ses tonu daha ciddileşmiş, hatta ağırlaşmıştı. "Sorduğun şeyin cevabı olacak kadar gerçeğe yakın."

Vi parmaklarını haritanın üzerinde gezdirdi; gözleri isimleri tanıyor, tırnakları var olduklarını daha önce hiç bilmediği işaretli adaların ve dağların, ormanların ve vadilerin üzerinden hafifçe geçiyordu.

"Karanlık Ada – Solaris mi?" Ana Kıta böyle işaretlenmişti. Adam da Karanlık Ada'yla ilgili bir şeyler demişti. "Bu bir çeşit şakamı?"

"Dünyanın geri kalanı bizi Karanlık Ada olarak tanıyor."

Kıta dışından bir adam onunla nasıl iletişime geçmiş olabilirdi ki? Hiçbir şey tutarlı değildi ve Vi'nin tek yapmak istediği, her şeyin bir anlam ifade ettiği kütüphanesine dönüp oraya kıvrılmaktı.

"Anlamıyorum... Eğer bu gerçekse neden daha önce hiç görmedim? Neden daha önce hiç duymadım?" Sorular kafasında dönüyor, hepsi de *neden* diye başlıyordu.

"Sadece asil kandan gelen kişiler ve İmparatorluk'un bir parçasını yöneten lordlar ve leydiler bu gerçeği biliyor. Sen de tahta geçmeden önce eninde sonunda öğrenecektin ama bu şimdi öğrenmen gereken her şeyle bağlantılı."

"Neden *ben* bilmiyordum demek istemiyorum..." Vi başını iki yana sallayıp sorusunu başka şekilde dile getirmeye çalıştı. "Neden kimseye öğretilmiyor? Bu neden genel geçer bir bilgi değil?"

"Bir sürü sebebi var ama iki tanesi ağır basıyor. Öncelikle, Meru dünyanın geri kalanıyla bağımızı kesmek istiyor. Ticareti ve yolculukları katı bir şekilde yönetiyorlar ve bizim araçlarımızdan biri gerekli izinler olmadan onlara fazla yaklaşırsa hiç tartışmasız ânında batırılıyor. Hatta bazıları, Parçalanmış –Bariyer– Adalar'da terör estiren korsanları onların tuttuğunu söylüyor."

"Peki öteki sebep ne?" Vi başını haritadan neredeyse hiç kaldırmamıştı, şimdiden ezberlemeye çalışıyordu.

Şimdi ilk şoktan ve cansız bir nesne tarafından ihanete uğra-

dığına dair mantıksız histen sıyrılmaya başladığı için gördükleri karşısında büyülenmeye başlamıştı. Bir dikkat dağınıklığına ihtiyacı vardı ve yeni bir haritanın etrafındayken ruh hâlinin kötü kalması pek olası değildi. Kartografin fırçasının her darbesi Vi'yi merak içinde bıraktı. Orada ne olduğunu, keşfedilmeyi bekleyen hikâyeleri... ve büyük dünyayı daha yeni öğrenmiş olmasına rağmen Parçalanmış Adalar'daki her adayı nasıl şimdiden gözü kapalı sayabilecekmiş gibi hissettiğini merak ediyordu.

"Güç." Tarih boyunca kaç kere bir şeylerin yapılma ya da yapılmama sebebi olmuştu bu? "Solaris İmparatorluğu halkının bildiği kadarıyla Ana Kıta dünyanın kendisi – ya da en azından en önemli kısmı. Hilal Kıtası'nın yalnızca tehlikeli, vahşi halklar ve yaratıklarla dolu olduğu dedikodularını eminim ki duymuşsundur?"

"Ama öyle değil... değil mi?" diye fısıldadı Vi. İpekler kuşanmış Kraliçe'ye ve Vi'nin Güney kalesine dair hayallerine aitmiş gibi görünen avluya dair görüşü gözünde canlandı. İmparatorluk'un ilan ettiği gibi medeniyetten yoksun bir yer değildi orası. Tabii dahası da vardı. Babası, liderleriyle bir tedavi üzerine görüşmek için oraya gitmişti. Hilal Kıtası, örgütsüz halklardan oluşan başıboş gruplardan ibaret olsa babası böyle bir şey yapmazdı.

"Değil. Senin de görebildiğin gibi biz dünyanın küçük, çok küçük bir parçasıyız. Ama halka Solaris İmparatorluğu'nun gururunu – kendilerini dünyanın zirvesinde görme gururunu– aşılınca daha çok savaşıyor, kurallara uyuyor ve İmparator'a boyun eğiyorlar."

"Bu biraz... sahtekârlık değil mi?" Vi başını haritadan kaldırıp kaşlarını çatı. Hayatı boyunca farkında bile olmadan en büyük yalanın suç ortağı olmuştu.

"Belki de ama o zaman da ilk sebebe dönüyoruz – dünyanın geneli bize karşı düşmanca bir tutum içinde. İnsanları burada tutmak aynı zamanda onların güvenliği için de gerekli."

Daha önce hiç tanışmadığı insanları etkileyecek kararlar vermek ve yaptıklarının onların iyiliğine olduğunu iddia etmek. Kraliyetin esas yükü bu değilse Vi başka ne olabileceğini bilmiyordu. Anne

babasının ona yaptığı da bu değil miydi? Daha o doğmadan önce Vi'nin bütün hayatını etkileyecek bir karar verip bunun onun iyiliğine olduğunu iddia etmek.

"Neden bu kadar tehlikeliler?" Vi dünyanın onlardan hoşlanmamasının ardında yatan sebepleri şimdilik göz ardı etmeye karar verdi. Nefretin ardında iyi bir sebep bulunmasının nadiren görülen bir durum olduğunu öğrenmişti.

"Çünkü sahip oldukları büyü... ikimizin büyüyle aynı Yargen'in büyü."

"Yargen'in büyü ne?" diye sordu Vi nihayet. "Benim tek gördüğüm... ışıktı? Onunla neredeyse her şeyi yapabilecekmişim gibi görünen bir ışık."

"Dürüst olmam gerekirse bu epey yerinde bir tarif." Sehra küçük masayı aralarına alarak Vi'nin karşısına oturdu. "Dünyanın geri kalanı bizimkinden daha bütün bir büyüye sahip. Bizim büyü dediğimiz şey elementsel Yakınlık ve gerçek gücün bozulmuş, minik bir parçası – bizzat Tanrıça'nın ölümlülere bahsettiği ancak bizim burada, Karanlık Ada'da kontrolünü kaybettiğimiz gücün."

"Hilal Kıtası'ndaki –Meru'daki– büyücülerin hepsinin Yargen'in büyüsunü taşıdığını mı söylüyorsun?" Gizemli ziyaretçisinin açıklaması kesinlikle bu olabilirdi.

"Bana söylenen bu," diye onayladı Sehra. "Doğal olarak ben de bu kıtadan dışarı hiç çıkmadım... ya da Meru'dan biriyle tanışmadım."

"Tanıştığın gezgin... Meru'dan değil miydi?"

Sehra bu soru üzerine Vi'ye çok uzun gelen bir süre boyunca duraksadı. Sessizlik uzadıkça uzadı ve Vi öne eğildi, girdiği beklenti az önceki öfkesinin tamamen dinmesine neden olmuştu. Sehra'nın ağzından çıkacak bir sonraki kelimelere bel bağlamıştı ama nedenini bilmiyordu. Belki de o kadının peşine düşmek ve ona yaşattıkları için adaleti sağlamak istiyordu.

"Bilemiyorum. Tam anlamıyla dünyaya ait görünüyordu – yaşsız, adsız, pek çok şey görmüş bir kadın."

Bu tamamen faydasızdı. Vi, onun doğumundan yıllar önce gizemli bir şekilde Sehra'nın karşısına çıkmış bir kadın hakkında bilgi toplayıp izini sürmenin zor olacağını kabullendi. "Madem Meru'dan kimseyle tanışmadın, tüm bunları nereden biliyorsun?"

"Bunun sayesinde." Sehra elini raftan aldığı kitabın üzerine yerleştirdi. "Nesillerdir ailemizde, kuşaktan kuşağa aktarıldı ve Yargen'in büyüüne dair elimdeki tek kitap."

"Meru'dan mı geldi?"

"Nereden geldiğini bilmiyorum ama öyle sanıyorum."

Vi kadına tam olarak ne bildiğini sormamak için dilini ısırды. Ona soru sordukça kadının ne kadar az şey bildiği açığa çıkıyordu.

"Pekâlâ, o zaman Yargen'in gücüne dönelim," diye önerdi Vi. Tarihi hakkında sorular sormak onları bir yere götürmüyordu. "O büyü elementleri baz almıyor, doğru mu anladım?"

"Aynen öyle. Tüm elementlerin bir araya gelmiş hâlini düşün – sadece onu taşıyan kişi tarafından manipüle edilebilecek saf bir güç."

"Anlamıyorum..." Vi başını iki yana sallayıp yorgun yorgun gözlerini ovuşturdu. Büyücülük, İmparatorluk'ta çok yaygın değildi. On kişiden biri, muhtemelen daha da azı bir çeşit büyü taşırdı. Ve o büyüler doğrudan tek bir elemente bağlıydı. Alevtaşıcılar yalnızca ateşi manipüle edebilirdi – öze Yakınlık bile geleceği görmek için alevlere bakmayı gerektirirdi.

"Öğrendikçe ve bu güçte ustalaşmaya başladıkça her şey daha da netleşecek. Yarın öğleden sonra, günlük derslerinin ardından başlayacağız." Sehra ayağa kalktı ve konuşmalarının bittiğini varsayarak Vi de aynısını yaptı. "Uzun bir gün geçirdin. Şimdi git dinlen ve kendini iyice toparla. Derslerimize yarın başlayacağız."

"Sanırım bu dersler bundan böyle devamlı olacak, değil mi?"

"Evet, zaten yeterince zaman kaybettik. Buradan ayrılma vaktin gelene kadar, Jax'le antrenman yapacağın saatleri, üstüne biraz daha fazlasını koyarak benimle Yargen'in büyüünü öğrenerek geçireceksin." Sehra durdu, hâlâ masada ortalarında duran kita-

ba baktı. "Gerçekten de yeterince zaman kaybettik," diye fısıldadı daha ziyade kendi kendine konuşur gibi. Sonra küçük kitabı alıp Vi'ye verdi. "Bunu sana ödünç vereceğim. Belki de bu akşam büyü hakkında okuyabildiğin kadarını okuyup önden başlarsın."

Vi hiçbir şey söylemeden kitabı aldı, parmaklarını sırtında gezdirdi. İşin içine bir kitabın girmesiyle biraz olsun rahatladığını kabul etmek zorundaydı. Şimdilik, aradığı cevapların ön ve arka kapak arasında bir yerlerde olduğuna güvenebilirdi. Sehra'nın balkonuna çıktılar ve akordeon giriş açılarak yerine oturdu, ağacın gövdesine mükemmel şekilde karışmıştı.

"Yarın tekrar görüşeceğiz, Prenses." Sehra bir elini kaldırdı ve taht odasının kapıları açıldı.

"Görüşürüz." Vi başını eğip odadan çıktı.

Patlamaları için özür dilemeliydi; tam olarak bunu yapmayı düşünürken ayakları birbirine dolandı. Ama onu odadan çıkarmayı başardılar ve ağır kapıların ardından kapanması bu fırsatı şimdilik kaçırdığını gösterdi.

Vi odasına geri döndü. Çok bitkindi ve yorgunluktan kemikleri sızlıyordu. O kadar yorgundu ki gözlerindeki bitkinliğin onları üst üste uzun saatler boyu açık tutmaya zorlamaktan mı yoksa hâlâ içinde kaynayan ve kıvılcımına karışan ham duygulardan mı kaynaklandığını bilemiyordu.

Hizmetkârları ona hizmet ederken konuşacak mecali yoktu. Yüzü olmayan eller bedenindeydi, her tarafını ovalıyor, bacağına kontrol ediyorlardı. Vi karanlık odada yalnız bırakılana kadar onu bir oraya bir buraya çekiştirmelerine müsaade etti.

Uyumalıydı.

Ama gözleri fal taşı gibi açıktı.

Vi tavana baktı, sanki bütün gün yaşananların ağırlığı göğsüne oturmuş gibi yerinde donakalmıştı. Görüler... büyü... noru. Görüntüleri engellemek için gözlerini sıkıca kapadı ama karanlık da pek o kadar merhametli değildi.

Hayır, aslında tek bir şey yerine bunlara odaklanabilse tam bir

lütuf olurdu. Onu asıl uyanık tutan, ihanete uğramış olma hissiydi. Sehra annesine gerçeği ne zaman söylemişti? Onu burada olması gerekenden ne kadar fazla tutmuşlardı? Yukarıdaki Ana aşkına – Romulin biliyor muydu?

Bu sorular zihninde dönüp durdu, ta ki Vi komodinindeki mumu yakarak hepsini korkutup kaçırmak zorunda kalana kadar.

Mektup kutusuna baktı, alıp yavaşça kapağını açtı. Sehra'nın verdiği kitap zar zor sığmıştı. Gözlerini ona dikti; içinde nefret, öfke, incinmişlik birbirleriyle savaşıyordu... Ve bir de, kabul etmesi gerekirse, merak.

"Senden nefret etmeliyim," diye fısıldadı. Kitabın temsil ettiği her şeyden nefret etmeliydi. Onu ailesinden ve yuvasından ayıran oydu.

Ama yine de uzandı ve kitabı kucağına alıp ilk sayfayı açtı.

"Tanrıça'nın kelimeleri..." Vi yumuşak bir ses tonuyla okumaya başladı. Gözleri, kitabın başlangıcındaki giriş yazısını yalayıp yuttu. Gücün kelimelerinin ana ilkelerinden bahsediyordu. Tanrıça'nın – Yargen'in– insanlara büyüü ilahi kelimeler üzerinden bahsettiğinden.

Ölümlü bir el, bu kelimelerle yakararak,

O'nun kutsal ışığı vasıtasıyla dilediğini gerçekleştirebilir.

Vi'nin gözleri sayfanın son cümlesine takıldı. Kitabın takındığı ton büyüsel değil de daha çok dini gibiydi. Sehra bunun Meru'dan geldiğini söylemişti; belki orada büyüye dair fikirleri farklıydı. Solaris'te Sıradanların büyüden korktuğu düşünülürse epey bir farklıydı hem de...

Vi sayfayı çevirdi ve yumuşak bir hayret nidası koyuverdi.

En tepede bir glif vardı.

İlk görüşünde saatinin üzerinde parlayan sembole tanık olduğunda hissettiklerini hissetti yine. O zaman, duyabildiği ama anlamını çıkaramadığı gürültülerin tekrarıydı. Bu sefer sesler korosu mükemmel bir harmonide şarkılarını söylüyordu.

Kelimeyi duymuş, iliklerinde hissetmişti. Vi'nin daha önce gördüğü hiçbir dile benzemiyordu – tabii karşısındaki bir dil ise. Sembol onu okumanın da ötesine geçen derin bir idrakle doldurdu ve içinde yankılanan sesleri anlamasını sağladı.

“*Durroe*,” diye fısıldadı Vi. Kelime, sanki sıcak bir küvetin içine kendini bırakmış ya da buzdan bir evde bir saat boyunca keşif yaptıktan sonra sıcak güneşin altına uzanmış gibi tenini karıncalandırdı.

Hızla sayfaları çevirdi. *Durroe* bölümünde daha fazla çizili sembol vardı ve gliflere göz gezdirirken zihnini daha fazla ses doldurdu. Elleri bir sonraki bölümde durdu.

Buradaki sembol kırmızı mürekkeple dikkatlice çizilmişti. Dairelerin içindeki daireler, onları birbirine bağlayan çizgiler ve özenle aralarına çizilmiş semboller. Gözleri bu çizime takılınca içinde yine aynı his uyandı, ardından netlik geldi.

Halleth, iyileşmek için.

Sayfadaki çizgiler neredeyse can bulmuş da hareket ediyorlarmış gibiydi. Onları yeniden yaratması için sanki Vi'ye yalvarıyorlardı – ama o bunu nasıl yapacağını bilmiyordu.

Hayır... bu tam anlamıyla doğru sayılmazdı. İlk görüşünden sonra çalışma odasında olanları hatırlarken sesli nefes almaya başladı. Alevlerde gördüklerini yazmak istemişti ama onun yerine bu sembollerden birini çizmişti.

“Hangisiydi ki?” Vi çığınca sembolü ararken sayfalar parmaklarının arasından kayıp gitti.

İlk görüşünde saatinin üzerindeki sembol ikincisinden sonra belirenle aynıydı. Çalışma odasında bir kâğıda hafızasından kusursuzca karaladığı da oydu – adamın etrafında döndüğünü gördüğü glif.

Parmakları durdu.

“*Narro*, zihninin eylemleri.” Uzun uzun aldığı birkaç nefes boyunca glife baktı. Hayır, yanlış düşünmüştü. Tam olarak aynısı değildi... başka bir katmanı daha vardı. Tam oturmayan bir şeyler vardı. Vi sayfayı çevirdi. “*Haath*, iletişim.”

Vi sayfayı birkaç kez öne arkaya çevirdi. İki sembol bulanıklaşıp üst üste bindi, ta ki Vi'nin zihninde bir şey sesli olarak yerine oturana kadar.

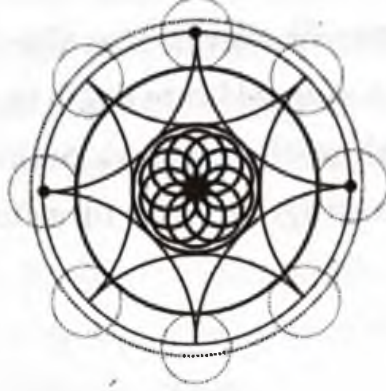
"Narro haath," diye fısıldadı Vi dışından.

Kıvılcımı boğazında yükselerek sözcükleri oluşturdu. Derisinden büyü saçılıyordu – ateş şeklinde değil; ince, parlayan ışık iplikleri hâlinde. Tam olarak şekil almayarak önünde döndüler.

Duymaktan çok hissettiği bir sesin titreşimiyle bütün vücuduna bir sıcaklık yayıldı.

"Yine mi sen?"

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

“NE?” VI ETRAFINA HIZLA bakındı, sesin kaynağını tespit etmeye çalışıyordu. Bedensiz kelimeler kendine “Ses” diyen o adamdan geliyordu hiç şüphesiz, ki bu da duruma çok uygundu.

“Nasıl...” Adam bir soruya yeltenmişti ki hızla yarıda kesti, sanki kendi kafa karışıklığını gizlemeye çalışıyordu. “Bu öncekinden farklı.” Bu ifade Vi’nin anlamlandıramadığı bir ağırlık vardı. “Ne büyüsü bu?”

“Ben de bilmek istemez miyim!” Vi kollarını bedenine sardı. Adam ne zaman konuşsa ürperiyor, tüyleri diken diken oluyordu. “Seni bulmamı söyledin. Eh, ben de buldum.” *Belli ki öyle oldu.* Vi tam olarak bunu planlamamıştı. “O yüzden bana bazı cevaplar ver.”

Bu nasıl bir bağlantıysa artık Vi adamın onun duygularını hissedemediğini umuyordu. O zaman bu emrin hissettiğinden daha büyük bir özgüvenle verildiğini anlardı. Dışarıdan bakıldığında bir Veliaht Prenses’in bütün özgüvenini yansıtır olabiliirdi. İçten içeyse... çok yorgun ve aklı çok karışık on yedi yaşındaki bir kız gibi hissediyordu. Ama bunu birilerinin bilmesine hiç ihtiyacı yoktu.

“Bir kader zirvesinde değil misin?”

“Sanmıyorum. Tabii yatağım ona dönüşmediyse.”

“Olası değil...” Uzun bir sessizlik oldu ve Vi bu fırsatı değerlendirdi.

“Kader zirveleri nedir?”

“Dünyanın değiştiği ya da hâlâ değiştirilebileceği yerler. Kaderin şekillendirilebilir olduğu ve geleceğin nasıl olacağına henüz karar verilmemiş yerler.” Adamın objektif tavrı Vi’yi şaşırttı. Geçen günle öyle çok sır açık edilmişti ki ona gerçeği basit, yalın hâliyle anlatmaya gönüllü birini bulmuş olmayı garip şekilde yabancılardı.

“Evet, yatağım kesinlikle ondan değil,” diye mırıldandı Vi. Bunu duymasını beklememişti ama içinde bir kıkırdama dalgalandı. Demek ne kadar kısık sesle söylerse söylesin her şeyi duyabiliyordu karşısındaki – öğrendiği iyi olmuştu. Vi hâlâ ışık saçtığını ve zihninden bir adamla konuştuğunu görmezden gelmeye çalışarak boğazını temizledi. “Neden seni yalnızca kader zirvelerinde görebiliyorum?”

“Ben Ses’im ve sen de Şampiyon olduğun için bu dünyanın kaderiyle özünde bağlantılıyız. O yerlerde, aramızdaki mesafe büyük ölçüde kısalıyor.”

“Peki neden seninle burada konuşabiliyorum?”

“Aramızdaki o bağ sayesinde sanırım,” dedi basitçe.

Vi, karşısındaki varlığın sesinin en az kendisinin hissettiği kadar tereddütlü geldiğini adamın yüzüne çarpmamak için direndi. Ses ve Şampiyon kısmını da şimdilik görmezden gelecekti. Harabelerde sorduğunda da bir cevap alabildiği söylenemezdi. O yüzden aklındakileri söylemek yerine, “Adın ne?” diye sordu.

“Adım mı?”

“Evet, adın. Geçen konuşmamızdan benim adımlı biliyorsun... ve şey, gecenin bir yarısı seninle yatak odamda konuştuğum düşünülürse sanırım bana borçlusun.”

Ses ofladı. “Sana hiçbir şey borçlu değilim.”

“Söyle işte.” Vi burun köprüsünü sıkarak iç geçirdi.

“Taavin.”

Taavin. Kesinlikle daha önce duyduğu bir isim değildi. Vi sertçe yutkundu, ellerine bakarak teninden yayılıp ateşböceklerinininki gibi karanlıkta kaybolan ışığı izledi.

Bunu anlaması imkânsızdı. Bir haftadan kısa bir süre önce, Vi

hiç büyü olmadığını ya da en azından çok az olduğunu sanıyordu. Şimdiyse hayatında çok daha az miktarda büyü istiyordu.

“Gerçek olup olmadığını sorma cesaretini göstersem?”

“Ben gayet gerçeğim.” Adamın sesindeki gücenmişlik Vi’nin dudaklarında hafif bir tebessüm belirmesine neden oldu. “Asıl benim sana bunu sormam gerekir,” diye mırıldandı.

“Ben de gerçeğim.” Vi yastıklarına geri gömüldü. *Gerçekten yor-
gun*, dese daha doğru olurdu. Bedeninden çözülen ışık ipliklerine baktı. Öncekine göre daha ince görünüyorlardı. “Bana ne oluyor, Taavin?”

“Bu, cevaplama bir ömür alacak bir soru.”

“Bu büyü...” Vi durduğunda adam boşluğu kelimeleriyle doldurmadı. Büyüsü solmaya devam ederken aralarındaki sessizlik uzadı. Vi battaniyesinin katmanlarının arasına koyduğu ellerine baktı. Üstlerinde sadece birkaç iplik kalmıştı.

Önce ateş yaratmıştı. Sonra ateşe dönüşen ışık. Şimdiyse... bu.

“Bu büyü,” diye devam etti Vi daha güçlü bir ses tonuyla. “Gerçekten Yargen’in mi?”

“Evet,” dedi adam ciddiyetle. “*Samasha* kelimesini kullandığımda, sana Yargen’in hediyelerini anlama yeteneği bahşedildi.”

Kelime üzerine çöktü ve böylece kalan son iplikler Vi’nin bedenini terk etti. Taavin sanki bir şey demek üzereymiş gibiydi ama Vi bağlantıyı daha fazla koruyamıyordu; en azından şimdilik kelimeleri bir sır olarak kalmak zorundaydı. Gecenin sesleri kulağını doldurdu; susturulduklarının farkında bile değildi. Sehra haklıydı. Gezgini, Vi’nin bu güce sahip olacağını biliyordu...

O anda Vi’nin aklında vızıldayan en az yüz soru vardı. Ama cevaplarına kafa yormak şöyle dursun, gözlerini bir an daha açık tutamayacak kadar yorgun hissediyordu kendini.

Vi, Sehra’nın taht odasının kapısına vurup da içeri girdiği an, “Geç kaldın,” sözleriyle karşılandı.

“Özür dilerim.” Vi bir bahane uydurmaya yeltenmedi. “Geç uyandım, o yüzden derslerim de uzadı ve programımın gerisine düştüm.”

“Zamanında başlamak için çaba göster, Prenses çünkü işlemez gereken çok şey var.” Sehra ahşap ve yapraklardan oluşan tahnından kalktı ve çalışma odasına açılan gizli kapıya yöneldi. “Gel, burada çalışacağız.”

“Verdiğin kitabı okuduğum için geç yattım.” Vi dünkü sandalyesine otururken elindeki küçük kitabı kaldırdı.

“Öyle mi?” Sehra da oturdu. “O zaman belki bana Yargen’in büyüsünü kısaca özetleyebilirsin.”

“Dünyanın geri kalanının taşıdığı büyü olup elementlerin çok ötesinde. Bir şekilde... aynı anda tüm elementleri içinde barındırıyor. Yargen’in büyüsü kelimelerin gücüyle çağırılıyor.”

“Güzel, yeterli bir özet.” Sehra elini uzattı, Vi de kitabı ona verdi. “Benim ilk öğrendiğim kelimeyle başlayacağız.”

Sehra kitabı açıp ikisinin arasına yerleştirdi. *Narro* sayfasının açık olmadığını görünce Vi’nin içi rahatladı. Gizemli arkadaşıyla Sehra’nın önünde karşılaşmayı hiç istemezdi.

“*Durroe*,” diye okudu Vi, gözleri sayfadaydı.

“Ne?” Sehra bakışlarını hızla ona çevirdi. “Ne dedin?”

“*Durroe*?” diye tekrarladı Vi, bu kez daha az kendinden emindi. “Eminim ki telaffuzum hatalıdır...”

“Daha önce hiç böyle okunduğunu duymamıştım. Ben hep annemin telaffuz ettiği gibi ettim ve o da kendi annesinin yaptığı gibi.”

“Sen nasıl telaffuz ediyorsun?” diye sormak zorunda kaldı Vi.

“*Darol*.” Vi, Sehra kelimeyi söylerken ağzının oluşturduğu şekli izledi, kadının söylediği şeyi tam olarak duyduğundan emin olmak istiyordu. Ama garip bir kopukluk var gibiydi çünkü onun oynayan dudaklarında gördüğü hiçbir şeyin sayfada yazılanla alakası yoktu.

“*Darol*,” diye tekrar etmeye çalıştı Vi ama kelime kullanışsız, hatta garip geldi. Büyüyle uğuldamıyordu.

"Sana *durro*e dedirten nedir?" diye sordu Sehra, hafif temkinli bir tavırla. Tıpkı Vi'nin onun telaffuzunu taklit ederken hissettiği gibi Şef de onun söylediği hâlini kullanırken garip görünüyordu ve söyleyiş şekli Vi'nin kulağına biraz yanlış geldi.

"Orada öyle yazıyor." Vi sayfaya işaret etti.

"Bu sembolleri okuyabiliyor musun?"

"Evet..." dedi Vi ihtiyatla. Sehra sandalyede arkasına yaslandı. Şef'in gözleri onu taradı, soğuk ve hesaplıydı. Vi oturduğu yerde kıpırdandı, bacak bacak üstüne atıp ellerini çözdü. Yapabildiği kadar uzun süre bekledi ama bir noktada, "Sen okuyamıyor musun?" diye sormak zorunda kaldı.

"Hayır." Cevap Vi'nin kulaklarında cınladı.

"Ama... ne söylediğini nereden biliyorsun o zaman? Elbette ki okuyabiliyor olmalısın?" Vi tekrar kitaba baktı. Beklenildiği gibi, sayfada Vi'ye göre hâlâ açık açık *durro*e yazıyordu. Sembollerin başka şekilde nasıl okunabileceğini anlamıyordu.

"Sana söyledim, ben annemden öğrendim, o da kendi annesinden. Ama sana söylemediğim şey hiçbirimizin bu garip glifleri okumayı bilmediğiydi."

"Yani sadece daireler ve çizgiler görüyorsun?" diye sordu Vi dikkatle.

"Evet." Sehra bir an düşündü. "Kelimeyi nereden buldun?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Vi. Sehra'nın onun soruyu geçiştirmeye çalıştığını düşünmemesini umuyordu — ki öyle bir şey yaptığı da yoktu. "Görüyorum ve... sesler duyuyorum? Kelimeler görüyorum? Hayır, tam olarak öyle değil... Sanki şekiller gözlerimin önünde hareket ediyor ve durduklarında ise ilk gördüğüm şeye hiç benzemiyorlar; işte o hareketleri esnasında bir noktada anlamını görüyorum ve nasıl söylenmesi gerektiğini biliyorum."

Sehra sandalyesinin kolçağında ritim tuttu, art arda hızlı bir şekilde parmaklarını vuruyordu. "Bende hiç böyle bir his doğmuyor," dedi sonunda.

"Yalan söylemiyorum," dedi Vi aceleyle.

“Söylemediğini biliyorum.”

“Nasıl?”

“Büyükannem kendi büyük büyükannesinin bu sembollerden anlam çıkarabildiğini söylemişti. Ama ona hiç inanmamıştım, annem de öyle çünkü bizim tek gördüğümüz daireler ve sarmallar. Ama sen... sen okuyabiliyor musun?”

“Ben... sanırım okuyabiliyorum? Yüzde yüz doğrudum diyemem...” Vi tekrar sayfaya baktı ve gözlerini sayfadan mümkün olduğunca yavaşça ayırıp bakışlarını Sehra’ya çevirdi. “Okuyabiliyor olmam ne anlama geliyor?” Sayfaya baktığında deneyimlediği hislere *okumak* demek hâlâ abartılı geliyordu. Belki de Taavin’in sözlerinin ona bir “idrak” kazandırmasıyla bağlantılıydı.

“Henüz bir şey diyemem. Ama çalışmalarını hızlandıracağını düşünüyorum.”

“Güzel... çünkü umurumda olan tek şey büyümü kontrol etmek ve saklı tutmak,” diye vurguladı Vi. Ormandaki gibi alevlerinin dizginlerini kaybettiği bir olay daha yaşanamazdı... ya da bedeninin rasgele parlamasını göze alamazdı. Sehra ona sert sert baktı. “Gücendirmek için demedim,” diye ekledi aceleyle Vi. “Şey yüzünden saklı tutmak istemiyorum...”

“O buzdan şehirde ‘Kuzey’in büyü’sü’ hakkında ne dediklerini biliyorum.” Sehra ona hafifçe gülümsedi.

“Gerçekten, benim için en önemlisi onu kontrol edebilmem. Eğer başkente dönüp de onları bir cehennem ateşinin ortasında bırakırsam...”

“Kontrol kazanmanı sağlayacağız. Benim tüm bunlardaki görevim bu, gezginin bana dediği bu; sana Yargen’in büyü’sü hakkında bildiğim her şeyi öğretmek durumundayım. Şimdi, *durroe*... Elini uzatmanı tavsiye ederim.” Sehra avucunu tavana çevirdi, uzun parmakları öne uzanıyordu. Vi onun hareketini taklit etti. “Ben bunu büyüm için bir platform olarak hayal ediyorum. Ve bu platformda *durroeyu* inşa ediyorum.”

“İnşa etmek mi?”

Sehra kitaptaki glifi öteki elinin parmağıyla havada ana hatlarıyla çizdi. Sonra aynısını avucunun yaklaşık üç santim yukarısında yaptı. Hareketleri netti ve *durroeyu* tıpkı kitaptaki gibi şekillendirdi. Glifin görünmez hattı belirerek Sehra'nın teninin üzerinde havada durdu; glifin etrafında yuvarlak bir ışık küresi vardı.

"Sen... parlamıyorsun." Vi dün gece bedeninden saçılan ışık ip-liklerini hatırladı.

"Hayır." Sehra ona garip garip baktı. "Yapmak istediğim illüzyonu –ışık küresini– zihnimde canlandırdım. Başka hiçbir şey parlamayacak."

"Tabii," diye mırıldandı Vi. Sehra dik dik ona bakmaya devam etti. Eh, madem şüphe uyandırmıştı, sonuna kadar gitse de olurdu. "Büyünden hiç ses duydun mu?"

"Ses mi? Ne çeşit bir ses?" Eğer bunu sormak zorundaydı demek ki duymamıştı.

"Yok bir şey." Vi başını iki yana salladı. "Dün garip bir rüya gördüm, hepsi bu." Gerçeği biliyordu. O karşılaşmanın hiçbir kısmı rüya değildi. Taavin'in kelimelerini hâlâ üzerinde hissedebiliyordu, damarlarında dalgalanıyorlardı. Vi bunu kafasından atmaya çalıştı ve hızla Sehra'nın hareketlerini taklit etti. "Yani avucumu bu şekilde mi tutacağım?"

"Evet." Eğer Sehra şüphelendiyse bile hiç belli etmiyordu. "Şimdi, avucunun üzerinde *durroenun* özünü yakalamaya çalışacaksın. Önce çizmeyi dene – annem bana böyle öğretmişti."

Vi gözlerini kapadı ve *durroenun* sembolünü zihninin ön taraflarına çağırdı. Öteki elini kaldırarak glifi havada çizmeyi denedi. Başta, derisi ve üzerindeki boşluk karanlık kaldı.

Ama Vi ikinci kez denedi. Ve üçüncü. Dördüncü sefer de ışık şeritleri derisinden yükseldi ve hüsrana uğratacak derecede hızla kaybolmadan önce şekil almaya başladı.

Vi glifin oluşmaya başladığı yere hayretle bakakaldı.

"Tekrar, Prenses."

Vi yavaşça bir nefes alıp elini tekrar öne uzattı. Sembolü çizmeyi

bitirdiğinde ilk çizgiler solmuştu ve hiçbir illüzyon oluşmamıştı – ne ışık küresi ne de derisinden sıyrılan iplikler süzülüyordu havada.

“Neyi yanlış yapıyorum?”

“Hiçbir şeyi, sadece pratiğe ihtiyacın var,” diye güvence verdi Sehra. “Tekrar dene.” Şef sandalyesinde arkasına yaslanıp yakındaki bir raftan bir kitap aldı. Kayıtsız bir tavırla sayfaları çevirmeye başladı, saatler süreceğini farz ettiği bir çalışmaya hazırlandığı açıktı.

Vi dudaklarını ince bir çizgi hâline gelene kadar birbirine bastırdı. Sehra onun neyi yanlış yaptığını bilmiyor olabilirdi ama Vi bunu bilecek birini tanıdığına bahse girerdi. Taavin – bir ses, kadere bağlı bir adam ve daha da önemlisi, bu büyü hakkında hatırı sayılır miktarda bilgisi olan bir bölgeden gelen biri.

Bu akşam onu bir kez daha çağırarak ve onu eğitmesini isteyecekti. Hayır cevabınıysa kesinlikle kabul etmeyecekti.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

VI'NİN ELİ ÇİZİM MASASININ üzerinde yukarıya dönüktü.

Gecenin bu saatinde kaledeki herkes hiç şüphesiz yataklarında güvenle uyuyordu. Ama o uyanık kalmış, ortalığa sessizlik çökmesini beklemişti. Böylece çalışma odasına gitmenin güvenli olduğuna emin olacaktı. Gerçi adamı yatak odasında da çağırabilirdi. Ama geçen sefer onunla orada karşılaşmak Vi'ye kendini biraz... savunmasız hissettirmişti. Bu görevle alakalıydı ve Vi zayıf bir temel üzerinde başlamayacaktı.

Büyünün derisinin üzerinde süzülmesine müsaade etti. Parmak uçlarında kıvılcımlar çatırdadı ve avucunun içinde ufak ve zararsız bir alev hâlini alana kadar yoğunlaştı. Büyüsünü ilk Dışavurduğundan beri kullandığı hareketi tekrar etmişti. Ama bu kez alevler fırlayıp sıçramamış ya da daha geçen hafta yaptığı gibi masayı yakmamıştı. Ufak ateş, mumlarının fitilinde yanandan daha büyük değildi.

Sehra'yla bir gün boyunca pratik yapıp minik adımlar attıktan sonra buna ihtiyacı vardı.

Hayatında ilk kez büyüsünün kolayca aktığını hatırlatıyordu ona. Glifler ve ışık büyüsü olmasa da. Bu kadarını artık korkmadan yapabiliyordu ve bu bir gelişmeydi.

Vi ellerini yumruk hâline getirip alevi söndürdü.

İşlerin bu kadar kolay olduğunu hayal etmek bir yere kadardı. Yapılacak işler vardı.

Vi derin bir nefes alarak ciğerlerinin havayla dolmasına izin verdi ve içindeki harika büyüyle bağdaştırdığı kıvılcımı körükledi. Sehra'nın talimatlarına kulak asmadı. Şimdiye kadar Vi en çok kendi başına gelişme kaydetmiş, glifi ve gizemli ziyaretçisini kendi yöntemleriyle çağırmıştı.

"*Narro haath,*" diye fısıldadı. Tıpkı daha önce olduğu gibi ışık teninde dans etti ve Vi bağlantıyı neredeyse ânında hissetti. "Tekrar merhaba."

Ağzının bir sırtışıla kulaklarına varmasına neden olan uzun bir sessizlik oldu. Taavin, ilk konuşanın o olmasını kesinlikle beklemiyordu ve Vi bu fırsatı kaçırmadığı için memnundu.

"Görüyorum ki benimle yeniden iletişime geçmeye karar vermişsin." Bunu sanki ona hizmet ediyormuş gibi söylemişti. Sanki Vi ona bir şekilde külfet oluyordu.

"Pek de şaşırmış gibi değilsin."

"Şaşırmadım."

"Neden?" diye sordu Vi.

"Çünkü bana ihtiyacın var." Kelimeleri kibirliydi ancak teninde güneş ışınları gibi yumuşacıklardı.

"Sana iht—"

"Çünkü benim de sana ihtiyacım var." Bu, onu durdurdu. İfade tutuk bir isteksizlik ve su götürmez bir içtenlik vardı. Vi bakışlarını tavana çevirdi ve karmaşık desenlerle oyulmuş ahşabı incelerken adamın bir sonraki kelimelerini bekledi. Neyse ki, Vi'nin sormasına fırsat bırakmadı. "Zirveleri bulmak zorundayız." Durdu. "Sen bulmak zorundasın."

"Pardon? Ben senin ayak işlerine bakan kız değilim." Vi'nin onunla iletişime geçme nedeni yardım talep etmektir ama adam durumu tersine çevirmeye çalışıyordu.

"Bu senin egondan çok daha büyük bir mesele," dedi adam sertçe. Vi karşısında bir yüz olmasını diledi. Gerçi belki de böylesi daha

iyiydi. Vücutsuz bir ses olarak, Vi'nin yüzünün şu an onun kelimeleriyle büründüğü ifadeleri göremiyordu.

"Neden bu kadar önemliler?"

"Çağlar boyu Sesler tarafından kaydedilen tüm kayıtlar, kader zirvelerinden Yargen'in iradesinin bulunduğu yerler olarak bahsediler. Şampiyon olarak sen ve şu anki Ses olarak ben oraya gidip O'nun irfanını öğrenmeliyiz."

Vi alayla, "İrfanmış," diye homurdandı. "O zirvelerden birinde gördüğüm tek şey babama dair bir görü ve sendin."

"Babana dair bir görü mü?" Taavin'in sesi bariz bir ilgiyle yükseldi. "Anlat bana."

"Belki..." Vi vücudu olmayan bu adamla ailesine dair bir şey paylaşmak istemiyordu. Bu çok değerli ve çok kişisel bir konuydu. Ama... adamın ona ihtiyacı olduğu gibi Vi'nin de ona ihtiyacı vardı. Bu da aklına bir fikir getirdi. "Karşılığında ben ne alacağım?"

"Yargen'in görülerini benden esirgiyor musun?" Adamın sesi kesinlikle dehşete düşmüş gibiydi. Vi'nin sırtışı genişledi.

"Sahip olduğum büyüü anlayabilmek için bir öğretmene ihtiyacım var." Bunu ne kadar erken başarır, Soricism'a dönmeye dair endişeleri o kadar erken üzerinden atar ve sadece ailesine kavuşacak olmanın heyecanına odaklanırdı.

"Ben düşük seviye bir öğretmen değilim. Ben Ses'im," dedi adam kibirle.

"Ve ben de Şampiyon'um..." Artık o da ne demekse. "Yani o zirveleri tek başına bulmak istemiyorsan sana benimle çalışmanı öneririm."

Bir başka uzun sessizlik oldu. Teninden saçılan büyü olmasa Vi adamın tamamen kaybolduğunu düşünebilirdi. Ama hâlâ onunlaydı. Vi neredeyse onun nefes alıp verişini bile hissedebiliyordu.

"Pekâlâ. Sen zirveleri benim yönlendirmelerim doğrultusunda bulacak ve bana oradaki görülerinden bahsedeceksin... Ben de Karanlık Ada'nın yerlisinin Işıkkörme ile ilgili sorularına katlanacağım."

Vi, Sehra'nın haritasını hatırladı. *Karanlık Ada*... Bu, dünya-

nın geri kalanının Solaris İmparatorluğu'na verdiği addı. Böylece Vi'nin, Taavin her neredeyse kesinlikle İmparatorluk'ta olmadığına dair şüpheleri kesinkes onaylandı. Bu da adamın onun bu zirveleri bulmasına gerçekten ihtiyacı olduğu anlamına geliyordu. Vi bu pazarlığı kabul edebilirdi.

"Anlaştık, Taavin. Ben senin Solaris İmparatorluğu'ndaki zirvelerini bulacağım, sen de bana... Işıkkörme'yi öğreteceksin." Adamı çevreleyen ve Sehra'nın var ettiği şeyin etrafında dönen glifleri düşününce Vi bunun büyü için uygun bir isim olduğuna kanaat getirdi.

"Şimdi, bana ilk göründen bahset."

Vi onun dediğini yaparak harabelerde gördüklerini anlattı. Babasını görmenin onda uyandırdığı duyguları es geçip gerçeklere bağlı kaldı. Bütün bu süre boyunca Taavin garip bir şekilde sessiz kaldı, onu duyduğuna dair tek bir onaylama mırıltısı bile yoktu.

"Anlıyorum... O zaman, arayacağın bir sonraki zirve Yargen tarafından işaretlenmiş bir mezarlıkta olacak. Sana önerim şu ki..."

Vi adam cümlesini bitiremeden onu böldü. "Bekle bir dakika, ben sana görümü anlattım, senin de bana bu ışığı nasıl kullanacağımı anlatma zamanın geldi."

Yüksek sesli bir iç geçirme duyuldu.

"Buradaki öğretmenim büyüü kullanmak için glifleri havaya çizebiliyor." Vi adamın tekrar itiraz etmesine fırsat bırakmadan pat diye lafa girdi. "Benim tek yapabildiğimse, küçük iplikler şeklinde derimden saçılmasını sağlamak."

"Eh, demek ki yeterince dikkatli odaklanmıyorsun," dedi ses, sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından.

"Bu yardımcı olmuyor." Vi dudaklarını büzdü. "Odaklanmak çok belirsiz."

"Orada, Karanlık Ada'da bir öğretmenin olduğunu mu söyledin?" Vi, adam bu durumdan etkilendi mi yoksa dehşete mi düştü, emin değildi. "Neden ona danışmıyorsun? Fiziksel olarak orada bulunduğundan benden daha çok yardım edebilir."

“Çünkü senden istiyorum, unuttun mu? Bana ihtiyacın var.” Ve *çünkü Sehra da pek bir şey bilmiyor*, demekten kaçındı Vi. Öteki soylu kadının gururunu kırmayacaktı. “Glifleri parmağıyla havaya çiziyor ama ben...”

“Hayır, onları fiziksel olarak çizmek tam aptal işi.”

“Peki sen ne öneriyorsun?” Vi adamın ses tonundan gücenmemeye çalıştı ama başaramadı. Saatler boyunca işaretparmağıyla havada çizim yapmaya çalıştığı için kendini birden fazlasıyla salak hissetti.

“Yargen’in kelimeleri ölümlü bir elin etkili bir şekilde çizemeyeceği kadar karmaşıktır – belki o şekilde *bir şeyler* başarmak mümkündür, belli ki öğretmenin bunu beceriyor. Ama bu, gücünü kontrol etmesi için oldukça faydasız bir yol gibi görünüyor. Sen onun gibi yapmak yerine glifleri şüpheyi yer bırakmayacak şekilde anlamalısın. Onları ruhunda hissetmelisin – gözlerinin ve kulaklarının sana anlatabileceğinin ötesinde. Kelimelerin senin iradende nasıl bir yankı uyandırdığını öğren. İşte ancak o zaman onlar üzerinde bir ustalık kazanabilirsin.”

Niyet, bu büyüünün özü gibi görünüyordu. Aslında Solaris İmparatorluğu’nun element büyülerinden farklı sayılmazdı. Vi, Sehra’nın kitabını açtı ve açılan rasgele sayfaya düşünceli düşünceli baktı.

“Kelimeler derken... gliflerden mi bahsediyorsun?”

“Evet, tanrıların dilini ölümlülerin vasıtalarıyla tam anlamıyla idrak edemeyiz. Yapabileceğimizin en iyisi işaretlerden geçiyor – ya da senin deyişinle, gliflerden,” dedi adam objektif bir tavırla. *Tanrısal bir dil*; bu, sembollerin sayfada canlandıklarını görmesini ve zihninde bir ses yaratmasını açıklardı. Gerçi Vi böylesi bir hafta geçirmemiş olsa, bu kelimelerin gücüne tamamen burun kıvrırdı.

“Yani onları daha iyi ezberlemem gerektiğini mi söylüyorsun?”

“Evet ve hayır. Kelimeyi söylerken glifi ellerinle, mürekkeple ya da herhangi bir vasıtayla çizmeyeceksin. Zihninde çizeceksin. Onu orada kavraman lazım. Hani bir müzisyen şarkılarını avucunun içi gibi bilir, böylece kendi tarzında icra edebilir ya, tıpkı öyle.”

"Evet, niyet... Bu mümkün olsa gerek," diye mırıldandı. Vi'nin yapabileceği tek bir şey varsa, o da kitaplardan edindiği gereksiz bilgileri bir araya toplamaktı.

"Ses tonuna bakılırsa, düşündüğün kadar kolay bir iş değil." Adam kıkırdadı.

"Beni hafife alma." Vi, adamın sesinin bu kadar küçümseyici gelmesinden nefret etti. Hiç kimse Veliaht Prenses'le bu şekilde konuşmayacaktı, Ses olsun ya da olmasın.

"Işıkörme'yi hafife alma," diye yapıştırdı Taavin. "Nihayetinde kolay olsa, benim yardımımı istemezdin."

Vi yanak içlerini ısırды. Adam haklıydı. Bugün Sehra'yla saatler geçirmişti ve pek ilerleme kaydettiği söylenemezdi. Ama o saatler boyunca hep yanlış şeye çalışmıştı; şimdiyse bir başlangıç noktası vardı.

"Pekâlâ," diye başladı, yenilenmiş bir kararlılıkla. "Onları gerçekten ezberlemeye başlayacağım."

"Neyle?" Adamın bu sorusu Vi'ye baktığı kitabı onun göremediğini hatırlattı.

"Öğretmenimin pek çok sayıda glif içeren bir kitabı var."

"İlginç..." Taavin'in sesi alçaldı. "Bilirsin ya, Karanlık Ada'da bulundurması yasaklı bir şey. Onu temin eden kişi Kraliçe'nin yasaları doğrultusunda ölüme mahkûm edilebilir."

"Ben Veliaht Prenses'im. Solaris'teki tüm bilgiler bana açık." Vi bunun bir yalan olup olmadığından emin değildi. Dünyanın haritası —gerçek haritası— yakın bir zamana kadar ondan gizlenmişti. Acaba dünyasına dair başka hangi yanlışları hiç sorgulamadan gerçek olarak kabul ediyordu?

"Ama bu unvan dünyanın geri kalanı için pek bir anlam ifade etmiyor." Adamın bu ifadesi onu hareketsizleştirdi. Sözcükleri sert ya da acımasız değildi. Basit ve gerçekçiydi. Onu küçük düşürmeye çalışmıyordu, yalnızca gerçeği dile getiriyordu.

"Neyse ne. Kitap bende ve ilerleme göstereceğim," diye söz verdi Vi.

“O ilerlemeyi gösterirken, aynı zamanda sıradaki zirveyi de bulmalısın – Yargen tarafından işaretlenmiş bir mezarlık.”

“Evet, anlaşmamızı hatırlıyorum.” Sanki bu kadar hızlı unutabilirmiş gibi. “şimdilik hoşça kal.”

Adam tek kelime daha edemedi Vi büyüü bıraktı ve bir anlığına soluklandı. Görüşme iyi gitmişti. En azından amacına ulaşmıştı.

Vi, ileri doğru eğilerek önünde duran kitaptaki glifleri ve sembolleri arka arkaya inceledi. *Ezberledi*. Her çizgiyi ve daireyi gözden geçirdi, çağırdıkları kelimeleri hissetti, ta ki onları hayalinde canlandırana kadar.

Bunun onu yıldırarak bir şey olmadığını Sehra’ya ve adama kanıtlayacaktı. Ama daha da önemlisi, evine dönme ihtimaliyle arasında duran tek şeye hâkim olacaktı. Vi sayfayı çevirdi ve bir nefes aldı.

“*Durroe*,” diye tekrarladı defalarca. Elini öne uzatmamıştı – ışıık küresini var etmeye bile çalışmıyordu. Sadece kelimeyi söyledi ve gözleri önündeki sayfada hayat bulan glifi tararken kulaklarının hecelere alışmasına müsaade etti.

Kelimeyi hızlı, yavaş, yumuşak ve cesaret edebildiğı kadar yüksek sesle söyledi. Vi kelimeyi her dile getirişinde kitaptaki sembolde yeni bir şey fark ediyor gibiydi. Daha önce anlamadığı bir çizgi ya da gözden kaçırdığı bir kesişim ortaya çıkıyordu.

Masasının yan tarafından bir kâğıt parçası kaparak kelimeyi tekrar ederken çizmeye başladı. Tıpkı ilk görüşünden sonra olduğu gibi, eli sanki bir şey tarafından ele geçirilmiş gibi hareket ediyordu. Kâğıdın üzerinde kusursuzca aktı ve başta acemice ve dağılmış görünen çizgiler çizdi ama pratikle onlar da mükemmelleşti ve hafızasına kazındı.

Vi sandalyesinde geriye yaslandığında yere kâğıtlar saçılmıştı ve hepsinde *durroe* çiziliydi. Sayısız tekrarın ardından sesi boğuklaşmış, gözleri kızarmıştı. Gökyüzü şafakla aydınlanmaya başlıyor, alevi iyice cılızlaşmış sönmekte olan mum ışığıyla yarışlıyordu. Ya-

tağına gitmesi gerekiyordu – eğer biraz daha ayakta kalırsa, onunla ilgilenmeye gelen bir hizmetçiyle karşılaşma riski doğardı ve bu da şüphe uyandırırdı.

“Ama önce...” Vi elini yorgun argın kaldırdı, avucunu uzattı. Hava şimdi onun parşömeniydi, kelimeleri de mürekkebi; zihni ve iradesi de birlikte kalemi olacaktı. Bir kelimeyle hepsini bir araya getirdi ve illüzyonunun şekillenmesini istedi. “*Durroe.*”

Minnacık iplikler elinden kalkıp bir araya gelerek Vi’nin avucunun içi gibi bildiği çizgilere dönüştü. Kısacık bir an boyunca sembol elinin üzerinde zayıf bir şekilde titreşti, tıpkı Sehra’nınki gibi bir küreydi.

Vi’nin eli gevşekçe yanlarına düşerken içindeki küçük saf mutluluk, kahkahalara dönüştü. Tavana baktı, başını sandalyesinin arkasına yaslamıştı. Yavaşça başını çevirdi ve Romulin’in ona gönderdiği gül bahçesi eskizine baktı.

“Ustalaşmaya bir kelime daha yakınım... öğrenmem gereken daha onlarcası kalmış olsa da,” diye fısıldadı kitap raflarına yapıştırılmış haritaya. “Bunu başaracağım, söz veriyorum. Sonra da eve, size döneceğim.”

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

VI, O AKŞAM ADAMI tekrar çağırmaya karar verdi.

Sehra'yla olan ilk dersinin üzerinden iki gün geçmişti. İki gün ve iki ders sonra Vi'nin gelişimi minimal düzeydeydi ama bir gelişim vardı. Glifleri gittikçe daha güçleniyor, biraz daha istikrar kazanıyordu ama sanki ışığa atması gereken bir düğüm varmış da onu bulamıyormuş gibi hepsi çok çabuk çözülüyordu.

Işık topları çağırmak hâlâ zordu ama Vi kafasında bir ses çağırabileceğini biliyordu. O yüzden ona geri dönecekti. Adam ne kadar gizemli olursa olsun büyüü iyi biliyordu ve geçen seferki yardımı paha biçilmezdi. Vi, bu sefer hızlanmanın bir yolunu söylemesi için ısrar edecekti...

Güneşi arkasından alan Martis'in silüeti Vi'nin görüş açısına girince adamın gölgesi ışığı kapadı. Bu durum dikkatini çekince Vi oturduğu yerde daha da dikleşti. Ama dikkat dağınıklığı için özür dilemesine fırsat kalmadan adam onu azarlamaya başladı.

"Prenses, lütfen dikkatinizi verin." Martis o çok sevdiği uzun çubuğun sivri ucuyla Vi'nin önündeki masaya vurdu. Vi, Veliht Prenses'in karşısında küçük bir asa tutmanın adama kendini otoriter hissettirip hissettirmediyi merak etti. Bir bakıma, hayatı üzerinde ondan daha fazla söz sahibiydi.

Arkasından gelen bir kalem karalama sesi Vi'nin aklını tamamen

şimdiye döndürdü. Omzunun üzerinden köşede oturan Andru'ya baktı. Andru da kızın bakışlarını üzerinde hissetmişçesine ona baktı. Vi öne dönerken saçlarını omzundan attı ve örgülerinin uçlarıyla oynamaya başladı.

Önceki kadar rahat olamazdı artık. Öğretmenleriyle az daha olsa kurduğu her türlü yakınlık artık tamamen sona ermişti. Ne de olsa Senato'nun dikkatli gözleri üzerindeydi. Büyüsü kontrolden çıktıktan sonra daha fazla risk almamalıydı. Özellikle de yeni güçlerini henüz çözememişken.

Vi, yalnızca Sehra'nın soyunda nesilden nesle geçen ender bir büyü taşıdığı ortaya çıkarsa Senato'nun ve Güneyli soyluların ne diyeceğini tahmin bile edemiyordu. Onu o kadar Kuzeyli gösterirlerdi ki büyü bile ânında yok olurdu. Sehra'nın onu bütünüyle sahiplendiğini ve artık doğuştan gelene hakla vârisleri olmadığını iddia ederlerdi. Hayır, aslında bir düşününce, bunlardan çok daha kötü yalanlar uydururlardı.

"Evet, Martis. Üzgünüm. Bu bir bahane değil, biliyorum ama geçtiğimiz hafta olanlar hâlâ aklımı kurcalıyor." Kelimelerini düzgünce telaffuz etmek için, ikiye katlanan derslerden çok yorgun olsa da onları ağızından çıkarmak için çaba harcadı. "Daha iyi bir öğrenci olmaya gayret edeceğim."

"Eğitiminize dört gün ara verdiniz. Alay sizin için gelene kadar en fazla altı ayınız —muhtemelen daha az— var ve Güney'e konunuzun gerektirdiği tüm bilgileri edinmiş olarak dönmeniz bekleniyor. Aklınızı henüz yaşanmamış şeylerle meşgul etmek ne kadar cazip gelse de, gündüz düşleri kurarak gecikmenin hiç sırası değil."

"Anlıyorum." Vi başını daha fazla belaya sokacak bir şey yapmaktan kaçınarak parmaklarını birbirine kenetledi.

"Ve siz hiç de kötü bir öğrenci değilsiniz," diye mırıldandı yumuşak bir sesle. "Buna karşın, belki de konuyu değiştirirsek kalan zamanımız boyunca enerjiniz tazelenabilir."

Martis, Vi'nin karşısındaki masaya geçti. Kâğıtlarını karıştırdı ve bir mektup seçti.

“Ah, evet, hadi Kuzey Savaşı’nı tartışalım.”

“Bunu geçen sene işlememiş miydik?” Vi sesinin dik kafalı değil de meraklı çıktığını umdu.

“Her yıl daha fazlasını öğrenebilirsiniz çünkü yaş aldıkça zekânız da keskinleşiyor ve olgunlaşıyorsunuz.”

“Doğru, tabii.” Vi tüy kalemini aldığı gibi ânında geri bıraktı. Herhangi bir yazma gerecini eline alırsa ya bir haritaya ait çizgiler ya da büyülü daireler karalamayı göze almış olacaktı ki Martis’in her ikisini de takdir etmeyeceği kesindi. “Peki, Kuzey Savaşı’yla ilgili bu yıl ne öğreneceğiz?”

“Kuzey Savaşı’nın Deli Kral Victor’un yükselişinin öncüsü oluşunu. Yani üzerine daha önce tartıştığımız iki konuyla etkin bir şekilde yeni bağlantılar kuracağız.”

Vi başını bir yana yatırdı. “Bağlantı oldukça basit değil mi? Kuzey Savaşı doğrudan isyandan önceydi. Bu, İmparator Tiberius Solaris’in son savaşıydı.”

“Bundan daha da fazlası var. Çünkü annenizin Kuzey Savaşı sırasında elde ettiği bir nesne sayesinde Deli Kral Victor başa geçebildi.”

“Ne?” İşte şimdi dikkatini çekmişti. “Ama Deli Kral... annemle babamı öldürmeye çalıştı. Annem ona yardım etmezdi.”

Vi annesinin omzundan göğsünün ortasına kadar uzanan kırmızı yara izini görmüştü. Vhalla meraklı çocuğunun yarasının üzerinde parmaklarını gezdirmesine müsaade etmiş ve ona bunu çok kötü bir adamın yaptığını söylemek dışında detay vermemişti. Vi nihayet “çok kötü adamın” ismini öğrenince de bir daha bu konuyu kurcalamamıştı.

Annesinin yarasının Taavin’in yüzündekinden farklı olmadığını fark etti Vi. Sonra ânında bu düşünceleri kafasından attı. Odaklanmak zorundaydı yoksa Martis’in ona gösterdiği kısıtlı sabır tükenecikti.

“Evet, denedi. Ama bunu *nasıl* yaptığı büyük önem taşıyor çünkü Kristal Mağaralar için sonun başlangıcı oldu bu.”

“Peki nasıl yaptı?”

“Kristal silahların ilmini hatırlıyor musunuz?”

Vi başıyla onayladı. Söylenenlere göre uzun zaman önce dört kristal silah varmış, her biri Ana Kıta’nın eşsiz coğrafi bölgelerinden birinin elindeymiş. Kristal silahlar yalnızca abartılı hikâyelere ait şeyler gibi görünüyormuş ki... o kristal silahlardan ikisi ortaya çıkmış ve Deli Kral’ın yükselişinin habercisi olmuş. Ama Vi’nin bildikleri bu kadardı. Bu gerçeği Martis’le paylaşırken birden gözüne eğitiminde bariz bir eksiklik varmış gibi geldi.

Martis, “Aynen öyle,” diyerek Vi’nin anlattıklarını onayladı. “Deli Kral Victor’un kullandığı o silahlardan biri yüzyıllardır ailene ait olan bir taçtı.” Vi bir tacın nasıl silah olabileceğinden pek emin değildi ama kristallerin garip, güçlü ve son derece tehlikeli olduğunu biliyordu. “Diğeri ise Kuzey’den alınmış bir baltaydı.”

“Bir balta mı?” diye tekrar etti Vi. Akli, ateş başında onunla paylaşılan hikâyeleri ve Ellene’nin ilim bahsini açışlarını hatırlamaya çalışıyordu. “Yani Dia baltasından mı bahsediyoruz, Ana Ağaç’ın dallarından medeniyeti oluşturmak için kullanılan düşmüş yıldızdan?”

“Eğer o Kuzey hikâyelerine inanıyorsanız.” Martis’in burnunu çekmesi onun kesinlikle inanmadığını gösteriyordu.

Vi, kristal silahlar ve insanları canavarlara dönüştürebilecek bir güç taşıyan Güney tarihine inanırken, benzer inanışları olan Kuzey tarihine neden sadece görmezden gelinebilecek “hikâyeler” muamelesi yapıldığını sormamak için dilini ısırdı. Kendini haklı hissetse bile, Martis’le tartışmak onu bir yere götürmeyecekti. Vi bazı insanların bir kez karar verdikten sonra fikirlerini bir daha değiştirmeyeceklerini uzun zaman önce öğrenmişti.

“Bence baltanın hem onların hikâyelerinde hem bizim tarihimizde var olması sadece bir tesadüf değil.”

“Evet, eh, ben bu konuda konuşmak için burada değilim. Annenizin bana mektuplarında iletmiş şey hakkında konuşmak için buradayım.” Martis masadaki birkaç kâğıdın üzerine hafifçe vurdu. Vi onlara bir göz atmak için neler vermezdi. Ancak ebeveynlerinin öğretmenleriyle olan yazışmaları, onunla olanlar kadar gizliydi.

“Size bu silahı Güney’e yardım etmek ve yanlış ellere düşmesine engel olmak amacıyla aldığını söylememi istemiş. Ama tek yaptığı, baltayı kendi halkının yapabileceğinden daha güvende tutabileceği gibi aptalca bir düşünceye kapılarak –kendi kelimeleri ve bence biraz acımasızlar– onu bir Kuzey mezarlığına yerleştirmek olmuş.”

Mezarlık. Vi oturduğu yerde biraz dikleşti. Bu kelimeyi daha önce de, hem de çok yakın bir zamanda duymuştu. Hatta belki de bir tesadüf olamayacak kadar yakındı.

“Ordugâh kurulurken buradaydı ve şehrin sınırında...”

Vi, Martis’le dersini bitirdiğinde Ellene ve Jayme onu bekliyordu. Oturma odasında birilerini bulmak sıradışı olsa da hoşuna gitmişti.

Jayme, Vi’nin oturma alanında bulunan uzun masayı cephaneliğine dönüştürmüştü. Kat kat kumaş parçalarının üzerinde bir bileme taşı vardı; metalin taşa kayarken çıkardığı şşş sesi yumuşak olduğu kadar keskindi de ve Vi’nin kolundaki tüylerin diken diken olmasına sebep oldu.

Kuzey tahtının genç vârisi kanepeye uzanmıştı, bir kâğıt parçasına karalanmış bir melodiyi kendi kendine mırıldanırken belli ki Jayme’nin çıkardığı sestten pek rahatsız olmuyordu. Vi bunun şehirdeki Sıradan halkın yakın zamanda söylediği bir parça olduğunu belli belirsiz anımsadı. Ama sözlerini hatırlayamıyordu.

İkisi de onu görünce hemen başlarını kaldırdılar.

“Bugünlük işin bitti, değil mi?” diye sordu Ellene hevesle.

“Pek sayılmaz.” Vi arkadaşının hevesini kursağında bırakmaktan nefret ediyordu ama onun elinde olan bir şey yoktu. “Annene bir şey üzerinde onunla çalışacağıma söz verdim.”

“Ne üzerine?”

Gerçekten de, ne üzerine?.. Vi’nin bir yanı, Sehra’nın bu yeni ders sistemini kızına açıklamasını ve onu ayaküstü yalan uydurmak zorunda bırakmamasını umut ediyordu. “Ailemin beni almaya geleceği zamana dair detayların üzerinden geçiyoruz.”

“Bu kulağa çok yorucu geliyor.” Ellene kendini yine yastıklara bıraktı.

“Ama oldukça gerekli,” diye böldü Martis kapı eşiğinden, Vi’ye kısaca eğilerek selam vermek için duraksarken. “Bugünkü çalışmalarınız için teşekkür ederim, Prens.”

“Ben de size.”

“Tartışmalarımıza devam etmeyi heyecanla bekliyorum. Umarım gelecek sefer bu kadar tek taraflı olmazlar.” Martis hafifçe gülümseyip odadan ayrıldı.

“Ne kadar kaba,” diye mırıldandı Ellene. “Seninle bu şekilde konuşabilir mi ki?”

“Martis’e yıllar boyu çektirdiğim şeyleri düşününce... evet diyeceğim.” Vi bir elini saçlarının arasından geçirip dikkatle şekillendirilmiş örgülerini düzeltti.

“Dikkatli ol, Güney Senatosu’na böyle bir serbestlik tanırsan seni ezip geçerler,” dedi Jayme başını işinden kaldırmadan. Bu, Romulin’in söyleyeceği bir şeye benziyordu.

“Güney Senatosu’yla vakti geldiğinde ilgileneceğim.” Romulin’in mektupları sarayı bir gül bahçesi gibi tasvir ediyordu – güzel kokulu, ilk bakışta çok güzel ama sivri dikenlerden geçilmeyen ve kökünde engerek yılanlarıyla dolu bir yer.

“Çok haklı bir tavsiye. Eminim ki Prens Romulin de aşağı yukarı aynı şeyi söylerdi,” diye araya girdi Andru, sanki Vi’nin aklını okuyabiliyormuş gibi. Vi neredeyse olduğu yerde sıçrayacaktı. Adamın fark edilmemek gibi sinir bozucu bir özelliği vardı – bu da onun gibi hem yakışıklı hem de garip bir adam için olağandışıydı. “Epey zalim olabilir oradakiler.”

“Senato’dan daha mı az daha mı çok zalimler?” Soru Vi’nin dudaklarını ona düşünme fırsatı vermeden terk etti.

“Bu kime sorduğunuza göre değişir.” Andru konuşurken ona bakmadı. Odanın diğer köşesine öyle yoğun bir şekilde odaklanmıştı ki Vi’nin de dikkatini oraya çekti. Ama orada hiçbir şey yok-

tu ve Vi başını tekrar çevirdiğinde adamın bütün dikkatinin onun üzerinde olduğunu fark etti.

“Senatolar, çok sıkıcı ve çok uzaktalar.” Ellene kanepenin ucuna doğru kaydı. “Vi, annemle olan işlerini daha sonra halledebilir misin? Kış Gündönümü pazarı kuruluyor, biz de bu yılın yerleşimini görmeye gideceğiz.”

“Ormanda yaşadıklarımızdan sonra şansımı zorlamayacağım.” Ayrıca şu dersleri ne kadar erken aradan çıkarırsa o kadar iyi olurdu. Vi’nin büyüsünde ustalaşması ve bütün bu Yargen defterini kapaması gerekiyordu.

“Sizinle gelebilirim,” dedi Andru aniden. Üç çift göz ânında ona çevrildi. “Pazarı görmekten memnuniyet duyarım.”

Vi gözlerini ona dikti. Ne yapmaya çalışıyordu? Adamın pazara gerçekten ilgi duyduğunu bir an için bile düşünmemişti.

“Bu kız kıza bir gezi.” Ellene, Jayme ve Vi’yi onu geri çevirmek zorunda kalmaktan kurtardı.

“Özel bir sebebi var mı?” Andru yine odanın diğer köşesine bakıyordu. Ama gözlerini hızla Ellene’ye çevirdi.

“Kız kıza geçirdikleri zamanda kızlara ne yaptığını soramazsın.” Ellene bir kahkaha attı.

“Sizin için yapabileceğimiz başka bir şey var mı?” diye sordu Vi, Andru’yu nazikçe yollamaya çalışarak.

Neyse ki adam bunu anladı. “Hayır, gitmem gerek.”

Bunu demesiyle beraber neredeyse kapıya atıldı, başı dikti. Vi’nin az önce yüzünde gördüğü rahatsızlık neredeyse tamamen uçup gitmişti.

“Tanrıçam, ne garip biri...” diye mırıldandı Ellene. “Acaba seni çileden çıkarıp da Senato’nun her dediğini yapacak raddeye gel diye mi gönderdiler bu adamı?”

“Daha kibar davranabilirdin,” diye azarladı Jayme.

“Yolda çekilmez biri olduğundan kendin bahsetmiştin,” diye belirtti Vi. Jayme sadece omuz silkti.

“Her neysel Pazar konusuna geri dönersek.” Ellene, kemik bul-

muş bir köpek gibiydi. Vi böyle zamanlarda onun genç kızlık ve kadınlık arasındaki çizgide salındığını, ikisinden birinde temelli durmadığını hatırlıyordu. "Jayme, Darrus ile tanışacak."

"Darrus'la baharda tanışmıştım." Jayme kelimeleri Vi'nin ağzından aldı.

"Çok kısaca. Ve o zamandan beri öyle değişti ki. O *büyüdü*," dedi Ellene hülyalı sayılabilecek bir bakışla ve nota kâğıdını göğsüne bastırdı. Yalnız bu hareketi bile Vi'de şarkının genç adamla bir alakası olduğuna dair bir şüphe uyandırdı.

Ellene başka tarafa bakarken dudaklarını oynatarak, *Büyümedi*, dedi Jayme'ye.

Jayme silahını taşa hızla sürterek kahkahasını sakladı. "Yedi ay bile olmadı."

"Neredeyse bir yıl sayılır."

"Yedi ay daha çok yılın yarısı sayılır." Jayme gözlerini devirdi ve eşyalarını toplamaya koyuldu. Sonra durup Vi'ye baktı. "Seninle gelmeli miyim?"

"Benimle gelmek mi? Neden?"

"Ben senin yeminli muhafızınım." Jayme'nin yüzünde hafif bir tebessüm vardı. Vi bu gülümsemenin, arkadaşının konumundan gurur duymasından kaynaklandığını umdu.

"Ben kalede olacağım. Sen Ellene'yle git de ayaklarının yerden kesilmediğine, o çocukla uçup gitmediğine emin ol." Vi, Ellene'yi işaret etti.

"Hey!"

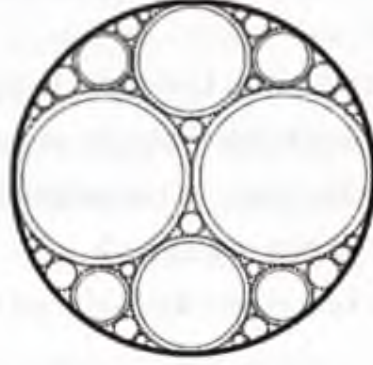
"Anlaşıldı." Jayme alayla karışık selam çaktı.

"Sizinle sonra görüşürüz."

"Arayı fazla açma!" Ellene kanepeden kalkıp Vi'yi kollarına çekti ve hızlıca sarıldı. "İşin erken biterse bize katılabilirsin. Ama daha sonra da tekrar gidebiliriz. Hem de seve seve"

Göz açıp kapayıncaya kadar kapıdan çıkmışlardı. Vi de onların hemen arkasından çıktı. Sehra'yla dersleri vardı... Sonra da Taavin'i çağırarak ve gerçek çalışmalarına başlayacaktı.

ON ALTINCI BÖLÜM

VI ÇİZİM MASASINDA parmaklarıyla ritim tutarak içsel bir tartışmaya girişti. Martis'in mezarlık hakkında söyledikleri sabahtan beri zihninde dönüp duruyordu. Bu durum Sehra'yla katettikleri ciddi mesafeyle birleşince ona Taavin'in gece derslerinin şu an çok da gerekli olmadığını söyler gibiydi.

Anlaşmanın kendi üzerine düşen kısmını yerine getireceğine dair ona söz vermişti.

"Ah, tamam, hadi şunu halledelim." Vi kollarını yukarı kaldırdı ve seslendi: "*Narro hath.*"

Vi aralarında kurulan bağlantının uğultusunu hissetti. Ardından, Taavin'in dünyanın bir köşesinde var olduğu farkındalığını uyandıran canlı duyularla hayat buldu. Ama kısacık bir an için, aralarındaki mesafe imkânsız gelmedi.

"Yine mi sen?"

"Sana da merhaba." Vi adamın ters cevabı karşısında ofladı.

"Işıkörme'ye giriş derslerine devam etmek için mi geldin?"

Bedeni olmayan sese, "Hayır," dedi Vi sertçe. "Sanırım senin şu mezarlığının nerede olduğunu biliyorum."

Sessizlik. Durgunluk. Ve ardından hevesten neredeyse elinin ayağının titrediğini açık eden bir, "Biliyor musun?" sorusu.

"Evet. En azından öyle olduğunu sanıyorum... Nasıl anlayacağım?"

"Oraya vardığında, sadece en son zirvedeki süreci tekrar et ve görünüş al. Eğer orası gerçekten de kaderin şekillendirilebilir olduğu bir yerse, zaten tek ihtiyacın o olacak."

"Bu biraz belirsiz değil mi sence de?"

"Bence mükemmel derecede açık."

Onun için tabii ki öyleydi. Şu zirvelere ulaşmak için bir yol bulması gereken o değildi nasıl olsa. "Senin için bunu yaptıktan sonra şu gliflere nasıl istikrar kazandıracağımı konuşmamız gerek. Onları çok çabuk kaybediyorum."

"Dünyamızın kaderi muallakta ve sen Işıkkörme tekniğine odaklanmış durumdasın, öyle mi?" Sesi alçaldı, neredeyse bir hırlamayı andırıyordu.

"Benim dünyamın kaderi de bunu öğrenmeme bağlı," diye ısrar etti Vi. Anlaşmanın kendi üstüne düşen kısmını yerine getirecekti ama bu süreçte onun da aynısını yaptığından emin olacaktı ve adamın da bunu bilmesini istiyordu.

"Bence şey yapmalısın..." Taavin cümlesini bitirme fırsatı bulamadı.

Kapının tıklatılması Vi'yi neredeyse sandalyesinden fırlayacak kadar ürküttü.

"Vi, gelebilir miyim?" diye seslendi Ellene kapıdan.

Vi tenine baktı. Normale dönmüştü. Sıçraması, aralarındaki bağlantıyı kesmiş olmalıydı. Adamın son cümlesine başlama şekline bakılırsa, sohbetlerinin faydalı kısmı zaten sona ermişti.

"Evet, gelsene," diye seslendi Vi, haritaları üzerinde çalışıyormuş gibi görünmek için tüy kalemmini eline alırken.

Kütüphanenin kapısı hafifçe açıldı ve Ellene içeri girmeden önce başını aralıktan soktu. "Haritalar mı? O kadar zamandır gerçekten bununla mı meşguldün?" Vi, arkadaşı sinirlendi mi yoksa eğlendi mi anlayamadı.

"Evet, avdaki eskizlerimi ana haritalarıma geçirme fırsatı bula-

mamıştım da.” Vi, Ellene’ye yalan söylediği için kendisini kötü hissediyordu. Ama bu gizemli güç boyunu öyle aşıyordu ki nereden başlayacağını bile bilmiyordu.

Ellene odayı aşır masanın önüne geldi ve aşağı baktı. Vi’nin haftalar önce çizdiği kıvrımlı çizgilerden parmağını geçirdi, kuru mürekkep dağılmadan emniyetle yerinde kaldı. “Bu işte gerçekten çok beceriklisin.”

Vi başını kaldırdı, kalemi kâğıtta üç çizgi çektiği yerde hareketsizleşti. Ellene’nin sesinde Vi’nin duymaya alışkın olmadığı bir yumuşaklık vardı. Eğer bir şekilde tasvir etmesi gerekse buna hüzün derdi ve bu durum, pençelerini içine geçirerek acı verecek derecede büktü. Ama Ellene’nin ya da kendisinin üzüntüsü, arkadaşı bunu kelimelere dökene kadar net değildi.

“Çok yakında bu yerlerden bazılarını kendi gözlerinle göreceksin.” Ellene’nin parmağı Batı Çöl’ündeki Kesişim’e vurdu hafifçe, oradan da Güney başkentine kaydı. “Pek bir şey kalmadı artık, yani gitmene.”

“Önümüzde koca bir kış var.” Vi arkadaşının elini yakalayıp sıktı.

“Bu süreyi haritalarınla odana tıklıp yalnız geçirme,” diye fısıldadı Ellene. “Görmeyi istediğin yerlerin fikrinin, kısa zaman sonra göreceğin yerlerin, benim olduğun bu son haftalarda seni benden çalmasına izin verme.”

“Vermeyeceğim.” Bu, kulağa bir söz gibi geliyordu ama Vi bu sözü vermenin adil olup olmadığından emin değildi. Dikkatini neye vereceğini asla kendi kontrol edemiyordu. Ve görünüşe göre, öte dünyanın büyüsunü öğrenmek, eğer dikkatli olmazsa tüm düşüncelerini hızla ele geçirecekti. Yalnızca gücünü kontrol etme arzusundan onda ustalaşmayı istemeye gerçekten bu kadar hızlı geçebilir miydi?

“Söz mü?” Tereddüdünü Ellene de hissetmiş olmalıydı.

“Söz veriyorum.”

Ellene haklıydı; çok yakında buradan götürülecekti. Ardından, bütün ömrünü Güney’de geçirecekti; bir imparatoriçe olarak kendi topraklarında gezilere çıktığı ve haritalarındaki isimleri görüntü-

lerle bağdaştırdığı yılları olacaktı. Şimdiden merakını çeken büyü için öğretmenler bulabilir, mecbur kalırsa onları Hilal Kıtası'ndan bizzat getirtebilirdi. Bir imparatoriçe olarak Şef Sehra'ninkinden çok daha büyük bir nüfuzu olacaktı, yani daha şanslı olabilirdi.

"Güzel. Sana güveniyorum." Sesi artık çok daha canlıydı, dudaklarına sinsi bir tebessüm yayıldı.

"Aklında bir şeyler var." Neden buna şaşırمامıştı?

"Eh, bugün hem Jayme, Darrus ve benimle pazar gezisini kaçırdın hem de akşam yemeğini. Bize borçlusun."

Vi burnundan alayla güldü ve ona ayak uydurmaya karar verdi. Görünüşe göre bu sıralar herkese bir şeyler borçluydu. "Tamam, sana borçluyum... Borcumu nasıl ödeyebilirim?"

"Yarın derslerinden sonra benimle ve Jayme'yle gel. Dış halkaya giderken pazarı gezebiliriz, sana kaçırdığın şeyleri gösteririz." Dış halka, İmparatorluk'un Kuzey Savaşı sırasındaki işgalinin toprakta bir yara bıraktığı yanık alandı.

"Peki dış halkada ne yapacağız?"

"Noru yarışları!"

Noru bahsi geçince Vi vücudunu saran ürpertiye bastırmaya çalıştı. Ormandaki olaydan sonra o yaratıklarla bir süre etkileşimde bulunmasa da olurdu. Ama Ellene'ye çoktan söz vermişti...

"Kış gündönümü festivalleri için başlangıç maçları," diye devam etti Ellene. "Darrus bugün ilk raunda onunla katılmamı istedi. Tabii ben zoru oynadım ve senin de gelip gelmeyeceğine bir bakmam gerektiğini söyledim. Sen Veliaht Prenses olduğun için sana hürmet göstermem gerektiğini falan." Vi, Ellene'nin ona karşı saray kurallarına uygun davranışlar sergilediğini gözünde canlandırınca güldü. Kıkırtılarla kahkahalara boğulurken belli ki Ellene de aynı şeyi düşünüyordu. "Gormon'u çıkarabiliriz diye düşündüm – benimkinden çok daha hızlı. Annem güvenlik sebepleri yüzünden yaşlı ve yavaş Stanos'u sürmemde ısrar ediyor."

"Eh, güvenlik bizim için biraz önemli olabilir," diye mırıldandı Vi.

"Vi, onların tarafını tutma."

"Tamam tamam, planını anlatmaya devam et bakalım," diye bo-
yun eğdi Vi.

"Pekâlâ, senin yarışacağını söyleyip noru'nu çıkaracağız. Son-
ra oraya vardığımızda, sen benimle olmak istediğin için onunla
sürmeyeceğimi söyleyip Darrus'u biraz hayal kırıklığına uğrataca-
ğım. Ardından sen süremeyeceğini çünkü... Eh, bilmiyorum. Ona
orada karar verirsin. Rahatsızlandım falan dersin." Ellene kıkır-
dadı. *Noru'dan rahatsızım diyelim şuna,* diye düşündü Vi kuru
kuru. "Noru'ya bindiğimde ne kadar şaşıracağını bir düşün. Senin
noru'nla birinci geldiğimde ne kadar da etkilenecek." Ellene elleriy-
le Vi'ninkileri sardı. "Tam o anda, oracıkta bana âşık olacak, Vi ve
sonsuz dek mutlu yaşayacağız."

"Gerçek aşkın önünde nasıl durabilirim ki?"

"Yani yapacak mısın?" Ellene ellerini daha da sıktı.

"Aslında 'yapmam' gereken pek bir şey yok; daha çok ne yapma-
dığımı dikkat etmem gerek." Vi kıkırdadı. "Evet, yapacağım. Sabah
ilk iş hizmetçilere Gormon'u eyerlemelerini söyleyeceğim – hem
de tamamen İmparatorluk derileriyle. Bunun Darrus'un gözüne ne
kadar çekici geleceğini bir düşünsene."

"Sana güvenebileceğimi biliyordum!" Ellene ellerini çırpı. "Ben
de sabah ilk iş Jayme'yi planda bizimle birlikte olduğundan haber-
dar edeceğim."

"Neden bu akşam değil?" Ânında fırlayıp dahil olacak herkese
çevirdiği son dolaplardan bahsetmemesi hiç Ellene'lik değildi.

"Akşam yemeğinden sonra pek iyi hissetmiyordu. Pazarda
alışkın olmadığı, midesini rahatsız eden bir şey yemiş olabilece-
ğini söyledi." Ellene başını iki yana salladı. "Nasıl biridir bilirsin;
Soricium'a kaç defa gelmiş olsa da midesi mutlaka bir noktada red-
dedeceği bir şey buluyor."

"Ginger'ı yollatırım."

"Bir şifacı göndermeyi ben de önerdim." Ellene elleriyle kolları-
nı "ne yapayım" dercesine havaya kaldırdı. "Sadece uyuması gerek-
tiğini ve yardıma ihtiyacı olmadığını söyledi."

"Eh, sabah nasıl hissettiğine bir bakarız ve gerekirse onu zorla bir şifacıya gösteririz." Vi, Ellene'ye göz kırpınca kız güldü.

"Bunu sen halledebilirsin. Jayme'yi sınavan kişi ben olmayacağım. Zorlandığı zaman korkutucu olabiliyor!" Ellene kapı eşiğinde durdu. "Bana yardım ettiğin için tekrardan teşekkürler, Vi. Darrus'un en azından arkadaşım olması güzel olurdu, özellikle de senin yakında gideceğini düşünürsek."

Vi cevap verme fırsatı bulamadan Ellene gitmişti bile.

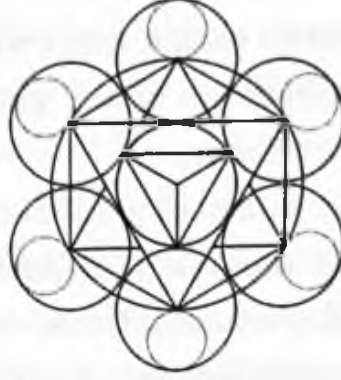
Vi masasının başında durarak parmaklarıyla düşünceli düşünceli ritim tuttu. *En azından arkadaş.* Buradan gitmeden önce Vi'nin dikkat etmesi gereken şeylerden biriydi – Ellene'nin tüm bunlarla nasıl başa çıkacağı. Sırf Vi'nin gidişinin açtığı arkadaşlık boşluğunu doldurmak için bir ilişkiye atıldığını görmek istemiyordu.

Gerçi Sehra da muhakkak onu bundan korurdu. Kızının çaresizliğe düşüp de boşluğu faydalı olmayan araçlarla doldurmaya razı olmasına izin vermezdi.

Vi doğrulup çalışma odasındaki mumları söndürdü ve yatak odasına doğru yöneldi.

Tam o anda, pencerelerden süzülen gümüşü mum ışığında Vi'nin gözleri Soricism'un dış halkasına kaydı. Tek istediği iyi bir uyku çekmekti. Ama bundan bir kez daha yoksun kalacak gibi görünüyordu.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

VI KALENİN DUVARLARINDAN ve iç geçitlerinden mümkün olduğunca uzaklaşmadı. Bazıları sadece hizmetçilere özeldi ama gecenin bu saatinde çoğu boştu. Eğer biriyle karşılaşırsa başını eğik tutacaktı ve kimse onun burada olduğundan şüphelenmeyecekti.

Yani, öyle umuyordu.

Çünkü eğer göze çarparsa... kaledeki herkes onu durdurmaya kalkardı. Karşılaştığı her kim olursa olsun onu doğruca Jax'e götürürdü ve ne yaptığını açıklaması imkânsızdı. Ya da *belki* onu Jayme'ye teslim etmelerini sağlayabilirdi; ki o da Vi'ye ya inanmazdı ya da onunla gelmek için ısrar ederdi – ama Vi bunun yalnız başına yapması gereken bir şey olduğunu hissediyordu.

Daha önce hiç kaçmaya teşebbüs etmemişti. Her şey çok gizli kapaklı bir his veriyordu – kelimenin tam anlamıyla. En koyu renkli ve en ağır pelerinini giymişti, kapüşonu yüzünü gizleyecek şekilde iyice aşağı çekilmişti.

Vi, tüm endişelerine rağmen uzun bir merdivenin sonundaki arka kapıdan sıvıştı ve hiç problem çıkmadan şehre karıştı. Arkasına, kaleye doğru bir rahatlamayla baktı.

Adımları yavaşladı ve yapraksı kollarını göğze uzatmış sessiz devlere baktı. Hayatı boyunca, tam da planlandığı gibi olduğu yerden

kımıldamamıştı. Hiç sorgulamamış, onun için çizilen sınırın ötesine geçerse ne olacağını hiç merak etmemişti.

Bir yanı bunu daha erken yapmadığı için aptal gibi hissediyordu. Yanında koruma olmadan sıvışmak çok kolaydı. Kapısına dikilmiş bir muhafız ya da günün her saatinde odasını izleyen bir görevli yoktu.

Dudaklarından bir gülümseme geçti ama kırmızımsı ufak iki ışık aniden parladığında bu ifadesi hızla kayboldu.

Anlık bir görüntüydü ama sanki biri ona gözlerini dikmiş gibi gelmişti ona. Vi köprüleri ve kalenin ağaçlarla birlikte yukarı uzanarak tepedeki karanlık gökle birleşen patikalarını hızla taradı. Birinin izlediğine dair bir işaret yoktu, başka kırmızı noktalar da görememişti ama yine de gözlendiğine dair o uğursuz hissi üzerinden atamıyordu.

Hayal ediyor olmalıydı. Belki daha önce hiç kaçmamasının nedeni gizli kapaklı işlere uygun bir karakteri olmamasıydı. Paranoya hak ettiği cezaydı.

Hızla dönerek sokak aralarından geçti ve levhalarla çatıları desteklemek için kıvrılan küçük ağaçların etrafından dolandı. Vi başını eğik, kapüşonunu örtülü tuttu ve biraz kamburunu çıkardı. Saçlarını örüp kapüşonunun altına saklamıştı. Onu kimse tanımamalıydı... Tabii pelerini tanımazlarsa. Ama kalenin dışında yaşayan hiç kimse onu sadece pelerinden çıkarım yapacak kadar iyi tanımıyordu.

Birkaç kez arkasından ayak sesleri duyduğuna yemin edebilirdi. Ama Vi durduğunda ses de durdu ve Vi'yi bunun zihninin ona oynadığı bir oyun olduğuna inanmaya zorladı. Ama bir ara, belki onu güvende tutmak için arkadaşı da onun ardından sıvışmıştır diye düşünerek yumuşak bir sesle, "Jayme?" diye seslendi.

Arkasından gelen yanıt, Vi'nin korkuyla yerinde sıçramasına neden olacaktı az kalsın.

"Prenses, siz misiniz?"

Karşısında cübbeler içinde bir adam buldu. Cübbesinin uzun kolları, dirseklerine kadar çıkan ağır eldivenlerin içine sıkıştırılmış-

tı. Yüzünde ağır deriden yapılmış sivri bir maske vardı, ağzından uzun bir gaga oluşturacak şekilde kıvrılarak uzaklaşıyordu. Camdan, büyük koruyucu gözlüğü sanki korkutucu bir canavarmış gibi karanlıkta parlıyordu.

Vi bir adım geri attı. Ses düşmancıl değildi ama adamın giydiği garip kıyafete bakılırsa...

"Özür dilerim, sizi ürkütmek istememiştim." Adam hızla maskesini çıkardı ve Vi karşısında beliren yakışıklı yüzü hemen tanıdı.

"Darrus?" Vi'nin bakışları maskeden ağır eldivenlere ve oradan genç adamın yüzüne kaydı — maskenin çıkıntıları pürüzsüz yüzünde iz bırakmıştı. "Ne giyiyorsun sen öyle?"

"Bunları henüz görmediniz mi?" Maskesini hafifçe kaldırdı. "Düşünmüştüm ki..."

"Bu sıralar çok fazla şey oluyor," diye cevapladı Vi temkinli bir tavırla.

"Ah, doğru, Ellene bahsetmişti. Yakında evinize dönüyormuşsunuz."

Vi aslında orada hiç yaşamadığını söyleyerek onu düzeltme dürtüsüne direndi. Güney ne kadar eviyse Kuzey de o kadar evi sayılırdı... Tabii onu tam anlamıyla aralarına kabul edilseydi.

"Bu ne?" Vi maskeyi işaret ederek diyaloglarını daha güvenli bir zemine taşıdı.

"Buna veba maskesi diyorlar. Şifacılar, Beyaz Ölüm'ü dışarıda tutmaya yardımcı olması için gaganın içine tıbbi filtreler yerleştirdi. Henüz etkili olup olmadığını bilmiyoruz... ama enfekte olmuş birinin yanındayken takmak, takmamaktan çok daha iyi hissettiriyor insana kendini."

"Beyaz Ölüm..." Vi salgın ilk ortaya çıkıp da yolculukları ertelenmeye başladığında öğretmenlerinin panik dolu sözlerini hatırlayarak sertçe yutkundu. Hastalanamazdı, İmparatorluk'un ona ihtiyacı vardı. "Sen neden takıyorsun peki? Ailenden biri mi hasta?"

"Şükürler olsun ki hayır... Şifacılar yardım ediyorum ben. Hasta olanlar için şuraya bir bina kurduk." Soricism'un dış bayırını

işaret etti belli belirsiz. Vi durduğu yerden binayı göremiyordu ama Darrus'un sözüne güvenecekti. Bütün merakına rağmen keşfetmekten geri duracak kadar akıllılık ettiği tek alandı bu.

"Çok fazla hasta var mı?" diye sordu Vi. Aslında öğrenmek istemiyordu ama cevabın peşine düşmeyi halkına borçluydu.

"Yine şükürler olsun ki hayır..." Durup maskesinin merceklerinden birini temizledi. "Ama olabilir de. Zamanla kötüleşmesini bekliyorlar. Reviri –binaya böyle diyorlar– taşımak zorunda kalıp kalmayacağımızı ve yeni yapıyı nerede kuracağımızı tartışmaya başladılar bile.

"Ama yayılma hızını kontrol altına aldığımızı düşünüyoruz. Hastalık kapanlara gidip tedavi olacakları bir yer sağlamak ve kalabalıktan tecrit etmek hastalığın yayılışını kısıtlamış gibi görünüyor."

"Ben ne yapabilirim?"

"Maalesef hiçbir şey."

"Ben Veliaht Prenses'im," diye hatırlattı Vi gereksiz olsa da vurgulamak için. "Kaynaklarım var, ihtiyacın olan şeyi sana temin edebilirim."

"Yanlış ifade ettim." Darrus ona yorgun bir gülümsemeyle baktı. "Kimsenin yapabileceği bir şey yok. Şifacıların salgına neyin sebep olduğuna, nasıl yayıldığına ve kimi seçtiğine dair hiçbir fikri yok. Çok tesadüfi görünüyor... Sanki insanların bedenleri öylece... pes edip ölüyor."

"Bu çok... korkunç," diye fısıldadı Vi.

"Öyle." Darrus'da da tıpkı Ellene'de olduğu gibi farklı iki gücün bir arada olduğunu gördü Vi. Baharda Ellene'yle dans ederken gördüğü oğlanın korkusu vardı. Ama bir de korkularıyla yüzleşecek cesarete sahip bir erkeğin potansiyeli vardı. Belki de Ellene haklıydı ve Darrus biraz büyümüştü.

İkisi de sessizleşti, Darrus bakışlarını maskesinden ona çevirdi. Sonra sanki onu neden durdurduğunu hatırlamış gibi, "Bu kadar geç saatte ne yapıyorsunuz? Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Evet, sadece... biraz hava almak istedim."

"Anlıyorum." Ona hiç ama hiç inanmadığı açıkça ortadaydı ve bu durum Vi'ye kendini garip hissettirdi. Zümrüt yeşili gözleri koyu teniyle bir zıtlık oluşturunuyordu ve Vi'ye tekrar görmek için umutlanma cüretinde bulunduğu bir çift gözü hatırlatıyordu.

"Lütfen kimseye söyleme," diye fısıldadı. "Ellene'ye bile." Darrus'la pek yakın sayılmazlardı. Ama adamın ona Ellene'nin arkadaşası olarak yeteri kadar sempati beslediğini ya da Veliaht Prensesi olarak ona itaat edecek kadar korku duyduğunu umdu.

"Sizinle geleyim mi? Her şey gerçekten yolunda mı?"

"Bunu yalnız başıma yapmam gerek. Önemli bir mesele. Tahtı ilgilendiriyor."

Darrus başıyla hafifçe onayladı ama hâlâ emin olmadığı belliydi. "Eh, benim de işe dönmem gerek. Çaylak benim, bu da gece vardiyaları bana kalıyor demek. Beni bekliyorlardır."

"Bir şifacı olmaya bu kadar ilgi duyduğunu bilmiyordum," dedi Vi düşünceli bir tavırla. Darrus'u sadece Ellene'nin gözünden görmüştü — iyi bir dansçı ve sınırsız cazibesi olan yakışıklı bir adam olarak. Arkadaşı bu adama bu kadar ilgi duyuyorken Vi'nin onun karakterini, umutlarını ve hayallerini öğrenmek için pek zaman yaratmamış olması içinin suçlulukla burulmasına neden oldu.

"Ondan ben de tam emin değilim."

"Ateşten bir gömlek giymek gibi olsa gerek."

Darrus kıkırdadı. "Tam bir Alevtaşıyıcı gibi konuştunuz." Vi'nin dudakları minik bir gülümsemeyle kıvrıldı. Bu konuda ne kadar yanlış olduğunu bir bilseydi. İkisi de birbirleri hakkında çok az şey biliyorlardı ve şimdi Vi'nin gece yarısı gezintisinde beklenmedik suç ortakları olmuşlardı. "Ama evet, epey zor koşullar altında öğreniyoruz. Şifacılığa uygun muyum bilmiyorum ama insanlara yardım etmek istiyorum ve şu anda en iyi yol buymuş gibi geliyor bana."

Darrus'un kurduğu cümleler, bir süre önce Ellene'nin genç kız hülyalarının hedefi hâline gelmesine tanık olduğu özgür ruhlu o oğlandan duymayı bekleyecekleriyle büyük bir tezat içindeydi. Darrus hızla Vi'nin saygı duyabileceği birine dönüşüyordu. Eğer bu

nazik ve içten tavrı Darrus'un gerçek kişiliğiye, o zaman Ellene'nin o ayrıldıktan sonra oğlanla daha da yakınlaşmasında endişelenecek bir yan yok demekti.

"Taht adına sana teşekkür ederim." Vi onun iki anlamı da okuyabildiğini umut etti: Hem istikrarlı bir şekilde yayılmaya devam eden Beyaz Ölüm'le mücadeledeki katkısı için hem de karanlık çöktükten sonra dışarı çıktığına dair sessiz kalacağına dair söz verdiği için minnet duyuyordu ona.

"Elbette, Ekselansları." Maskesini yüzüne geçirmeden hemen önce durdu. "Bu iyiliğimi belki de Ellene'ye benim hakkımda iyi şeyler söyleyip kış gündönümünde benimle dans etmesini sağlayarak ödeyebilirsiniz? Bana hâlâ bir cevap vermedi de." İşte, Vi'nin hatırladığı o küçük oğlan sırtışı oradaydı.

"Hallolmuş bil." Darrus gitmek üzere arkasını döndüğünde Vi onu durdurdu. "Darrus, bu arada Ellene hakkında çok da endişelenmene gerek yok. Sana deli oluyor." İkisnin yüzünde de tatlı bir tebessüm belirdi.

"Bunu duyduğuma sevindim." Vi arkasını döndüğünde ise bu sefer Darrus onu omzundan yakaladı. "Bir şey daha var..." Sesi alçalmıştı ve gergin çıkıyordu.

"Ne?" diye fısıldadı Vi de cevap olarak.

"Birinin sizi takip ettiğini gördüğüme yemin edebilirim. Jayme sanmıştım ama..."

"Yalnızım," diye üsteledi Vi. Darrus'u mu bilgilendiriyordu yoksa bu ifadenin doğruluğunu sürdürdüğü umuduna mı tutunuyordu emin değildi.

"Kapüşonunuzu indirin ve dikkatli olun, tamam mı?"

"Olacağım."

Yollarını ayırdılar ve Vi telaşlı adımlarla geceye karıştı.

Şehrin sınırında neredeyse tabu sayılacak kadar antik bir harabe vardı. O uğursuz, köhne yapı hakkında kimse hiçbir zaman bir şey söylemezdi. Ama şimdi Martis'in dersleri sayesinde nedenini biliyordu. Eğer haklıysa ve orası annesinin tarihin akışını değiştiren

baltayı aldığı yerse... o zaman oranın kolektif bellekten neden bilinçli olarak silindiğini anlayabilirdi. *Silinmiş*, tıpkı ebeveynlerinin Deli Kral'ın ayaklanmasını takip eden olaylar silsilesinde Kristal Mağaralar'ın tehlikeli olduğuna hüküm vermesi gibi.

Bir tepeyi tırmandı ve şehri çevreleyen ağaçların arasına girdi. Yaprakların oluşturduğu örtünün altından geçerken göz kırpan yıldız ışıkları sönüyor, gölge çöküyordu. Vi tepesinde yükselen uzun, piramidi andıran harabelere bakmak için durdu. Buna bir mezar denip denmeyeceğini bilmiyordu ama süslemelere bakarak buranın keşfettiği yeraltı harabeleriyle aynı kişi tarafından yapıldığını söyleyebilirdi – sadece doğaya maruz kaldığı için çok daha kötü bir hâldeydi.

Taavin'den sonra Martis'in de *mezarlık* kelimesini kullanması ve tüm okların burayı göstermesi bir tesadüf olamazdı. Vi ancak izleyen birileri var mı diye etrafa bakınıp da kimseyi göremeyince elini öne uzatmaya cesaret etti.

"Süreci tekrarla," diye fısıldadı. Buranın bir sonraki kader zirvesi olup olmadığını anlamanın tek bir yolu vardı...

Elinde alevler belirdi. Vi gözlerini alevlere dikti ve gelecek görüne dair hislerin onu ele geçirmesini bekledi.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

HİÇBİR GÖRÜ GELMEDİ.

"Neden?" diye fısıldadı Vi, sanki ateş ona cevap verecekmiş gibi. Ama tabii ki yanıt alamadı ve Vi de alevi söndürüp etrafına bakındı. "Burası olmalı..." Bir cevap vereceklerini umarak başını kaldırıp harabelere baktı ve şaşırtıcı bir şekilde bunun karşılığını aldı.

"Süreci tekrarla – içeride olmalıyım," diye mırıldandı Vi. Tabii dibinde durmak kadar kolay olmayacaktı. Geçen sefer harabelerin içinde olması gerekmişti ve sürecin burada da aynı şekilde işleyebileceğini düşündü. "Peki... nasıl içeri gireceğim?"

Vi yapının etrafında döndü, ardından eski bir göçük alanının kalıntılarının bulunduğu yere aynı yoldan geri döndü. Zaman enkaza büyük zarar vermişti, tıpkı açık havaya maruz kalan diğer harabelere yaptığı gibi. Kökler ve sarmaşıklar belirli yerleri parçalamış, Vi'nin ancak kıpırdanarak içinden geçebileceği kadar büyük bir açıklık oluşturmuştu.

Vi derin bir nefes aldı ve bu kadar tehlikeli görünen bir şeyin içine girmeye kalktığı için cesur mu yoksa aptal mı olduğunu düşündü bir süre. Ama yine de enkazın içine doğru emeklemeye başladı. Tam da şüphelendiği gibi, açıklık ancak onun sığabileceği büyüklükteydi. Daha dar bir kısma geldiğinde geniş kalçaları takıldı ve Vi onları kurtarabilmek için yan dönüp bacaklarını bükme

zorunda kaldı. Ama sonunda başardı ve hafif bir düşüşle ormanda gördüğüne ürkütücü derecede benzeyen oyuğa indi.

Etrafa obsidiyen parçalarına benzeyen kırıklar saçılmıştı. Vi ellerindeki kesiklerden birkaç parça taş çıkarırken hafifçe irkildi. Neyse ki kanamıyordu. Cama benzeyen taşlara baktı ve diğerlerinden daha iri görünen bir parçayı incelemek için havaya kaldırdı.

Martis, Deli Kral Victor'un düşüşünden sonra Ana Kıtada Kristal Mağaralar'da görülen bozulmanın tamamen sona erdiğini söylemişti. Öğretmeninin anlattıklarına göre, bir zamanlar garip ve çarpık büyüyle parıldayan kristaller kırılıp parçalanmış ve ışıkları sönmüştü.

"Bu işe yarayacak," diye fısıldadı Vi karanlığın içine doğru, elindeki parçayı bırakırken.

Kendini bir kez daha hazırlayarak elini öne doğru uzattı. Etrafındaki atmosfer çoktan dışarıdakinden farklı gelmeye başlamıştı. Alevlerin içine dalmak, onlar tarafından tüketilmek, denese bile gözlerini onlardan ayıramamak... Çoktan bilincini ele geçirmeye başlamıştı.

Kıvılcımı Vi ona izin verdiği an sanki görünmez bir ip tarafından çekilmiş gibi öne doğru akın etti. Avucunun üzerinde bulanık bir şekilde belirip yoğunlaşarak ateş hâlini aldı. Vi ona baktığında dünya beyazlaştı; tıpkı geçen sefer olduğu gibi hızla ele geçirilmişti.

Şekiller yavaş yavaş bir varlık kazandılar.

Büyünün beyaz iplikleri görüşünü bulanıklaştırmaya devam ederken ona gösterilen sahne geceye aitti.

Adamın biri kürsüde duruyordu, yumruğunun içinde düz kısmında rünler olan kıvrımlı, gümüş bir kılıç vardı. Diğer elini ise tepesindeki dolunaya doğru kaldırmıştı ve avucundan kanlar damlıyordu. Kendi kanı ikinci bir kaynaktan gelen başka bir kana karışıyordu – arkasındaki sunakta bir figür vardı; besbelli insandı ve çuval bezine benzeyen bir şeye sarılmıştı. Kanı etrafındaki kumaşa sızıyor ve yere çizilmiş bir sembole açılan bir kanala damlıyordu.

Vi sunaktaki kurbanın kim olduğunu çözmeye çalıştı. Ama beze

sıkıca sarılmıştı ve hareket etmiyordu. Nefes aldığını da göremediğine göre muhtemelen ölüydü. Vi her nedense hareket edemiyordu; görüde bir noktaya sabitlenmişti ve ne kadar denerse denesin gözlem noktasını değiştiremiyordu.

Cesedi, sunağı ve kanayan adamı görmezden gelerek görür görmez tanıdığı bir sembole akan kanı takip etti gözleriyle.

Bir ejderha sembolüydü, mükemmel bir daire oluşturacak şekilde kendi içine doğru kıvrılmıştı. Ortasına bir çizgi çekilerek ortadan ikiye ayrılmıştı. Bu, Büyücüler Kulesi'nin kırık ayıydı. Ama Vi bildiği hiçbir büyücü ilminde böyle bir yer duymamıştı. Kule'de kurban edilme ayinleri düzenlenmediğini ise kesinlikle biliyordu.

Erkekler ve kadınlar glifin dış kenarında diz çökmüşlerdi. Hepsi aynı anda yavaşça kalktı ve kürsüde kanayan adamın bağırışlarıyla eşzamanlı olarak fısıltıyla bir ilahi tutturmaya başladı. En azından Vi adamın kızarmış yüzünden, ağzını kocaman açarak söylediği her kelimeden önce derin derin nefeslenmesinden bağırdığını varsayıyordu. Tıpkı son seferde olduğu gibi, dünya ona sessizdi; sadece gözlemleyebiliyor, bundan daha fazla bir etkileşimde bulunamıyordu.

Bu bedensiz hâliyle bir hayret nidası koyuvermiyordu. Ama Vi büyük, siyah kapüşonların altındaki yüzler daha da netleştikçe vücuduna bir şaşkınlık dalgasının yayıldığını hissetti. Çoğunun keskin, kemikli hatları vardı —tıpkı geçen görüsündeki kraliçe gibi— ama tenleri hayaletleri andıracak kadar soluktu ve karanlıkta parlayan kırmızı gözleri vardı.

Ne olduklarını bilmiyordu ama kesinlikle insan olmadıklarını seziyordu.

Bazılarının burnu bir kertenkeleninkini andırıyordu — kafesi babasının önüne taşıyan adaminki gibi. Bir kısmıysa insana benziyordu ama kaşlarının yerine alınlarında parlayan sıra sıra noktalar vardı.

Vi'nin daha önce hiç görmediği —hiç hayal bile etmediği— ırkların karışımı olmalıydı bu varlıklar ve bu düşünce de Güney'deki gizli bir Kule ayininde olamayacağı fikrini daha da sağlamlaştırmıştı. Burası tamamen farklı bir dünya gibi geliyordu ona.

Görüsündeki varlıklar gözlerini göğe çevirip kollarını kaldırdılar. Adam yavaşça kürsüden indi, gözlerindeki hiç de doğal durmayan kırmızı parıltı gitgide arttı, neredeyse beyaza döndü. Sembolün merkezine ulaştığında, kan kırmızısı bir yıldırım belirdi ve her şey daha da şiddetlendi.

Yıldırım adamı çarptı, etrafa kıvılcımlar saçıldı ve diğerlerini geriye fırlattı. Şimdi hepsinin ölü bedenleri zemine saçılmıştı. Büyü, bir kozmosun yeniden doğuşu gibi havada kavis çiziyordu, her şey bu karanlık ayinin liderinin az önce durduğu yerden yükselen parlak bir figürde yoğunlaşıyordu.

Aynı adamdı ama değişmişti. İkinci bir deri gibi kırmızı bir ışık kuşanmıştı ve Vi'nin gözleri önünde cüssesi de büyümüş gibiydi. Gerçek bir şeye tanık olduğunu biliyordu ama Vi ne kelimeleri ne sesleri algılayabiliyordu. Adam döndü; Vi onun görmeyen beyaz gözlerinin üzerinde olduğunu neredeyse hissedebiliyordu. Tıpkı noru'nunkiler gibiydi. Ölümün kendisinden bile daha kötüydü.

Bir çığlık —kendi çığlığı— görünün transını bozdu.

Vi geriye düşüp sanki fiziksel olarak arasına mesafe koyabileceği bir şey varmış gibi sürünerek uzaklaştı. Gözlerini sımsıkı kapadı ama tek gördüğü etrafa saçılmış cesetler ve kurban etme töreninin kolektif özünden çıkan kâbus gibi bir figürdü. Vi bu görüntüleri savuşturabilirmiş gibi başını iki yana salladı.

Bir el onunkini tutunca ürker bir şaşkınlık nidası daha koyu verdi.

Gözlerini açtığında bakışları Taavin'inkilere kilitlendi. Adam oradaydı, yakınındaydı ve netti. Elinin kendi eli üzerindeki sıcaklığı tam olarak gerçek gibi gelmiyordu — sanki Vi'nin tenine değil de altındaki ruhuna dokunuyordu.

"Gerçekten de buldun... Demek Karanlık Adalıların çoğunun aksine işe yaramaz değilmişsin." Sanki ona dokunduğunu fark etmiş gibi aniden elini çekti ve dokunuşunun belli belirsiz hissi kayboldu.

"İltifat mıydı bu şimdi?" diye mırıldandı Vi. Aslında aklında başka bir ters cevap vardı ama adamın eli kalkıp da sanki başı-

boş bir saç tutamını kulağının ardına sıkıştırarakmış gibi yüzünün önünde oyalandığında aklından uçup gitti. Vi hızla harekete geçerek saçını yüzünden kendi uzaklaştırdı ve adamın bu hareketini tamamen görmezden geldi.

“Sen iyi misin?”

Bu soru şaşırtıcı derecede içtendi. Vi ona gözlerini kıpırtırarak baktı ve başıyla onayladı. Görünün etkisinden hâlâ kurtulabilmiş değildi, rahatsız edecek derecede ağır bir etkiydi bu. İyi miydi? Galiba değildi. Dünyası haftalardır temellerinden sarsılıyordu. Ama elindeki tek seçenek ileri doğru hareket etmektir. Üstelik daha şimdiden çok derinlere batmıştı.

“Bana ne gördüğünü söyle.”

“Bir ayın, kırmızı gözlü insanlar, bir kurban etme töreni, yıldırımdan yapılma bir adam... Sanırım beni gördü.” Vi başını iki yana sallayarak düşüncelerini yerine oturtmaya, kelimelerini anlamlı kılmaya çalıştı. Ama ortada anlam falan yoktu. Her şey imkânsız geliyordu ve olanları dile getirdiği anda kendini deli gibi hissetti. Yine de adam için mümkün olduğu kadar çok detayı anımsamaya çalıştı.

“Elfin’ra.” Vi detaylı anlatımını bitirdikten sonra adam küfretti ve başını iki yana salladı.

“Elfin’ra da ne?”

“Kötü tanrı Raspian’a tapan insanlar. Senin gördüğün o kırmızı gözlü insanlar yani. Hepsinin aslında tecrit altında olması gerek ama Raspian’ı tutan bariyer yıkıldığı için...” Tekrar kısık sesle küfretti, bu sefer Vi’nin anlamadığı bir dildeydi. Taavin başını iki yana sallarken saçları yer değiştirdi ve Vi daha önce görmediği bir şey fark etti.

İstemsizce geriye doğru bir adım attı. “Sen... onlardan biri mi-sin?”

“Onlardan birine mi benziyorum?”

“Onlar gibi sivri kulakların var.” Kulaklarının sivri ucu saçının dalgalarının arasından çıkıyordu işte. Daha önce bunu nasıl fark etmemişti? Muhtemelen odaklanması gereken tonlarca şey olduğundan ve onu sadece iki kere gördüğünden... ama yine de...

“İyi de benim soluk bir tenim ve kırmızı gözlerim var mı?” diye sordu Taavin aptal aptal.

“Eh, hayır ama...”

Sanki karşısındaki bir çocukmuşçasına açıkladı. “Ben elfinim. Onlar elfin’ra.”

“Ama bu benim için hiçbir anlam ifade etmiyor,” diye belirtti Vi duygusuz bir sesle. Adam genel olarak bezgin ve öfkeli görünmesine rağmen Vi’nin cevabı karşısında dudaklarında bir tebessüm titreşti. Vi sevindi buna. Ama adamın gülümsemesi geldiği gibi kayboldu.

“Elfin’ralar elfinlerin ufak bir grubu... Raspian’a tapmak onları, büyülerini ve bedenlerini çarpık bir şekilde dönüştürdü. Bu nedenle de yaklaşık bin yıl önce Salvidia’ya sürgün edildiler.”

“Salvidia...” diye tekrarladı Vi. Aklı hemen Sehra’nın ona gösterdiği haritayı açtı. “En güney uçta bir ada?”

“Bunu bilmenden etkilendim, şeyden olduğun düşünülünce...”

“Karanlık Ada. Evet, anlıyorum. Kültürsüz bir domuza göre oldukça etkileyiciyim,” dedi Vi hızla, onları esas konuya döndürmeye çalışarak. “Yaptıkları ayin... ne içindi?”

“Tanrılarına ölümlü bir kılıf vermek ve o tekrar aramızda yürümeye başladığında dünyanın sonunu getirmek için.”

Vi’nin tek istediği birazcık büyüydü; kontrol edebileceği bir büyü. Herhangi bir sorunla karşılaşmadan ailesiyle bir araya gelebilmek için istiyordu büyüyü. Basit, temiz, kolay.

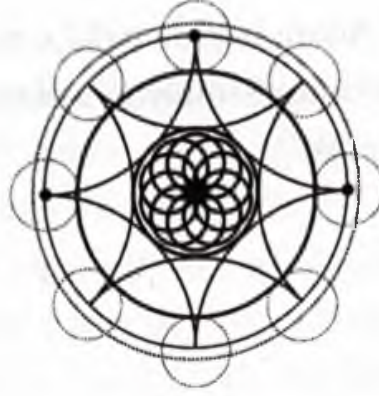
Ama nasıl olduysa kendini bir harabenin ortasında yemyeşil gözü bir adamla dünyanın sonunu tartışırken bulmuştu.

“Durumun ciddiyetini şimdi kavradın mı? Neyin tehlikede olduğunu anladın mı?” Vi onun yüzünü inceledi. Somurttuğu için yanağı boyunca uzanan hilal şeklindeki yara büzüşmüştü. Bakışları ciddi ve yorgundu, Vi’nin onu son gördüğü seferden çok daha yorgun. “Zirveleri bulmama soru sormadan yardım edecek misin? Yürüdüğümüz yolu ve gelecekte bizi neyin beklediğini çıkarabilmem için senin büyüne ihtiyacım var, böylece elfin’ra’yı karanlık hedeflerine ulaştırmaktan alıkoyabilirim.”

"Anlaşmamız hâlâ geçerli," diye fısıldadı Vi yumuşakça. "Bana büyümü nasıl kontrol edeceğimi öğret, ben de sana zirveleri bulayım." Bu yaşananlarda bir payı olsun istemiyordu. Sadece ailesine kavuşmak istiyordu.

"Tamam, anlaştık." Adam başıyla hafifçe onayladı. "Çünkü dünyanın sonu geldiğinde, onun Şampiyon'u olarak Yargen'in gücünün tamamına ihtiyacın olacak."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

SANKİ BİR ÖNCEKİ GECE Ellene'yle birlikte plan yapan Ana'nın ta kendisiydi; Vi kış gündönümünü müjdeleyen başlangıç maçları için daha mükemmel bir gün düşünemiyordu. Hava o kadar güzeldi ki Vi çok az uyuyup da erken kalkmasına rağmen kendini hiç yorgun hissetmiyordu.

Kuzey her zaman çok sıcaktı, öyle ki kışın bile ağaçlar yeşil yapraklarını hiç dökmezdi. Ama sıcak biraz merhamet etmişti. Havadaki yapış yapış nem kaybolmuştu ve rüzgâr ilk vurduğunda, Vi'nin neredeyse serinlik diyebileceği bir şey hissediliyordu.

Mevsim sonbahardan kışa dönerken yeni kokular ve hayvanlar da çıkmıştı ortaya. Vi ahırlara inerken geçtiği patikaların tırabzanları arasında güneyden göç eden kuşlar uçuşuyordu. Her zamanki taze çimen kokusuna ağacın topraksı kokusu karışıyordu ama yeni çiçekler de açıyor, atmosfere kendi rayihalarını salıyorlardı.

Vi derslerini ve büyüsünü ardında bırakmaya çalıştı. Ellene'ye beraber geçirecekleri son haftalar boyunca anda kalacağına dair söz vermişti ve tüm yaşananlara rağmen Vi sözünü tutmak için elinden geleni yapacaktı. Hem geçirdiği geceden sonra bir molaya gerçekten ihtiyacı vardı. Kaleye gizlice geri dönmek sorun olmamıştı ama görüşü ve Taavin'le karşılaşması zaten yorgun düşmüş zihninde iz bırakmıştı.

"Neden beni takip ediyorsunuz?" diye sordu Vi kuru kuru. Andru aceleyle ona yetişti.

"Sizi gözlemlemek benim işim."

"Derslerim sırasında."

"Genel olarak."

Vi derin derin iç geçirdi. "Bugün sizinle tartışamayacak kadar yorgunum."

"Tartışıyor muyuz ki?"

"Laf atışması diyelim o zaman." Aptal anlambilim.

Yumuşak bir kıkırdamayla, "Romulin de böyle derdi," dedi daha çok kendi kendine konuşur gibi. "Duyduğuma göre bu akşamüstü noru yarışlarına katılacakmışsınız." Andru bir adım arkasına geçip ahırlara doğru giden yolda döner ahşap merdivenlerin birinden inmesi için Vi'ye yol verdi.

"Bunu nereden duydunuz?" Vi omzunun üzerinden bir bakış attı.

"Benim de kendime göre yöntemlerim var." Birlikte ilerlemeye devam ederlerken Andru pencereden dışarı baktı.

Vi bunun ne anlama geldiğini sorgulayamayacak kadar yorgundu. Derslerinden sonra aceleyle yola koyulmuştu ama yine de ahırlara en son varan oydu.

"Özür dilerim, elimden geldiğince hızlı çıkmaya çalıştım," diye seslendi Vi arkadaşlarına, ayağı sıkı toprağa değer değmez.

"Görünüşe göre hâlâ da kaçabilmiş sayılmazsın." Ellene, Andru'ya ters ters baktı.

Vi sırtıtmamak için kendini zorladı ama başaramadı. Yine de Andru yüzünü görebilecek kadar yanına geldiğinde kendini toparlamıştı.

"Kaçmak mı? Ben gerçekten o kadar korkunç muyum?" Andru hepsine tek tek baktı.

"Tabii ki hayır. Sadece bunun kız kıza bir gezi olmasını planlamıştık."

"Ah, tıpkı geçen seferki gibi." Andru gülümsedi, kendisine kibarcaca yol verildiğinin farkına varmamış gibiydi.

“Nasıl hissediyorsun?” diye sordu Vi hızla Jayme’ye, konuyu değiştirmeye hevesiyle. Arkadaşı her zamanki gibi görünüyordu – topuz yapılmış kahverengi saçlar, dik bir duruş, belinde kılıcı, Doğuya özgü altuni ten rengi... Görünüşünde endişe uyandıracak hiçbir şey yoktu.

“Çok daha iyiyim.” Jayme başıyla hafifçe onaylayarak Vi’nin endişelerinin kaynağını anladığını gösterdi. “Bana ne dokundu bilmiyorum ama bunun bugün muhafızınız olarak beni görevlerimden alıkoymayacağını size bildirmekten memnuniyet duyarım.”

Bu resmiyet Vi’nin ağzından bir kahkaha kaçmasına sebep oldu. Sırıtişına bakılırsa Jayme de bu durumdan keyif alıyordu. “Hizmetimde böyle sadık biri olduğu için çok şanslıyım,” dedi Vi.

“Şimdi, hanımlar, bugünkü planı ikiniz de biliyorsunuz.” Ellene ellerini çırpı ve onları göreve çağırdı.

İkisi de başlarıyla onaylarken Andru’ya açıklama yapma gereği duymadılar.

“Sadece ufak bir şey var,” diye lafa girdi Jayme tereddütlü bir sesle. “Dün beni o hâle soktuktan sonra... tekrar pazara dönmek gibi bir niyetim yok.” Eyerlenmiş noru’ya döndü. “Ve bu yaratık çevik olsa bile, muhtemelen pazar kalabalığını aşacak kadar değil. Düşündüm ki, ben noru’yu anayola götürürüm ve sizinle de dış halkada buluşuruz.”

“Seninle gelebiliriz,” diye önerdi Vi.

“Pazarı görmek istemiyor musun?” Ellene kolunu Vi’ninkine geçirdi. “İki gün önce Batı’dan bir kafil geldi. Ta Norin’den, yani inceleyecek bir sürü eşsiz parça var.”

Bu, Vi’nin aklına gelmemişti. Güney başkentine girmenin ve çıkmanın neredeyse imkânsız olması, dünyanın geri kalanının geçişlerinin engellendiği anlamına gelmiyordu.

“Kabul et gitsin.” Jayme bir kahkahayı bastırmaya çalışıp başarısız oldu. “Batı baharatlarını ne kadar sevdiğini hepimiz biliyoruz.”

“Peki, peki.” Vi teslim olur gibi ellerini havaya kaldırdı. “Siz ikiniz beni çok iyi tanıyorsunuz ve teslim oluyorum.” Jayme’ye baktı.

“Senin için sorun olmayacağından emin misin? Ve Gormon’u idare edebileceğinden? Norular atlardan epey farklıdır.”

“Sanırım halledebilirim. Seninki ormanda karşılaştığımızı kıyasla epey eğitilmiş.” Orası kesinlikle doğrudu. Jayme, Ellene’ye döndü. “Senin için heyecanı artırırım. Veliaht Prensesimizin parlamasına izin vermek için bu yıl yarışlara katılmamaya karar vermenin ne kadar kötü olduğundan bahsederim.”

“Sen şahanesin.” Ellene kollarını Jayme’nin boynuna sardı. “Orada görüşürüz.”

Yanlarından ilk önce Jayme ayrıldı, noru’nun dizginleri elindeydi. Gormon oldukça nazik bir yaratıktı, bu yüzden Vi arkadaşının onunla başa çıkamayacağından pek endişelenmiyordu. Ellene haklıydı: Gormon onun noru’sundan daha hızlıydı çünkü daha gençti. Gormon noru’lara has zarafetiyle süzülürken Vi, hayvanın uzun kuyruğunun ileri geri sallanmasını izledi.

Daha birkaç gün önce kendini bu yaratıklardan birinin pençelerinin altında bulduğunu hatırlayınca bakışlarını hemen çevirdi.

Andru, “Eh, öyleyse burada olmam iyi bir şey,” diyerek varlığını hatırlattı.

“Nasıl bu kadar sessiz olabiliyorsun?” Ellene neredeyse yerinden sıçramıştı. “Burada olduğunu tamamen unutmuşum.”

“Buna gücensem mi bilemedim,” diye mırıldandı Andru, sonra daha yüksek sesle lafına devam etti; “Muhafızınız gittiğine göre pazarda bir refakatçiye ihtiyacınız olacak.”

“Bir savaşçı talep etmek bizim için hiç de zor olmaz.”

“Saçmalamayın. Benim için hiç problem değil.” Andru gülümsedi.

“Teşekkürler,” dedi Vi ve der demez de Ellene’nin ters bakışlarına maruz kaldı. “Çok kibarsınız.”

“Öyle mi?” diye fısıldadı Ellene.

Kıza ters ters bakma sırası Vi’deydi. Romulin’in Andru’nun önemine dair yazdığı mektubu bilmiyordu tabii. Vi dikkatini hızla Andru’ya çevirdi, arkadaşıyla arasında geçen sözsüz iletişimi fark

etmediğini umuyordu. Neyse ki adam ahırlarındaki noru'lara bakıyordu.

"Siz de şehri doğru düzgün göremediniz, değil mi?" diye sorma cesaretini gösterdi Vi.

"Birkaç kez çıktım."

"Pekâlâ, o zaman şehri size bizim gözümüzden göstermemize müsaade edin." Adamın tam olarak ne zaman dışarı çıktığını bilmiyordu.

"Çok mu farklı? Sizin gözünüz yani?"

Gelmek istiyor muydu istemiyor muydu? Vi'nin gülümsemesi genişledi. "Buna kendiniz karar verseniz daha iyi."

Andru'yu da peşlerine takarak şehre doğru yola çıktılar.

Soricium'un alışılmışın dışındaki yapılarının etrafından dolandılar. Bazıları kısa, bazılarıysa ağaçlar kadar uzundu. Bazıları taştan, bazıları oyulmuş ağaç gövdelerindendi; çoğu ise Yerkırcılar yardımıyla büyüyle yaratılmıştı. Vi yolda giderken Andru'ya ilgi çekici şeyleri göstermek için elinden geleni yaptı. Aklının bir köşesinde erkek kardeşinin mektubu vardı – Andru önemliydi ve ona iyi davranmak zorundaydı. İtiraf etmesi gerekirse şimdiye kadar bu konuda kötü bir iş çıkarmıştı, belki de bugün biraz telafi edebilirdi.

Şehrin kuzeyinde gündönümü için hazırlanan çoğu performansın ve konferansın yer alacağı bir amfitiyatro vardı. Çevresindeki bölge çoğunlukla yerleşime elverişliydi ve yılın büyük bir kısmında kullanılmasa da özel zamanlarda orada toplanan şehre kalacak yer temin etmek için büyük bir alana inşa edilmişti ve geniş yolları vardı. Bu da gündönümü pazarının orada kurulmasını mantıklı kılıyordu.

"Geçen yılkinden bile büyük," diye övdü Vi.

"Annem şimdiye kadarki en büyüğü olduğunu söylüyor. Tüccarlar buradaki açık alanın tamamını doldurmuş durumdalar, resmen akın akın geliyorlar – hatta bazıları geride, anayolda beklemek zorunda kalmış. Gündönümü için diğerleri de geldiğinde şehrin ne kadar kalabalıklaşacağını tahmin bile edemiyorum." Shaldan'daki

daha ufakça bir sürü kasaba ve şehirden insanlar gündönümü etkinlikleri için Soricism'a üşüşmüştü.

Vi derme çatma pazar tezgâhları boyunca ilerlerlerken, "Ne düşünüyorsunuz?" diye sordu Andru'ya.

"Gerçekten de çok farklı."

"Farklı... iyi anlamda mı?" Vi onu konuşturmaya çalışıyordu.

"Sanırım. Kardeşinizin bu festival bitmeden gelmeyecek olması ne kötü. Farklı kültürlerle ait bu kadar eşyayı bir arada görmekten çok keyif alırdı bence."

Vi düşünceli bir tavırla ellerini önünde kavuşturdu. Kardeşinin pazar hakkında ne düşüneceğine hiç kafa yormamıştı — aslında Kuzey'deki herhangi bir şey için geçerliydi bu. Onun burada olması onun için hep o kadar imkânsızdı ki, Vi kardeşinin onun yaşadığı hayatta neleri seveceğini hiç akından geçirmemişti.

"Kardeşim farklı kültürleri öğrenmeyi seviyor mu?" Vi cevabı zaten biliyordu ama Andru'nun ne diyeceğini merak ediyordu. Kraliyet ailesine ne kadar yakındı bu adam?

"Ah, hem de inanılmaz derecede. Norin'deki veya Hastan'daki kütüphaneden yeni bir metin destesi ya da sizden mektup geldiğinde resmen heyecandan yerinde duramıyor. Ama özellikle de siz göndermişseniz." Andru konuşurken öyle belli bir yere bakmıyordu, gözleri tezgâhtan tezgâha kayıyordu. Sözcükleri sevecen olsa da bakışları mesafeliydi.

Ailesini önemsiyor muydu önemsemiyor muydu? Vi bunun cevabını tam olarak anlayamıyordu.

"Çok vakit harca—"

"Ah, şuna bakın," diye sözünü kesti Andru. Daha çok, konuşmaya başladığını hiç fark etmemiş gibiydi. "İşte *bu*, Prens Romulin'in büyüleyici bulacağı bir şey."

Andru bir dericinin mallarına doğru ilerledi. Vi de onu takip etmeye başlamıştı ki koluna yapışan bir el tarafından durduruldu.

"Şurada bir Batı aktarı var." Ellene tam tersi yöne işaret etti.

Vi'nin bakışları iki yer arasında gidip geldi. "Tabii onunla gitmek istiyorsan başka."

Andru'nun, kardeşinin neyi büyüleyici bulacağını düşündüğünü merak ediyordu. Onun Romulin hakkında kendisinin bilmediği şeyleri biliyor olabileceği düşüncesinde Vi'yi huzursuz eden bir şeyler vardı, hem de sırf kardeşine fiziksel açıdan daha yakın olduğu için. Bu düşünce midesini ekşitti.

"Hayır, hayır... bir dakika tek başına kalsa bir şey olmaz. Hem Jax amcama bir şey almak istiyordum."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Ellene kolunu Vi'ninkine dolayıp onu tezgâha doğru yönlendirdi.

Katlanır sandalyede bir kadın oturuyordu, etrafı da Vi'nin Kuzey işi olduğunu bildiği sepetlerle çevriliydi ama içleri Batı'ya ait çarpıcı renkler ve kokularla doluydu. Sert ve küçük siyah yemişlerin yanında kuma benzer bir yığın vardı. Vi bunların yarısının neye yaradığını bilmiyordu ama Jax'in neredeyse hepsini sevdiğini biliyordu; ne zaman bu baharatlarla yemek hazırlasa tadı büyüleyici oluyordu.

"Merhaba genç prensesler."

"Ben prenses değilim," diye karşı çıktı Ellene. "Ben müstakbel Şef'im."

"İyi günler." Vi başıyla hafifçe onayladı ve kadının onun prenses olduğunu nereden anladığı üzerinde durmadı. Bir çeşit taç takmıyor ya da üzerinde kraliyet sembolü taşımıyordu; gerçi belki de Ellene'ye olan yakınlığı bu varsayım için yeterliydi. "Şundan bir kepçe alabilir miyim?" Vi iri taneli öğütülmüş, kırmızımsı bir baharat karışımına işaret etti.

"Kese gerekiyor mu yoksa yanınızda var mı?"

"Gerekıyor."

Kadın yanındaki küçük kovadan metal bir kepçe aldı ve sıkı örülmüş bir keseyi Vi'nin seçtiği baharatla doldurdu. Kese iyice şişti ve ekşi aroma burun deliklerine hücum etti. Kadın keseyi kısa bir sicimle tepeden bağladı.

“Ne kadar?” Vi yan tarafındaki para çantasından birkaç sikke çıkardı.

“Veliaht Prenses için ücretsiz.” Kadın ona keseyi verip sandalyesine geri oturdu, çatlamış dudaklarında hafif bir gülümseme vardı.

Vi, tüccarın uyandırdığı rahatsız edici hissi görmezden gelmeye devam ederek ince bir gümüş sikkeyi uzatmaya odaklandı. “Bir şeyi ödeme yapmadan almam mümkün değil.”

“Sizi görmek bana yeter.” Kadının boncuk gibi siyah gözleri onu baştan ayağa inceledi. Vi’nin kolu yanına indi. “Hakkınızda hikâyeler duymuştum ama kendi gözlerimle görmem gerekiyordu. Gerçekten de sevgili merhume Prensesimiz Fiera’ya benziyorsunuz.”

“Büyükanneme mi?”

Kadın başıyla onayladı. “Onun saçlarını, sesini, kanını ve duyduğuma göre ateşini almışsınız.”

Vi kadını düzeltmemek için dilini ısırdı. Işık büyüsünü Sehra ve Taavin’den öğrenmek zorunda olmasının nedenlerinden biri de bu illüzyonu sürdürmekti – tıpkı ataları gibi Alevtaşıcı olduğu izlenimi vermek. Bu ona Batı’da o kadar çok sempati kazandırmıştı ki bozulmasına müsaade edemezdi.

Gümüş sikkeyi hâlâ elinde tutuyordu, Vi kolunu dirseğinden kasıp sikkeyi daha da öne uzattı. “Gerçekten, ısrar ediyorum.”

“Pekâlâ. Bunu geri dönen Prensesimizin bir lütfu olarak kabul edeceğim.” Kadın öne eğilip sikkeyi parmaklarının arasından aldı. “Damak tadınızı da ondan mı aldınız acaba? Batı baharatları hoşunuza gidiyor mu?”

“İmparatorluk’un tüm mutfaklarını seviyorum.” Romulin bu cevaptan çok memnun olurdu, diye düşündü Vi. Bundan gelecek mektubunda ona bahsetmesi gerekiyordu – ama hayır, gelecek mektup diye bir şey yoktu. Ona yüz yüze söyleyecekti. Garip bir heyecan dalgası bütün vücudunu ele geçirdi.

Tüccar hımmıladı ve Vi kadının politik cevabını tam da olduğu şekliyle gördüğüne dair güçlü bir hisse kapıldı. “Eh, belki Batı’da

mutfağımızın tadını çıkarırken kültürümüzün başka taraflarını da keyifle keşfedersiniz.”

“Eminim ki öyle olur.” Vi ayrılmaya yeltendi.

“Belki de bir meraklar dükkânı.”

“Bir ne?” Şimdi de Ellene durmuştu, belli ki meraklanmıştı.

“Bir meraklar dükkânı,” diye tekrar etti kadın, Ellene’ye cevap vermişti ama doğrudan Vi’ye bakmaya devam ediyordu. Gözleri, ömrü boyunca peşini bırakmayacakmış gibi hissettirdi Vi’ye. “Batı’da Alevtaşıcılar, Ana’nın ördüğü kader ipliklerine bir bakış atma ve geleceği görme yeteneğine sahiplerdir ve bu yeteneklerini arayıp bulan herkese satarlar. Gelecek görülerini çıkarları karşılığında kullandıkları bu yerlere de meraklar dükkânı denir.”

“Sen geleceği görebiliyor musun?” diye sordu Ellene hevesle.

“Gitmemiz gerek. Darrus bekliyor.” Vi sohbeti orada sona erdirdi. Gelecek görüsü hakkında yeterince konuşmuştu zaten. Arkadaşlarına ve Jax amcasına hâlâ görülerinden bahsetmemişti. Vi isteyip isteyebileceğinden çok daha fazla şeyle —çok daha fazla sır— uğraşıyordu ve burada durup da bunları hatırlamak istemiyordu.

“Tamam tamam.” Ellene yaşlı kadına hafifçe el salladı, belli ki Vi kadar huzursuz olmamıştı.

“Rica ederim.” Kadının siyah gözleri Vi’de takılı kaldı. “Batı’ya gitmeye karar verirsiniz beni Kesişim’deki meraklar dükkânımda bulun. Benim kabilemde nesilden nesile aktarılmış bir dükkândır, rivayet o ki alametifarikası, Leydi Fiera tarafından hediye edilmiş olmasıymış. Orayı oldukça aydınlatıcı bulabilirsiniz, Prenses. Kader iplikleriniz etrafınıza öyle sıkı örülmüş ki eğer dikkatli olmazsanız sizi boğabilirler.” Sesi bir fısıltıya dönüşmüştü ama Vi kadını gayet net bir biçimde duydu. Hava birden çok ama çok daha soğuk geldi.

“Ne oldu, Vi?”

“Hiçbir şey.” Eğer Ellene’yi ikna edecek kadar ısrarcı olursa dediğine belki kendi de inanırdı. Vi yüzüne bir gülümseme kondurdu. “Hem de hiçbir şey. Hadi noru yarışlarına gidelim. Onları bekletmek istemeyiz, Jayme de seni ancak bir yere kadar övebilir.”

Onlar tezgâhtan ayrılırlarken Andru da kendi uğradığı tezgâhtan dönüyordu. Elinde bir çanta vardı ama deri değil, ketendi. Satın aldığı şeyse içinde gizliydi.

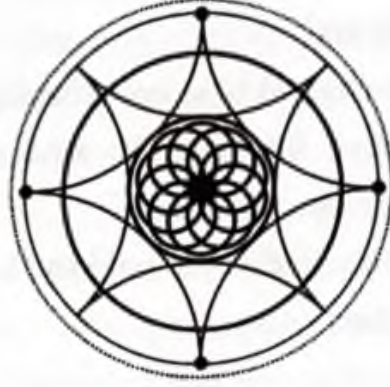
“Ne aldınız?” diye sordu kızlara.

“Jax için baharat. Ya siz?”

“Ben de ufak bir hediye aldım, eve döndüğümde vermek için.”
Kim için bir hediye? diye düşündü Vi ama sorma fırsatı olmadı.
“Yarışlara doğru yola devam etsek mi?”

Kader, kâhinler ya da hediyeler hakkında başka tek bir kelime etmeden yola koyuldular.

YİRMİNCİ BÖLÜM

BEKLENDİĞİ ÜZERE, NORU yarışlarına en son varanlar onlardı ve Ellene bundan oldukça keyif alıyordu çünkü bu, o büyük girişini yaparken tüm gözlerin üzerinde olacağı anlamına geliyordu.

“Gerçekten geleceğinden emin değildim.” Darrus hiç zaman kaybetmeden yanlarında bitmişti.

“Seni asla tek bırakmam,” dedi Ellene yumuşak bir tavırla.

Darrus’un zümrüt yeşili gözleri Vi’ye kaydı. Vi adamın geçen geceki maskeli hâlini hatırlayıp kendini hazırladı. Acaba onu ele verecek miydi? Darrus’un dudakları ufak, bilmiş bir gülümsemeyle kıvrıldı ve ardından sanki her şey normalmiş gibi devam etti. “Yarıştığınızı duydum?”

“Eh, planlarım öyleydi.” Vi bir elini karnına koyup biraz kamburunu çıkardı. “Ama sanırım pazarda midemi bozan bir şey yedim. Hızla kötüleşiyorum.”

“Ne, olamaz!” Ellene şaşkınlıkla keskin bir nefes alıp ellerini Vi’nin yanaklarına götürdü.

Jayme hemen Vi’nin yanına gidip bir elini sırtına koydu. “Geçen akşam bana olanın aynısı. Peynir tezgâhından bir şey miydi yoksa? Hani şu içi alacalı, parlak renklerle dolu peynir tekeri mi?”

“Evet, tam da ol” Vi arkadaşına yaslandı.

"Peynir tezgâhında durduğunuzu hatırlamıyorum," diye mırıldandı Andru.

"Dikkatin dağılmışken gitmiş olmalıyız," dedi Ellene sert bir bakışla.

"Ben sadece baharat tezgâhını hatırlıyorum." Andru omuz silkti.

Vi yüksek sesle sahte bir inleme çıkararak dikkati tekrar kendine çekmeye çalıştı. "Noru'mu bile eyerlemiştim ya."

Bu herkesin kulağına bu kadar yapmacık geliyor mu? diye merak etmeden edemedi Vi. Hepsinin soylu ailelere doğmuş ya da onlara hizmet ediyor olması iyi bir şeydi çünkü hiçbiri yakın zamanda oyunculuk ödülü kazanmayacaktı. Ama Darrus inanıyormuş gibi görünüyordu ve önemli olan tek şey de buydu. Gerçi gözlerini Ellene'den bir dakikadan fazla ayırmamıştı ve ikisi her saniye birbirlerine çekilerek aralarındaki mesafeyi kapatıyor gibiydi.

"Sizin için bir şifacı çağırsak mı?" diye sordu Darrus, kelimeleri endişeyle doluydu. "Elimde birkaç iksir olabilir. Arkadaşlarımdan biri iyileştirme yeteneği olan bir Yerkırıcı ve sanırım..."

"Hayır, hayır. İyiyim, yani iyi olacağım." Vi suratını buruşturur gibi yaptı.

"Benimki de çok hızlı geçmişti," diye onayladı Jayme. "Ama yeminli muhafızınız olarak, güvenliğiniz açısından yarışmaya katılmamanız konusunda ısrar etmek zorundayım. Mideniz kötüleşebilir ve bir noru'nun üzerindeyken kusmanın çirkinliği..."

"Ama Jayme noru'm eyerlendi ve yarışa hazır." Vi cümlesini bitirirken Ellene'ye göz ucuyla baktı, kızın araya girmesini ve istediği gibi kahraman olmasını bekliyordu... *her an olabilirdi...* Ama Ellene, Darrus'a hayran hayran bakmakla fazlasıyla meşguldü. Darrus da bu bakışlara karşılık veriyordu, yani hiç değilse sohbetin oldukça garip bir hâl almaya başladığını duyuyor gibi görünmüyordu. "Keşke biri..."

"Ben senin için noru'yu sürerim!" Ellene şimdiki zamana olabilecek en son anda geri döndü. "Tabii sizin için bir sakıncası yoksa, Prenses."

Vi, Ellene'nin bu gösterisi karşısında kahkahalara boğulmamak için kendiyile savaştı. "Sorun olmayacağından emin misin?"

"Prenses, sizin için her şeyi yaparım." Ellene yerlere kadar eğildi.

"Denemek istemediğinize emin misiniz?" diye sordu Andru.

Vi adama yan yan baktı. Durumu sonuca bağlamış sayılırlardı. Bu, oyunculuk standartlarına göre bile aşırı abartılıydı. Tabii adam o kadar aptalsa ve ne yaptıklarını anlamadıysa başka.

"Hayır, denemesem daha iyi." Vi doğruldu, bu esnada hâlâ çevirdikleri oyuna uygun bir şekilde hasta görüldüğünden emin olmaya çalışıyordu. Sanki dik durmak, konumu uğruna katlanması gereken bir zorunluluktuktu.

"Ama söz vermiştiniz, Prenses," diye üstelemeye devam etti Andru. "Prens Romulin bir kraliyet üyesinin her daim sözünü tutması gerektiğini söyler."

"Çok talihsiz oldu, evet," dedi Vi sıkıdığı dişlerinin arasından. "Ama bence yer almamalıyım."

"Ama..."

Vi bu sefer adamın sözünü göstere göstere kesti. "Ellene, eğer benim için yarışacaksan sana kazanmanı emrediyorum."

"Benim için bir onurdur," diyen Ellene, Darrus'a döndü. "Eğer bir yedek katılımcı son dakika kabul ediliyorsa..."

"Tabii edilir." Darrus, Ellene'nin elini tutma fırsatını kaçırmadı. Vi gülümsemesine engel olamadı – Taavin'in önceki geceki neredeyse tıpatıp aynı hareketi yaptığını hatırlamasıyla çabucak solup giden bir gülümsemeydi bu. Sanki o da şansını kaçırmak istemiyordu... *Odaklan.* Vi kendini anda kalmaya zorladı. "Şef'in kızı için, senin için ne gerekiyorsa."

"Teşekkür ederim, Darrus. Sen olmasan ne yapardım gerçekten bilmiyorum..." diyordu Ellene, ikisi çorak toprağa çakılla çizilmiş başlangıç çizgisinin oradaki noru'ya doğru yönelirken.

"O kadar tatlılar ki bu biraz mide bulandırıcı, değil mi?" diye mırıldandı Vi.

"Oğlan gerçekten çok tatlı," dedi Andru kısık sesle, öyle ki Vi

duyduğundan tam olarak emin olamadı. Adamdan tarafa baktı ama Jayme alayla homurdandığında düşünceleri neredeyse ânında yön değiştirdi.

“Bakalım bu sefer bir mevsim sürecektir mi?”

“Bu kadar şüpheli olmak zorunda mısınız?” Vi, Jayme’nin yorumuna güldü. “Bırak da kız aşkını yaşasın.”

“Ben mantıkla yaklaşıyorum olaya. Oğlan iyi bir aileden mi? Ellene’nin annesi ilişkilerini onaylayacak mı? Muhtemel ittifaklar uğruna ne tür bir evlilik yapmalı?”

“Kuzey bu tür şeylere Güney kadar önem vermiyor,” diye hatırlattı Vi ona. Jayme bir Doğulu gibi görünebilirdi ama Güney’de büyümüştü. Sonuç olarak endişeleri ve hassasiyetleri de Güney’e özgüydü.

“Öyle olmalı,” diye mırıldandı.

“Peki siz bu tarz şeylere önem veriyor musunuz?” diye sordu Andru.

“Konu aşk hayatım olduğunda önem vermememin daha iyi olacağını biliyorum. Zamanı geldiğinde, evleneceğim kişiye dair düşüncelerim endişelerimin en alt basamağında olacak.”

“Tıpkı Prens Romulin gibi konuştunuz,” dedi adam yumuşak bir tonla. Vi dönüp adamın buzu andıran mavi gözlerini buldu. Tıpkı kardeşi gibi konuşmuştu çünkü ona bu kelimeleri öğütleyen oydu. “Kardeşinizin danışmanlığını bilgece buluyor musunuz, Prenses?”

“Hem de herkesinkinden fazla.”

“Sizden önce doğmuş olsaydı iyi bir hükümdar olurdu.” Andru sanki hemfikirlermiş gibi söylemişti bunları. Ama Vi’nin sanki bir bıçak iç organlarında döndürülüyormuş gibi hissetmesine neden olan bir şey vardı o sözlerde.

Pazardakini andıran o his geri döndü ve Vi’nin içinde hiç bilmediği bir yerlere akın etti. Andru belli ki Romulin’in yönetmeye daha uygun olduğunu düşünüyordu. O, Romulin’i daha iyi tanıyordu – bütün Güney öyle. Romulin onların sevgili evladıydı, o ise...

Vi yutkundu.

O ise kimsenin hakkında hiçbir şey bilmediği ve muhtemelen bilmek istemediği uzaklardaki vâristi. Vi tekrar konuşmak için ağzını açtı ama ne söylemek istediğini bilmiyordu. Kardeşiyle kendisi etrafında dönen düşüncelerle ilgili onunla yüzleşmek istiyor muydu? Senato'nun tıpkı ona yaptığı gibi Romulin'i de göz hapsine aldığını bir şekilde öğrenmeye çalışmayı istiyor muydu? Yoksa Senato onları karşı karşıya getirmeye mi çalışıyordu?

Artık her ne soracaksa, lafı merkeze yürüyen bir adam tarafından kesildi. Adam omuz omuza duran farklı norulara baktı.

"Bu ısınma maçı dış halka etrafında bir turdan oluşacak," diye haykırdı adam. "Turu ilk iki sırada tamamlayan yarışmacılar kış gündönümü festivalinde gerçekleşecek olan finallerde yarışmaya hak kazanacak. Saldırmak ya da kasten başka bir noru'ya çarpmak yasak. Yer dışında başka bir yere değen pençeler doğrudan diskalifiye sebebidir. Sorusu olan var mı?"

Biniciler başlarını iki yana salladılar.

"Bol şans, Ellene!" diye bağırان Vi sesi daha yüksek çıksın diye ellerini ağzının etrafına götürdü.

"Hastasın sen, unuttun mu?" diye mırıldandı Jayme.

"Hastayım, sesim kısılmadı." Vi gözlerini devirdi.

Ellene onlara hafifçe el sallayıp eyerine iyice yerleşti. Tam bir yarışçı gibi görünüyordu. Vi'nin Kuzey'de büyümüş birinden bekleyeceği her şeydi kız. Kendisinin eyerde bunun yarısı kadar özgüvenli oturduğunu düşünmek onu neredeyse güldürecekti.

"Yerlerinize." Kuralları sıralayan adam küçük yeşil bir bayrağı havaya kaldırdı. "Hazır... Başla!"

Adam bayrağı indirdiği gibi hepsi aynı anda hareket etti.

Tüm biniciler hep bir ağızdan bir yarış nidası savurdu. Bazıları devasa kedilerine "hadi" diye bağırarak komut verdi. Çoğu ise hiçbir şey demedi, kolaylıkla heyecan ve neşenin bir karışımı olarak yorumlanabilecek sözsüz bağırışlar havayı doldurdu.

Norular ileri atıldı; arka ayakları toz kaldırdı, havaya duman bulutları gibi süzüldü. Öne doğru harekete geçtiler, havada çatırdayan

bir büyüyle parlıyorlardı. Vi, hakemin yarışta büyü kullanımı hakkında hiçbir kural belirtmediğini o an fark etti.

Gormon'un ayaklarının dibinde öne doğru meyleden bir açıyla kocaman iki taş sütun belirdi. Vi hayvanın bundan cesaretinin kırılmadığını kabullenerek ona hakkını vermek zorunda kaldı, hem de yeni bölgeye daha tam olarak alışmamıştı. Gormon eğildi ve Ellene'nin büyüünün sağladığı ivmeyi kullanarak ileri sıçradı.

Devasa bir sıçrayışla havada yükseldi ve hızla liderliği ele geçirdi.

"Hadi, hadi!" Vi, Ellene muhtemelen duyamıyor olsa da tezahürat etmekten kendini alamıyordu.

Ellene mesafeyi açıyordu, açık ara öndeydi. Gormon belki de Vi'nin sandığından daha hızlıydı, yalnızca Vi hayvanı en iyi şekilde nasıl süreceğini bilmiyordu. Ama noru önünde bomboş yolla başı çekmeye devam ediyordu.

Vi pist boyunca koşmaya başladı, bitiş çizgisini görebileceği bir yer bulmayı umut ediyordu.

"Senin hasta olman gerek!" diye tekrarlardı Jayme.

"Daha iyi bir aç istiyorum!" diye karşılık verdi Vi.

"Sence noru'ya yetişebilir misin?" Jayme arkasından koşmaya başlarken sorusu yarı kahkaha hâlinde çıkmıştı.

Vi yetişemeyeceğini biliyordu. Pist çok uzundu ve koşmaya geçmesi ona zaman kazandırmış olsa da noru'yu ancak biraz daha görebilecekti. Ama Ellene'yi mümkün olduğunca uzun süre seyretmek istiyordu.

Ve seyretti de; Gormon'un eyerindeki tüm kayışlar aynı anda koptu, deriler rüzgârda gevşek bir şekilde savruldu, arkadaşının ufak tefek silüeti havaya fırladı. Zaman sanki durmuş gibiydi. Hem deri parçalar hem kız havada asılı kalmıştı.

Eğer Vi annesi gibi bir Rüzgârgüdücü olsaydı, Ellene yere bile yaklaşmadan onu yakalayabilirdi. Ama bir Alevtaşıcı ve Işıkkörücü olarak işe yaramazdı. Ellene'nin bedeni mide bulandırıcı bir sekişle yere çarparken Vi'nin tek yapabildiği dehşet içinde izlemektir.

“Ayağa kalk!” diye bağırdı Vi. “Ellene!” Heyecanı paniğe dön-müştü. “Durun, durun!” Diğer norular hızla geliyordu. Ne olduğu-nu mutlaka görmüş olmalıydılar, değil mi? O toz bulutunun arasın-dan Ellene’nin yerde olduğunu mutlaka görmüş olmalıydılar?

Biniciler izledikleri yoldan sapmaya çalışıyordu. Turda çok fazla noru vardı ve Ellene’yi gören biniciler ve görmeyenler arasında sü-rünün kafası karışmıştı, iyice birbirlerine sokulmuşlardı, omuzları birbirine çarpıyordu – kimse kimin sağa kimin sola gittiğini ayar-layamıyordu.

Ellene ezilecekti.

Vi bir elini kaldırdı ve sahip olduğu o çok değerli birkaç saniye içinde kendiyile çatıştı. Yangın çıkarmaya çalışıp dev kedileri kor-kutarak ormana mı kaçtıracaktı? Ellene’yi ve diğer herkesi yakma-yacağına dair kendine güvenebilir miydi? Yargen’in büyüsünü ise kendine güvenerek kullanacak kadar öğrenmemişti.

Son anda Ellene başını kaldırdı.

Yüzünü yere yapıştırıp elleriyle başını kapayarak dertop olmadan önce bir çığlık atıverdi ve bir kez daha büyüsü içgüdüsel bir şekilde tepki verdi. Yerden taşlar yükselip Ellene’nin etrafında bir koza ördü.

Diğer noru üzerinden zıpladı. Vi sıçramaya devam eden yara-tıkları izledi, ivmeleri azalana ve binicileri onlara daha iyi hâkim olana kadar ileri atıldılar.

Mantıksal olarak arkadaşının iyi olduğunu bilmesine rağmen, “Ellene! Ellene!” diye bağırdı Vi. Eğer onun ormanda yarattığı ce-hennemden kurtulabildiyse, kayaları biraz noru ağırlığına da daya-nabilirdi.

Taşlar bir yumurtanın çatlaması gibi geri çekildi ve içindeki de-ğerli kızı ortaya çıkardı. Ellene doğrulurken Vi sersemlemiş arka-daşına doğru hızla koştu. Patinaj çizerek durdu ve kollarını kızın omuzlarına sardı.

“Ellene, sen iyi misin?” Vi onu şiddetli bir şekilde tutuyordu.

“Ben iyiyim...” diye mırıldandı. “Biraz daha kısık sesle konuş... Sanırım bir taşla falan çarptım. Başım bir tuhaf.”

Vi doğrularak geriye çekildi. Ellene'nin yüzünün yan tarafından kanlar akıyordu. Vi panik içinde omzunun üzerinden baktı. Jayme onlara doğru geliyordu ama askeri formasının içinde yavaş kalıyordu. Vi öteki tarafa, şok ve dehşetle bakakalmış binicilere doğru baktı.

"Darrus!" diye bağırdı Vi ayağa kalkıp. Oğlan ânında yanlarında bitti. "Ellene'yi kaleye geri götür. Sehra ve Ginger'ı çağır. Ve onu çok sarsmamaya özen göster."

"Ben iyiyim, iyiyim..." Ellene'nin mırıldanmaları sağlamca Darrus'un kolları arasına alındığında silinip gitti.

"İyi falan değil. Muayene edilmemek için aksini söylemesine izin verme," diye emretti Vi.

"Başüstüne, Prenses." Vi'nin biraz önceki hastalığının gizemli bir şekilde ortadan kaybolmasının lafı açılmadı. Darrus eyerinde ağırlığını değiştirerek Ellene'nin rahatça yerleştüğinden emin oldu. Yalnızca kızın duymasına niyet ettiği belli olan bir tonla, "Sana bakacağım, söz veriyorum," diye fısıldadı.

Bunu demesiyle noru harekete geçmişti bile.

"Ne... ne oldu?" diye sordu Jayme nefes nefese.

"Ellene'yi geri yolladım." Vi, Gormon'a döndü. Sanki hiçbir şey olmamış gibi yürüyordu. Ardından Vi eyere baktı. "Ana adına, burada neler oldu?"

"Kaderin ya korkunç ya da muhteşeme bir cilvesi." Jayme kaşlarını çatı. "Eğer başta insanlara söylediğimiz üzere eyerde sen olseydın... o zaman çiğnenen kişi sen olurdun."

Haklıydı.

Biniciler Şef'in kızı için bile duramadıysa Vi onun için durabileceklerini hiç sanmıyordu. Vi'nin rütbesi teknik olarak Ellene'den yüksek olsa da çoğu Kuzeyli'nin gözünde o yalnızca onlara diz çöktüren adamla kadının kızıydı. *Kuzey'de sevenim yok, Güney'de sevenim yok*; bugünün farkındalıkları gittikçe birikiyordu. Kendi pozisyonuna dair hep sahip olduğu bilgi gerçek kılınmıştı.

Hayır... eyer kayışları koptuğunda Gormon'un üstündeki o ol-

saydı tek umudu Ellene'nin onu koruyacak bir kabuk yaratması olurdu.

Ama Vi diğer noruların taşın üzerinden zemini sarsacak şiddetle zıpladığında ne olduğunu görmüştü. Ve Ellene'nin büyüsünün, kendini koruma güdüsüyle harekete geçmekten öte güvenilecek kadar olgunlaşmadığını biliyordu.

"Muhteşem bir cilve mi göreceğiz... eğer Ellene iyiye," diye mırıldandı Vi eyeri alarak. "Şimdi, bunu yanına al ve derici ustasıyla bir konuş... tasarımı bir hata olduğunu bildir." Eyere bakarken Jayme'nin ifadesi karardı. "Ne?"

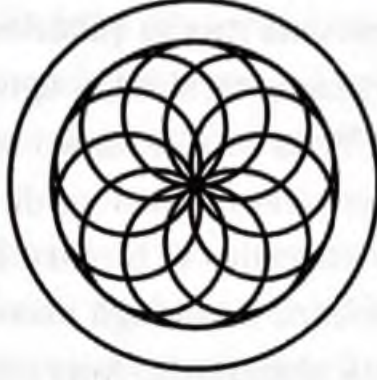
Jayme yanına gelip kayışı kaldırdı. Derinin tokaya doğru kıvrıldığı yerde düz bir çizgi vardı – eyer yerindeyken görmek imkânsızdı ama şimdi apaçık ortadaydı. Vi ne gördüğünün tamamen farkında olarak ona baktı. Ama idrak edemiyordu. Hiçbir anlam ifade etmiyordu. *Edemezdi.*

"Bence biri senin o eyerde olmanı umut ediyordu..." dedi Jayme. "Çünkü bu boylu boyunca kesilmiş."

"Ne?" diye fısıldadı Vi. Ama asıl sormak istediği *neden* idi.

"Biri ölmenizi istiyor, Prenses."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

VI İÇTEN İÇE KORUNAKLI bir yaşam sürdürdüğünü hep biliyordu.

Daha bir yaşına basmadan Kuzey'e gönderilmiş ve Sehra'nın annesinin bakımına verilmişti. O Şef öldüğünde Vi'yi koruma işi Sehra'ya, yani hayatı üzerine yapılan anlaşmayı talep eden kadına kalmıştı. Bu iki kadınla da hiçbir zaman öyle sıcak denebilecek bir ilişkisi olmamıştı ve halkın düşünceleri de genel olarak liderlerinkini yansıtıyordu ama bunlara rağmen Vi kendini hep *güvende* hissetmişti.

Şimdi, hasar görmüş eyer kayışına bakarken o kadar da emin değildi. Gerçi korkutucu derecede kısa bir zaman içinde Vi'nin dünyası tamamen farklı gelmeye başlamış, geri dönülmez bir *değişim* yaşamıştı. Vi sertçe yutkundu. Eyere bakıp durmasının ona bir faydası olmayacaktı. Şimdilik orada bulacağı bir cevap yoktu ve gözlerini dikip bakması yalnızca diğerlerinde şüphe uyandırırdı.

"Geri döndüğümüzde konuyu Jax'e açacağız. Başka kimseye söyleme."

"Anlaşıldı." Jayme eyeri omzuna attı. Kesilmiş parçalar masumiyetle sallanıyordu, aramayan gözler için ihaneti ele vermiyorlardı hiç şüphesiz. Gözleri ağaç sırasına bakan Andru'ya kaydı. "Ona bile mi?"

“Ona bile.”

“Şef’in kızı iyi mi?” Kuralları açıklayan adam en nihayetinde yanlarına koşturdu. Norularının tepesindeki yarışmacılar da sonunda yaklaşma cesareti buldular.

“Ellene sersemlemişti ama Ana’ya şükürler olsun ki iyi görünüyor. Şef Sehra ve şahsi şifacım tarafından ilgilenilmesi için gönderdim onu,” diye bildirdi Vi bir otorite havası takınarak.

Birden Vi’nin gözüne herkes şüpheli geldi. Gözlerini ona dikmiş herkes onun ölümünü istiyordu. Vi bu hissi bastırmak için kendini zorladı; bunlar yanlarında büyüdüğü insanlardı. Onları pusuya yatmış düşmanlar olarak göremezdi... Ama içlerinden kaçının kaleye ve onun noru’suna erişimi olduğunu merak etmeden edemedi.

Eski savaşlar derin yaralar bırakmıştı ve buna savaşanların çocukları da dahildi. Ebeveynlerinin onların ebeveynlerine karşı işlediği suçlar yüzünden Vi’nin ölmesini isteyen kaç kişi vardı acaba? Yarışa katılması gerekenin o olduğunu kaç biliyordu?

Vi tekrar Andru’ya baktı. Adam onun yarışacağını biliyordu, hatta bunun için üstelemişti de.

“Yargen’e şükürler olsun.” Adam hafifçe eğildi. “Tabii o eyerde oturan siz olmadığınız için de.”

“Evet, eğer bize müsaade ederseniz dönüp müstakbel Şef’inizin durumunu kontrol edeceğim.”

“Dikkatli olun, ekselansları.”

Vi başıyla hafifçe onaylayıp anayola doğru yöneldi. Tiz bir ıslık çalmasıyla Gormon tırısı geçerek hızla yanlarına gelip onları takip etmeye başladı. Ağaçlarda uçuşan kuşlar yüzünden dikkati dağılırken hantal hantal yürüyen noru Vi’nin gözüne nazik bir yaratık gibi göründü; bir süredir onun etrafında gerildiği için kendini aptal gibi hissetti. Özellikle de önünde endişelenmesi gereken daha somut bir şey varken.

“Sence kim olabilir?” diye sordu Jayme, herkesin duyma mesafesinden çıktıklarında.

“Bilmiyorum.”

“Gerçekten mi?”

“Bu seni neden şaşırtıyor?”

Jayme kendi düşüncelerine dalarak duraksadı. “Kuzey’desin; bu toprakları fethedip İmparatorluk’un boyunduruğu altına sokan adamın torunusun. Eminim ki, sevdiklerinin senin adını taşıyan adamın ellerinde can verdiğini gören pek çok kişi vardır. İçlerinden birinin özellikle zalim olduğunu düşünürdüm ben, hiç değilse şüpheli olacak kadar.”

“Kuzey bana iyi davrandı,” diye savunmaya geçti Vi. Gerçi nedenini bilmiyordu. Kendi de aynı şeyleri düşünmemiş miydi? Ama bunca zamandır düşmanların yanı başında uyuduğu fikrini reddetmeye meyilliydi hâlâ.

“Kesinlikle... Ama Kuzey geniş bir alan ve türlü türlü insanla dolu. Sehra her şey göz önüne alındığında sana şaşırtıcı bir şekilde iyi davrandı. Ellene kız kardeşin gibi. Ve pek çoğu da seni seviyor. Ama...” Jayme duraksayıp eyer kayışlarını çekiştirdi. “Babanın günahlarını affedemeyenler de var. Bazıları adalet yerini bulana kadar bu günahların affedilmemesi gerektiğini savunabilir... Arzuladıkları adalet çocuklar üzerinden sağlanacak olsa bile.”

Jayme’nin sesi sertleşmiş, korumacı bir ton almıştı. Vi buna şaşırdı gibi oldu. Ona baktı ama kadını bir süre kendi düşüncelerine bırakmaya karar verdi.

“Bunu kesinlikle bir Kuzeyli’nin yaptığını söyleyemeyiz.” Vi pazaryerindeki Batılı yaşlı kadını hatırladı. “Gündönümüyle beraber Kuzey’e yabancı akını yaşandı.”

“Ama annenle baban sayesinde Doğu ve Batı seni kendilerinden görüyorlar.”

Vi buna karşı çıkamazdı. Annesi Doğu’da doğup büyümüştü. Babası ise Batı’daki son muhteşem kralın torunuydu. Ve pazaryerindeki kadının bunca yolu sırf Vi’yi görmek için geldiğini söylemesi...

Vi başını iki yana sallayıp derin derin iç geçirdi. “Bilmiyorum. Hem herkes şüpheliymiş gibi geliyor hem de kimse böyle bir şey

yapmazmış gibi. Belki de hiç yoktan sorun yaratıyoruz, belki de olay sadece bir kazadan ibaret?"

"Bu..." Jayme tekrar kayışları havaya kaldırdı. "Bir kaza *değil*. Kimden şüpheleneceğini bilmemek ayrı bir şey. Ama aptal olma, Prenses. Biri peşine düşmüş – kaleye erişimi olan biri. Ve ben onun kim olduğunu bulacağım."

Tam o anda Andru yanlarına yaklaştı. Somurtuyor gibiydi sanki ama telaşsız genel tavrı dışarıdan görünen o endişeli hâllerini samimiyetsiz kılıyordu.

"Her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda," diye cevapladı Vi hızla.

"Şu yaratıklar... Binicileri müstakbel Şefleri için bile onları durduramıyor." Andru, Gormon'a baktı. "Vahşi şeyler." Vi yaşananların hızla koşan hayvanların ivme kazanmış olması, toz bulutu örtüsü ve yarışmanın genel heyecanı gibi faktörlerin ölümcül bir birleşiminden kaynaklandığını söyleyerek savunmaya geçmek istedi. Ama adam, onun lafa girmesine müsaade etmeden devam etti. "Eğer o eyerdeki siz olsaydınız ölmüştünüz."

"Evet, farkındayım."

Yol şehrin içlerine doğru kıvrılıyordu.

Ahırlara vardıklarında Vi noru'sunu geniş bir alana yönlendirdi. Gormon çitten zıplayıp güneş alan arka köşeye ilerledi ve devasa bir esnemeyle gerindi. Yan tarafına yuvarlanıp Vi'nin varlığını tamamen unuttu, alçaktaki bir dala yün yumağıyla oynayan bir kedi yavrusu gibi vurmaya başlamış ve dikkati dağılmıştı.

"Vi, Tanrıça'ya şükürler olsun ki iyisin." Jax'in sesi bir bulut gibi tepelerine çöken ağır sessizliği delip geçti. Adam hızla yanına geleerek ellerini Vi'nin omuzlarına koydu.

"Hepimiz bunda hemfikiriz." Vi, Andru'ya döndü. "Eğer bize müsaade edebilirsiniz. Lord Jax'le yalnız konuşmak istiyorum."

"Evet, elbette." Andru başını hafifçe eğip kaleye doğru yönlendi. *Demek şimdi imayı anlıyor.* Hepsi onun gidişini izledi. Adam duyma mesafesinden çıktıktan sonra Jax ona döndü, kaşlarını çatmıştı.

“Sorun ne? Ne oldu? Yüzlerinizden bir şeyler olduğunu okuyabiliyorum.”

Jayme bir kez daha eyer kayışlarını kaldırdı. Jax yanına gitti ve gittikçe derinleşen kaş çatışına bakılırsa daha Jayme belirtmeden sorunu görmüştü. “Kesilmişlerdi.”

Jax ellerini uzattı ve Jayme eyeri ona verdi. Jax eyeri tersine çevirip yere koydu ve daha iyi görebilmek için eğildi. Vi onun incelemesinin kendilerinin yaptığından daha fazlasını içermemesine şaşırmadı. Çıkarılacak pek ipucu yoktu.

“Ahır sorumlusuyla konuşacağım,” dedi ayağa kalkarken sert bir tonla. “Bu bölgeye kimin erişimi olduğunu öğreneceğim.”

“Bunun bir kaza olması mümkün mü?” diye sordu Vi, Jayme’nin ona attığı bakışı görmezden gelerek. Evet, birinin onu öldürmeye çalışmadığını umuyordu – bunun neresi şaşırtıcıydı ki?

“Umuyorum ki öyle olsun. Ama değilmiş gibi davranmak zorundayım. Meselenin özünü öğrenene kadar yanında muhafızların olsa bile kaleden ayrılmayacaksınız.”

Bu kararın onu üzmesi gerektiğini hissediyordu ama akli birinin onu öldürmeye çalıştığı fikrine takılı kalmıştı. Zaten başından beri böyle bir özgürlüğü yoktu ve yakın zaman içinde Kuzey’den ayrılacaktı. İplerinin iyice sıkılacağı düşüncesi Vi’ye sandığından daha makul geliyordu. Sanki normal olan buymuş gibi.

“Alarm vermeyecek misin?”

“Henüz değil. Bunu kim yaptıysa paçayı sıyırdıklarını düşünmelerini istiyorum. Belki de böylece onları iş üstünde yakalayabiliriz.”

Vi başıyla hafifçe onayladı, bir kancadaki yem olduğu hissinden kurtulmaya çalıştı.

“Ellene nasıl?” diye sordu Jayme ve istemeden de olsa Vi’ye kendini berbat hissettirdi. O da bunu sormayı akıl etmeliydi.

“İyi, yataktan kalkmak üzere. Sadece ufak bir şişliği var ve biraz sersemlemiş. Kafa karışıklığını gidermeye yardımcı olacak bir iksir ve şişliği indirmeye yarayacak bir merhemle durumu iyileşti. Ama onu geri göndermekle iyi yaptın.”

İkisi de başlarını onaylarmış gibi salladı

“Şimdi bugün olanları düşünmemeye çalış ve bu konuda endişelenme işini bana ve Sehra’ya bırak. Derslerine odaklan ve kaledede kal. Burada kalıp gereksiz riskler almadığın sürece güvende olacaksın.”

Birinin gölgelerde pusuya yatmış, onu öldürme fırsatını beklediğini bildiği hâlde hiçbir şey yapmama fikri Vi’ye kendini garip hissettiriyordu. Ama Jax haklıydı. Elllerinde hiçbir ipucu yokken yapabileceği tek şey buydu. Saldırgan bir sonraki hamlesini yapana kadar beklemek zorundaydı... ve bunun onu öldüren hamle olmayacağını ummalıydı.

“Ben odama dönüyorum öyleyse.”

“Jayme, benimle kalıp araştırmama yardım eder misin?” diye sordu Jax.

“Evet, efendim. Muhafız olarak bu benim görevim.”

Vi elini sallayarak onlara veda etti ve içeri yollandı.

Merdivenlerden çıkmaya başlamıştı ki yalnız olmadığını fark etti. Yavaşça döndüğünde Andru’nun iki basamak arkasında olduğunu gördü ama daha biraz önce orada olmadığından emindi. Duvar da saklanabileceği herhangi bir girinti veya çıkabileceği bir kapı yoktu. Bu da ilk sahanlıktan gelmiş olması gerektiği anlamına geliyordu. Ama Vi onu orada da görmemişti.

Sanki adam yoktan var olmuş gibiydi.

“Şimdi ne oldu?” Vi omurgasından yukarı tırmanan karıncalanmayı görmezden geldi.

“Size dikkatli olmanın önemini vurgulamak istedim, Prenses.”

“Bence yeterince vurgulandı.” Hayatının büyük bir kısmı bunu duyarak geçmişti. Dikkatli ol. Çizgiyi aşma. Fazla uzaklara gitme.

“Prens Romulin’in bunun önemini yeterince vurguladığını biliyorum ama uyarılarının dikkate alındığına ikna olmadım.”

“O nedenmiş?” Adamın tavrındaki bir şey Vi’nin tüylerinin diken diken olmasına neden oldu. Vi basamaktaki duruşunu değiştirerek rahatsızlığını saklamaya çalıştı.

“Tehlikede olabileceğini tam olarak anlayan biri gece gezintilerine çıkmaz.”

Vi’nin kanı buz kesti ve bir ürperti bastırdı. Demek Andru dışarı çıktığını biliyordu.

“O siz miydiniz?” diye fısıldadı Vi, birinin onu takip ettiği hissine kapıldığını hatırlayarak. Darrus da peşine birinin takıldığını görür gibi olduğunu söylemişti. Andru’nun göz önündeyken bile ortadan kaybolmak gibi bir yeteneği vardı. Kaçmaya *çalışsa* neler başarırdı?

Andru basamaklardan çıktı ve Vi bir adım geri attı. Andru’nun bir ayağı Vi’nin durduğu basamakta, öteki bir alt basamaktaydı. Vi geriye yaslanarak aralarına olabildiğince mesafe koymaya çalıştı.

“Dikkatli olun. Tedbirsizliğinizden kimin faydalanmaya çalışacağını bilemezsiniz.”

“Bu bir tehdit mi?” Gümbür gümbür atan kalbi kelimelerini neredeyse boğuyordu.

“Yalnızca gerçek.” Andru yüzünü inceledi. “Benim neden burada olduğumu unutmayın – çünkü insanlar size inanmıyor.” İşte sadece bizzat saplayabileceği hançerini yine çıkarmıştı. Bu kelimeler daha önce hiç bu kadar doğrudan söylenmiş miydi? Vi arkasında onu destekleyen duvarın serin ahşabına minnet duydu. “Pek çoğu için başka bir vâris var, sizden sadece dakikalar sonra doğduğu için doğum hakkınız neredeyse eşit. Hatta bazıları erkek kardeşinizin tahta oturması gerektiğini bile savunabilir.”

“Bunun bir tehdit olmadığına emin misiniz?” Vi’nin eli yumruk hâlini aldı. Kıvılcımının eklemlerinde çatırdamasına izin verdi. Eğer Andru bir hamlede bulunursa ondan hızlı davranacaktı. Adam ona neyin çarptığını bile anlamayacaktı.

“Tekrar söylüyorum, yalnızca gerçekleri dile getiriyorum.” Andru doğruldu ve yukarı çıkmaya başladı. “Kendinize dikkat edin, Ekselansları.”

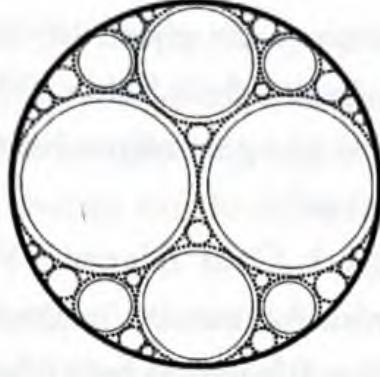
Vi onunla beraber olası tüm savların da gitmesini izledi. Bu, peşine düşmek istemediği tek konuşmaydı. Şimdi olmazdı. Kendi ölümlülüğüyle bu kadar yeni yüzleşmişken olmazdı.

Andru, Senato'dan ve tahttan çok İmparatorluk'a sadık olduğunu söylemişti.

Vi o zamanlar bunun bir abartı olduğunu düşünmüş, aldırma-
mıştı. Ama Ana adına, ya gerçeği söylemişse? Ve eğer öyleyse... Ya
birden Vi'nin İmparatorluk için uygun olmadığına karar verirse ne
yapardı? Ya Senato taht için en iyi vârisin o olmadığına dair kara-
rını çoktan vermişse?

Onu kendi elleriyle ortadan kaldıracak kadar ileri gider miydi?

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

JAYME VE VI o akşam odasında Ellene'ye eşlik ettiler.

Vi onlara Andru'yla olan karşılaşmasını anlattı ve bu da adamı listelerinde "bir numaralı şüpheli" konumuna çıkardı. Buluttan nem kapma konusunda temkinli olan Jayme bile adamın davranışlarının şaibeli olduğunu kabul etti. Şüpheli birilerini bulmak için Jax'le çalışıyordu zaten ve yersiz bir paniğe sebep olmadan Andru'yu yakından gözetlemeye gönüllü oldu.

Dersleri sırasında Vi de aynını yapmaya çalıştı. Ama merdiven-deki o an hiç yaşanmamış gibiydi. Andru gün geçtikçe daha az konuşuyor, dersler esnasında çoğunlukla not almaya odaklanıyor ve bitirdikleri gibi çıkıp gidiyordu. Derslerden sonra Jayme ve Ellene onun odasındaiken oyalanmaya bile çalışmıyordu artık.

Bir hafta geçti.

Nispeten sakin geçen yedi gün. Gündüzleri Vi'nin kendini içinde kaybetmeye çalıştığı aldatıcı bir normalikti bu çünkü geceleri kâbusları işkence ediciydi; göz yerinde beyaz, camdan küreler taşıyan adamlarla ya da kurban etme törenleri ve kırmızı yıldırımdan doğan dehşetlerle doluydu. Sanki o görüntü ruhuna damgalanmıştı, o kadar ki Vi kendini derslerine bile veremiyordu.

Bunun sonucu olarak Taavin'le iletişime geçmekten kaçındı.

Görüleri üzerine düşünmek istemiyordu ve adamın bu konuda ısrarcı olacağına şüphe yoktu. Taavin ona iyi bir başlangıç noktası vermişti ve Sehra'nın kitabından da çalışması gereken pek çok kelime vardı zaten. Vi geceleri saatlerce ezber yaparak kendini unutmaya çalışıyor, uyumaktan ve bir şeyler düşünmekten kaçınıyordu.

"Bugün dikkatin dağınık," dedi Sehra. "Büyün bu çalışmalara başladığımız ilk haftadaki gibi görünüyor, bu zamana kadar kaydettiğin gelişmeyi göstermiyor."

"Evet, dikkatim dağınık. Özür dilerim." Vi başını iki yana sallayıp gözlerini ovuşturdu. Avucunun üzerinde havada asılı duran zayıf ışık küresi kayboldu. Büyüsünü belirli bir süre boyunca istikrarlı bir şekilde kontrol edemiyor gibi görünüyordu ama *Durroe* kesinlikle gitgide kolaylaşıyordu. "Son zamanlarda uyumakta güçlük çekiyorum. Uyuduğumda da garip kâbuslar görüyorum."

"Kâbuslar mı?" diye tekrar etti Sehra.

"Neden bu kadar şaşırdın?"

"Öğretmenlerinden son zamanlarda dalgın olduğunu ve her zamankinden daha yorgun göründüğünü duydum. Kış gündönümü senin yaşındaki kadınlar ve erkekler için özel bir zamandır... Ben de gözüne nihayet bir talip kestirdiğini sanmıştım."

Vi bir kahkaha koyuverdi. "Affedersin," dedi aceleyle, ne kadar kaba davrandığını fark ederek. "Sadece şu an bir talip bulamayacak kadar meşgul ve hapsedilmiş durumdayım."

Arkadaşlarıyla bile doğru düzgün zaman geçiremiyordu ve Jax'le en son ne zaman akşam yemeği yediklerini hatırlayamıyordu. Suçluluk bir sis gibi çöktü içine. Sevdiği insanlara karşı daha iyi olmalıydı ama bunu hangi zamanla yapacaktı? Tüm bu yaşananlarla, öncelik sıralaması yapmaya nereden başlayacaktı ki? Akıllı bir an için başka bir konuya atladı, ebeveynleri de onunla ve Romulin'le ilgilenmek ve İmparatorluk'u yönetmek arasında kalıp böyle mi hissetti diye merak etti.

"Çok doğru." Vi, Sehra'nın onun dediklerine itibar edip daha fazla üstelememesini takdir etti. "Rüyaların... belli bir odak noktası

var mı?" diye sordu Sehra. Bu muhtemelen masum bir soruydu ama Vi'nin gerilmesine sebep oldu.

"Pek değil. Alelade kâbuslar işte," diye yalan söyledi. Suçluluk sisi yoğunlaşıp boğucu bir hâl aldı. Vi dosdoğru yalan söylemeyi hiç sevmezdi; en kötü durumda yarı gerçekleri ya da konuyu saptırmayı tercih ederdi. Bunlar da daha iyi olduğundan değildi, bunu o da biliyordu ama ona kendini daha iyi *hissettiriyorlardı*. Bu bariz yalan onu o kadar rahatsız etti ki önce bacak bacak üstüne attı, sonra bacaklarını açtı.

"Şaşırdığımı söyleyemem." Sehra derin derin iç geçirdi ve sandalyesinde geriye yaslandı. Omuzları hafifçe düşmüştü ve biraz kamburunu çıkarmış gibiydi. Vi bu güçlü kadını hiç bu kadar yorgun görmemişti. Sanki Şeflik pozisyonunun bütün ağırlığı birden omuzlarına yüklenmiş gibiydi. "Yaşanan şeyler göz önünde bulundurulursa ben de uyumakta zorluk çekiyorum. Beyaz Ölüm geliyor, bunu iliklerimde hissediyorum. Sadece kış gündönümünün sonunu getirebilmeyi ve insanlara bir kutlama daha verebilmeyi umuyorum."

Vi, Darrus'un revir hakkında anlattıklarını hatırladı. Sanki bir ömür geçmiş gibi geliyordu o konuşmanın üzerinden. O akşamdan beri yalnızca bir hafta mı geçmişti gerçekten?

"Özür dilerim. Benimle ders yapmak için zaman ayırmak da yardımcı olmuyordur."

"Eh, derslerimiz yakın zaman içinde kesilebilir," dedi Sehra kasvetli bir tavırla.

"Ne? Neden?" Vi sandalyesinde öne doğru eğildi. Sehra başta bildiklerini ona öğretmeye çok kararlı görünüyordu. Şimdi sadece birkaç ay geçmişken derslerine son mu verecekti?

"Gündönümü ve revirin inşasının yanı sıra Beyaz Ölüm'ün de yayılmaya başlamasıyla dikkatimi başka yerlere yoğunlaştırmak zorundayım." Sehra düşünceli bir tavırla parmaklarını dudaklarından geçirdi, sanki bir sonraki kelimelerini düşünüp taşınyordu. "Hayır... sadece o da değil. Çoktan sana öğretebileceklerimin ötesinde bir gelişme gösterdiğini görüyorum, Prenses."

"Bu doğru değil," diye fısıldadı. "Öğrenmem gereken çok şey var daha."

"Ama benim öğretebileceklerim sınırlı."

"Bana büyümü kontrol altına almama yardım edeceğini söylemiştin." Sesi biraz yükselmişti.

"Öncelikle, sana Yargen'in gücü hakkında bildiğim her şeyi öğreteceğimi söyledim ve öğrettim de. Gösterdiğim temel prensipler ve üzerine çalıştığın kitapla benim bildiğim kadarını biliyorsun. Hayır, hatta benden de fazlasını biliyorsun; sen glifleri okuyabiliyorsun, ben yapamıyorum."

Vi bir nefes aldı, boğazı kupkuru kesilmişti. Bu doğru olamazdı. Büyüsüne dair bundan çok daha fazlası vardı, anlamadığı çok şey vardı.

"Ama... alevim... Başkentte benden beklentileri... Bir Alevtaşıcıymışım gibi rol yapmam gerekecek."

"Büyünü kontrol edemediğini mi düşünüyorsun?"

"Ben..." Zaman zaman yarattığı minik alev zerreciklerini düşündü, gittikçe daha fazla kontrol kazanıyordu. "Yeterince iyi değil."

"Bundan şüpheliyim." Sehra ayağa kalktı. "Gel."

Vi'ye kadını takip etmekten başka bir seçenek kalmamıştı. Her şeyi arkalarında bırakarak kalenin arka köşesine doğru indiler. Sehra'yla olan dersleri başlayıp da Jax'le olan dersleri bittiğinden beri Vi bu yoldan geçmemişti.

"Gidin," diye emretti Sehra. Savaşçılar Şeflerinin sözüne itaat etti ama Vi homurdandıklarını duydu. Sehra da fark etmiş olmalıydı ama onları duymazdan gelerek Vi'ye örnek oldu ve alan onlara kaldığında harekete geçti. "Vi, aşağı in."

Vi inerken Sehra ringin üst kısmında kaldı, avucunu uzatmasıyla en yakındaki ağacın dalı sanki elini sıkmaya çalışıyormuşçasına doğal olmayan bir şekilde aşağı eğildi. Vi, Şef'in daha küçük birkaç dalı kırıp ilk dalı yerine göndermesini izledi. Küçük dallardan birini kayıtsız bir tavırla çukurun içine attı. Dal hafifçe toz kaldırarak sessiz bir şekilde yere indi.

“Juth kullanarak ateşe ver onu.”

“Juth.” Vi kelimeyi tekrar ettiğinde sembol mükemmel bir netlikle belirdi; kitaptakilere çalışarak geçirdiği saatler meyvesini veriyordu. *Durroe* ve kelimenin ardında bıraktığı belli belirsiz titreşim üzerine yaptığı tüm pratiklerden sonra bu yaklaşmakta olan bir fırtınanın teninin altında çatırdaması gibiydi. Vi daha en baştan onu görmezden gelmişti; bu benimsemek istemediği tek kelimeydi. “Yok etmek. Bence en son ihtiyacım olan şey bu. Tek istediğim, alevimin bir şeyleri yok etmesine *engel* olmak.”

“Belki de kazara yıkıma sebep olmamanın en iyi yolu bir şeyleri kasten yok etmeyi öğrenmekten geçiyordur?”

Vi ince dala baktı. Daha önce bir çırpı kadar zararsız bir şeyden gözü bu kadar korkmamıştı hiç.

“Eğer basit bir alev istiyorsan onu çağırabilirim.” Sehra konuşmaya fırsat bulamadan Vi’nin aklına bir fikir geldi. Başı aniden yukarı kalktı. “Kelimeleri kullanmadan nasıl alev yaratabilirim?”

“Sana en başta açıkladığım şeylerden biri bu... Büyünle olan ilk ilişkini bir Alevtaşılıcı mantığıyla geliştirdin. Bir seviyede, büyüü de diğer her şeyi öğrendiğimiz gibi öğreniriz – taklit ederek. Herkes senden bir Alevtaşılıcı olmanı bekledi, sana bunu gösterdi... Böylece senin şekillendirilebilir büyüün de gördüğü şeyi taklit etmek için yapabildiğinin en iyisini yaptı.

“Ufak başarılar elde etmek için, büyüünü o kanal vasıtasıyla kullanabilmen çok doğal,” dedi Sehra. Sözlerinin tecrübeyle sabit olduğuna ikna eden bir havası vardı. Tabii onun kanalı Yerkırcılıktı. “Ama bir Alevtaşılıcı olarak illüzyon yaratabilir misin?”

“Hiçbir Alevtaşılıcı yapamaz.” Bu kesinlikle bir Suakıtıcı yeteneğiydi.

“Bir kıvılcım oluşturmak için kullandığın metotlarla büyük bir alev yaratma ve onu kontrol etme konusunda özgüvenli hissediyor musun?”

“Hayır.” Avucunun içindeki ufak kıvılcımlar bir şeydi. Ama büyük miktardaki büyüü –hastalıklı noru’ya karşı çıkardığı yangın

gibi— kontrol etmeyi becerebildiği tek yol, büyüsunü ışık olarak görmektir.

“Öyleyse dalı *juth* kullanarak yok et.”

Vi dala baktı ve sanki görünmez bir rakiple yüzleşiyormuş gibi bacaklarını omuz genişliğinde açtı. Bir elini havaya kaldırdı, *juth*'u oluşturan semboller çoktan zihninde dönmeye başlamıştı.

Glifin tüm düşüncelerini ele geçirmesine izin verdi. Glif, Jax'in daha önceki eğitimini —nasıl alev çağıracağıyla ilgili yıllarca içine işlenen içgüdüleri— bir kenara itti. Vi alev oluşturmuyordu — o, alev *hâlini alacak* bir ışık kanalı oluşturunuyordu.

Derinlerindeki görünmez akkor makaradan çözülerek parmaklarından fırlayan gücü hayal etmeye çalışırken Vi'nin gözleri kapandı. Odaklanmadığı zaman büyü teninden saçılmıyordu. Yanmaya hazır bir mum fitili gibiydi.

“*Juth*.” Vi'nin sesi tehlikeli bir kararlılıkla kısıldı.

Bu glifi biliyordu — içini dışını. Bir Alevtaşıcı olarak yetiştirilmesi Vi'ye bu glifi anlamada *durro*e için söz konusu olmayan ek bir kavrayış kazandırmıştı. Alev anladığı ya da en azından fazlasıyla pratik yaptığı bir alandı.

Tıpkı Taavin'in dediği gibi... Kelimeler yalnızca kelime değildi. Yalnızca ses ve sembol de değillerdi. Niyetle var edilen kavrayışla bir araya gelen anlamdı. Parçalarının bütününden çok daha büyüktü.

İç içe geçmiş çizgiler ve daireler avucunun üstünde belirdi, havayı parlak büyü ışınlarıyla yol yol bölüyorlardı. Yıkımın saf özüydü. Vi Işıkörücü olma konusunda her şeyi bilmiyor olabilirdi.

Ama bir şeyi nasıl yakacağını biliyordu.

Güç göğsünde kıvılcım aldı, kaburgalarının arkasında patlayan minik havai fişekleri andıran çatırdamalar oldu. Sanki kolu boyunca kıyasıya bir yarışa girmişlerdi de bitiş çizgisi parmak uçlarının arkasında bir yerlerdeydi. Benzer bir glif dalın etrafında belirip onu sardı. Büyüsü daha önce hiç bu kadar parlak görünmemişti — böylesi özgüvenli.

Geldiği gibi hızla gitti ve neredeyse duyulabilir bir çat sesiyle söndü. Havayı duman kokusu doldurdu ve biraz önce dalın durduğu yerde şimdi ufak bir kül yığını vardı. Vi, Sehra'ya dönüp elini yumruk hâline getirdi.

"Hem de ilk denemende... Demin de dediğim gibi, Prenses, yanında benim tüm öğretebileceklerimi aşacaksın."

Ter içinde ve yorgun argın odasına dönen Vi kapısını kilitledi. Tüm hizmetkârlarını yolladı – tabii tek başına banyo yapıp yatmaya hazırlanabileceğine dair onlara birkaç kez güvence verdikten sonra. Bu akşam odasına her zamankinden erken çekilmesi, hizmetkârlarının ona garip bakışlar atmasına neden oldu ama sonunda durumu kabullendiler.

Bırakalım da Prenses'in garipliği hakkında Andru'yla dedikodu yapsınlar, diye düşündü Vi acı acı. Adam onu öldürmeye çalışıyor olabilirdi. Ne düşündüğü cidden önemli miydi?

Vi'nin seyirci olmadan denemek istediği bir şey vardı.

O dövüş çukurunda içinde bir şeyler değişmişti. Artık kendisiyle ilgili farklı gelen bir şeyler vardı – özellikle de büyüsü. Kontrol konusunda daha önce hiç olmadığı kadar ustalaşmış ve derin bir kavrayış kazanmıştı.

Derin bir nefes alarak elini öne uzattı ve büyüsünün derisinden saçılmasına izin verdi. Büyü neredeyse zarif bir süzülüşle havada asılı kaldı ve minik beyaz ışık demetleri iç içe geçerek sadece kendisinin kontrol edebileceği ipliklere dönüştü. Vi hayatında ilk kez büyü'nün güzel bir yanı olabileceğini düşündü. Herhangi bir büyü'nün de değil, *kendi* büyüsünün.

"*Narro hath,*" dedi ve tıpkı çukurda *juth*'a yaptığı gibi sembolün şekil almasını sağladı. Vi kelimeleri biliyordu. Onların niyetlerini de öyle. Ve en önemlisi, görünüşe göre artık gücünü içinde nasıl istikrarlı bir şekilde çıkaracağını anlıyordu.

Büyülü iki kelime dudaklarından döküldü ama Vi'nin tek dü-

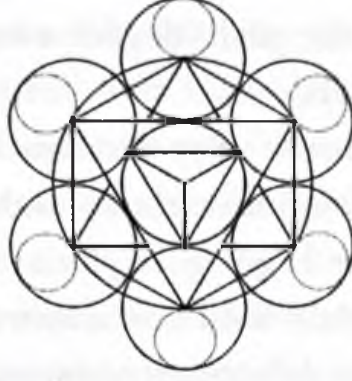
şündüğü *göster bana* idi. Sadece bir sesten daha fazlasını istiyordu – zirvelerde olduğu gibi Taavin'le yüz yüze konuşma fırsatını istiyordu.

Vi, Taavin'i bir kez daha çağırırken bu kez beklentisinin ne olduğunu büyüüne açıkça belli etti.

Glif elinden havalandı. Kısa bir an için Vi kontrolü kaybettiğinden endişelendi. Ama *narro hath* kelimelerini saran yoğun doğruluk hissi içini doldurmaya devam etti ve Vi yaptığı şeye güvendi. Büyüsüne güvendi.

Büyü, tavandan başlayarak sarmallar hâlinde aşağı indi. Şekillen büyü tel tel saçıldı. Ve bir an sonra, Vi'nin siyah gözleri parlak yeşil gözlerle buluştu.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

“NE... NASIL?” Taavin odada etrafına bakınırken lafı Vi’nin ağzına tıktı. Yüzüne bakılırsa şok olmuştu. “Sen nasıl?..”

“Senin yapmamı söylediğin şeyi...”

Vi cümlesini tamamlayamadan büyüsü tekledi. Sembol çözüldü ve deniz kenarına çizilmiş de bir gelgite yakalanmış gibi parmaklarının arasından kayarak kayboldu. Bir an Taavin’in hafifçe açılmış gözlerine bakıyordu, bir sonraki an adam gitmişti. Işık ortadan kayboldu.

Vi duruşunu sağlamlaştırdı. Öyle kolay kolay pes etmeyecekti. Bu kadar ilerleme kaydetmişken olmazdı. Elini kaldırdı ve süreci tekrarladı. “*Narro hath.*”

Işık geri geldi ve Vi, Taavin’in bir kez daha belirmesini izledi. Demek artık glifleri kendine güvenerek oluşturabiliyordu – öncekinden daha parlak ve bütünlerdi. Ama hâlâ onları sürdüremiyor gibiydi.

“Sabitle,” dedi Taavin hızla, sanki aklını okumuş gibi. “Çemberi etrafında, kendine bağlı hâlde tut. Evet, eline yaklaştı ve fazla yansıma. Bu şekilde daha istikrarlı olacaktır.”

Vi derin bir nefes alıp adamdansa parmak uçlarından boşanan büyüye odaklandı. Büyünün tek tek tüm parmaklarının etrafına dolandığını hayal etmeye çalıştı ve bir uçurtma ipi gibi oraya bağ-

ladı. Ancak bağ sağlam görününce bakışlarını adama çevirmeye cesaret etti.

Taavin koluna odaklanmıştı. Hâlâ ışıklar içindeydi, büyük oranda saydamdı; görüntüsü orada burada dalgalanıyordu. Zirvelerde kurdukları bağlantı kadar güçlü değildi ama Vi'nin şimdiye kadar yapabildiğinin en iyisiydi.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" diye fısıldadı Taavin uzun bir duraksamanın ardından. Gözleri merakla kolundan yüzüne doğru çıktı. Vi de aynı merakla adamla göz göze geldi.

"Şimdiye kadar seninle nasıl konuşuyorsam öyle – *narro hath*. Ama önceden izlediğim gelişigüzel yaklaşımdansa bu sefer gerçekten bir glif oluşturmayı başardım." Vi yavaşça konuşuyor, mümkün olduğunca gücünü istikrarlı tutmaya odaklanıyordu. "Gittikçe daha iyi oluyorum."

"Hayır, bu tarz bir bağlantı böyle işlemez..." Taavin'in gözleri kızın elinden göğsüne kaydı. Vi adamın bakışlarını takip edip aşağı baktı. Tıpkı harabelerdeki ilk görüşünde olduğu gibi, saatinin üzerinde titreşen solgun bir sembol vardı orada. "Benim damgalanmış bir nişanım var sende."

"Neyin var?" Vi'nin boştaki eli saatine gitti. Bu hareketiyle büyü bocaladı ve Vi bozulmaması için çaba harcadı.

"*Narro hath* ile bu şekilde bir bağlantı kurmak için karşıdaki kişinin damgalanmış nişanını elinde bulundurman gerekir." Taavin öne doğru bir adım atıp burnunun dar köprüsü üzerinden Vi'ye baktı. Vi adamın hatlarını inceledi – kendisinininki gibi keskinlerdi ama onun hatlarında kolaylıkla ayırt edilebilecek şekilde insan dışı bir sertlik vardı. "İletişimimizin Ses ve Şampiyon olarak ilişkimizin bir sonucundan ibaret olduğunu sanıyordum. Ama şimdi öğreniyorum ki bunca zaman boyunca *narro* ymuş... Benim nişanımın sende ne işi var?"

"Bilmiyorum," dedi Vi dürüstçe.

"Yıllar boyunca bana işkence edebildiğin için mi?" Taavin'in sesi derinleşti, birdenbire ölümcül bir ciddiyete bürünmüştü.

"Sana işkence etmek mi?" diye fısıldadı Vi şok içinde. "Ben asla..."

"Sesin bana musallat oldu." Bu ciddi ifade Vi'yi hareketsizleştirdi. Taavin'in gözleri sanki cevapları orada bulacakmış gibi onunkileri aradı. "Senin yüzünü anneminkinden iyi biliyorum. Yalnızca sesinle zihnime yıkım getirdin sen. Gözkapaklarımın ardında günler kaybediyorum ve yalnızca senin şeklini hatırlayarak uyanıyorum." Taavin'in gözleri tekrar saate kaydı. "Neden? Şunun yüzünden mi? Yoksa Şampiyon'sun diye mi?"

Yalan söylemiyordu. Sesinde yalan olamayacak kadar çok acı vardı. Bu bir şaka ya da imtihan değildi. Gerçek bir ıstırap söz konusuydu. Görünüşe göre, Vi'nin sebep olduğu bir ıstırap. Bunu şu âna kadar nasıl fark edememişti? Taavin neden baştan söylememişti?

Vi'nin içini ani bir yardım etme dürtüsü doldurdu ama nereden başlayacağını bilmiyordu.

"Üzgünüm... Ama bilmiyorum." Saatini daha sıkı tuttu. "Bu bir hediye. Hatta kısa bir süre öncesine kadar benim bile değildi, annemindi."

Taavin bakışlarını pencereye çevirdi. Vi onun odasını görüp göremediğini merak etti. Vi için yalnızca o vardı. Nerede olduğu gizemini koruyordu.

"Belki de annem bir yerde bulmuştur?" diye akıl yürüttü Vi, öne doğru bir adım atarak. Elinin etrafındaki ışık yine titreşti ve adamın formu neredeyse tamamen silindi.

"Bu imkânsız çünkü çocukluğumdan beri Risen dışına adımımı atmadım." Taavin'in sesinde kendisinininkini yansıtan bir özlem tınısı vardı. Bir yerde sıkışıp kalmanın nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyordu, kitaplarda okuyup haritalarında gördüğü ama asla ulaşamadığı yerlerin ona tattırdığı acının.

"Risen nerede?" diye sordu usulca.

"Meru'da. Sen orayı Hilal Kıtası olarak biliyorsun." Taavin tekrar ona döndü ve Vi bir kez daha adamın kulakları yüzünden afalladı.

“Meru’da elfler yaygın mı?” diye sordu Vi.

“Öyle de diyebilirsin.”

“Peki ya belli belirsiz cevaplar? Onlar da yaygın mı?” Vi hayal kırıklığıyla somurttu.

“O yalnızca bana özgü olabilir.”

Büyü bir kez daha gidip geldi. Taavin tekrar yok oldu ve Vi sanki daha fazla büyü çıkarmasını sağlayabilirmiş gibi kolunu öne uzattı. Taavin tekrar belirdi ve eline baktı.

“Gücünü kaybediyorsun.”

“İdare ederim,” diye üsteledi Vi. Onunla konuşmak istediği o kadar çok şey vardı ki.

“Yalan söylüyorsun.”

“Ve sen de biraz sinir bozucusun.” Vi adamın buna gülümsemesini beklememişti ama adam tam da öyle yaptı. Ağzı kısacık bir anlığına yukarı kıvrıldı.

“Dinlen, Vi. Eğer bu bağlantıyı şimdi kurmayı başarabilirdiysen, enerjin tazelendiğinde beni rahatsız etmeye devam etmek için tekrar yapabilirsin demek.”

“Sana hiçbir şey yapmadım ben...” Vi duraksayıp hızla kendini düzeltti. “Yani yakın zamana kadar.”

Taavin uzun bir an boyunca ona baktı. Vi’nin beklediği itiraz gelmedi.

Düşünceli bir tavırla, “Hiç de olmanı beklediğim gibi değilsin,” dedi usulca. Bakışları neredeyse sevecendi. Bir insan nasıl eşit derecede şefkat, şüphe ve acıyla bakabilirdi ona? Birbirlerine uymaması gereken bir tezatlar karışımıydı bu.

“Sanırım bu hissimiz karşılıklı,” diye fısıldadı Vi cevap olarak. “Ben seni hiç beklememiştim.”

Uzunca bir an öylece durup birbirlerine baktılar. Vi onda hayal bile edemediği bir dünyaya açılan bir kapı görüyordu. Onda gerçekleri ve evrenin haftalar önce varlığından haberdar bile olmadığı sırlarını görüyordu. Ve Taavin’in onda ne gördüğünü merak etmekten kendini alamıyordu.

“Anlaşmamız hâlâ geçerli mi?” diye sordu Vi nihayet. “Şu sözde nişanın bende olsa da... sana zirveleri bulursam bana bu büyüü nasıl kullanacağımı öğretecek misin?”

Taavin uzun bir an boyunca duraksadı. Vi’nin kalbi adamın hayır diyeceği korkusuyla güm güm atmaya başladı. Ama sonra...

“Evet, hâlâ geçerli. Zaten bu kadar gelişme gösterdiğin için daha etkili olacaktır.” Tekrar bakışlarını çevirdi. “Ayrıca, seçim hakkımız olduğu söylenemez. İkimizin de oynaması gereken roller var.”

Vi, bu görev bilincini her şeyden iyi biliyordu. “Taavin, ben...”

“Şimdi dinlen, Vi. Gücünü toplayınca beni tekrar çağır.”

Büyüsü sanki adamın iznini bekliyormuş gibi çözüldü. Enerjisi gibi tükenmek üzere olan iplikler koptu ve ışık karanlığa karıştı. Vi geriye doğru sendeleyip yatağa yığıldı ve Taavin’in demin olduğu yere baktı – eline ve ne yaptığına baktı.

Vi ertesi gün onu tekrar çağırırdı.

Derslerinden hemen sonra Vi karnı ağrıyormuş gibi yaptı ve odasına sade bir akşam yemeği istedi. Onun rahatsız olduğunu duyan Ginger gergin bir şekilde etrafında dört döndü ama Vi sonunda onu da gönderdi. Elini uzatıp kelimeleri dile getirmeden önce bir saat bekledi.

Işık önünde belirdi, önce titreşse de çok geçmeden istikrar kazandı. Vi her çizgiye ayrı ayrı odaklanarak parmaklarının etrafında yavaşça dönen dairelerin yerlerinde kaldığından emin oldu – tıpkı Taavin’in öğrettiği gibi tenine yakın tuttu.

“Artık daha özgüvenli görünüyorsun.”

“Ben mi? Büyü konusunda mı? Yanlış kızıdan bahsediyorsun herhalde.”

“Karanlık Ada’dan birinin Işıkkörme kullandığını gördüğüm için ben de senin kadar şaşkınım. Gerçi Parçalanmış Adalar’dan asla çıkmamış olması gereken kaçak bir kitabının olduğunu unutmamam gerek.”

“Eğer kitabım canını bu kadar sıkıyorsa neden gelip almıyormusun?” diye çıkıştı Vi. Sesi niyetlendiğinden sert çıkmıştı.

“Keşke yapabilsem.”

Taavin bakışlarını çevirince Vi onun profilini inceledi. Sol gözünden yanağına uzanan yara dışında yüzü bir heykelinki gibi pürüzsüzdü. Gerçi Vi sürekli etrafını saran ışığın adamın uhrevi görünümüne katkıda bulunduğuna emindi.

“Neden gelemezmişsin?” diye soruverdi Vi. En son konuştuklarında Taavin şehrinden hiç ayrılmadığını söylemişti ve Vi bu ifadenin altında yatan söylenmemiş şeyler olduğunu hissetmişti. Şimdiye kadar yalnızca işleriyle alakalı şeylerden konuşmuşlardı – büyüden ve görülerden. Şimdi ilk kez onları bir araya getiren ana çerçevenin ötesine uzanmak için kasti bir çaba harcıyordu.

“Anlamazsın.”

“Bir dene.” Vi’nin dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı, teşvik edici görüldüğünü umuyordu, alaycı değil.

“Yargen’in Sesi olarak görevim daima alevimin yanında kalmamı gerektiriyor. İstesem de ayrılamam.” *İstiyordu da.* Vi bundan emindi.

“Konumun yüzünden sıkışıp kalmak...” Vi parmaklarının etrafında dönen büyüye baktı. “Bence bu çoğu kişiden daha iyi anladığım bir şey.”

Hayatında ilk defa biri Vi bu konudaki düşüncesini paylaştığında ona ânında karşı çıkmadı. Taavin ona konumunun sağladığı gücün getirilerinden bahsetmedi. Kapana kısılmış hissettiği için azarlamadı da. Yalnızca sessiz bir yoldaşlık hissiyle öylece durdu.

“Yargen’in Sesi ne yapar?” diye sordu Vi. “Alevin yanmaya devam etmesini mi sağlıyor?”

Taavin soru onu şaşırtmış gibi geriye doğru bir adım attı. Adamın duvarları tekrar yükselirken Vi öylece izlemekten başka bir şey yapamadı. Adam zihinsel olarak Vi’nin suratına kapıyı kapatıp üstüne kilit vurdu.

“Hayır... Yargen’in Alevi Tanrıça bu dünyayı terk ettiğinden beri

vanıyor. Tanrıça'nın kendisinin ve gücünün bir kalıntısı. Tanrıça'nın seçilmiş sesi, o alev aracılığıyla Işıkkörücülerin kullandığı güç sözcüklerini duyar. Tabii bir de Tanrıça'nın, yarattığı ölümlü dünya için yönergelerini." Taavin iç çekip bir elini saçlarının arasından geçirdi. "En azından yapmam gereken şey bu."

"Anlıyorum..." diye mırıldandı Vi. Tanrıça'yı söz konusu alev aracılığıyla duyamıyordu. Vi bunu yüz ifadesinden ve verdiği tepkiden anlamıştı. Ama bir şey bunu doğrudan dile getirmesine engel oldu. Belki de onu durduran şey, bunu söylemenin Taavin'e acı vereceğini açıkça görmesiydi. Vi ona işkence etmek istemiyordu, kasti olsun olmasın. Bu yüzden konuyu değiştirdi. "Peki ya Şampiyon? Ses'ten bahsederken ondan da bahsediyorsun hep."

"Çünkü Şampiyon, Yargen'in seçtiği fanilerden ötekisi. Gerçi Raspian bu dünyadan geçtiğinden beri hiç Şampiyon gelmedi."

Son görüşünde bağnazların taptığını gördüğü karanlık tanrının adını tanımasıyla vücudunu saran titremeyi bastırdı. "Neden benim Şampiyon olduğumu düşünüyorsun?"

"Çünkü bir gezgin bana karşılaşmamızdan bahsetti."

Gezgin. Vi bu kelimeyi duyunca donakaldı. Olamazdı... "Şu gezgin, erkek miydi kadın mı?"

"Kadındı."

Onun Sehra'yla konuşan gezgin olmasının imkânı yoktu. O karşılaşmanın üzerinden yirmi yıldan uzun bir süre geçmiş olmalıydı. Ama Yargen'in bilgisine sahip iki gizemli gezginin bahsini bu kadar yakın zamanda duyması yalnızca bir tesadüf olabilir miydi?

"Sana ne söyledi?" diye sordu bir cesaret Vi.

"Görülerimin bana kader zirvelerinin yerini açık edeceğini — ölmek üzere olan bir dünyada kaderimin Şampiyon'un kiyle örtüşeceği bir dönüm noktası olduklarını söyledi. Alevi bir kez daha körükleyecek ve Yargen'in arzularının tekrar anlam kazanmasını sağlayacak anahtar ondaymış." Vi burnundan alaycı bir ses çıkararak güldü, ardından kahkahalara boğuldu. Taavin bir anlığına ortadan kayboldu ama Vi *narro* ve *hath* gliflerini hızla zihninde

tekrar çizerek elinin etrafında sabitledi. Taavin'in dudakları bir so-murtmayla sarktı. "Bu kadar komik olan ne?"

"Benden neden bu kadar nefret ettiğini anlayabiliyorum. Önce rüyalarına musallat oluyorum, ardından nihayet benimle tanıştı-ğında ise tamamen işe yaramaz olduğum ortaya çıkıyor." Vi kendi-ni küçümser gibi bir kahkaha daha attı. Büyü söz konusu olduğun-da, her ne yaparsa yapsın hiçbir zaman yeterli olmayacakmış gibi geliyordu. Her zaman yüzüstü bıraktığı biri olacaktı.

Taavin'in yoğun bakışlarının yakıcılığını üzerinde hissedince kahkahası dindi. Vi ona bakmak için başını kaldırdı ve sert ceva-bının gelmesini bekledi. Sessizlik uzadıkça uzadı ve Vi, belki de bininci kez adamın yüzünü inceledi.

Zorla bir gülümseme takınıp bu gerilimi görmezden geldi. Ara-larında böyle bir şey olsun istemiyordu. Buna zamanları yoktu. Ama Vi konuyu değiştirecek bir şey düşünemedi Taavin konuştu.

"Hiçbir zaman işe yaramaz olduğunu söylemedim."

Vi yutkundu. Adamın kelimeleri göğsünü sıkıştırdı, midesinin kasılmasına sebep oldu. Bütün vücudunu saran rahatlamaya ben-zer o his nefesini kesti ve hiç de tanıdık olmayan batmalara sebep oldu. İyi gittiğine dair bir onaya gerçekten de bu kadar çaresizce muhtaç mıydı?

"Eh, belki de sıradaki zirveyi bulmana yardımcı olarak işe yara-maz olmadığımı kanıtlamaya devam edebilirim. Görülerinden yola çıkarak nerede olduklarına dair bir fikrin var mı?" Vi o görülerde kendisinin de olup olmadığını sormamak için dilini ısırды.

"Hâlâ anlamlarını çözmeye çalışıyorum."

"Şu âna kadar elinde ne var?"

"Hiçbir anlam ifade etmiyor gibiler..." diye mırıldandı adam iki kez volta atarak.

"Yeni bir fikri üzerinde deneyebileceğin biri var," diye hatırlattı Vi ona. Davranış şekline ve tüm anlattıklarına bakılırsa Vi bu duru-mun Taavin için nispeten yeni olduğundan şüpheleniyordu.

"Sana daha anlaşılır geleceğini sanmıyorum."

"Yardım etmeme izin verir misin sadece?" Vi ellerini hüsrarla havaya savurduğunda büyü kayboldu. "Ah, Ana aşkına," diye mırıldanarak elini tekrar öne uzattı. Derin bir nefes alıp bir dizi küfür sıraladıktan sonra, "*Narro hath*," dedi ve Taavin yine belirdi. "Bunun için üzgünüm."

"Çok inatçısın, değil mi?" Taavin başını hafifçe yana yatırdı. Bunu yapınca saç uçları neredeyse omzuna değecek gibi oldu.

"Bir şey ilgimi çektiğinde öyle olduğum söylenir."

"Dünyanın sonunun ilgini çekmesine sevindim." Vi ilgisini çekenin o olduğunu söylemek için ağzını açmıştı ki Taavin konuşmaya başlayarak onu kurtardı.

"Karanlık bir oda gördüm, iki kadın bir alevin önünde duruyordu. Bir de güller ve buğday..."

"Başlayacak pek bir şey yok gibi," diye isteksizce kabullendi Vi. "En azından bu görüde. Başka var mı?"

"Rüyalarımnda bir de taht odası gördüm – Yargen'in büyüünün kristalleşmiş parçalarıyla kaplı. İlahi güce ölümlü elleriyle dokunduğu için lekelenmiş ve ölmek üzere olan bir adam."

Vi daha net bir ipuçları olmasını dileyerek usulca iç geçirdi. "Burada değil de Hilal Kıtası'nda yaşanacak bir şeymiş gibi geliyor kulağa."

"Meru'da gördüğüm hiçbir taht odasına benzemiyordu."

"Hepsi bu mu?"

"Ayyolu diye bir yer biliyor musun?"

"Ayyolu," diye tekrar etti Vi, ardından başını iki yana salladı. "Tanıdık gelmedi. Nasıl bir yer?"

"Bir tapınağa benziyor belki?"

Vi zihninde tüm haritalarını gözden geçirdi. Ayyolu adında bir tapınak kesinlikle hatırlamıyordu. Ama Kuzeylilerin harabelerini işaretleme konusundaki eğilimlerini göz önüne alınca Vi bu olasılığı tamamen eleyemiyordu da.

"Daha sık gördüğüm ve net olan bir tane daha var," diye devam etti Taavin, kızın söyleyecek bir şeyi olmadığı anlaşılnca. "Ama bu-

nun senin için bir anlam ifade edeceğinden şüpheliyim. Bir heykelin yanındaki iki kadın görüyorum. Tepelerinde de kocaman bir ağaç.”

“Şu heykel...” Vi yatağının ucuna doğru kaydı, aklına bir fikir gelmişti. “Neye benziyordu?” Taavin’in ne söyleyeceğini o daha söylemeden önce biliyordu. Vi olayı çoktan mükemmel bir netlikte görebiliyordu.

“Kadınlardan biri ayakta, öteki diz çökmüş, elinde de...”

“Bir balta tutuyor,” diye bitirdi Vi onun yerine.

“Ne?”

Vi yataktan fırlayıp kapıya doğru yöneldi. “Gördün mü bak? Bana anlatman iyi oldu. Çünkü son zirvenin nerede olduğunu kesin olarak biliyorum.”

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

KUZEY'DEKİ EN YAŞLI AĞAÇ, Ana Ağaç kalenin merkezindeydi. Dia'nın —tanrıların gönderdiği yıldızın— düştüğü ağaç buydu. Dünyaya inmesiyle bir ölümlü olmuştu. Ve Ana'nın ona tam da bu yapraklı dalların altında baltayı armağan ettiği anlatılırdı.

Bir sonraki zirvenin yeri burası olmalıydı.

Ağacı saptamak boyu ve haşmeti sayesinde kolay olmuştu. Ama oraya ulaşmak sanılandan çok daha zordu. Nispeten daha küçük ağaçların —ama kesinlikle küçük falan değillerdi— etrafından dönüp aşağı inmek için önce yukarı çıkması gerekmişti ve eğer doğrudan merkeze ulaşabilse beş dakikada varacağı uca ulaşmak için neredeyse bir saat harcamıştı. Gecenin köründe gizlice çıkmış olması da işleri kolaylaştırmıyordu, yalnız olduğundan emin olmak için sürekli omzunun üzerinden bakıp duruyordu.

Ama kimseyi görmedi ve hedefiyle arasındaki son engel önünde duruyordu. Vi o kadar hızlı hareket etmişti ki şimdi neredeyse nefes nefeseydi. Canlı bir duvarın öteki tarafında duruyordu. Yerkırıcılar güzel bir çit oluşturmak için fidanları birbirlerine örmüştü. Güzeldi güzel olmasına ama fidanların çözülmesini sağlayacak büyüsü olmayan biri için açık bir girişi de yoktu.

Vi başını yukarı kaldırıp dikkatle etrafı inceledi. Birinin onu izlediği hissi geri dönmüştü. Ama Vi bunun yalnızca bir paranoya ol-

duğuna emindi. Hiç ayak sesi duymamış, karanlıkta anlık parlayan gözler görmemişti.

Ana Ağaç'ın dibindeki örülü bariyerin ötesine baktı. Vi'nin yalnızca birkaç sefer gittiği tören salonu bir oyuğun içinde gölgede kalıyordu. İlk olarak, Ellene'nin doğmasından çok kısa bir süre sonra, Yargen ona lütuflarını bahşetsin diye düzenlenen törene gitmişti, ondan sonra ise her yıl iki kez gündönümü ritüelleri için ziyaret ediyordu. Ana Ağaç çok kutsal bir yerdi; Vi, halkı ya da başıboş dolaşan bir prensesi, yılın büyük bir kısmında oradan uzak tuttukları için onları suçlamıyordu.

Daha sıkı kavradığı doğal bariyerin kabuğu avucuna battı. Salon yaklaşan gündönümü için çok yakında açılacaktı; Vi yakalanma riskini göze almamak için bekleyebilirdi. Ama salonun bütün kaleye açık olduğu birkaç gün boyunca elini kolunu sallayarak gelip yalnız kalabileceği bir zaman bulabileceğinden şüpheliydi. Şimdi yalnızken görüye ulaşmak ve adamlarla konuşmak için zamanı vardı.

Vi kararını bir mantık çerçevesine oturtmaya çalışıyordu; o da Yargen'in Evladı'ydı, değil mi? Yani Kuzey'deki en kutsal yere izinsiz girmesi onun için sorun olmazdı. *Hayır, izinsiz girmek değil.* Zaten Yargen'in Evladı olarak izinsiz giriyor olamazdı, değil mi? Vi durumun artılarını eksilerini kafasında hızla tartmaya çalıştı ve sonra tüm bu düşünceleri kenara kaldırdı. Mantıklı olsun olmasın, önündeki yol açıktı. Bu kadar yakından şimdi geri dönmeyecekti.

"Beni anlıyorsun, değil mi?" diye fısıldadı yukarıdaki Ana'ya, başını göğe çevirerek. Hiçbir şey değişmedi ve Vi bunu örülü bariyere tırmanmaya başlaması için verilmiş üstü kapalı bir izin olarak algıladı.

Şansına, dantele benzeyen örgüde tırmanması için el ve ayaklarını koyacak pek çok boşluk vardı. Yerdeyken mesafe çok daha kısa görünüyordu ve Vi bacaklarını öteki tarafa atıp inmeye başladığında çok dikkatli hareket etti. Neyse ki ömrünü ormanlarda Yerkırıcılara yetismeye çalışarak geçirmişti. Ağaçlara tırmanmak güçlü taraflarından biriydi ve Vi sağlam bir özgüvenle ilerliyordu.

Ayağı yere değer değmez bir kemerin altından hızla koştu ve Sehra'nın taht odasını fazlasıyla anımsatan oyuk salona çıktı. Ancak burada, merkezde bir taht değil, iki kadının ilk bakışta kolaylıkla seçilemeyen bir heykeli vardı. Kadınlardan biri diz çökmüştü, uzun örgüleri neredeyse yere değiyordu —orman yıldızı Dia'ydı bu— ve öteki de söylenene göre Ana'ydı; bütün insanlık için yarattığı işlenmemiş topraktan yeni bir uygarlık oluşturması için ona bir balta veriyordu.

“Devasa bir ağaç, balta tutan bir kadın heykeli.” Burası Taavin'in gördüğü zirve olmalıydı.

Vi elini öne uzattı ve kendini hazırladı. Bu sefer nasıl bir görüş gelirse gelsin, hazır olacaktı. Bununla başa çıkabilirdi. En azından dehşete düşmüş çılgınlık atıp da herkesi başına toplamayacaktı. İyi ya da kötü, o bir İmparatoriçe olmak üzere eğitilmişti ve bu kadar kolay korkmaması gerekiyordu.

Gözleri kocaman açılmıştı. İstese de bakışlarını çeviremezdi. Ama onu ele geçiren bu görüş diğerlerinden farklıydı. Daha net, daha keskindi. Şimdi sanki zaman onun içinden akıyor, Vi sırlarına bir göz atabilsin diye onu sınırına çekiştiriyordu.

Etrafındaki dünya değişti. Günler gecelere döndü. Gökyüzünde yıldızlar baş gösterdi. Çiçekler açtı, fidanlar ağaç oldu ve sarmaşıklar hızla çöküşün eşiğine giden bir uygarlığın kalıntıları üzerinde daha da yayıldı.

Etrafındaki kale biçimlendi ve hızla tekrar tekrar değişti. Mevsimler etkilerini gitgide yitirip nadiren görülen bir şeye dönerken Soricism şehri büyüdü ve tekrar küçüldü; sararıp solarken içindeki yaşam çekildi. Ağaçlar solup çürüdü ve Vi'nin daha önce hiç görmediği kadar büyük bir gökyüzü belirdi tepede, Shaldan'ın çorak toprağıyla gökyüzü arasında hiçbir ağaç yoktu artık.

Sonunda zamanın ilerleyişi ıssız ve metruk bir arazide durdu.

Vi çorak bir alana bakıyordu. Molozlar, sanki kürdan hâline getirilene kadar parçalanmış gibi görünen ağaçların kalın kök kalıntılarını bir mezarlık gibi çevreliyordu. Shaldan'ın büyük devleri

—zamanın başlangıcından beri var olan ağaçlar— yanmış kabuklardan ibaretti.

Ana Ağaç talaştan halliceydi.

Ağzında neredeyse külün tadını alabiliyordu, acıydı ve Kuzey Savaşı sırasında Soricum'un işgaliyle ilgili anlatılan korkunç hikâyeleri bile aşan bir savaştan sonra hâlâ için için yanıyordu. Çürük kokusu bir şekilde burnuna dolup Vi'nin öğürmesine sebep oldu. İnsan denebilecek şeylerin kalıntıları kuşlara yem olmaları için öylece açıktaydı.

Cesetlerin her biri acıdan kıvrılıp kalmış gibiydi. Ağızları sonsuz bir çığlığa hapsedilmiş hâlde açıktı. Gözleri kocamandı ve renkleri çekilmişti — tamamen beyaz ve sırlıydı hepsi. Vücutlarındaki derin yarıklar, hâlâ kıızıl sıvıyla doluymuş gibi parlayan damarların arasında vücutlarını saran beyaz ve taş gibi sert kemikleri gözler önüne seriyordu.

Vi, hiç görmemiş olsa da bunun Beyaz Ölüm'ün mutlak sonucu olduğunu biliyordu: İnsanı sonsuza dek acıya hapseden soğuk ve sert bir ıstırap.

Vi hırıltılı soluklarının arasında öğürüyordu ve temiz hava almak için çaresizce kesik kesik nefes alıyordu — ses de olurdu, onu saran bu ölümcül sessizlikten kurtaracak bir ses... Ama sessizlik ve ölümden başka hiçbir şey yoktu. İşte o zaman gözleri göğe döndü.

Gökyüzü yarılmıştı.

Simsiyah, yıldızsız bir gökyüzü kanlı bir yırtıkla ikiye ayrılmıştı ve kenarlarını beyazlar süslüyordu. Çökmüş bir kâinatın kanayan parçaları arasında bir yılan figürü vardı, kanatlı canavarın geniş pençeleri aşağıdaki dünyayı paramparça etmek için dalışa geçmişti. Bedeninin etrafında kırmızı bir şimşek çakıyordu, sanki kuvvetini gerçekliği parçalarına ayırmaktan kazanıyordu.

Hayal meyal, bu korkunç görüntü zihnine Emegenlerin ve kâhinlerin kelimeleriyle işledi. Bir kıyametten bahsetmişlerdi, tüm ruhların Baba'nın diyarına çağırılacağı bir hesaplaşmadan — göğün bile parçalanacağı ve bildikleri dünyanın sonunun geleceği bir gün-

den. Ama Vi hikâyelerin böyle dehşetengiz detaylar barındırdığını hiç duymamıştı.

Ejderha kükredi ve dünya onun duyamadığı bir sesle titreşerek sarsıldı. Vi çığlık atmış olabilirdi ama kulaklarında hâlâ ses yoktu. Canavar bakışlarını ona çevirdiğinde Vi, hastalıklı noru ve görüşündeki şimşek adam ona baktığında duyduğu o hisle dolup taşıtı.

Onu görmüştü ve onu istiyordu.

Kendini korumak için içgüdüsel olarak ellerini havaya kaldırdı, kendini ufaltmak için. Bunun sona ermesini istiyordu, onu boğan bu korkunç görüntülerden kurtulmak istiyordu. Daha önceki hiçbir görüşü bu derece canlı gelmemişti ona ve eğer devam ederse Vi daha fazla dayanamayacaktı.

“Durdur şunu!” Kendi sesi girdiği transı bozdu.

Karanlık... Görüşünü gözkapaklarının ardındaki keyifli karanlık doldurdu ve Vi gözlerini yeniden açtığında dünya onun bildiği hâlindeydi. Sendeleyip yere çöktü, dizleri artık ağırlığını taşıyamıyordu. Parmakları, tanık olduğu dehşete karşı attığı sessiz çığlıkları tutarken onların arasından kesik kesik nefes alıp veriyordu, Vi alevinin olduğu yere irileşmiş gözlerle baktı. Kesinlikle bir hataydı bu. Başka türlü mümkün değildi.

Bu onların geleceği değildi. Olamazdı.

Keskin bir nefes alan Vi kendi sesinin ve Kuzey kışının o aşına olduğu serin karanlığının keyfini çıkardı. Puslu gliflerle aydınlatılan bir çift ayakkabı görüş alanına girdi. Vi’nin gözleri ayakkalardan yukarı doğru kayarak Taavin’in her zaman giydiği ince detaylarla işlenmiş paltosuna, yanağındaki yaraya ve en sonunda gözlerine çevrildi.

“Ne gördün?” diye sordu kasvetli bir tavırla.

“Dünyanın sonunu.” Kelimeler kulağına ona aitmiş gibi gelmiyordu. Uzaktan geliyorlardı, sanki bedeninden ayrılmışçasına mesafeliydiler. Gördüğünü asla unutamayacağı bu şey, onu sonsuza dek değiştirecekti.

“Bana her şeyi anlat.”

Vi dayanabildiği kadar ayrıntı vererek görüyü anlattı. Zor olsa da bunu yapması kafasında bazı şeylerin netlik kazanmasını sağladı. İlk şoku ve dehşeti üzerinden atıp o manzarayı analiz edilecek bir şeye dönüştürdü.

Vi bitirdiğinde, “Şu bahsettiğin karanlık tanrı –Raspian– ve müritleri... Beyaz Ölüm... hepsi birbirleriyle bağlantılılar, değil mi?”

Vi onun bunu onaylamasını istemiyordu. Hayatında ilk defa çaresizce yanılmış olmayı istiyordu.

“Aynen öyle.”

Vi öğretmenlerini utandıracak bir dizi küfür savurdu. Taavin sessiz kaldı ve tekrar konuşmadan önce Vi’nin uzun listesini bitirmesini bekledi. Küfürler rahatlatıcı olmasına rahatlatıcıydı ama bir yere varmalarını sağlamayacaklardı. Vi önceki görüşünden sonra Taavin’in ona anlattığı her şeyi hatırlamaya çalıştı.

“Elfin’ralar... onlar Salvidia’da mı hapis demiştin?”

“Öyleydi.”

Geçmiş zaman. “Ne değişti? Neden tüm bunlar şimdi oluyor?”

“Raspian ve müritleri bu dünya üzerinde hâkimiyet kurmak için verdikleri son kadim savaşta Tanrıça tarafından sürgün edildiler... ama onları tutan mühür on dokuz yıl önce kırıldı. O zamandan beri onun kötülüğü ve saf kaos enerjisi bu dünyaya sızıyor – burayı değiştiriyor. Mühürle beraber serbest kalan müritleri ise onu tamamen geri getirmek için bir yol arıyorlar.”

Eğer Taavin’in söylediği her şey doğruysa, Beyaz Ölüm’ün bir tedavisi yok demektir. Babası bir hiç için İmparatorluk’tan ayrılmıştı. Halkı asla bulunamayacak bir tedaviyi arıyordu.

Durumlarının ne kadar kötü olduğunu Solaris’te onun dışında hiç kimse bilmiyordu.

“Taavin, zirvelerde gördüğüm bu görüler... *yaşanacak* şeyleri mi gösteriyor yoksa *yaşanabilecek* şeyleri mi?”

“Eğer dünyanın gidişatında bir değişiklik olmazsa *yaşanacak* şeyleri.”

“Yani o zaman yol değiştirilebilir?”

“Belki de.”

Zihninin bir kısmı tüm bunlara inanmayı hâlâ reddetse de Vi rahatlayarak iç geçirdi. Normal gelecek görüşü –bir Alevtaşıcı’nın baktığı– genelde değişmez gerçek olarak değerlendirilirdi. Ama Vi bir Alevtaşıcı sayılmazdı. O yüzden bu konuda Taavin’e güvenmesi gerekecekti.

“Nasıl değiştirebiliriz peki?”

“Tıpkı geçmişte olduğu gibi gelecekte de kader zirveleri olacak. Dünyanın...”

“...değiştirdiği ya da hâlâ değiştirebileceği yerler,” diye bitirdi Vi onun yerine, ilk sorduğunda adamın yaptığı açıklamayı hatırlayarak. Vi sonunda gücünü biraz toparlayarak yerden kalktı. “Yani gelecek zirvelerini bulup orada kaderin değişmesini sağlamalıyız.” Mantık basitti ama Vi eyleme dökmenin çok daha zor olacağını biliyordu. “Onları nasıl bulacağız peki?”

“Çalışmam gerek... ve senin için bir sonraki zirveyi ararken kendi rüyalarım hakkında aldığım notları senin görünle karşılaştırmam lazım.”

Vi artık gitmek istiyordu. Taavin’in cevapları hemen bulmasını istiyordu ve huzursuz enerjisinin bir kısmını atmak için ağırlığını bir ayağından ötekine geçirdi. Vi vücudunda dalgalanan garip titremeleri üstünden atmaya çalışarak derin bir nefes aldı.

“Korkuyor musun?” Taavin, fır dönen düşüncelerini kesti.

“Ne? Hayır.” Vi titremelerini kesmek için ellerini kavuşturdu.

“Korkmalısın. Ancak bir aptal korkmaz.”

“Ben...”

“Git ve dinlen, Vi. Yapacak işlerim var.” Taavin ortadan kayboldu.

Vi adamın demin durduğu yere baktı. “Son sözü söylemeye bayılıyorsun, değil mi?” diye mırıldandı havaya ve ardından arkasını dönüp oradan çıktı.

Karanlık tanrılar, salgınlar, kader... Vi yavaş yavaş kaleye dönerken düşüncelerine gömülmüştü. Hayatında ilk defa kendini ufacık hissediyordu.

Karanlıktan kırmızı bir ışık geçti, kaleden son kaçışında gördüğüne çok benziyordu. Gerçek dünyaya çekilen Vi başını kaldırdı ve karanlığa doğru gözlerini kıstı. Yorgunluğu birden uçup gitmişti, kalbi güm güm atıyordu.

Ayakları yürüdüğü yolun yarısında durdu. Önündeki yolu kapatan bir siluet olduğu yerde donakalmasına sebep olmuştu.

Vi karşısındaki kişinin kadın mı erkek mi olduğunu seçmeye çalışarak gözlerini kıstı. Omuzlarının genişliğine bakarak muhtemelen erkek olduğuna kanaat getirdi. Rüzgâr tepesindeki ağaçları hışırdattı, ışık bir kez daha gözlerine vurdu ve Vi'nin nefesi boğazına takılıp onu boğdu.

Solgun beyaz bir tende kıpkırmızı parlayan gözler kısılmış, doğrudan ona bakıyordu.

Karşısındaki adamın Taavin'inkine benzer bir çene hattı ve dar bir burun köprüsü vardı. Vi adamın kapüşonunu çıkarsa altında sivri kulaklar bulacağını biliyordu. Bu türden yaratıkları daha önce de görmüştü, hatta daha demin içlerinden biriyle beraberdi. Ama hiç aynı yerde bulunmamıştı.

Bütün bedeni buz kesti.

"S-sen kimsin?" diye fısıldadı Vi, sesini sabit tutmak için mücadeleye ederek. İlk kelimesine takılan o zayıf titremeden nefret etti.

Adam dar bir hançeri kınından çıkardı. Yan tarafında, görüşünde müritlerin liderinin elinde gördüğü hançerde bulunan o işaretlerden vardı – elfin'ra. Etrafında olan şeylerin gerçeküstü doğasını da açıklıyordu bu. O yaratıklar başka bir diyarda, çok uzaktaydılar. *Burada* değillerdi.

Vi geriye doğru bir adım atıp omzunun üzerinden baktı. Odası üç kat yukarıdaydı. Bu oraya giden en dolambaçsız yoldu... ama ardiyeden geçen bir kestirmeyi kullanırsa alternatifi de vardı.

"Benden ne istiyorsun?" diye fısıldadı Vi. Bir yandan da kafasında koşmaya ne zaman başlaması gerektiğini hesaplıyordu.

"Lord Raspian için Şampiyon'un kanı." Kelimeler adamın ağ-

zından âdeta sürüne sürüne çıktı, havada saf bir kötülükle kıvrıldı ve Vi'nin kulaklarını acıttı.

Adam ona doğru atıldı. Vi'nin neredeyse tepki verecek bir saniyesi bile olmadı. Elini kaldırıp avucunu uzattı.

"*Juth!*" diye haykırdı. Sembol avucundan patladı, acele ettiği için kusurlu ve yarımdaydı. Kendi gücünün ağırlığı altında havada parçalandı ve bir havai fişek gibi yolun her iki tarafına da kıvılcımlar saçtı. Ama Vi'nin onları takdir edecek zamanı yoktu.

Çoktan koşmaya başlamıştı bile.

Arkasındaki ağaca doğru atıldı. Elfin'ra'nın ayak sesleri yakından geliyordu. Vi aniden sola döndü ve dar bir merdivene çıkan dar bir geçide girdi. O yaratık en azından burada ona saldıramazdı.

Vi merdivene atılırken sağ arka tarafından bir homurtu geldi. Döner dönmez loş ay ışığında bir hançerin parıltısını gördü. Hançer topuğunun arkasını kıl payı kaçırdı. Eğer elfin'ra tendonunu kesseydi, bu onun sonu olurdu.

"*Juth!*" diye denedi Vi ikinci kez.

Ama o elini kaldırdığında elfin'ra çoktan konuşmaya başlamıştı. Saldırısını etkisiz hâle getiren, "*Juth mariy*" sözlerini fısıldıyordu.

Vi'nin büyüğü avucunun altında söndü. Yaşadığı şokla merdivenin tepesinde tökezledi ve dar koridorda yuvarlanır gibi oldu. Korkunç yaratık iyice yanına yaklaştı, kırmızı gözleri tıpkı ruhuna yaptığı gibi karanlığı da delip geçiyordu.

"Şampiyon *sen* misin?" Adamın bu soruyu sorma biçiminde şaşkınlık ve küçümseyici bir alay birbirine karışmıştı. "Yargen'in seçilmişinin *sen* olduğuna mı inanmalıyım?"

Vi sağına baktı, adamın elinde hançeriyle yaklaştığı yerde uzun, sabit olmayan bir etajer vardı. En azından Vi sabit olmadığını umuyordu.

"*Juth.*" Vi tekrar denedi. Bu sefer girişimini elinin bir hareketiyle destekleyerek açık etmedi ya da doğrudan adama yönlendirmedi. Onun yerine, akkor bir alev patlamasıyla etajerin ön ayakları yandı.

Dengesini kaybeden raf devrildi ve Vi hızla ayağa kalkıp tekrar koşmaya başladı.

Sadece bir kat merdiven daha çıkması gerekiyordu; arkasına bakmadı. Bir ip köprüden daha geçecek ve odasına varacaktı ve orada... Orada şey yapacaktı... Ne?

Odası her zaman onun sığınağı olmuştu. Korunaklı yeri. Ama şimdi ölmesi için tecrit edilmiş bir alandan ibaretti. Orada onu şimdi durduğu yerden daha fazla koruyabilecek hiçbir şey yoktu.

Vi çılgınca etrafına bakındı, ip köprüünün ayaklarının altında her salınışıyla başı dönüyordu. Buralarda bir yerde devriye gezen ve ona yardım edebilecek bir savaşçı olmalıydı. Gözleri her geçidi ve yolu taradı ama kimseyi görmedi. Sanki bütün kalede hayatta olan bir tek oydu.

Boğazından bir yardım çığlığı koptu, köprüde arkasından gelen ani gıcırtyla durdu. Adam hamlesine başlamıştı. Kötücül parıltılar saçan hançeri Vi'nin göğsünü hedef almıştı.

Onu öldürecekti.

Vi ayaklarına baktı. Madem ölecekti, o zaman adamı da yanına götürecekti.

"Juth," dedi son bir kez ve sonra adamın gözleri irileşirken köprüünün alevlerle patlamasını izledi.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

GECE HER YANINI SARDI.

Vi gökyüzü ağaçlarının uzun olduğunu biliyordu ama *ne kadar* uzun oldukları konusunda Jax'in uyarılarını hiç dikkate almamıştı. Her saniye bir asır gibi geliyordu ancak Vi çok kısa bir süre sonra her şeyin son bulacağını biliyordu.

Vi'nin eli içgüdüsel olarak yukarı uzandı, bir dal ya da yaya köprüsüne tutunmak için havada debeleniyordu. Ama tutunacak bir yer bulamadı. Parmaklarını geçirebileceği bir pencere vardı herhalde, değil mi? Herhangi bir yerde. Parmak uçları sert kabuğa sürterken tırnakları kırıldı.

Kırmızı bir ışık aniden gözünü yakaladı – elfin'ra bir çeşit büyü yapıyordu. Vi kendini hazırladı. Adamın isteğiyle dönen büyüyle neredeyse hissedebiliyordu – bildiği bir gücün çarpıtılmış hâliydi ancak o kadar tanıdıktı ki acı veriyordu.

Tek yapabileceği adamın ona saldırmasını beklemektir ve sonrasında...

İki el onu yan taraflarından tuttu. Vi o ellerin arasından kaydı. Eller bu kez omuzlarına gömüldü, sürtünmeden kıyafetleri yırtıldı. Parmaklar iyice kollarının etine bastırdı. Tuttular ve bırakmadılar.

Vi bir bağıriş duydu ama tutunmaya çalıştığı ağaca yüzüstü fırlarken ses birden kesildi.

Her şey karanlığa gömüldü.

Vi düşüyordu.

O düştükçe gitgide küçülen bir delikten ona bakan gölgemsi ve solgun hayalet muhafızları andıran Shaldan'ın ağaçları vardı tepesinde. Ormanda keşfe çıktığı harabeler yanından geçti. Karanlıkta parlayan sayısız göz sadece ona bakıyor ve bekliyordu.

Neyi bekliyorlardı?

Neden onu tanıyormuş gibi bakıyorlardı?

Soruları cevapsız kaldı. Vi çılgık atmadı. Rüzgâr etrafında uğulduyordu; hızlı düşüyor olmalıydı ama midesi bulanmıyordu. Kendini sakın hissediyordu. Tanıdık ve sıcak bir şeyin içerisine batıyor gibiydi. Kendi bildiği gerçekliğin ve daha yeni keşfetmeye başladığı dünyaların ötesinde bekleyen karanlığı kabullendi.

Belki gökyüzünden düşerken Dia da böyle hissetmişti. Korkusuz. Dipte onu neyin beklediğini bilmiyordu ama onu incitmeyeceğini biliyordu. Nereye inerse insin, orasının olması gerektiği yer olduğunu biliyordu.

Taavin oradaydı.

Bu, kenarlardan Vi'nin zihnine sızan ilk mantıklı düşünceydi. Adamın aşına olduğu formu bedenine temas ediyor, onu tutarak destekliyordu. Güneş ışığı gibi sıcaktı, sanki dünyadaki parlaklığın tamamı onun içindeydi.

Aşına olduğu formu mu?

Zihni kendiyle savaş hâlindeydi. Taavin'i tanımıyordu, tam olarak değil. Onlar alışılmadık müttefiklerdi ve buluşmalarından hiçbirinde onunla kesinlikle fiziksel bir temas kurmamıştı. Ama ondan keskin bir doğruluk hissi alıyordu. Sadece onun var olduğunu bilmek bile, Vi'nin daha önce anlamadığı, dikkat bile etmediği bir şeye anlam kazandırıyor, onu açıklanamaz bir şekilde mutluluk ve heyecanla dolduran bir şeye.

"Sana ne oldu?" Taavin'in kelimeleri boğuktu ve uzaktan geliyor-

du. Burada, çok yakındaymış gibi gelirken bile. Her zaman Vi'nin uzanıp da ulaşamayacağı yerde mi olacaktı? Bu ne zamandan beri Vi'nin aklını kurcalar olmuştu? "Bu gerçekten sen misin? Yoksa her zamanki gecelerimden biri mi?"

Vi kendisine ne olduğunu tam olarak bilmediği için cevap vermedi. Her şey bulanıktı. Emin olduğu tek şey, Taavin burada olduğu için artık rahatladığıydı. Yanında o varken önünde uzanan uzun geceye katlanabileceğiydi.

"Benden çok uzaktasın." İşte bu konuda aynı fikirdeydiler. "Sana yardımcı olamıyorum."

Sadece burada olman bile yardımcı oluyor, diye düşündü Vi ve sözcükler sanki dudaklarından çıkmış gibi yankılandılar. Taavin'in ruhani varlığı sanki göğsü bir iç çekişle kabarıp alçalmış gibi hafifçe kıpırdandı.

"Beni bu işkenceden azat edecek misin?" diye inledi usulca. Vi sanki adam bunları kulağına fısıldamış gibi hissetti.

Kelimeler bütün vücudunda yankılandı. Derin düşüncelerin içinden kopup gelmiş gibilerdi. Vi'nin nasıl adlandıracağını bilmediği yoğun bir duyguyla dolup taşıyorlardı. Dönüp onu görmek, ona dokunmak istedi. Vi onun kederlerini yakıp yok etmek, yalnızca onda olan aydınlığı ortaya çıkarmak istedi.

Ama Taavin tam anlamıyla burada değildi. Yalnızca onu saran karanlık vardı; geçen her dakikayla beraber de ondan uzaklaşıyordu. Taavin, Vi'nin hayatına her zaman bir girip bir çıkıyordu, tıpkı parmağını üzerine koyduğunda kaybolan zayıf bir nabız gibi.

Belki de hiç onun yanında olmamıştı. Ama Vi onun tenini hâlâ hissedebiliyordu. Paltosunun kabarık işlemeleri hâlâ elinin altında gibiydi. Daha önce hiç dokunmadığı şeyleri hissettiğine dair hayali bir hatıraydı bu, o kadar mükemmeldi ki Vi artık neyin gerçek olduğundan emin değildi.

Vi yavaşça açtığı gözlerini ışığa karşı kırptırdı.

Şafak sökmüştü. Gece ne ara güne dönmüştü ki? Rahatsızlık uyandıracak kadar yumuşak bir şeye bastıran hafif elleri hissetmesiyle başını çevirdi.

Bastıran kişi Ginger'dı ve rahatsızlık uyandıracak kadar yumuşak şey de vücudunun kaburgalarının *olması gereken* bölümüydü.

"Ah, Ana aşkına, Prenses, bu iki oluyor! Ölümüne korkuttunuz beni." Ginger, Vi'nin gözlerini açtığını görünce neredeyse yerinde sıçramıştı.

Vi etrafına bakmaya devam etti. Elleri yorganının üzerindeydi; her zaman uzandığı kuştüyü döşek altında yumuşacıktı. Ailesinin portreleri şifoniyerinde duruyordu ve mektup kutusu da komodinin üzerindeydi... Burası kesinlikle onun odasıydı.

"Canınız yanıyor mu?" diye sordu Ginger tekrar. En azından Vi tekrar sorduğunu sandı. Aklı pek yerinde değildi.

"Hayır, yanmıyor," dedi hırıltılı bir solukla. "Sızım var ama acım yok." Sesi neden böyleydi? Vi gözlerini sımsıkı kapadı ve karanlıkta köprünün öteki tarafındaki adamın parlayan gözlerini gördü. "Güvende değiliz."

"Prenses, hayır, şu an oturmamanız için ısrar etmek zorundayım." Ginger onu yatağa geri itti. "Gençsiniz ve tam zamanında tedavi oldunuz... Çok yakında sağlığınıza tekrar kazanıp ayağa kalkacaksınız. Hatta yüzünüz bile eski hâline dönecek. Ama Ana adına, evlat, en azından bir gün ver bana. Ben de şifacıyım, tanrıça değil."

Vi kendini tekrar yastıkların üzerine bıraktı. Zihnindeki pus dağılmaya başlıyordu. Aklı hâlâ biraz yavaş çalışıyordu ama Vi bunu baygınken Ginger'ın ona zorla içirdiği iksirlere yordu.

Yatakta yattığına göre demek ki ölmemişti — önce basit çıkarımlarda bulunacaktı. Bu da bir şekilde kurtarıldığını gösteriyordu... Kollar. Yüzünü ağaca çarpması. Vi irkilip elini bandajlı kafasına götürdü, darbenin korkunç çatırtısı kulaklarında yankılandı.

Yaşıyordu. Bu da kırmızı gözlü adamın işini bitirmek için geri dönmediği anlamına geliyordu. Tıpkı eyer olayında olduğu gibi ancak karanlık çöktüğünde işe koyulmuştu, böylece yakalanma riskini

en aza indirmişti ve garip sayılabilecek kadar tesadüfî bir şekilde sabah tam vaktinde ortadan kaybolmuştu.

“Durumum ne kadar kötü?” diye sordu Vi, Ginger’ın karnına merhem sürmesini izlerken.

“Tahmin edersiniz, biraz kötü. Ama ölü olmaktan daha iyi tabii. Ki Andru olmasa ölmüş de olabilirdiniz.”

“Andru mu?” diye sordu hırıltılı bir sesle, dudaklarını zar zor oynatarak.

“Dışarıdaymış, sizi düşerken görmüş. Sizi yakalayacağım diye neredeyse kendi de pencereden düşüyormuş. İki omzu da çıkmış,” dedi Ginger, sanki Vi’nin aklını okurmuş gibi. “Bana günün geri kalanını yatakta geçireceğinize dair söz verin, gereksiz yere kalkmak yok, sadece lavaboya gidebilirsiniz. Yemeğinizi de burada yersiniz. Sabah sizi kontrole geleceğim. Umarım, hareket etmenize izin veririm. Hiç değilse kendi daireniz içinde. Bu esnada, ne zaman ihtiyacınız olursa beni çağırmaktan çekinmeyin, Prenses.”

“Çekinmem, Ginger, teşekkür ederim.”

Şifacısı oyalandı, belli ki aklına takılan bir şey vardı. “Prenses, Taavin’in kim olduğunu sorabilir miyim?”

“O ismi nereden biliyorsun?” diye sordu Vi, içinde kabaran ani korumacılık hissini belli etmemek için sakın olmaya çalışarak. Taavin’in düşüncesini bile bir başkasıyla paylaşmak istemiyordu.

Taavin. İsmi düşünmek ve onda uyandırdığı hisler bile rüyasında onu gördüğünü gösteriyordu. Ama uyandığında rüyanın detayları silinmişti. Vi hiçbir şey hatırlayamıyordu.

“Uykunuzda sürekli sayıklayıp durdunuz.”

Vi yanaklarına sıcaklığın hücum ettiğini hissetti ve bunun kıvılcımıyla hiçbir alakası yoktu.

“Sizin yaşınızda kızların bazı hisler beslemeye başlaması normal,” diye lafa girdi Ginger. Vi kadının ses tonundan bu konuşmayı yapmayı *gerçekten* istemediğini anlayabiliyordu. Önce Sehra, şimdi de Ginger. “Öğretmenleriniz bile son zamanlardaki dikkat dağınıklığınız yüzünden aklınızı kurcalayan birinin olabileceğini

düşünmüş. Öğle ve akşam yemeklerini odanıza istemeleriniz sıklaştı ve şey... Sizinle şey konusunda konuşmamın iyi olabileceğini söylediler..." Ginger boğazını temizledi. "Kadın ve erkek arasındaki teknik detaylar hakkında."

Vi "bu konuşmayı yapmak istememekten" bunun dışında herhangi bir şey yapmayı tercih etmeye çok hızlı bir geçiş yaptı. "Benim için yaptığın her şeye minnettarım ama bence bunun hiç sırası değil."

"Elbette, Prenses. Anlıyorum. Bu tarz meseleleri konuşmaya hazır olduğunuzda her zaman bana danışabileceğinizi unutmayın. Sizin konumunuzdaki bir hanımefendinin dikkatli olması çok mühim ve ebeveynleriniz beni ihtiyaç duyduğunuzda bu konularda size yardımcı olmam için görevlendirdi." Ginger bir ayağını diğerinin önüne atıp reverans yaptı. Kapıya doğru yöneldi ama kolu döndürme fırsatını bulamadı.

Kapı öteki taraftan açıldı ve Jax içeri daldı – Vi, amcasının daha erken gelmediği, Taavin bahsini duymadığı için şansının her bir zerresine şükretti. Jax ona bakar bakmaz ifadesi rahatlamayla gevşedi. Vi adamın suratında daha önce hiç böylesi bir yumuşaklık görmemişti.

"Ana'ya şükürler olsun," diye fısıldadı Jax. Ardından Ginger'a döndü. "Durumu nasıl?"

"Kemikleri ve organları kendilerini onarma sürecinde. Daha ciddi bir şeyi olmadığı için çok şanslıyız. Yüzü de iyileşecek ve eğer hareket etmezse burnu doğru kaynayacak. Bir de ona yatakta kalmasını söyledim," dedi Ginger imalı imalı Vi'ye bakarak.

"Bu sefer seninle savaşmayacağım."

"İyi." Ginger, Jax'e döndü. "Yara berelerin geri kalanıyla sabah ilgileneceğim."

"Her şey için teşekkürler." Jax kadını kapıdan geçirirken elini sıktı. Sonra Vi'yle yalnız kalmak için kapıyı hızla kadının arkasından kapadı.

İkisi de bir süre öylece birbirlerine baktılar ancak gözlerini ilk

kaçıran Vi oldu. Jax'i endişelendirdiği için bu denli suçluluk duymasına anlam veremiyordu. Yaşanan olay kesinlikle onun suçu değildi. Belki de aldığı kraliyet eğitimindendi – her şeyin sorumlusu en nihayetinde oydu. "Özür dilerim, amca."

"Özür mü?" Jax odayı aşip yatağının yanında biraz önce Ginger'in oturduğu sandalyeye hızla geldi. "Vi, yaşadığın için her nefesimle şükür duaları ediyorum."

"Biri bana saldırdı." Vi ona uzandı ve tam da ihtiyacı olduğu anda amcasının eli onunkini tutmak için oradaydı. "Bir adam vardı ve..."

"Biliyorum." Jax elini sertçe sıktı. "Koridorlarda boğuşma izleri vardı. Kesilen eyerden sonra... Araştırmamı daha derinleştirmeli, daha hızlı davranmalıydım. Derici, Gormon zayıfladığı için eyerde yaptığı son dakika tadilatlarında kayışların ucunu keserken fazla zayıflatmış olabileceğini söyledi. Ben de başka ipucu bulamayınca izi kaybettim ve oyalandım. Beni affet, Vi."

Vi başını iki yana salladı, korkunç olay zihninde dönüp duruyordu. Elfin'ra'nın onunki gibi –Sehra'nınki gibi– güçleri vardı ama görülerindeki o kırmızı şimşek tarafından çarpık bir şeye dönüştürülmüştü.

"Bunu yapan her kimse," diye başladı Vi yavaşça, "bence gizli iş yürütme ve ortadan kaybolma konusunda eğitilmiş."

"Besbelli."

"Köprü'nün çöktüğü yerin aşağısında cesedini buldunuz mu?" Vi köprüyü düşündü. Elfin'ra'nın yere çakılıp ölmekten kurtulması imkânsızdı.

"Ceset mi? Hayır..." Jax'in yüzünden korku geçti. Ceset olması onaylanmış bir ölüm olmadığı anlamına geliyordu; elfin'ra hâlâ hayattaydı. "Bana saldırganından bahset," diye sordu Jax. "Savaşçılara bizzat ben liderlik edeceğim, sana bunu yapan her kimse yakalayacağız."

Vi, amcasının kararlı yüzünü inceledi. Saldırganının neye benzediğini nasıl açıklayacaktı ki? Onun ne olduğunu?

Görüsünü hatırladı tekrar – dünyanın sonuyla beraber çürüyen

erkek ve kadınlar. Amcası ona bir şey olacağını düşündüğünde bile evhamlanıyordu. Ona zamanın sonuna doğru dörtmala koştuklarını ve elfin'ra'nın süreci hızlandırmak için Yargen'in Şampiyonu olarak onun kanını istediğini nasıl açıklayabilirdi?

Açıklayamazdı. O yüzden denemedi bile. Onu buna maruz bırakamazdı.

"Karanlıktı... Pek bir şey göremedim."

"Anlatabileceğin kadarını anlat."

"Bir hayaletinki kadar solgun bir ten ve parlak kırmızı gözler."

"Kırmızı gözler mi? Geleceğe yeni bakmış bir Alevtaşıyıcı'ninki gibi mi?" diye sordu Jax.

"Sanırım..." diye mırıldandı Vi. Birden acaba görülerinden sonra kendi gözleri de kırmızı parıltılar saçıyor mu diye merak etti. Görülerin ardından aynaya bakma fırsatı olmamıştı hiç.

"Başka bir şey var mı?"

"Kapüşonluydu." Vi başını iki yana salladı. "Özür dilerim. Soluk tenli, kırmızı gözlü bir adamın bana saldırdığını söyleyince kulağa biraz inanılmaz geliyor, biliyorum."

Jax öne eğilip hafifçe elini çekiştirdi. Başını yukarı kaldırıp Vi'nin gözlerinin içine baktı. Vi, amcasının bitkin yüzünü inceledi. Alnında ve gözlerinin altında endişe çizgileri vardı. Babasından sadece birkaç yaş büyüktü ama kaygı onu olduğundan çok daha yaşlı gösteriyordu.

"Sana her zaman inanacağım," diye yemin etti Jax usulca. Vi bir an ona görülerinden bahsetme dürtüsü duydu. Ama bu dürtü geldiği gibi hızla kayboldu. "Andru'yla konuşup ekleyebileceği detaylar var mı diye bir sorayım."

Vi başıyla onayladı. Kemikleri sızlamaya başladı ve Vi, amcasının elini nazikçe kendine doğru çekti. Yanağına götürüp orada öylece tuttu. Bu hâldeyken sarılmaya en fazla bu kadar yaklaşabilirdi.

"Teşekkürler, amca," diye fısıldadı.

Jax bir şey demedi, kızın avucunu alnına götürdü. Amcası saçlarını okşarken Vi'nin gözleri birkaç dakikalığına kapandı. Başka bir

dünyada olsa, saçlarını okşayan babası olurdu. Ama bu dünyada, Jax onun için bir babaya en yakın şeydi.

"Dinlenmelisin," dedi, öyle yumuşak bir sesle söylemişti ki bunu Vi'nin uykuya dalmak üzere olduğunu düşündüğü belliydi. "Kapında gece gündüz muhafızlar bekleyecek."

Vi, amcasının düşüncesine minnettar oldu ama elfin'ra'nın normal yollarla durdurulabileceğini ya da yakalanabileceğini düşünmüyordu. Gözleri titreşerek açıldı.

"Bana Andru'yu gönderebilir misin?"

"O da dinleniyor, tıpkı senin yapman gerektiği gibi."

"Uzun sürmeyecek. Sadece ona teşekkür etmek istiyorum," dedi Vi, gerçekten uyuyakalmamak için hafifçe doğrulmaya çalışarak. "Hayatımı kurtardı. Günün geri kalanında çok uslu bir hasta olacağım, söz veriyorum. Sadece on dakika?"

"Pekâlâ." Jax ona şefkatle gülümsedi. Vi daha sık ölümden dönmeliydi. Belli ki bu durum adamı yumuşatıyordu. "Seni şımartmadığımı söyleme sakın."

"Teşekkür ederim," diye seslendi Vi arkasından.

Birkaç dakika içinde Andru geldi. Vi adamın kapıdan süzülüp kaskatı hareketlerle içeri girişini izledi.

"Kapıyı kapar mısın?" diye rica etti Vi yumuşak bir sesle.

Adam ondan isteneni yaptı ama oyalanmaya devam etti. Buz mavisi gözleriyle Vi'yi süzdü ve Vi de ona baktı. İkisi de uzunca bir süre hiçbir şey söylemedi.

"Beni öldürmeye çalıştığını sanıyordum," diye ağzından kaçırdı Vi.

"Ne?" Andru irkilirken gözleri irileşti. "Beni buraya gerçekten de bunu söylemek için mi çağırttınız?"

"Hayır. Ama, evet söylemek istediğim şeylerden biriydi," diye itiraf etti Vi.

"Neden sizi öldürmeye çalıştığımı düşündünüz?" diye sordu Andru şüpheli bir tavırla.

"Çünkü sen geldin ve birden garip olaylar olmaya başladı." Bir

sürü garip olay yaşanmıştı ama görünen o ki hiçbiri Andru'nun suçu değildi. "Beni şehre giderken takip ettiğini söyledin..."

"Çünkü sizi korumak istemiştim." Andru'nun odayı tarayan gözlerinde kurnaz bir parıltı vardı. *Hayır, kurnaz değil.* Sadece Vi'ye öyle gelmişti. Adam garipti, o kadar. "Kendi yatak odamdan sizin odanızın kapısını görebiliyorum. Orman sesleri yüzünden uyumakta zorlanıyordum ve bu yüzden ayaktaydım." Vi adamı kalede nereye yerleştirdiklerini bile bilmediğini o an fark etti. "Yalnız başınıza dışarı çıktığınızı gördüm, kaçıyormuşsunuz gibi geldi. Sizi takip eden başka biri de vardı ama yaklaştığımda ortadan kayboldu."

"Nasıl görünüyordu?" diye sordu Vi heyecanla.

"Pek iyi göremedim." Andru yavaşça Ginger'ın kullandığı sandalyeye yürüdü. "Oturabilir miyim?" Andru karnını ovaladı ve Vi şifacısının dediğini hatırladı. Başıyla hafifçe onayladı. Andru, "Sizi öldürmek istediğimi düşündürtecek başka ne yaptım?" diye sordu.

"Eyeri kesilmiş noru'yla yarışa katılmam için ısrar ettin..."

"Noru'yu sürmek *istediğiniz* için dışarı çıktığınızı sanıyordum."

Vi adamın sözlerini parçalarına ayırıp incelerken gözlerini ona dikti. Kulağa samimi geliyorlardı yani bu da... "Sen gerçekten aptalsın."

"Ne?"

Vi adamın ifadesi karşısında bir kahkaha koyuverdi ve bu da bütün bedeninin sızlamasına neden oldu. "Onların hepsi Ellene ve Darrus için bir numaraydı."

"Ah. Ah." Vi adamın yüzünün idrakte aydınlanmasını izledi.

"Ve sonra benim yönetmeye uygun olup olmadığım ile ilgili dediklerin ve belki de kardeşimin... Yani bana karşı pek arkadaş canlısı davrandığın söylenemez."

"Ne? Ama denedim." Andru sandalyesinde arkasına yaslanıp ellerini kucağında kavuşturdu. Gözlerini onlara dikti ve Vi'ye değil de parmaklarına konuştu. "Arkadaş edinme konusunda çok iyi değilim. Sanırım." Başını yavaşça kaldırdı ve uzun bir an için Vi'ye baktı. Sonra sadece, "Özür dilerim, Ekselansları," dedi.

"Açık açık konuşabilir miyim?" diye sordu Vi düşünceli bir edayla.

"Bunu benim size sormam gerek."

Vi bunu bir onay olarak gördü ve omuzlarının arasında düğüm olmuş gerginlik çözülürken hafifçe iç geçirdi. Tekrar konuşmaya başladığında bu, soyluların dolambaçlı üslubu değil, Jax, Ellene ve Jayme'yle konuşurken kullandığı dildi.

"Sanırım senin kadar benim de özür dilemem gereken şeyler var. Sana en başta daha iyi davranabilirdim; hatta davranmalıydım." Vi hafifçe, kendi kendine gülermiş gibi güldü. "Biliyor musun kardeşim bile senin önemli olduğunu söyledi bana ama şu yaşananlara baktığımızda sanırım elime yüzüme bulaştırdım."

"Ben öyle demezdim..." dedi Andru yavaşça. Gözleri mektup kutusuna kaydı. "Romulin benim önemli olduğumu mu söyledi?"

"Tahmin edebileceğimden çok daha önemli olduğunu," dedi Vi nazikçe. Adamın yüzünü inceleyerek ifadesini çözmeye çalıştı.

"Benim hakkımda başka bir şey yazdı mı?" diye sordu Andru kısık bir sesle. Daha önce onunla hiç bu kadar doğrudan konuşmamıştı. Belki de ikisinin de ihtiyacı olan şey, birlikte ölümün kıyısından dönmektir.

"Hayır..." Yazmamıştı. Vi durumu idrak ederken yavaşça gözlerini kırıştırdı. "Arkadaşları hakkında hiç yazmaz."

Andru da onun kadar şaşırmış görünüyordu. "Ne hakkında yazıyor o zaman?"

"Okuduğu kitapları, annemle babamı, saray halkını, Güney'den haberleri, bir şeyleri nasıl idare etmem gerektiği konusunda tavsiyelerini..."

"Hepsi de çok faydalı bilgiler. Romulin son derece zeki." Andru gülümsedi.

Vi de bu gülümsemeye karşılık vermeye çalıştı ama zihni Andru'nun yanındayken daha önce de düşündüğü şeylerin benzerleriyle doluydu. Vi kardeşini gerçekte ne kadar tanıyordu? Her zaman yakın olduklarını düşünmüştü ama mesela kardeşi ne tür

müziklerden hoşlanıyordu? Derslere girmediği zaman günlerini hangi hobilerle geçiriyordu? Kendisinin ona bu tarz şeyleri yazdığına emindi.

"Bu görevi almam için beni teşvik eden aslında kardeşinizdi," diye devam etti Andru, Vi'nin içsel kargaşasından habersiz.

"Öyle mi?" Vi rahatsızlığını üzerinden atmaya çalıştı. Yorgunluktan abartıyor, ortada olmayan şeyleri görüyordu.

"Romulin sizi hazırlamaya yardım etmemi istedi ama ben bu konuda pek bir şey yapamadım sanırım."

"Hayatımı kurtardın, eminim bu sayılıyordur?" Vi ona hafifçe gülümsediğinde adam bakışlarını kaçırdı.

"En azından onu yaptım... Yoksa başım belaya girebilirdi."

"Neden?"

"İşimi iyi yaptığımdan emin değilim." Parmaklarını birbirine dolayıp açtı, gözleri bir oraya bir buraya kayıyor, Vi'yle pek göz teması kurmuyordu. "İşimi iyi yapmak *zorundayım*."

"Baban Baş Senatör değil mi? Hayatın boyunca maddi sıkıntı çekmeyeceksin yani?"

Andru acı acı güldü, Vi'nin kendinden bildiği bir sesteki bu.

"Öyle olsa şahane olmaz mıydı?" Andru başını yavaşça iki yana salladı. "Babamda tam bir katır inadı var, hatta çok daha fazlası. Kendisinden çok şey beklenen sadece siz değilsiniz."

"En azından sen katır değilsin." Vi yastıklarına iyice gömüldü ve çok konuşmaktan çenesinin ağrımaya başlamasını görmezden geldi.

"Öyle mi düşünüyorsunuz?"

"Hem de hiç değilsin."

"Eh, içim rahatladı." Andru yüksek sesle iç geçirip bakışlarını Vi'ye çevirdi. Belki de kendi uydurmasıydı ama sanki adam daha çok gözlerinin içine bakmaya başlamış gibiydi.

"Sana sormak istediğim bir şey daha var..." Vi adamı ilk çağırdığında konuşmanın bu yönde ilerlemesini planlamamıştı ama durumdan memnundu ve gerçeği öğrenmesi gerekiyordu.

“Nedir?”

“Köprüde onu gördün mü?”

Andru hareketsizleşti. Hiçbir şey söylemedi, neredeyse nefes bile almıyordu.

“Gördün.” Vi rahatlayarak iç geçirdi. Sırlarının küçücük bir kısmını bile birileriyle paylaşmanın bu kadar hafifletici olmasını beklemezdi. Hele de bu sırrı paylaştığı kişinin Andru olmasını.

“Ne gördüğümü bilmiyorum.” Andru başını iki yana salladı. “Şey gibiydi... şey...”

“Bir canavar?” Yaşananlar düşünüldüğünde uygun bir tanımdı bu. “Parlayan kırmızı gözleri olan bir adam, tam insan değil?”

“Bir de büyüğü var,” diye onayladı. “Uyandığımda rüya gördüğümü sandım ama...”

“Gerçektir,” diye temin etti onu Vi. “Tam olarak ne gördün?”

“Bir arbede sesiyle uyandım... Sonra sizi köprüde gördüm. İkinizin de düştüğünü ve sizi yakalamak için uzandığımda adamın etrafını şimşekten bir kafesin sardığını gördüm. Sizi pencereden çekip kollarımın arasına aldığımda adam ani bir ışıkla kayboldu.”

“Anlıyorum...” diye mırıldandı Vi. En azından ortada neden bir ceset olmadığı anlaşılmıştı. Taavin’e neyle karşı karşıya olduğunu öğrenmek için elfin’ra büyüünü sorması gerekiyordu.

“Neydi o?” diye fısıldadı Andru.

“Çok uzaklardan gelen bir yaratık.” Vi karanlık tanrı ve müritlerini anlatmaya yeltenmedi bile. Andru’nun kaldırabileceğinden emin değildi. “Amcam konuyu araştıracağını söylüyor ama bir şey bulacağını sanmıyorum... Benim asıl merak ettiğim, buraya nasıl geldiği.”

“Çok uzaklardan derken?”

“Hilal Kıtası’ndan bile uzakta.”

“Ama Hilal’den öte hiçbir şey yok.” Ne kadar da yanılıyordu. Ama Vi onu düzeltmenin bir mânâsı olmadığını biliyordu. Birini coğrafya konusunda eğitme fırsatını es geçeceğini söyleseler inanmazdı ama bugün ilkler günü oluyordu.

“Sen hiçbir şey olmadığını söylüyorsun. Ama canavarlar var. Bana bu konuda güven,” dedi Vi, biraz yalvarır biraz emreder gibi bir tonla. “Hükümdarın ve yeni arkadaşın olarak.”

“Gördüklerimden sonra inanmaktan başka bir seçeneğim yok.” Andru başını iki yana salladı. “Eğer görmeseydim size inanmakta zorluk çekerdim.”

“Deli olmadığımı onaylayabildiğine sevindim.” Başına gelmesi mümkün çılgın şeyler listesinde bu en tepede bile değildi.

“Sadece Hilal Kıtası’ndan kimse gelmiyor olmalı. Ticaret Beyaz Ölüm yüzünden kesildi.”

“İşte ben de bu yüzden kimin girip çıktığını öğrenmek istiyorum.” Eline tekrar bir fırsat geçtiğinde bunu kesinlikle Taavin’e de soracaktı. Ama şimdilik yorgunluk onu ele geçirmeye başlamıştı.

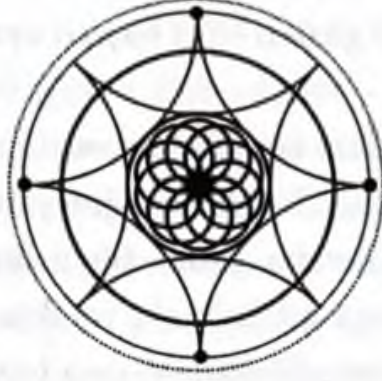
“Neler bulabileceğime bir bakarım.”

“Tek istediğim de bu.” Vi hafifçe kıpırdandı. Her yeri ağrıyordu, vücudu pelte gibiydi. Her mimik, her gülümseme teşebbüsü yüzünü acıtıyordu. Ama Vi adamın ellerini tuttu. Andru bu dokunuşla irkilerek oturduğu yerde sıçradı. Soran bakışları Vi’ninkilere kaydı. “Teşekkür ederim, gerçekten.”

“Romulin’in kız kardeşi için her şeyi yaparım.”

Vi bunun doğru olduğunu umdu. Çünkü ilerleyen günlerde ondan başka şeyler de isteyeceğine dair bir his vardı içinde.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

SAATLER VE BİLİNCİ GÜNÜN geri kalanı boyunca parmaklarının arasından tam oluşmamış büyü iplikleri gibi kayıp gitti.

Jayme ve Ellene bir ara onu ziyarete geldiler – ya birinci ya ikinci gündü, tam hatırlayamıyordu. Havadan sudan sohbet ettiler, arkadaşları Vi ucuz kurtulduğu için ne kadar rahatladıklarından bahsettiler. Vi, Jayme'deki gerginliği seziyordu. Galiba bu, onu koruyamadığı, onu kurtaran kişi olamadığı için duyduğu suçluluktan kaynaklanıyordu. Ama Vi'yi bu konuda sıkıştırmanın sırası olmadığına da farkındaydı. Andru'yla zaten uzun uzadıya olayların üzerinden geçmiş olan Vi, her şeyi tekrarlamak istemedi. Düşünmek için birkaç güne ve bunu yapabileceği sessiz bir alana ihtiyacı vardı.

Üçüncü günün sabahında Ginger sayesinde Vi bu alana kavuştu. Şifacıya dinlenmek için bir günü yalnız geçirmek istediğini söyledi ve kadın ânında yeminli muhafızına dönüştü. Kahvaltıdan beri odasına tek bir hizmetli bile girmemişti. Vi, Ginger'ın öğle yemeğiyle dönmesini bekledi, bundan sonra birkaç saat bölünmeyeceğini biliyordu.

Yatağında doğrulabildiği kadar doğruldu. Odası serindi; kış nihayet Kuzey'i ele geçirmişti. Yumuşak bir esinti parmaklarını yaladı, ardından yerini serbestçe akan büyüünün sıcaklığına bıraktı.

"Narro hath," diye fısıldadı.

Işık normalden daha zayıftı, artık fitilinin sonuna gelmiş mum alevi gibi titreşiyordu. Ama puslu bir taslak çizmeye yetmişti. İlk başladığından beri glifleri bu kadar zayıf olmamıştı.

Taavin uzun bir an boyunca ona baktı, yatağının ucunda oyalanıyordu. Zümrüt yeşili gözleri Vi'yi baştan ayağa süzdü. Yüzü endişeyle gölgelenmişti.

"İyiym," dedi Vi adam konuşmadan.

"İyi görünmüyorsun." Taavin yatağın yanına gitti, sol dirseğinin dibinde form kazanana kadar büyüünün iplikleri çözülüp tekrar sıkışarak bir araya geldi. Sanki yatakta yanında oturuyordu ve hafifçe Vi'nin üzerine eğilmişti. Vi ona baktı; sırtı yastıklara gömülüydü, gidebileceği hiçbir yer yoktu. Adamın bakışları altında hapsolmuştu. Taavin'in bütün vücudunda dolaşan gözlerindense, parmaklarının etrafına doladığı büyüünü sıkıca tutmaya odaklandı. *Adamı çağırmadan önce gündelik geceliğini değiştirse miydi?* Onu çalışma odasına değil de yatak odasına çağırmak ne zaman normalleri olmuştu? "Yüzüne ne oldu?"

"O kadar kötü mü?" Vi yorgun argın gülümsedi. Ginger o sabah bandajlarının büyük bir kısmını çıkarmıştı. "Henüz aynaya bakma gücünü bulamadım."

"Hâlâ güzelsin, eğer sorduğun buysa," diye fısıldadı.

Vi'nin göğsünde bir kıvılcım çatırdayarak hayat buldu ve görünüşe göre büyüü ondan besleniyordu. Adam daha parlak, daha sabit bir görünüm kazandı. Vi bir an için elinin etrafında dönen glifi görmezden gelip sadece adama odaklanabildi.

"Eminim bunu gizli saklı buluştuğun tüm prenseslere söylüyordur." Sadece teşekkür etmeliydi. Ama Vi mutlaka şaka yapmak zorundaydı. Yoksa adamın övgüsüyle bütün bedenine akın eden hissi kabullenmek zorunda kalacaktı.

"Korkarım ki görüştüğüm tek prenses sensin..." Taavin pencereden dışarı baktı. "Hatta tek insansın."

"Sen neredesin, Taavin?" Vi adamın yataktaki eline baktı, temas etmeleri gereken yerde ışık dans ediyordu. Vi ona dokunmaya ça-

lıssa nasıl bir hisle karşılaştı? Taavin güneş ışığı kadar sıcak mıydı mesela? Yoksa Suakıticıların yarattığı puslu illüzyonlar gibi soğuk mu? Peki ya o bir şey hisseder miydi? Galiba Vi'yi karşısındaki adama uzanmaktan alıkoyan da son sorunun cevabının hayır olmasından korkmasıydı.

"Sana Risen'da olduğumu söylemiştim."

"Hayır, onu kastetmiyorum." Vi başını ağır ağır iki yana salladı. "Neredesin? Nerede yaşıyorsun? Orası sıcak mı soğuk mu? Pencereden dışarı baktığında ne görüyorsun?"

"Ah." Taavin anladığını gösteren bir ses çıkardı ama yine de uzunca bir süre hiçbir şey söylemedi. Sonra ayağa kalkıp pencerenin önüne gitti — gerçi Vi dışarıyı görebildiğinden hâlâ emin değildi. Taavin konuşurken Vi'ye bakmadı. "Yargen Arşivleri'nin en üst katında yaşıyorum."

"Tanrıça'nın tarihini tuttukları bir yer mi orası?"

"Fani diyarın bütün tarihini." Taavin bakışlarını ona çevirdi. "Dünyadaki bilgilerin tamamı burada tutuluyor... Eh, yani bulunabilenin hepsi."

"Bu kulağa..." Düşüncesi bile Vi'nin kalbinin heyecanla güm güm atmasına neden oldu. "Çok güzel geliyor."

"Dışarıdan sadece iki kez gördüm."

"Neden?" diye sordu Vi nazikçe.

"Neden önemsiyorsun ki?"

"Seni tanımak istiyorum," dedi basitçe, dürüst bir şekilde. Onun karşısında bu kadar dürüst olmak ne zaman doğal bir şeymiş gibi gelmeye başlamıştı? Belki de yaralarının onu rol yapma zahmetine giremeyecek kadar yormasındandı. "Günlerinin nasıl geçtiğini bilmek istiyorum. Ne yediğini. Pencereden dışarı baktığında ne gördüğünü."

"Aslında seninkine benzer bir manzaram var," dedi usulca. "Altımda bir şehir uzanıyor. O kadar uzakta ki canlı, nefes alan elflerin yuvası gibi değil de bir tabloymuş gibi görünüyor. Arşivlerin bitişi-

ğindeki yaldızlı sarayın kahverengimsi turuncu kulelerini görüyorum. Risen'in neredeyse denize ulaştığı limanı görüyorum... Paslı, gıcırdayan menteşeleri olan ahşap panjurların ardına saklanan binaların dökülen badanalarını görebiliyorum."

"Öyle bir tarif ediyorsun ki ben de görebiliyormuşum gibi hissediyorum," diye fısıldadı Vi. O dar, parke taşlı caddeleri gözünde canlandırabiliyordu. Binalar çarpık dişler gibi sıkış tepişti. Ama görüşünde nefesi havada bir bulut oluşturunuyordu ve kaldırım kenarlarında karlar birikmişti.

Görüsünde canlandırdığı Solarin'di.

"O büyük pencereden bakarak bir ömür geçirdim."

"Ben de." Vi yatağından çıkıp onun yanında durabilmeyi diledi. Sadece bir kereliğine onu odasına çağırmamış olmayı diledi, böylece Taavin de ötesinde uzanan dünyayı onun gözlerinden görebilirdi... gösterebileceği ne kadar az şey olsa da.

"Sen pek de hapis gibi görünmüyorsun." Geri yürüyüp tekrar yatağının ucuna tünedi.

"Dış görünüşler yanıltıcıdır. Günlerimin çoğunu bu dairelerde geçirdim... belki Ellene'ye akşam yemeğinde eşlik etmek için kaleye çıkmışımdır. Eğer derslerimde üstün başarı göstermişsem ve genel olarak herkesin takdirini kazanmışsam belki aşağıdaki şehirde yürüyüşe çıkabilirim. Ama öyle kafama göre ya da yanımda bana refakat edecek biri olmadan değil. Tasmamın uzunluğu işte bu kadar."

Taavin'in sert bakışları ifadesizdi. Vi ilk kez adamın ne düşündüğünü çaresizce öğrenmek istedi ama soracak cesareti yoktu.

"Peki bu kadar tecrit altındaysan... nasıl böyle yaralandın?"

Vi yutkundu. Onu çağırmasının sebebi buydu. Pencereleden ya da pencerelerin ardındaki dünyalardan bahsetmek değil. Bronz tenini ve zümrüt yeşili gözlerini dikkatlice süzmek için değil.

"Biri beni öldürmeye çalıştı. Bir *elfin*'ra beni öldürmeye çalıştı," diye çabucak ekledi Vi, adam lafına başlayamadan.

Taavin kaskatı kesildi. Konuşmaya başladığında sesinde Vi'nin daha önce duymadığı korumacı bir tını vardı. "Anlat bana." Vi is-

reneni yaptı ve elindeki bilgileri paylaştı. "Hızlı hareket ediyorlar..." diye mırıldandı adam, Vi anlatmayı bitirince.

"Juth'u kullandı..." diye başladı Vi ama sonra sorusundan vazgeçti. Neyse ki Taavin demek istediğini algılamıştı.

"Daha önce de dediğim gibi, elfin'ralar elflerden ayrılmış kükük bir grup. Yargen'in kelimelerini biliyorlar ama onları Raspian'ın gücü vasıtasıyla çarpıtıyorlar – tabii aynı zamanda Raspian'ın kendi uydurduğu kelimeleri de kullanıyorlar."

"Ne hoş," diye mırıldandı Vi. Bu, Andru'nun adam ortadan kaybolmadan önce gördüğü şimşegi açıklardı. "Başka bir şey daha var."

"Ne?"

"Adam 'Lord Raspian için Şampiyon'un kanını' istediğini söyledi. Bu ne anlama geliyor?"

Taavin ayağa kalkıp volta atmaya başladı. Büyü onu arkasından takip ederken havada sanki özü çözülüyormuş gibi iz bırakıyordu. Vi'nin tekniği Taavin'in eğitimiyle gelişmişti ancak şimdi adama yetismekte zorluk çekiyordu.

"Lütfen biraz daha sabit durur musun?" diye sordu. Taavin birden durdu ama yüzünü ona dönmedi. "Taavin, neyle karşı karşıya olduğumu bilmem gerek."

"Gördüğün şu ritüel... kırmızı şimşekli adamla olan hani, onu hatırlıyor musun?"

Nasıl unutulirdi ki? "Evet."

"O ritüeli gerçekleştirmek ve Lord Rapien'ı geri getirerek bu fani düzlemde yürüyebilmesini sağlamak için Yargen'in bir adağı gerekiyor."

"Bir tanrıçanın adağını nasıl ele geçirebilirler ki?" diye sordu Vi yavaşça. Daha sorarken bile zihninde birtakım şüpheler uyanmaya başlamıştı ama hata payı bırakmak istemiyordu.

"Eğer söndürülürse alevin külleri, Ses'in veya Şampiyon'un kanı." Taavin'in ağır bakışları üzerine çöktü. Vi sertçe yutkundu. Taavin'in sözleri sanki hasta bedenindeki acıyı yeniden ateşlemeye yetmişti.

“O yüzden görümde... sunakta ceset torbası içinde yatan beden...”

Onlardan biriydi. Onlardan biri deşilmiş, ceset torbasına konmuş ve kadim bir kötülüğü yeniden diriltmek için bir sunağa yerleştirilmişti.

“Her zamankinden daha dikkatli olmalısın, Vi. Evet, göründe bütün hâlinde bir beden vardı ve bu, amaçlarını başarmanın en etkili yolu.” *Etkili* derken Taavin’in yüzü buruştu. “Ancak şimdiye kadarki güç gösterilerine bakacak olursak, ritüeli gerçekleştirmek için yalnızca ikimizden birinin kanına ihtiyaçları olduğundan hiç şüphem yok”

“Ginger’a bandajlarımı yakmasını mı söyleyeyim?” Vi bir damla kanının döküldüğü her yerin kaydını tutmaya başlamak istemiyordu.

“Hayır... Kutsal alanda dökülmüş taze kan olmalı. Ya da ritüel hançerlerinin döktüğü kan olmalı, böylece ritüel sırasında geri getirmek üzere kan dolaşımını belli bir konumda durdurabilirler.”

“Elindeki hançer oydu demek,” diye mırıldandı Vi, adamın ona doğru savurup durduğu garip silahı hatırlayarak.

“Bu tarz silahları yaratamıyor olmaları gerek aslında. Onları yapmak, kan toplamaya hazır hâle getirmek ve ardından kanı ritüel için uygun hâlde saklamak çok büyük bir güç gerektiriyor.” Taavin başını sertçe iki yana salladı. “Yargen’in gücü zayıflarken Raspi-an’inkinin katlanarak arttığının başka bir kanıtı daha.”

“Zayıflamak... Gezin, ateşin yeniden alevleneceğini söyledi, değil mi? Anahtarın şampiyonda olduğunu.” Taavin hafifçe başıyla onayladı. “Taavin... Senin şu ateşin hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Yeniden yakmak istesem bile... nereden başlayacağımı bilemezdim.”

“Kader zirvelerinin de bize bunu göstereceğini umuyorum.”

“Yeni ipuçların var mı?”

“Sana henüz anlatmadığım yeni bir şey yok.” Taavin iç geçirdi.

“Taht odası... karanlık oda ve Ayyolu isimli bir tapınak?” diye anımsadı Vi.

“Aynen öyle. Sen bunlar hakkında bir ipucu bulabildin mi?” diye sordu umut dolu bir sesle.

“Maalesef hayır...” diye itiraf etti Vi. “Ayyolu aklıma takılıp duruyor ama bir türlü yerini saptayamadım. Üzgünüm. Bulmak için elimden geleni yapacağım.”

Vi ellerine baktı: Biri kucağında duruyor ve glifi tutuyordu, öteki ise yan tarafındaydı. Parıldayan bir el düşüncelerini böldü. Nazik parmaklar onunkinin üzerine kapandı. Vi duymayı beklediği hissi zihni onun yerine mi dolduruyor yoksa Taavin gerçekten sıcak mı anlayamadı bir an.

“Araştırmalarında dikkatli olmalısın, Vi. Her zamankinden de çok. Elfin’ra ve karanlık sanatları kilit altında olabilir ama Raspian’ın mezarındaki mühür kırıldığında onları sürgünde tutan bariyer de ortadan kalktı.” Vi’nin gözleri adamın paltosunun işlemeli kolundan yüzüne çıktı. “Ben Risen’da güvendeyim. Doğrudan ateşin kendisine bağlı bir bariyerle çevrili bir şehir olan Meru’da en çok korunan adam benim.” Taavin hafifçe öne eğildi, Vi bunu hayal edip etmediğini merak ediyordu. Adamın sesi derinden geliyordu ve acıyla doluydu. “Sen kolay hedefsin ve senin için gelmeye devam edecekler.”

Vi içinde bir korkunun yükseldiğini hissetti ama kendini bunu bastırmaya zorladı. Jax ona her zaman Solaris’in düşmanlarının hedefi olacağını söylerdi. Bu da farklı değildi. O bunun için yetiştirilmişti.

“Bana kendimi nasıl koruyacağımı öğret,” dedi Vi. “Glifleri sabitlemenin ve temel prensiplerini ötesini öğret. Işıkörme’yi savaşmak için kullanmak istiyorum.” Vi bir an adamın onu reddedeceğinden korktu.

“Öğretmenin olmak için her an müsait olmaya çalışacağım.”

Vi rahatlamayla hafifçe oh çekti ve yastıklarına yaslandı ancak ellerini Taavin’in ışık silüetinden çekmeye yeltenmedi.

“Rica ederim.” Taavin bakışlarını kaçırdı. Ardından, daha çok kendi kendine konuşurmuş gibi, “Sen bütün hayatım boyunca bana musallat olmuşken şimdi buradayım, kendi isteğimle peşine düşüyorum... Beni bir kez daha kapana kısırdığın için senden nefret etmem gerekiyormuş gibi hissediyorum,” dedi.

“Ediyor musun?”

“Hayır... İçimde bulabildiğim nefretin her bir zerresi sana zarar veren elfin’ra’ya yönelik.”

“O zaman bana karşı ne hissediyorsun?” Bu soru Taavin’in gözlerini yeniden onunkilere çevirmesine neden oldu. Adam ona uzun bir an boyunca baktı ve Vi bakışlarını kaçırmadı. Adam her ne derse desin problem değildi. Vi’nin göğsü sıkıştı. Adamın sıradaki sözleri ne olursa olsun Vi için hiçbir şey değişmeyecekti – ne zirveleri arayışları, ne adamın vereceği eğitim ne de kalbi.

“Bilmiyorum,” diye fısıldadı.

“İyi.” Vi’nin sesi de onunki kadar yumuşak çıkmıştı. “Al benden de o kadar.”

Taavin nihayet bakışlarını ondan ayırdı ve Vi kendini transtan çıkmış gibi hissetti. Taavin onun parmaklarının etrafında dönen büyüye baktı. *Narro hath’i* hâlâ tuttuğunu unutmuştu. Bakışlarını glife çevirdi, kavis çizip tekrar dışarı doğru sarmal hâlini almadan önce kendi içine doğru dönmesini izledi.

“Dinlenmek için büyüü bıraksan iyi olur.”

“Ya da ben uyuyakalana kadar bana eşlik edebilirsin.” Vi yastıklarına doğru iyice çekildi. Büyüsü zaten zayıftı. Şimdiyse neredeyse tükenmek üzereydi. Taavin elinden çekilip alınmadan önce çok vakitleri yoktu.

“Sanırım bunu yapabilirim. Yalnız hayatımda nadiren bulduğum bu arkadaşlıktan keyif almaya başlıyorum gibiyim. Bu asla kaçamadığım kadının arkadaşlığı olsa da.”

“Belki de...” diye fısıldadı Vi, “benden kaçamadığın için memnunumdur.”

Taavin ona hafifçe gülümsedi ve Vi de aynı şekilde karşılık verdi. O şekilde, Taavin’in hayalet elleri onunkilerin üzerinde, öylece kaldılar. Vi artık büyüü sürdüremeyecek duruma gelene ve sessizce uyuyakalana dek hem hiçbir şeye hem de her şeye baktılar.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

VI ŞİFACISININ TALİMATIYLA yalnızca üç gün yatak istirahati yapmış olsa da öğretmenleri onu hemen “zorlamak” istememişlerdi.

Vi’nin bir yanı buna alınsa da daha çok rahatlama hissediyordu.

Yapılacak işleri vardı.

“Ne kadar kelime eklersen büyü ve dolayısıyla da sonucu o kadar ayrıntılı olur,” diye açıkladı Taavin artık iyice benimsediği yatağın ucundaki yerinden.

“Kitap iki kelimeyi ana hatlarıyla açıklıyor – ana ve ikincil kelime.” Vi şifoniyerinin çekmecelerinden birini açtı. Sehra’nın kitabı içindeydi, elleri serbest kalsın diye sayfayı çekmecenin iç kapağı açık tutuyordu. “En azından bölümleri buna göre ayırıyor... Yani bir *narro* var, bir de onun altında ikincil olarak *hath* var.”

“Evet, bu doğru. Büyülerin bir yapısı var... Her büyüünün ilk kelimesiyle üst düzey bir disiplini uyandırırısın.” Taavin bir parmağını havaya kaldırdı.

“Mesela şifa, illüzyon ya da yıkım gibi...” dedi Vi, konuyu takip ettiğinden emin olmak için.

“Aynen öyle. İkinci kelime ise bu disiplini sınıflandırmak içindir.” Şimdi iki parmağı havadaydı. “Çoğu büyü en az iki kelimedenden oluşur. Ama bazen üçüncü bir kelime de mevcuttur – belirteç.”

Vi kitabı kaldırıp sayfaları çevirdi. Gliflere gitgide aşına oluyor, zihni onları okumaya alışıyordu. "Anlamıyorum..."

"Oradalar, muhtemelen işaretli değillerdir. Bir bakayım." Taavin ayağa kalktı ve Vi'nin omzunun üzerinden kitaba baktı. "*Narro*'ya git... sayfayı çevir, tekrar, tekrar – hayır, bekle, fazla gittin, bir sayfa geri gel." Bazen fiziksel dünyada Taavin'in elleri olmak acı vericiydi. "İşte – *loreth*."

"*Loreth*," diye tekrar etti Vi, yeni kelimenin içine işlemesine müsaade ederek. "Bir iletişim işaretini damgalamak için."

"Böyle." Taavin, Vi'nin boynunun etrafındaki saati işaret ettiğinde kız aşağı baktı. Taavin'le her konuştuğunda saatin üzerinde havada duran bulanık işaret artık o kadar tanıdıktı ki Vi varlığını doğru düzgün fark etmiyordu bile. "Bu *loreth*'le yaratıldı; benim kendime has iletişim işaretim."

"Bu yüzden ben seni çağırabiliyorum ama sen beni çağıramıyorsun."

"Eğer bir zirvede değilsen, evet." Taavin bir adım geri çekildi ve Vi bir ürpertiyle mücadele etti. Adamın büyüünün sıcaklık yerine geçmesine gitgide alışıyordu. Özellikle de yakınlarındayken.

"Anladım..." İletişim kurma vasıtaları hâlâ görmezden geldikleri bariz bir gerçektir. İkisi de Vi'nin Taavin'in nişanını nasıl elde ettiğine dair kabul edilebilir bir açıklama bulamıyordu. Vi bunu çözmeye çalışmak da istemiyordu aslında. Her ne kadar merak etse de, bunu yapmak durumlarının gizemini –büyüsünü– kaçırdı.

"Yani önce üst düzey disiplin kelimen, sonra ikincil kelimen ve en son da belirtecin geliyor," diye devam etti Taavin.

"Peki hiç iki belirteç kullandığımız olur mu?"

Taavin başını iki yana salladı. "O noktada büyüün zaten niyetinle şekillenmiş olur. Mesela *hallet*'e bakalım." *Hallet*, iyileştirmek, diye boşluğu doldurdu Vi zihninde. "*Ruta*, eti onarmak bağlamında *hallet*'in alt disiplini. Bir de bunların ötesinde belirteçler var – iç yaralanmalar için *sot*, dış yaralanmalar için *toff* gibi. Mesela diyelim ki burnundaki yanlış kaynamış yamukluğu düzelteceğim."

"Burnumda yamukluk yok." Vi'nin eli hızla yüzüne gitti ve nazikçe burun köprüsünü yokladı.

"Utanmana gerek yok, bence sana yakışmış." Vi gözlerini kısarak ona baktı ve Taavin onu küçük düşürmek pahasına güldükten sonra devam etti. "Yani eğer onu iyileştirmek istiyorsam, *hallesh ruta sot* üçlüsünü kullanırım..." Taavin'in sesinin yatıştırıcı bir etkisi vardı, aksanı kelimeleri kulağa ipekten bile yumuşak gelecek şekilde birbirine karıştırıyordu. "Ayrıca glifleri o bölgedeki dokuyu onarma niyetiyle yarattığımızdan da emin olmalıyız."

"Anlaşıldı — üç kelime ve onların da ötesinde niyet." Tıpkı başta şüphelendiği gibi. Işıkkörme, hayatı boyunca öğrendiği element büyüsünün prensiplerinden çok da uzak sayılmazdı.

"Bazen dördüncü bir kelime de vardır."

"İşte şimdi sadece işimi zorlaştırıyorsun." Taavin'in dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı, sanki kızın suçlaması onu eğlendirmekle kalmamış aynı zamanda tatmin de etmişti.

"Bu son kelime, söz veriyorum — belirteçten bile nadirdir."

"Nedir?"

"Eğer özel olarak kutsanmışsan, Tanrıça'nın kendisinden bir kelime duyacaksın — bir şekilde büyüünün gücünü artırma imkânı verecek, sadece sana özgü bir kelime. Tekrar edeyim, bu herkes için değişmekle birlikte, tanrıça kelimasına sahip biri onu kullanmayı da bilecektir."

"Sen bir kelime aldın mı?" diye sordu Vi nazikçe, cevaplayacağını umarak.

"Birkaç tane aldım."

"O zaman Tanrıça'yı ateş aracılığıyla duyabiliyorsun?" Taavin'in bakışları sertleşti. Vi'nin kalbi güm güm atmaya başladı. Belki de yanılmıştı ve ateş zayıf olsa bile *bir şeyler* duyabiliyordu?

"Ben Ses'im. Onu duymak ve insanlara onun kelimalarına göre rehberlik etmek benim görevim."

"Evet ama..."

Kapının çalınmasıyla konuşmaları kesildi.

“Ekselansları?” diye seslendi Andru kapının diğer tarafından.

Akşam yemeği vakti gelmiş miydi yoksa? Vi o kadar zamandır çalıştıklarına inanamıyordu.

Gözleri hızla Taavin’e döndü ve adam da onu başını hafifçe sallayarak onayladı. Vi parmaklarını uzattı ve Taavin’i çağırdığı bağların çözüldüğünü hissetti. Sehra’nın kitabını kapadıktan sonra çekmeceyi de yerine ittirdi ve Taavin’den geriye en ufak bir iz bile kalmadı.

“Evet, Andru...” Vi kapısını açtığı anda üzerinde buharı tüten yemeğin kokusu burnuna saldırdı. “Yemekte bana katıldığın için teşekkürler.”

“Beni misafir ettiğiniz için ben teşekkür ederim.”

Hizmetçiler ana odada masayı kurmayı bitirmek üzereydi. Yatak istirahati sona erdiğinde Andru’nun onunla yatak odasında baş başa kalması uygunsuz kaçmaya başlamıştı, bu yüzden gizlice iletişim kurmak için başka yollar bulmak zorunda kalmışlardı. Akşam yemeği en basit çözüm gibi görünüyordu. Jax bile “Andru’yu kazanma” çabası gösterdiği için onu övmüş ancak dikkatli olması konusunda uyardıktan da geri durmamıştı.

Vi o konuşma boyunca kahkahasını bastırmak zorunda kalmıştı.

Andru’yla sıradan bir buluşma ayarlamaya çalışmak bile Taavin’le aralarındaki basit ilişkinin kıymetini daha da iyi anlamasını sağlamış ve onu gizli tutmanın gerekliliğini vurgulamıştı. Canı istedi diye odasına bir adam çağırdığını keşfetseler öğretmenlerinin yüzünün alacağı şekli hayal bile edemiyordu. Ama bunu düşündükçe yüzünde belirmeye can atan bir sırıtışı bastırmak zorunda kalıyordu.

“Nasil hissediyorsunuz?” diye sordu Andru hizmetçiler gittikten sonra.

“Daha iyi. Hâlâ her yerim ağrıyor gerçi.” Vi omuzlarını dairesel bir hareketle döndürürken masaya geçti. Jayme’nin genelde kılıcına bakım yaptığı yerde ahşaptaki hafif yağ lekesini fark etmeden edemedi.

"Aynı şekilde ben de." Andru canının yanmasına rağmen acele edip Vi'nin sandalyesini çekti. Vi sandalyenin dizlerinin arka kısmına değdiğini hissetti ve yere düşmeyeceğinden emin olunca yavaşça oturdu.

"Omuzların hâlâ sorun çıkarıyor mu?" diye sordu Vi, adam sağındaki sandalyeye yerleşirken.

"Çok daha iyi durumda. Ginger çok yetenekli."

"Öyle, değil mi?" Vi masanın ortasındaki servis tabağında duran büyük yaprak dolmalardan birini kendi tabağına aldı. İçini açıp pirinç ve et karışımını açığa çıkardığında yüzüne bir buhar dalgası çarptı ve doğrudan midesinde yankılanıp ona ne kadar aç olduğunu hatırlattı. "İşten bahsedersek..."

"Evet, ticari bildirileri ve iletişimleri güvenceye alıp değerlendirmek için elimden gelenin en iyisini yapıyorum." Andru, Vi'yi takip etti ancak yaprak dolmasını açmakta biraz daha zorlandı. "Ki buradaki konumum göz önünde bulundurulduğunda pek de kolay oldu sayılmaz. Ama gündönümü için Batı'dan temsilciler geliyor ve birtakım bilgiler edindim."

Adam anlatmaya devam ederken Vi dikkatle dinleyerek sessizce yemeğini yedi.

"Görünüşe göre, Hilal Kıtası'ndan hâlâ çeşitli malların alınıp satıldığına dair dedikodular var."

"Ticaret yasağına rağmen mi?" diye sordu Vi. Hızla yuttuğu lokması onu tıkayınca su içti.

"Muhtemelen ticaret yasağı yüzünden. Hiçbir şey fiyatları kıtlık ya da kıtlık algısı kadar artıramaz. Konuştuğum bir tüccara göre bu durum, Hilal Kıtası'ndan gelen malların Batı'daki değerini artırıyor." Andru duraksayıp kadehinden bir yudum aldı. "Zavallı adam, kaçak mal satmaktan onu tutuklayacağımı sandı."

"Tutukladın mı?"

"Ne? Hayır." Andru ona baktı, bakışlarını kaçırdı, ardından tekrar ona baktı. "Böyle bir yetkim olsa bile, sizce birini tutuklayabilecek biri gibi mi görünüyorum?"

Vi adamın bu nokta atışı öz değerlendirmesine güldü. “Hayır görünmüyorsun...” Ve bu durum, Vi’nin adama daha da ısınmasını sağlıyordu. “Peki bu mallar buraya nasıl giriş yapıyor?”

“Cevaplamakta en zorlandığım soru da buydu. Bildiğimiz tek şey bir iletişim ağı olması gerektiği – iki taraftan insanların muhtemelen Bariyer Adalar’daki tarafsız bölgelerde buluşması gibi. Hızlı, iyi korunan gemiler. Resmî ticarete bir son verildiğinden beri Bariyer Adalar korsanlık aktiviteleriyle dolup taşıyor.”

“Bu iletişim ağını kimin yönetiyor olabileceğine dair bir bilgimiz var mı?” Aklında elfin’ra’nın bu tarz yasadışı ticaret gemilerinden biriyle kaçak olarak girdiğine dair şüpheler oluşmaya başlamıştı bile. Belki de Vi’nin açığa çıkarabileceği müttefikleri vardı. Ya da en azından, kırmızı gözlü canavarların nasıl hareket ettiğini çözüp Taavin’i bilgilendirebilirdi.

“Affedersiniz, tek öğrenebildiğim kulaktan dolma bilgiler, şüpheler ve dedikodular.” Andru kucağına bakıp iç geçirdi.

“Anlat,” diye emretti Vi nazikçe

“Belki de Le’Danlardır.” Andru tekrar ona bakıp tepkisini ölçtü.

Eğer onun bundan gücenip üzülmelerini beklediye yanılıyordu. “Beni pek şaşırtmazdı.”

Le’Danlar Batı’nın en köklü ailelerden biriydi, yalnızca Vi’nin büyükannesi tarafından soyu –Ci’Dan ailesi– onlara denkti. Bu iki aile, düşmanlıkları sebebiyle çağlar boyu birbirleriyle savaşmış ve heyecanlı maceralar ile trajik aşklara sebep olmuştu. Ancak modern zamanlara gelindiğinde, Le’Danlar taht için vazgeçilmez bir konumdaydı; kuyumculuk imparatorlukları vasıtasıyla Batı’nın iplerini ellerinde tutuyor, Batı Divanı’ndan kalanların ortasında güvenin sesi oluyorlardı.

Bunlara rağmen –hayır, bunlar sayesinde– Vi, Le’Dan ailesinin tam olarak ne olduğunu biliyordu: Kendilerini asla bir anlaşmanın yanlış tarafında bulmayan kurnaz işinsanları.

“Stokları güncellediklerine dair dedikodular dolanıyor. Pazara

giren ve Hilal Kıtası menşeilili her mücevherin onların kasalarından çıktığını iddia ediyorlar ama aslına bakacak olursak, şey...”

“İnsanlar ikna olmuş değil,” diye bitirdi Vi onun yerine. Adam, Solaris İmparatorluğu’ndaki en güçlü ailelerden birini yasadışı işler yürüttüğü için suçlama fikrinden rahatsız olmuş gibi görünüyordu. Vi onu pek suçlayamazdı.

“Babam da dahil.”

“Aa?”

“Buraya gelirken Kesişim’de bir şeyler soruşturmamı istedi. Jayme’yle yarı yolu geçtikten sonra dinlenme noktamız orasıydı.” Kesişim, Solaris İmparatorluğu’nun merkezindeydi – İmparatorluk’un dört bölgesinin her birinin başkentine bağlanan başlıca iki yolun kavşağına evsahipliği yapan büyük bir şehirdi. “Nüfuzları göz önüne alındığında, Le’Danlardan başlamam Romulin’in fikriydi. Ben de dükkânlarından birini bizzat araştırmaya gittim.”

Andru konuşurken Vi’ye bakmayı kesti. İlk geldiğindeki rahat ve sakin tavrı tamamen ortadan kaybolmuştu. Ahırda haftalar önce tanıştığı, gözleri fıldır fıldır dönen adamdı bu. O zamanlar Vi bunu şüpheli bir tavır olarak değerlendirmiş olsa da artık çok büyük bir rahatsızlık duymasından kaynaklandığını biliyordu.

“Ne buldun?”

“Hiçbir şey.” Ama Andru kendi sözlerini yalanlayacak kadar endişe saçıyordu.

“Daha fazlası var...” diye üsteledi Vi, elinden geldiğince nazik bir tavırla.

Andru ona kirpiklerinin arasından baktı. Vi onunla göz göze geldi. Her ne kadar bir arkadaşlık kurmaya başlıyor olsalar da adam onun emirlerinden muaf değildi ve Vi gerekirse rütbesini ortaya koymak zorunda kalacağından korkuyordu. Andru’nun geri kalanları kendi isteğiyle anlatmasını umuyordu yalnızca.

“Ekselansları...”

“Andru resmiyete geri dönmeyelim, olur mu? En azından yalnızken.”

“Vi...” Adam resmen rahatsızlıktan kıvranıyordu. Onun ne sakladığını bu kadar çaresizce bilmek istemese belki Andru’ya acıdı. “Jayme, Le’Dan ailesini tanıyor mu?”

Vi sandalyesinde biraz daha dikleşti. “Neden?”

“Şey, araştırmaya gittiğimde... o zaten oradaydı. Ben... ben üzgünüm. Ama onu takip ettim.”

“Devam et.” Vi yemeğini tamamen unutmuştu.

“Arkadan çıktı. Orada dükkândan biri vardı, bir yük arabasından kutular indiriyordu – uzun, sarı saçlarına bakacak olursak Güneyli bir kadın. Biraz konuştular. Jayme ona bir şey verdi. Kadın da karşılığında ona ufak bir omuz çantası verdi. Sonra da ayrıldılar.”

“Ne dediklerini duydun mu?”

“Hayır... o kadar yaklaşmak istemedim.”

“Gayet anlaşılabilir. Bana anlattığın için teşekkür ederim. Eminim ki yalnızca arkadaşlarından biridir.” Vi gülümsedi, konuyu ve Andru’nun açıkça seçilen endişesini rafa kaldırabilmeyi umuyordu.

Jayme daha önce hiç Le’Dan ailesinden bahsetmemişti. Ama Vi de hiç sormamıştı. Hatta Jayme’nin güneyden kuzeye ve oradan tekrar güneye olan yolculuklarını hiç sorgulamamıştı. Yolda birkaç arkadaş edindiğinden şüphelenmek akıl dışı olmazdı – seyahatlerinin yalnızlığını dindirmek için Kesişim’de aynı masaya oturabileceği arkadaşlar.

“Eh, bence...”

Kapı aniden sonuna kadar açıldı ve Vi’nin düşüncelerini böldü.

“Vi Solaris!” diye bağırdı Ellene, kapıyı bile tıklatmadan içeri dalivererek. “Seni öyle uzun zamandır...”

Ellen ve Jayme adamı görünce ayakları havada öylece kalakaldılar. İki kadının da bakışları Vi’den Andru’ya ve aralarında duran yemeğe kaydı. Jayme her zamanki gibi serinkanlılığını korudu. Ancak Ellene tamamen nutku tutulmuş gibi görünüyordu.

“Bir şeyi bölmüyoruz, değil mi?” diye sordu Jayme yavaşça.

Vi arkadaşlarının zihinlerinde beliren yanlış varsayımları resmen görebiliyordu ve bir kahkaha patlattı. “Hayır, hayır bölmüyorsunuz.”

Andru sandalyesinde kaskatı oturuyordu, bir Vi'ye bir arkadaşlarına bakıyor, ardından odağını odadaki başka bir şeye çeviriyordu...

"Emin misin? Çünkü daha sonra geri gelebiliriz." Ellene'nin dudaklarında kurnaz bir sırıtış belirdi.

"Andru ve ben burnunuzun dibinde gizli bir aşk yaşamıyoruz." Vi bu düşünceyle tekrar alaycı bir kahkaha attı. "Alakasız bile yok."

"Bekleyin... Ne?" Andru ikisinin kastettiği şeyi daha yeni idrak etmiş gibiydi. "Hayır. Hayır... öyle bir şey yok. Ekselansları haklı. Bu yalnızca bazı meseleleri gözden geçirmek için yenen bir yemek."

"Hangi 'meseleler'miş onlar?" Ellene masaya yönelirken kaşlarını oynattı ve yaprak dolmalarından birini aldı.

Jayme geride oyalanmaya devam ediyor, Vi'yle Andru'ya bakıyordu. Vi bir an, ikisinin onun hakkındaki konuşmasını kızın bir şekilde duyduğundan endişelendi. Ama çok geçmeden o da Ellene'yi takip etti ve Vi'nin soluna oturup yakınındaki servis tabağından bir şiş kaptı.

"İkinizle de gözden geçirmemiz gereken meseleler, o yüzden burada olduğunuz için mutluyum." Vi arkasına yaslandı, şimdilik yemek yiyecek hâli kalmamıştı. "Birileri beni öldürmeye çalışıyor."

"Eyerden fazlası mı var?" diye sordu Ellene lokmalarının arasında.

"Evet." Cevaplayan Jayme'ydi.

"Sen nereden biliyorsun?" diye sorarken Ellene'nin sesi şaşkınlık ve incinmeyle karışık çıkıyordu.

"Vi'nin muhafızı olarak soruşturmanın bir parçası olduğumdan Jax söyledi. Bana ve diğer savaşıtlara gizlilik yemini ettirdi... Veli-aht Prenses'in tehlikede olabileceğine dair haberlerin yayılmasını istemiyor."

"En azından bana söyleyebilirdin," diye ofladı Ellene ve sandalyesine yaslandı. "Kimseye söylemeyeceğimi biliyorsun."

"O sadece işini yapmaya çalışıyordu," diye Jayme'ye destek oldu Vi, Ellene'nin kendisini dinleyeceğini umarak. "Göreve yeni getirildi falan."

“Evet, evet, anlıyorum.” Böyle demesine rağmen Ellene kollarını göğsünde kavuşturdu, hüsrana uğradığı açıkça görülebiliyordu. “Gerçi bu, köprünün ve köprüye çıkan koridorların etrafında neden bu kadar çok savaşçı olduğunu açıklıyor. Ben de burada durmuş, onların başka yapısal zayıflıklar aradığını sanmıştım!” Ellene, Vi’ye döndü, durumun ağırlığını şimdi kavramıştı. “Sen iyi misin?”

“Hâlâ buradayım,” dedi Vi minnettar bir şekilde.

“Burada olmaktan bahsetmişken...” Jayme, Andru’ya döndü. “Bir şeyler biliyorsun. Bu yemek de onunla alakalı, değil mi?”

Andru başıyla hafifçe onayladı, bakışlarını ona dikmiş muhafız dışında her yere bakıyordu. “Evet... onu gördüm. Saldırganı.”

“Bana neler olduğunu anlat,” diye talep etti Jayme. “Jax’e bildirilmeyen bir şeyleri kaçırdığım belli.”

“Jax’e doğruyu söyledim,” diye ısrar etti Vi.

“Ama tamamını değil.” Arkadaşı onu çok iyi tanıyordu.

“Savaştığımız kişi tam olarak... insan sayılmaz.”

“Ne o zaman?” Ellene hem dehşete düşmüş hem de heyecanlanmıştı. Heyecan kısmı Vi’yi biraz endişelendirdi.

“Çok uzaklardan, denizin ötesinden bir canavar.”

“Hilal Kıtası gibi mi?” diye sordu Ellene.

“Gibi... Evet.” Andru’nun ona inanmış olması bir mucizeydi. Vi fazla detaya girerek arkadaşlarının sınırlarını zorlamak istemiyordu. *Dünyanın sonunun gelmek üzere olduğunu onlara nasıl söyleyecekti?* “Andru bana böyle bir yaratığın buraya nasıl gelmiş olabileceğini araştırmamda yardım ediyor.”

“Bir şey biliyor mu diye anneme soracağım,” diye önerdi Ellene. Vi, Sehra’ya çoktan danışıldığına emindi. Ama arkadaşının yalnızca yardım etmek istediğini biliyordu. “Belki Darrus da şehirde bir şeyler duymuş olabilir.”

“Soruşturmamızı fazla yaymayın,” diye ikaz etti Vi, masada parmaklarıyla ritim tutarken. “Neyin peşinde olduğumuza dair saldırganımı uyarmak istemeyiz. Ya da Jax’i ve öğretmenlerimi – bu tarz

şeyler hakkında endişelenmememizi söyleyip pervasızlık yaparım korkusuyla beni daha da sıkı bir göz hapsine alırlar.”

“Ama sen pervasızsın zaten,” diye mırıldandı Jayme.

Andru kızın bu dediğini komik bularak burnundan güldü. Jayme ve Ellene bu ses karşısında şok olarak başlarını ona çevirdi. Andru öksürüp bakışlarını kaçırdı.

“Bu sadece Romulin’in söyleyeceği bir şey gibi geldi o kadar...” diye mırıldandı.

Jayme nihayetinde, “Yani hepimiz bu işin içindeyiz,” dedi yavaşça, gözleri Andru’daydı.

“Evet. Hepimiz,” diye onayladı Vi. Onlar da yakında Andru’nun dost olduğunu göreceklerdi. Vi buna inanmak zorundaydı. “Hepinize teşekkür ederim.”

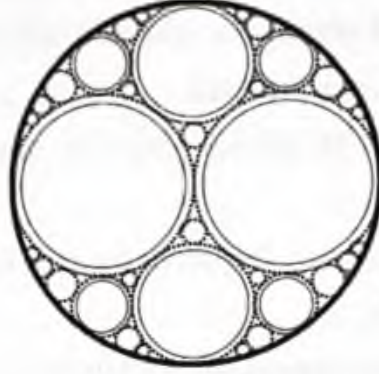
“Bu yüzden buradayız.” Ellene elini sıktı. “Ve bu sırada molaya ihtiyaç duyarsak, yalnızca kış gündönümü festivallerine odaklanabiliriz!”

Vi başını hafifçe sallayarak gülümsedi. Herkesi ortak noktada topladığı için kendini çok daha iyi hissediyordu. Ellerinden çok bir şey gelmese bile, şimdilik izleyecek bir yollarının olması yeterliydi.

Yarın ve gündönümüne kadar her gün Taavin’le çalışacaktı.

Eğer elfin’ra tehdidinden gerçekten sağ çıkacaksa, bunu nasıl yapacağını ona öğretecek olan ancak Taavin’di.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

VI YALNIZ KALABİLECEKLERİ bir fırsat bulduğu her an Taavin'le birlikteydi, ki bu beklediğinden daha sık oluyordu.

Vakitlerini Vi'nin tekniği üzerine çalışarak geçiriyorlardı. Taavin ona parmaklarını nereye koyacağı ve glifleri aklında nasıl oluşturduğu konusunda rehberlik ediyordu. Vi onun havada hareket ederlerken marifetli ve çabasız görünen ellerini izliyordu. Taavin'in ağzından çıkan her şeyi öyle bir dikkatle dinliyordu ki uykusunda bile aklında yankılanıyorlardı.

Sanki ilk kez onunla ne yapması gerektiğini bilen bir büyü öğretmeni var gibiydi.

Vi, Taavin'le birlikte olmadığı zamanları "Ayyolu"nun yerini bulmak için haritalarını ve notlarını didik didik ederek geçiriyordu. Çabalarından bir sonuç alamayınca Andru'yu, Ellene'yi, Jayme'yi ya da üçünü birden aramaya koyuluyordu. Kızlar yalnız kaldıklarında hâlâ Andru hakkındaki şüphelerini dile getiriyorlardı ama adama şans vermek için iyi niyetli bir çaba harcamadıkları da söylenemezdi. Ellene, adamın yanında kendini Darrus'la dans etmeyi *nihayet* kabul ettiğini açacak kadar rahat hissettiğinde Vi bunu iyiye işaret olarak yordu.

Kış gündönümünün sabahında Vi erkenden uyandı.

Yataktan çıktığında hava hâlâ karanlıktı. Dünya, sabahları iyice

serinlemeye başlamıştı ve zemin ayaklarının altında buz gibiydi. Ama güneş ufukta belirir belirmez havanın epey bir ısınacağını biliyordu.

Vi terzilerin gündönümü için ona özel olarak hazırladığı kıyafetlerini giydi. Güneyli terzileri, böylesi bir seremonide Veliaht Prenses'e yaraşacak bir kıyafet giymesi konusunda ısrarcı olmuşlardı. Vi kılık kıyafetinin duruma uygun olması gerektiğini biliyordu ama aynı zamanda kış gündönümünden keyif alıyor ve şenliklere katılabilmek istiyordu. Güneyli köklerine saygı göstermek kadar Kuzeyli evsahiplerine hürmetlerini sunmanın da önemli olduğunu vurgulayarak herkesin kalbini kazanmıştı.

Böylece iki farklı moda anlayışının harmanlandığı bir kıyafet çıkmıştı ortaya.

Üzerine, gövdesine tam oturan, uzun ve geniş yakalı bir gömlek giymişti. Altın rengi gömlek kalçalarında ön ve arka parça olmak üzere ikiye ayrılıyor ve Kuzeyli savaşçıların giydiği kolsuz uzun zırhları andıracak şekilde arkadan dizlerinin aşağısına kadar dökülüyordu. Dar, beyaz bir iç gömleğin uzun kolları ellerine kadar uzanıyor, küçük yüzüklerle ortaparmaklarına bağlanıyordu. Bacakları vaşak derisinden bir yama işiyle kaplıydı ve dizine kadar gelen çizmelerin içine sokulmuştu.

Hepsinin de altında tenine bir sıcaklık yayan o saat vardı. Vi saatin ağırlığına o kadar alışmıştı ki onu çıkarmak şimdi neredeyse imkânsız geliyordu. Zihninde, içinde yeni bulduğu ve hâlâ üzerine çalıştığı büyüüne yönelik özgüvenle özdeşleştirmişti o saati.

Bileğinin etrafında parlak bir glif vardı. Vi *narro hath*'ı yaratıp sabit tutmayı öyle iyi öğrenmişti ki şimdi onu parmaklarından bileğine kaydırıp bir bileklik gibi dolayabiliyordu, böylece glif olduğu yerde kalırken Vi de ellerini hareket ettirebiliyordu. Bu sabah olduğu gibi, kaybedecek vakti olmadığı zamanlarda çok işine yarıyordu.

"*Juth*," dedi Taavin omzunun üzerinden.

Vi duraksayıp gözlerini kapadı. Sembolü zihnine çağırıp her çizgiyi mükemmel bir netlikle çizdi. Gözlerini tekrar açtığında, özenle saçını örerken elleri hareket ediyordu.

“Calt.”

Zihnine yeni bir sembol çağırıp süreci tekrarladı. Taavin, glifleri alışkanlıkla, düşünmeden çağırması gerektiğini vurgulamıştı. Onları kitabındaki şekilleriyle bilmesi yetmiyordu. Kendi iç sesine uyum sağlamak için nasıl hafifçe değiştiklerini de anlaması gerekiyordu – ustalık da burada yatıyordu işte. Ya da Taavin öyle olduğunu iddia ediyordu.

“Mysst,” dedi Taavin omzunun üzerinden.

Vi gözkapaklarının ardında dairelerin oluşmasını ve çizgilerin onları kesmesini izlerken durdu. *Mysst, el becerisiyle yapmak.*

“Bunu yararlı bulacaksın...” Vi’nin gözleri açılıp yukarı çevrildi ve aynadan adama baktı. Ne tam anlamıyla katı ne de tam anlamıyla ruhani olan bedensiz varlığıyla dolabının hemen yanında salınarak duruyordu. “Buna daha fazla odaklanmalıyız. Bu glifi ışıktan zırhlar ve silahlar yapmak için kullanabilirsin. Artık *juth* üzerindeki hâkimiyetin artığından, buna geçmemiz mantıklı olur.”

“Teoride,” diye düzeltti onu Vi. Taavin kaşlarını kaldırdı. “*Juth* üzerindeki hâkimiyetim *teoride* arttı. Pek pratik yapamadık...”

“Evet, eh, yakında bir antrenman sahası bulacağınızı söylemiştin.”

“Deniyorum,” diye mırıldandı Vi bir örgünün ucunu bağlayarak. Neyse ki adam üstelemedi. Taavin, Vi’nin sınırları böylesi net çizilmiş hayatında farklı bir şeyler yapmak için mantık çerçevesinde bir bahane uydurmasının ne kadar zor olduğunu anlıyordu muhakkak.

“Ne için hazırlanıyorsun?” Soruyu öğretmeni değil de arkadaşı olarak sorarken sesi fark edilir şekilde değişti.

“Bugün kış gündönümü. Burada, Shaldan’a büyük bir bayram.”

“Gündönümünde ne yapıyorsunuz?” Taavin yanına doğru yürüdü.

“Şafakta, Yargen’e adanan bir ritüelle başlıyor... ardından kutlamalar geliyor –şarkılar, dans etmeler, gösteriler, alışveriş– ta ki alacakaranlıkta yapılan son ritüele kadar.”

“Kulağa cennetten çıkma geliyor.” Konuşurken Taavin’in gözleri titreyerek kapandı.

Vi'nin elleri birden durdu, saçlarından uzaklaştı. Taavin'e bakmak için döndü. Oda loştı, yanan birkaç mumdan başka ışık yoktu. Taavin'in yaydığı ışık Vi'nin dünyasına dokunamıyor gibiydi. Aynasından ya da ahşap duvarlarının cilasından yansımıyordu.

Sanki Taavin'in varlığı yalnızca zihnindeydi.

"Dans etmeyi sever misin?" diye sordu Taavin, gözlerini yeniden açarak.

Vi hızla aynaya geri döndü ve özlemle düşüncelere daldığı o anda adamı incelemiyormuş gibi yaptı. "Yeterince seviyorum sanırım."

"Zor mu?"

"Dans etmesini bilmiyor musun?" Vi tekrar ona döndü, şaşırmıştı.

"Daha önce hiç partnerim olmadı."

"Dans etmek için partnerinin olmasına gerek yok." Vi yumuşak bir kahkaha attı. "Tek başına da edebilirsin."

"Kimse bana öğretmedi." Taavin omuz silkti.

"Bir müzik duyup da ayaklarının kendi kendine hareket edeceği kadar mutlu hissetmedin mi hiç?" Gerçi konuşana bakın. Vi bir ritimle ayakları yerden kesilecek biri sayılmazdı pek. Ama bir iki sefer olmuştu.

"Mutlu hissetmek için —yakın zamana kadar— pek bir nedenim olmadı, Vi."

Yakın zamana kadar. Bu kelimeler kalbine dokundu. Taavin'i saran ışık kadar parlaktı hepsi. Vi yutkunup yüzünü ona çevirdi. Şimdiye dek pek çok şey konuşmuşlardı ama sanki aralarında hâlâ söylenmeyen şeyler varmış gibi geliyordu. Bu hissin mantıklı bir açıklaması yoktu ama boğazında bir yumru oluşmasına sebep oldu.

"Belki bir ara sana öğretirim, olur mu?"

Taavin'in dudakları minicik bir gülümsemeyle kıvrıldı. Bakışları yumuşak, neredeyse sevgi doluydu. Başta tanıştığı taş-gibi-sert adam düşünüldüğünde hoş bir değişiklikti bu.

"Çok isterim." Yatak odasının kapısı hafifçe tıklatıldı. Vi'nin bakışları sesin kaynağıyla Taavin arasında gidip geldi. "Gitmelisin."

Gerçekten de gitmeliydi. Ama Vi orada kalmayı, o ışıktan yapılmış adama dans etmeyi öğretmeyi her şeyden çok istiyordu.

“Seni bu akşam çağıracağım. Şenliklerden sonra etraf sakinler. *Mysst* üzerinde çalışabiliriz.”

“Bekleyeceğim.”

Yüzü kaybolurken Vi gözlerini ondan ayırmadı. Işık ipliklerinin parmaklarının arasından kaydığını, büyüündeki gergin düğümle-
rin gevşediğini hissetti. Gitmişti, sanki hiç orada olmamış gibi. Ve göğsünün sızlamasına neden olan şey bu geçicilikti.

“Buyurun,” diye seslendi Vi. Yatak odasına geçerken son örgü-
sünü de bağladı. Taavin’le konuşmaktan dünyanın geri kalanıyla iletişim kurmaya geçişi gitgide kolaylaşmaya başlıyordu. Taavin’in onun sırrı olarak kalmasını sağlamak için gerekli bir beceriydi bu.

“Güzel görünüyorsun,” dedi Jax kapı eşiğinden.

“Yüzümün iyileşmesi iyi oldu, değil mi?” diye yanıtladı Vi, parmağını burun köprüsünün üzerinde gezdirmek için durarak. Doğru kaynayıp kaynamadığını merak etti.

Jax güldü ama sonra bunu yaptığı için suçlu görünme kibarlığını gösterdi. “Kıyafetinden bahsediyordum, yüzünden değil.”

“Geleneğin biraz dışına çıkmayı istememin delice olmadığını söylemiştim.”

“Neresinden bakarsan bak... üzerindeki kimsenin geleneksel demeye cüret etmeyeceği bir parça kesinlikle,” diye değerlendirdi. “Ama Kuzey ve Güney’in çok hoş bir birleşimi olmuş.” Sözlerini esneyerek bitirdi.

“Senin için çok mu erken?” Vi sırıttı. “Büyü derslerimiz için kalktığımızdan çok da erken sayılmaz aslında.”

“Eh, tabii Sehra seni benden çaldığından beri epey zaman geçti, ne zamandır erken kalkmıyorum.” Jax pencereye baktı. “Sehra’dan bahsetmişken, sanırım onu aşağı inerken gördüm.”

“O kadar geç oldu mu ki?” Vi oturduğu yerden ayağa fırladı.

“Geç değil, tam zamanı.”

Ağaçlardan oluşan kalede birlikte yürüyüp Vi'nin bir haftadan uzun bir süre önce Ana Ağaç'a ulaşmak için geçtiği yollardan ve geçitlerden geçtiler. Tırmanmak zorunda kaldığı bariyer tamamen kaldırılmıştı. Onun yerinde, iç içe geçmiş köklerin sınırını oluşturduğu, taze çimenlik yollar vardı, bir Yerkırıcı'nın nazik elleriyle açan çiçekler oraya buraya dağılmıştı. Vi'nin anladığı kadarıyla, önceki izinsiz geçişine dair ne bir iz ne de şüphe vardı.

Jayme onları dış uçta bekliyordu.

"Günaydın Prenses." Başını hafifçe eğdi. En güzel kıyafetlerini giymişti, kutsal bir etkinliğe katılmak üzere de olsa kılıcı hâlâ belindeydi.

"Günaydın." Vi kraliyet kurallarını görmezden gelip sıkıca sarılmak için onu kendine çekti. "Ve mutlu gündönümleri." Kadının kollarında gevşediğini hissetti.

"Sana da mutlu gündönümleri." Jayme sırtına hafifçe vurdu.

"Bu senin ilk seferin, değil mi?" Vi arkadaşının koluna girdi ve ağaca doğru yürümeye koyuldu.

"Evet, kışın ya başkentte kalırım ya da eve dönerim."

"Baban nasıl?" diye sordu Vi nazikçe. Jayme'nin ailesinden bahsetme fırsatı sık bulunmazdı; onlar hakkında konuşmak Jayme'yi feci hâlde üzüyordu ve Vi'nin onun canını sıkmak gibi bir arzusu olmasa da önemseydiğini belli etmek istiyordu. "Geldiğinden beri haber aldın mı?"

"Annem iyi olduğunu söylüyor."

"Bunu duyduğuma sevindim." Birlikte geçirdikleri yıllarda, Jayme'nin babasının daimi, kronik bir problemten ötürü hasta olduğu anlaşılmıştı. Ama Vi detaylarını bilmiyordu. Vi'nin tek tesellisi, adamın Beyaz Ölüm ortaya çıkmadan çok önce hastalanmasıydı. Yani hastalığının sebebinin ölümcül salgın olmasının imkânı yoktu.

Babasının hastalığı... Yolda edindiği arkadaşlar... Muhafız olma hırısı... Arkadaşı hakkında ne kadar az şey bildiğini fark etti Vi birden. Andru'nun Romulin'i ne kadar iyi tanıdığını fark ettiğinde hissettiği mide bulantısını duydu yine.

“Mutlu gündönümleril” Ellene annesinin yanından onlara doğru koşup ikisine birden sarıldı ve Vi’nin düşünceleri yoldan çıkmadan önce onları böldü. Jayme’yle ikisi de bir ağızdan ona mutlu gündönümleri dilediler. “Geç kalıp ritüeli kaçıracaklarını sandım.”

“Daha gök yeni yeni renk değiştiriyor.”

“Evet... eh, şey yapmamız gerek...”

“Ellene, yerine geç,” diye seslendi Sehra kızına.

Bununla beraber, odadaki herkes kendi yerini aldı.

Sehra ve karısı Za, Dia ile Ana’nın heykelinin önünde durdular. Ellene de ikisinin arasındaydı. Etraflarını insanlar sarmıştı, Vi de içlerindeydi. Kendi çemberinde bulunanlardan bazılarını tanıdı; elçiler, soylular, hatta bir tane de Güneş’in Emegeni vardı. Vi kadının büyük boy cübbesinin başlığının altını görmeye çalıştı ama âdet olduğu üzere yüzünün sadece alt kısmını görebildi. Emegenler Kuzey’de nadiren görünürdü... Belki de pazardaki yaşlı kadınla aynı kafiyle gelmişti.

Geri kalan herkes arkalarında, odanın köşesindeydi. Oradaki de küçük bir gruptu, yani çoğunlukla Kuzey toplumu ve Sehra için önemli insanlardı. Vi onlardan sadece üçünü tanıdı — Jax, Jayme ve Andru. Bu yıl Shaldan’ın dış kasabalarından Soricism’a gelen liderlerin sayısı azdı, yani kaleden gelen katılımcılar her zamankinin aksine sayıca daha fazlaydı.

Ellene boğazını temizleyerek öne çıktı.

“Dünya gençti,” diye başladı, hızını almadan önce sesi başta titredi. “O kadar gençti ki yalnızca burada duran, dünyanın en yaşlısı Ana Ağaç o saatleri anımsayabilir. Bu dünya karanlıktı, güneşin ışığından yoksundu.

“Sonra bir yıldız düştü.

“O yıldız Ana Ağaç’ın dallarına takıldı. Dallar sallanıp titrerken yıldız itilip kakıldı ve toprağa doğru düşerken ağacın hayat enerjisini topladı. Bu enerji —yarı tanrısal, yarı fani— toprağa indiğinde genç Dia’ya dönüştü. Teni ağacın kabuğundandı ve saçları semadan beraberinde getirdiği yıldız tozuyla parlıyordu.

"Ana bu kayan yıldızı ve içinde titreşen kutsal ışığı görüp dedi ki, 'Bu baltayı al, evladım ve bıçağıyla benim adıma yeni bir toplum şekillendir. Bu gecenin diyarında çoktan unutulmuş yöntemleri halkına öğret. Onları korumak ve onlara rehberlik etmek için baltanın taşıdığı büyüü kullan.'"

Ellene geri çekilince Sehra öne çıktı.

"Dia, Ana'nın istediğini yaptı," diye devam etti Şef. "İnsanları korudu ve bolluk bereket yolunda onlara rehber oldu. Hayatının sonuna yaklaştığında Ağaç'a döndü ve Ana'dan son bir hediye istedi – bir vâris.

"Yargen, Dia'ya bu gücün içinde yaşadığını söyledi. Dia böylece Ana Ağaç'tan bir tohumu ikiye bölüp yedi. Dokuz ay sonra, ışığının bir parçasını taşıyan bir vâris doğurdu."

Sehra konuşurken Vi'nin gözleri Ellene'ye kaydı. Bu hikâyeyi daha önce pek çok kez duymuştu. Ama bu kısma her gelindiğinde Vi tam olarak nasıl olduğunu merak etmekten kendini alamıyordu – muhtemelen cevabını asla alamayacağı bir gizemdi.

Ama buna inanıyordu. Çünkü o da güya Ana'dan gelen gücü taşıyordu, ışıktan yapılmış bir adam tarafından ziyaret ediliyordu ve kötülüğün vücut bulmuş hâline tapınan kırmızı gözlü bir suikastçı peşine düşmüştü. Bir kadının büyüülü bir ağaçtan hamile kalabileceğine inanmak gerçekten o kadar zor muydu?

"Biz, Dia'nın soyu, halkımızı koruma görevini sarsılmaz bir şekilde yerine getiriyoruz.

"Eski yöntemleri onurlandırıyoruz.

"Ve karanlık zamanlarda onun ışığının bize rehberlik edeceği emrini hâlâ unutmadık."

Sehra bir elini kaldırdı ve Vi dikkatle izledi. Bu ritüeli daha önce de pek çok kez izlemiş olsa da bunu gözden kaçırmıştı. Sehra'nın dudaklarından hafif bir iç geçiriş kaçtı, Vi bunun *durroe*'nun sesi olduğunu artık biliyordu.

Sehra'nın dediği doğrudu, zamanla kelimeleri onları dile getirmek zorunda kalmayacağı kadar iyi öğrenmişti. Bu bir illüzyondan

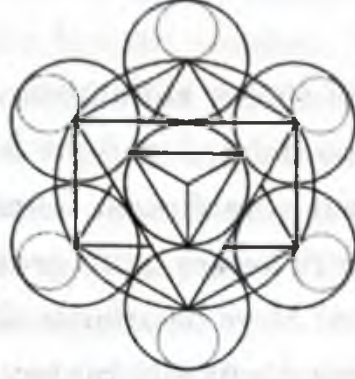
fazlası değildi ama topluluktan yükselen her zamanki şaşkın nidalar, bunu Ana'nın saf kutsaması olarak gördüklerini gösteriyordu.

Vi'nin saatlerce baktığı ışık topu Sehra'nın avucunu doldurdu. Sehra heykele döndü ve ışık topunu Ana'nın öne doğru uzanmış eline bıraktı. Top, Sehra elini çektikten sonra da orada kaldı ve Vi, günbatımıyla solmaya başlayana kadar da orada duracağını biliyordu.

Daha küçükken, o da kürenin Ana'nın kutsamasıyla ışık saçmaya devam ettiğini zannederdi. Şimdi bunun büyüden ve Şef'in kendi gücünden daha fazlası olmadığını biliyordu. Vi hangisinin daha etkileyici olduğuna gerçekten karar veremiyordu.

"Yılın en uzun gecesini atlatmaya hazırlandığımız ve Ana'nın güneşini —Yargen'in dünyamızdaki gözle görünen kudretini— görmeden en uzun süreyi geçireceğimiz bu günde, tanrıçanın insanlarını gökteki tahtından gözetmesi için dua ediyoruz." Vi, Sehra'nın gözlerinin onun olduğu tarafa çevrildiğini gördüğüne yemin edebilirdi. "Biz; Dia'nın ışığını canlı tutanlar."

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

VI BUHARI ÜSTÜNDE TÜTEN bir kupa elma şarabı içmişti ve hâinden daha memnun olamazdı. Kutlamalar ve dinlenmeyle geçen bir güne ihtiyacı vardı ve gündönümü ona tam da aradığı fırsatı vermişti.

Gün ortasına yaklaşırken havada müzik sesleri yankılanıyordu. Sabah ritüelinin hemen ardından gerçekleştirilen noru yarışları sonuçlandığından beri orkestralar durmaksızın çalışıyordu. Bu yılki gündönümü kutlamaları o kadar büyüktü ki yalnızca dans alanları bile şehirdeki üç ayrı açıklığa kurulmuştu – Vi bunun diğer her yer dolup taşıdığı için kendilerine ait dans pisti isteyen birkaç azimli Yerkırıcı tarafından yapıldığından şüpheleniyordu.

Her şey tıpkı içkisindeki baharatlar gibi birbirine geçmişti. Tek bir şeye odaklanmak zordu – ama Vi zaten öyle bir şey yapmak istemiyordu. Tüm parçaların toplamı, onları birbirinden ayırmaya çalışamayacağı kadar mükemmeldi. Vi her şeyi elinden geldiğince deneyimlemek istiyordu. Bu, Kuzey’de keyfini süreceği son gündönümüydü; birden nostalji hissi doldurduğu içini. Daha önce gündönümlerinin keyfini doya doya çıkaramadığına dair bir pişmanlık dalgasıyla sarmalandı.

“Bu ne kadar sürüyor?” diye sordu Jayme yanından. Basamaklardan oluşan yerden yüksek bir platformda Andru’yla oturuyor-

lardı; diğerleri de ya danstan kaçmak ya da yalnızca kutlamaların tadını çıkarmak için oradaydı. Gerçi kimse çok yakınında oturmuyordu. Soyluluğun görünmez güç alanı insanları uzakta tutuyordu. Kaçak bir elfin'ra ortalarda dolanırken bile Vi'nin canı bu mecburi tecritten sıkılmadı.

"Güneş gökte olduğu sürece kutlamaya devam edecekler, böylece Ana uzun uykusuna dalmadan önce herkesin onun iyiliğine duyduğu coşkun minneti görebilecek. Güneş battıktan sonra bir ritüel daha olacak ve sonra herkes uzun geceye hazırlanacak."

"Hazırlanacak derken? Neye hazırlanacak? Baba'nın onuru adına düzenlenen ayinsel bir dövüş gibi bir şey mi var?"

"Hayır. Herkes uyumaya hazırlanacak." Vi güldü.

"Direkt böyle de diyebilirdi, biliyorsun değil mi?" Jayme bıkkın bir şekilde başını iki yana salladı ama yanaklarına bir gülümseme yayıldı. "Sabahki ritüelin draması aklını başından almış."

"Belki de." Vi içkisinden bir yudum daha aldı, dilinde gezinen çeşitli aromaların tadını çıkardı, ardından hem havanın hem de baharatların yakıcılığından boğazı alev aldı. Vi'nin karıştığı pek çok drama vardı, muhtemelen Jayme'nin anlayamayacağı kadar çok. "Ama eğlencesi de burada değil mi? İmkânsız olması gereken bir şeyin içinde kaybolmak?"

Işıktan yapılma bir adam kadar imkânsız. Bu düşünceyle Vi'nin yüzüne bir gülümseme yerleşti.

"Eh, bu *romantik* bir düşünce değilse ne?" Jayme ona yandan bir bakış attı ve Vi onu görmezden geldi. Jayme'de Taavin'in varlığına dair bir şüphe uyandırmayı hiç ama hiç istemezdi.

"Kesinlikle kendini romantizmde kaybetmiş gibi görünüyor," dedi Andru yan taraftan. Kupasından bir yudum alırken başıyla Ellene ve Darrus'un olduğu yeri işaret etti.

"Bu doğru. Bu yer tamamen yanıp kül olabilir ve bence Ellene'nin gözü yine de ondan başkasını görmez."

Jayme alayla burnundan güldü. "Belki bizi görür? Bizi yangından kurtarmaya çalışabilir."

"Belki." Vi kelimeyi öyle bir vurguladı ki hep beraber kahkahalara boğuldular. Andru'ya döndü. Birlikte geçirdikleri süre onları nispeten yakınlaştırmıştı. Belki sakın geçen gün zihnini boşalttığından belki de içtiği sıcak elma şarabından, Andru'ya kişisel bir soru sorabilecek kadar yakın hissetti kendini. "Gözüne kestirdiğin bir hanımefendi bıraktın mı arkanda, Andru?"

Andru anlaşılmasa da bir şeyler mırıldanarak öksürünce her yere elma şarabı sıçradı. Genç adam kupasını bir kenara koyup gömleğinin önünü temizlemeye çalışırken Vi ve Jayme onun hatırına kahkahalarını bastırmaya çalıştı.

"Ben mi? Bir hanımefendi? Hayır..." diye mırıldandı, önce onlara bakıp ardından bakışlarını gömleğine çevirdi. Vi başını hafifçe yana yatırıp yüzünü görmeye çalıştı. Andru'nun ifadesinde bir şeyler vardı... Vi'nin tam olarak anlayamadığı bir şeyler.

"Ama..."

"Babam iyi bir eş bulmam konusunda ısrarcı." Andru hareketsizleşti, biraz olağandışı sayılabilecek kadar. Bir avcının ağına düşmüş çaresiz bir avı andırıyordu. Vi, onu kaç kez böyle gördüğünü sayamıyordu artık. Adamın zihninde yankılanan kelimeleri duyamasa da Andru'nun gözlerinin artık başka bir âleme baktığını görebiliyordu. Babasının götün teki olduğunu söylemişti. Yani Vi, Andru'nun bahsettiği o konuşmanın nasıl gittiğini ancak tahmin edebilirdi.

Bir elini uzatıp hafifçe onunkinin üzerine koydu. Andru bu temasla kaskatı kesildi ve göz göze geldiler. Vi bakışlarını uzun bir an için onunkinden ayırmadı.

"Eminim ki ben de senin gibi olacağım," diye fısıldadı Vi usulca. "Bana da iyi bir aday bulunacak." Kendi seçemeyeceği bir aday.

"Ebeveynlerin kesinlikle o beklentilere kafa tuttu," diye mırıldandı Jayme. Vi ona cevap vermek için ağzını açtı ama Andru lafı ağzından aldı.

"Prens Romulin tam da bu yüzden onlardan —özellikle de Vi'den— akıllıca tercihler yapmalarını beklediklerini söyledi. İmpa-

ratoriçe Vhalla'nın yaptığı gibi sıradan birinin statü atlayarak Veli-aht Prens'le evlenmesi, çok sık görülebilecek bir şey değil."

"Ben de onların örnek oluşturduklarını sanıyordum." Jayme elma şarabından bir yudum aldı.

"Onların taç giymeleri alışılmadık koşullar neticesinde gerçekleşti." Vi hafifçe iç geçirdi. Büyükbabasının suikasta uğraması, Deli Kral'ın isyanı, mağaralar etkinliğini yitirmeden önce yapılan son Kristal Mağaralar Savaşı...

Kristal Mağaralar'ın etkinliğini yitirmesi. Vi oturduğu yerde dikleşti. Taavin, Raspian ve müritlerini tutan bariyerlerin yaklaşık on sekiz yıl önce bozulduğunu söylemişti, bu da Deli Kral'ın hâkimiyetinin sona erdiği ve mağaralardan aldığı gücü artık kullanmadığı döneme denk geliyordu. Bariyer o olabilir miydi?

Vi hızla odasına dönüp Taavin'i çağırma dürtüsüne direndi, onun yerine içkisinden bir yudum daha aldı.

"Romulin de aynısını söylüyor," dedi Andru, Vi'nin aklından geçenlerden bihaber. "Vi'nin Doğulu bir prensle, kendisinin ise Batılı bir prensesle evleneceğini düşünüyor."

"Prens Romulin demek istiyorsun herhalde?" Jayme hafifçe öne eğildi. "Hep Prens'in ne deyip ne demediğinden bahsediyorsun. Senato'ya değil de ona rapor vermediğine emin misin?"

Andru kıpkırmızı kesildi. "B-ben sadece Ekselanslarını tanıyacak kadar şanslıyım ve onun çok bilge olduğunu düşünüyorum."

"Sana katılıyorum, Andru," dedi Vi kupasının üzerinden. Jayme onun gözden kaçırdığı bir şeyin parçalarını birleştirmişti. Vi'nin artık fazlasıyla merak ettiği bir şeyin. Ama mağaralarla ilgili öteki aydınlanması gibi, bunun da ne yeri ne zamanıydı. "Bana da harika nasihatler veriyor ve eve döndüğümde onun bu bilgeliğinden yüz yüze faydalanmayı dört gözle bekliyorum." Ve onu diğer tüm açılardan tanımayı da tabii.

"Ev..." diye tekrar etti Jayme düşünceli bir tavırla. "Vi, sana bir şey sorabilir miyim?"

"Bana her şeyi sorabileceğini biliyorsun."

“Gerçekten Güney’e gitmek istiyor musun?” Vi kaşlarını çatı ve arkadaşıyla yüz yüze gelmek için döndü. Jayme kadehinden bir yudum daha aldı, belli ki söylediğinin üzerinden elma şarabıyla geçiyordu. “Her şeyi sorabileceğimi söyledin.”

“Sorman iyi oldu.” Vi, Jayme’ye kendini onun yanında dürüst olamazmış gibi hissettirmek istemiyordu. “Sadece bu sorunun nereden çıktığını merak ediyorum... Güney’i takdir etmiyormuşum gibi görünecek bir şey mi yaptım?”

Andru’ya baktı. Adam onun müttefiki olmuş olsa da... Bu gibi meselelerin babasının kulağına gideceğinden endişelenmeli miydi? Jayme belli ki öyle olacağını düşünmüyordu çünkü sorgulamasına devam etti.

“Öyle bir şey değil. Ama dürüst olmam gerekirse, Güney’e büyük bir sevgi beslediğini düşündürecek bir şey de yapmadın. Hayatın boyunca burada yaşadın, burayı evin bildin... Gerçekten buradan ayrılmak istiyor musun?”

“Bu tarz soruları Güneylilerden beklerdim, senden değil.” Vi kendini buna hazırlıyordu ama bu kadar erken geleceğini tahmin etmemişti.

“Beklemelisin de,” diye mırıldandı Andru.

“Sadece merak ediyorum, Prenses,” diye ısrar etti Jayme. “Güçlendirmek istemedim.”

“Biliyorum, biliyorum. Eğer aksi cevap verdiysem üzgünüm.” Vi iç geçirdi.

“Şimdi dürüstçe cevaplayın, Prenses,” diye tavsiye etti Andru. “Eve döndüğümüzde böyle bir şansınız olmayabilir.” Andru onun tarafındaydı – artık bundan emindi.

Vi bu sorunun cevabını sordu kendine – *dürüst* cevabı. Düşünebildiği her şey, halk içinde takındığı prenses maskesinin cevabı gibi geliyordu kulağa. Ama haklılardı. Bu soruya sadece Vi olarak cevap verebileceği tek fırsatı bu olabilirdi – prenses ya da vâris olarak değil, Vi Solaris olarak.

“Ev kavramı komik bir şey...” dedi nihayetinde. “Evim neresi ya

da neye benzeyecek bilmiyorum. Ona dair hayallerim ve fikirlerim var ama somut bir düşüncem yok.”

“Ama evin burası değil?”

“Sehra çok kibar, Kuzeylilerin çoğu da öyle... Tamam, onlarla ilişkim zaman zaman öngörülemez – her şey göz önüne alındığında ve savaşın ne kadar yakın zamanda bittiği düşünüldüğünde onları suçlamıyorum... Ama genel olarak, evet, kibarlar. Ve Ellene benim için bir kız kardeşten farksız.” Vi’nin gözleri kızı buldu. Darrus onu müziğin ritmine göre döndürürken başını geriye atmış, sarsıla sarsıla gülüyordu. “Ama Ellene burayı ev gibi görmemi sağlayabilen tek kişi. Diğer herkes benimle arasına belli bir mesafe koydu; beni Güneyli olarak görüyorlar. Onlar gibi görünmüyorum, onlar gibi konuşmuyorum ve onlar gibi olmayı denemek yalnızca kırıcı olur. Öğretmenlerim söylemese de bu kadarını biliyorum.

“Ama dürüst olmam gerekirse, Güney’in de ev gibi gelmeyeceğini biliyorum. Eve çok yakın bir his olacağını düşünüyorum – çünkü gerçek ailem orada. En sonunda onlarla yaşayacağım, onları gerçekten, iyi ve kötü yönleriyle tanıyacağım. Ev dediğimiz şey, aile değilse nedir ki?”

“Haklısın, aile çok önemli,” dedi Jayme. Sesinde neredeyse özlem dolu bir tını vardı. “Hatta belki de önemli olan *tek* şey.”

“Katılıyorum.” Vi ayağa kalkarak muhabbeti sonlandırdı. Ailelerinden ya da felsefi olarak evin neresi olduğundan bahsetmek, Güney’e döndüğünde işlerin nasıl gideceğinden endişelenmek istemiyordu. Burada kalan kısa zamanının keyfini çıkarmak istiyordu. Zaten hayatı onun idrak edemeyeceği bir hızla değişiyordu. Yarın yapılacak işler vardı ama bugün sadece eğlenmeye odaklanabilirdi. “Dans etmek ya da pazar tezgâhlarında dolaşmak ister misin? Yoksa son peynir başarısızlığından sonra hâlâ çok mu hassassın?”

Jayme kıkırdadı ve elma şarabından büyük bir yudum alarak kupayı tek dikişte bitirdi. “Sanırım bünyem yeterince güçlendi. Biraz yürümek kulağa hoş geliyor.”

“Geliyor musun, Andru?” diye sordu Vi.

"Sanırım ben burada kalıp izleyeceğim. Kalabalığın dışında olmak hoşuma gidiyor."

"Tamamdır. Gelirken sana bir kupa daha elma şarabı getiririz." Vi ona gülümsedi ve onlar uzaklaşmadan önce adam da aynı şekilde karşılık verdi.

İki arkadaş geniş basamaklardan inerken, bir çığlık tüm kutlamaları bastırdı.

OTUZUNCU BÖLÜM

BİR ADAM KOŞARAK meydana girdi, çılgına dönmüştü ve feryat ediyordu. Vi'nin harabelere kaçtığı gece Darrus'un taktığını gördüğü uzun gagalı korkunç maskelerden takan üç kişi de onun arkasından koşturuyordu.

Hasta adamın başı bir öne bir arkaya savruluyordu, ağzı da hafifçe açıktı. Noru'da da bu mide bulandırıcı salınımı görmüştü, sanki boynundaki tendonlar tamamen gevşemişti ve sanki bu garip hareketin yarattığı acıyı hissetmiyordu bile. Gözleri perdahlıydı, tamamen bembeyazdı ve gözün tam ortasındaki kırmızı çizgiler nabız gibi atarak dışarı uzanıyordu. İltihaplı büyü damarlarını saran derisi sertleşip parlaklaşmıştı, kara etinden fırlayan soluk bir taş gibiydi neredeyse. Hastalıklı dokunun hatları sağlıklı deriyi gerip çatlatıyor ve beyaz topakların sızdığı yaralar açıyordu.

"Kimse ona dokunmasın!" diye emretti salgın maskesi takan adamlardan biri.

Derisinden hastalık sızan adam etrafına baktı, yeniden atılmaya hazırdı. Sehra kalabalıktan sıyrılıp öne çıktı. Bir elini kaldırmasıyla dört taş duvar adamı hapsedti. Adam kendini bir anda duvarlara doğru fırlattı, hapsoldüğü yerden delirmişçesine çıkmaya çalışıyordu.

Vi güçlükle yutkundu, babasıyla kafesteki adama dair görüşünü bastırmaya çalıştı. Ne de olsa bu bir görü değildi, dilerse başını

başka tarafa çevirebilirdi. Karşısındaki adam, uzak bir diyarda yabancı bir kraliçenin huzuruna çıkmış babası değildi. Şu anda burada ondan uzakta tutulan, günlerin sonu değildi.

Onun sorumluluğundaki insanlar ve onları yavaşça öldüren hastalık vardı karşısında.

“Salgında başka bir dalga patlak verdil” diye bağırdı bir kadın salgın maskesini kaldırarak. “Eğer içinizden kendini hasta hisseden ya da vücudunda garip yaralar fark eden olursa, lütfen hemen revirdeki şifacılara bildirsın.”

“Herkes evlerine dönmelerini ve aileleriyle bir araya gelmelerini öneririm,” diye duyurdu Sehra. “Halkın sağlığını gözeterek şenlikleri erken bitireceğiz. Lütfen şifacıların tüm talimatlarını dinleyin ve hastalık belirtileri gösterip göstermediğinizi anlamak için kendinizi iyice muayene edin.”

Birden mırıldanmalar yükseldi ve Vi kısa bir an için insanların bu fikre karşı çıkacağını düşündü. Sonra bir çığlık duyuldu. Tüm gözler hızla çığlığın yükseldiği kadına döndü.

Kadın elini uzatmış, bir yerini kaşıyordu. Kanatacak kadar kaşıyordu hem de. Vi’nin durduğu yerden yalnızca sağlıklı deri görünüyordu. Ama muhtemelen daha fazlası da vardı. Ya da belki panik insanları delirtmişti.

“Sanırım kapmışım. Sanırım kapmışım!” diye acı acı bağırdı kadın.

Sonra başka biri daha. “Bekle, şu mu? Derim burada daha sertleşmiş sanki... Sanırım ben de kapmışım!”

Taş kafesteki adamın gırtlğından bir hırıltı döküldü ve adam parmaklıkları kavrayıp bir hayvan gibi tısladı. Vi adamın bir sonraki hareketinin ne olacağını biliyordu ama yine de kafasını geriye çekip sertçe taşa çarpmasını izlemenin dehşetinden kurtulamadı. Noru’da da olaylar aynı sırayla gerçekleşmişti. Hilal Kıtası Kraliçesi’nin babasına gösterdiği hasta adamda da.

“Kaleye geri dönmeliyiz.” Jayme şimdi yanındaydı, bir eli kılıcının kabzasındaydı. Vi bir kaosun patlak vermek üzere olduğunu anladı.

“Haklısın, hadi Ellene’yi alalım.” Mümkün olduğunca hızlı hareket ederek kalabalığı yarmaya çalıştılar.

“Lütfen sakın olun ve evlerinize dönün,” diye bağıırıyordu Seh-ra. “Şifacılar sizinle orada tek tek ilgilenecek.”

“Sen!” Vi’nin daha önce hiç görmediği bir adam önüne atladı. Yüzü öfkeyle çarpılmıştı, konuşurken dudaklarından tükürükler saçılıyordu. “Veliaht Prenses Solaris,” diye dudak büktü.

“Size geri çekilmenizi tavsiye ederim, efendim,” diye uyardı Jay-me öne doğru ufak bir adım atarak. Henüz kılıcını çekmemişti ama kabzasını daha sıkı kavramıştı şimdi.

“Sen ne yapıyorsun?” Adam, Jayme’yi duymazdan geldi ve gözle-rini Vi’nin üzerinden ayırmadı. Bağırışı dikkat çekmeye başlamıştı.

“Ben...”

Adam Vi’nin aklına gelebilecek hiçbir cevapla ilgilenmiyordu. “Buraya geldin, evimizi mahvettin, bize çamur attın, sonra hayat-larımızın çok daha iyi olacağını söyledin. Ama İmparatorluk’un Shaldan’a getirdiği tek şey acı ve hastalık.”

Vi konuşmak için ağzını açtı ama tek kelime edemedi. Ne söy-lemeliydi? Ne söyleyebilirdi? Beyaz Ölüm’ü ya da yayılışını durdur-maya çalışmak için kesinlikle hiçbir şey yapmamıştı. Bunu yapmak istese bile, o Darrus değildi. Gidip de revirde çalışamazdı... Vârisleri olmak gibi bir rolü vardı.

Ve hayatında ilk kez Vi, oynaması *gereken* rolün bu olup olma-dığını merak etti. Görevi İmparatorluk için en iyisini yapmaks, hiçbir şeyin, hatta tahtının bile yoluna çıkmasına izin vermemeliydi, değil mi? Bu içine dönüş ânı hızla bölündüğünden, cevap bulmaya fırsatı olmadı.

“Solaris ne yapacak?” diye cevap talep etti adam yine. “Benim tek gördüğüm *bizim* şifacılarımız, *bizim* yere dökülen kanımız, *bizim* tehlikedeki insanlarımız. Solaris bizi öylece ölüme mi terk ediyor?”

“İmparatorluk’tan yardım geliyor mu? Yoksa tek başımıza mı-yız?” Bir kadın önce çıktı, adamın çıkışından cesaret almıştı.

“Beyaz Ölüm herkesi etkiliyor – Güney’i, Doğu’yu, Batı’yu ve

Kuzey'i. Bu salgın hepimizin üzerine kara bulut gibi çöktü. Babam Hilal Kıtası'na doğru yola çıktı bile," dedi Vi hızla. Boğazını temizledi, öğretmenlerinin öğrettiği gibi otoriter bir sesle konuşmaya, en iyi İmparatoriçe tonunu takınmaya çalıştı. "Hastalığın tedavisini aramak için gitti ve..."

"Hastalığın zaten Hilal Kıtası'ndan geldiği söyleniyor," diye lafa girdi başka bir kadın. Vi döndü, pazarda baharat aldığı Batılı ihtiyarı gördüğüne şaşırmıştı. Siyah, boncuk gözleri Vi'nin ruhuna işledi. "Baban o yabancı diyara sonuyla yüzleşmeye gitmiş. Korsan istilasındaki o sulara, Adela'nın bölgesine gittiye... Korsan kraliçe tıpkı büyük büyükbabanı öldürdüğü gibi onu da öldürecek. İmparator Solaris çoktan ölmüş sayılır."

"Diline hâkim ol," diye fısıldadı Vi. Sesinde tehlikeli bir tını vardı, daha önce kendi sesini hiç böyle duymamıştı. "Dikkatli ol, yoksa birileri ihanet dolu sözlerini duyabilir."

"Soru sorduk diye vatan hainliği mi yapmış oluyoruz?" diye karşı çıktı ilk adam, artık daha da yüksek sesle konuşuyordu. "İşte Solaris biz böyle davranıyor!"

"Hayır, öyle demek..." diye konuşmaya başladı Vi ama sözü ke-sildi.

"Bu kadarı yeter," dedi Sehra sessizce. Bağırmamıştı, buna gerek yoktu da. "Eski yaraları yeniden açmak yerine şu an kanayan yaralara odaklanın." Sehra gözlerini kısarak adama baktı. Vi, tek bir bakışın Sehra'yı nasıl da olduğundan iki kat heybetli gösterdiğini fark etti. Adam, karşısında küçücük kalmıştı.

"Şef, saygısızlık etmek istemedim." Adam gözlerini aşağı eğdi, omuzları hafifçe çöktü.

"Öyle mi? Bunu göstermek için ne kadar da garip bir yol. Herkese gitmesini söylediğim hâlde burada kalarak bana saygısızlık ettin, sonra da onur konuğum Veliaht Prenses'e saygısızlık ettin." Sehra'nın gözleri dağılmaya başlayan diğer insanlara döndü. Vi'nin gözleri Batılı kadını aradı ama kadın çoktan gitmişti. Görünüşe göre, bu akşam ailesine karşı yapılan saygısızlıkların hepsi affedil-

mek zorundaydı. Affedilecekti belki ama unutulmayacaktı. “Herkes gitmesini söyledim, buna siz üçünüz de dahilsiniz.”

Vi, Andru’nun sol tarafında belirdiğini fark etti birden. Adam tüm garipliklerine rağmen bir kez daha gerçek bir arkadaş olduğunu kanıtlıyordu.

“Ellene’yi de alıp kaleye döneceğiz,” diye rapor verdi Jayme resmî bir tavırla.

Sehra onaylayarak başını hafifçe salladı. “Daha fazla oyalanmayın.”

Bu sefer Ellene’yi almaya giderlerken kimse onları durdurmadı. Ellene, Darrus’la hararetli bir konuşmanın ortasındaydı, kollarını savuruyordu ve gergin sesi ne dediği anlaşılmayacak kadar alçaktı.

“Ellene, gitmemiz gerek.” Vi kızın dirseğini tuttu.

Ellene onlara bakmadan dirseğini çekip kurtardı ve dikkatini bütün gece dans ettiği adamdan ayırmadı. “Darrus olmadan gelmem, mantıklı konuşmuyor.”

“Benim revire gitmem gerek, Elle,” dedi Darrus nazikçe.

“Bu iş ciddileşiyor!” Ellene çocuğun ellerini kavradı, gözleri yaşlarla doluydu. Vi durumun bir süredir ciddi olduğunu söyleyerek onu düzeltme güdüsüne direndi. Darrus aralarında gerçek bir şeyler yapan tek kişiydi. “Gel, kalede kal – orası daha güvenli, biz de varız. Bırak da diğer şifacılar halletsin, sana ihtiyaçları yok. Hem sen eğitimi tamamlamadın bile.”

“Ellene, yapamam.” Darrus Ellene’yi kendine çekerek sıkıca sarıldı. “İnsanlarımıza yardım etmek zorundayım. Bugün Batı’dan gelen yeni şifacılar ilaç getirdiler. Onların bilgileri daha kapsamlı. Bu hastalığı yeneceğiz.”

Vi, Darrus’a bir kez daha hayranlık duydu. Vi kendi tebaasından birinin korku dolu saçmalamalarını bile savuşturamazken, Darrus kendine hâkim ve çok özgüvenliydi. Halkı –Vi’nin halkı, onun ülkesi– için hayatını riske atıyor ve korkusuzca süreci hızlandırıyordu.

Her defasında başkalarının onu temsil etmesine ihtiyaç duyacaksa nasıl bir lider olabilirdi ki? Halkı için o ne yapacaktı?

Kader zirvelerini bulmak bunu sonlandırmanın yollarından biriydi. O zirvelerde Raspian'ı nasıl durduracaklarına dair bir şeyler öğrenebilirlerse Beyaz Ölüm'ün de sonu gelirdi.

"Yapma... Lütfen, yapma..." Ellene onu o kadar sıkı tutuyordu ki Vi, Darrus'un kolunun morardığından emindi. Darrus genç kadının buklelerinin arasından başının tepesine yumuşak bir öpücük kondurdu, ardından Jayme'yle Vi'ye baktı.

"Onu götürün ve güvende tutun. Benim peşimden gelmesine izin vermeyin."

Vi onu kısa bir baş hareketiyle onayladı, sıradan birinin az önce ona teknik olarak emir vermiş olmasına aldırmadı —bazen saray adabının yok sayılması en iyisiydi, özellikle de bu besbelli çiçeği burnunda aşk karşısında— ve Ellene'yi kollarına çekti. "Hemen gitmemiz gerek."

"Hayır, beni götürmeyin!" Ellene kıvrandı. "Onunla gideceğim."

"Annen bize seni kaleye götürmemizi söyledi." Jayme, Ellene'nin diğer kolunu tuttu.

"Ellene." Za'nın sesi, kızının itirazlarının kalbine saplanan keskin bir bıçaktı. "Kaleye. Hemen."

Ellene ağırlığını Vi'ye verdi ve götürülmeye razı geldi.

Panikleyen insanların sayısı gitgide artıyordu. Etraflarında inlemeler, ağlamalar, çığlıklar vardı; bir de, Vi'nin aralarında yürüdüğünü gören ve yeterince cesur olanların savurduğu suçlamalar.

Dörtlü grup hepsinin arasında yollarını buldu, kaleye dönmek ve gerçekten de yılın en uzunuymuş gibi gelen gecenin sabahına bir an önce uyanmak istiyorlardı.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

MUTFAKLARDAN BİRİNİN arka köşesindeki ufak bir masanın etrafında oturuyorlardı. Hepsinin ellerinin arasında sıcak çay kupaları vardı, önlerinde atıştırmalık dolu bir servis tabağının buharı tütüyordu ancak kimsenin içinden yemek gelmiyordu.

Bugün yaşananlardan sonra Vi kesinlikle aç değildi.

“Ölecek,” diye mırıldandı Ellene kasvetli bir şekilde.

“Bunu bilemezsin.”

“Beyaz Ölüm kapıp hasta olacak ve ölecek.”

“Nasıl bulaştığını kimse bilmiyor,” diyecek oldu Jayme.

“Hastalığı bu kadar korkunç kılan da bu,” diye araya girdi Andru bir fısıltıyla.

Vi sessizdi. Yaşlı Batılı kadın aklından çıkmıyordu. Beyaz Ölüm’ün Hilal Kıtası’ndan geldiğini söylemişti. Eğer Vi’nin Kristal Mağaralar hakkındaki teorileri doğruysa, o zaman salgının kökeni kendi ülkelerinin çok ötesinde demekti.

Ama sorunun çözümü denizin ötesinde, Vi’nin ışık iplikleri aracılığıyla tanıdığı bir adamda yatıyor olabilirdi. Taavin’e ilk önce ne sormalıydı? Buna bir cevap bulmak için günün kaosunu derinlemesine incelemeye koyuldu.

“Başkente tek göz odada beş kişilik ailelerin yaşadığı evler gördüm... Şifacılardan yardım almaya gücü yetmeyen fakir halk.” Jay-

me, Ellene'yi neşelendirmeye çalışmaya devam ediyordu. "Kendi başlarının çaresine bakmak zorunda bırakılmış... Biri hastalansa da diğer dördü hayatta kalmayı başarıyordu. Ben şifacı değilim ama bu hastalığın güz ateşi gibi temasla bulaştığını sanmıyorum."

"Kapacak. Eğer bu hastalığı temastan kapacak tek bir kişi varsa odur." Ellene onları duymuyordu. Görmüyordu da. Boşluğa bakıyor ve kendi kaygıları içinde debeleniyordu.

Vi kendini daldığı düşüncelerden zorla çıkardı ve bir elini arkadaşının omzuna koydu. "Jayme'yi dinle."

"Tıpkı büyükannem gibi hastalığa yenik düşecek!" Ellene elini ittirip gözyaşlarına boğuldu. Jayme ve Vi bakiştılar.

Son Şef'in ölümü Kuzey için epey zor olmuştu. İmparatorluk'ta görece yeni olan, egemenliklerini kaybetmenin acısını yaşamaya devam eden bir halktı onlar. Liderleri, Beyaz Ölüm'e bir tedavi bulmak için nadir görülen büyüsünün yardımı olur mu diye yabancı bir diyara çağırılmıştı. Sehra'nın annesi, Ellene'nin büyükannesi bu yolculuktan hiç dönmemişti. Hastalığa yakalanmıştı ve bedeni Norin'de yakılmış, son ayını yabancı bir diyarda yabancı insanlar tarafından yapılmıştı.

"Darrus güçlü," diye bir girişimde bulundu Vi. "Hem çok daha genç..."

"Büyükannem o kadar da yaşlı değildi." Ellene'nin başı hızla kalktı, yanaklarından yaşlar süzülüyordu. "Ve yaşamış en güçlü Şeflerden biriydi."

"Siz zavallıcıklar, gündönümü gecesinde buraya tıklıp kaldınız." Renna başını onaylamaz bir tavırla iki yana sallarken cık cıkladı. "Alacakaranlığı uğurlayana kadar dans etmeli, ruhunuzu akşamın son törenleriyle beslemeli ve günün mucizeleri aklınızı doldururken uykuya dalmalıydınız."

"Maalesef salgın şenliklerin sona ermesini beklemiyor." Vi iç geçirdi, avucuyla hâlâ usul usul burnunu çeken Ellene'nin sırtını sıvazlıyordu.

“Beklemiyor gerçekten de. En azından siz üçünüz bir hikâye dinlemek ister misiniz? Ateş etrafında anlatılan eski hikâyelerden birini bile dinlemeden yatağa dönmeniz yazık olur. Yoksa gündönümünün anlamı ne ki?”

“Ben isterim.” Jayme bu fırsatı değerlendiren ilk kişi oldu.

Vi de Renna’nın Ellene için yapmaya çalıştığı şeyi fark etmişti. Mutfak büyük olsa da Renna, oturduklarından beri onları duyabileceği bir mesafedeydi. Ayrıca gecenin bu saatinde pek hareketlilik de olmadığından, konuşmalarını boğacak herhangi bir gürültü yoktu.

“Ben de isterim. Çocukken o gün pişirdiğin kurabiyelerden ya da keklerden aşırarak için gizlice mutfağa geldiğimiz o günlerden beri bize hikâye anlattığını hatırlamıyorum.”

“Eh, madem lafı açıldı...” Renna omzunun üzerinden baktı. “Festival için bir fırın şekerli yemiş rulosu yaptık ama bu delilik yüzünden kimse el sürmedi. Eğer yemeklerinizi bitirirseniz hepinize büyük birer dilim keserim ve yatmadan önce bir hikâye anlatırım.” Ellene’ye baktı. “Bu hoşuna gider miydi?”

Ellene hafifçe burnunu çekti ve Vi bir an onun itiraz edeceğinden, yatmadan önce anlatılan ateş başı hikâyeleri ve tatlılar için büyüdüğünü söyleyeceğinden korktu. Hepsi büyümüştü. Ama bir gece için çocukluğun o rahatlatıcı cahilliğine sığınmanın kimseye zararı dokunmazdı.

“Sanırım gider,” dedi Ellene nihayet.

“O zaman yemeklerinizi bitirin, ben de sonrası için sıcak, yapışkan tatlılarınızı hazırlayayım.”

“Yemeği bitirmenin karşılığında sıcak, yapışkan tatlı; kendimi tekrar çocuk gibi hissediyorum,” diye mırıldandı Andru.

“Bundan daha kötü hisler de var,” dedi Vi hızla, başını hafifçe Ellene’ye doğru sallayarak. Andru’nun yüzü idrak ve minnettarlığı andıran bir şeyle aydınlandı. Vi bu utangaç, garip adamın zihninin nasıl işlediğini anlamaya başlıyordu – ve aslında gayet açık olan sosyal işaretleri ne kadar sık kaçırdığını. Renna yalnızca yardım et-

meye çalışıyordu ve bir dilim yemiş rulosu hiçbirini çocuğa çevirmeyecekti. Ve Vi'nin kendine karşı dürüst olması gerekirse, tatlının düşüncesiyle çoktan ağzı sulanmaya başlamıştı bile.

Renna sözüne sadık kaldı. Mutfağın devasa taş ocağının etrafına yerleştiklerinde hepsini bu sırim gibi kadının hazırladığı birer tabak bekliyordu. Âdet olduğu üzere hepsi yere oturdu, kadın da çektiği bir iskemleye yerleşti.

"Bunu en son ne zaman yapmıştık?" dedi Vi hafif bir kahkaha atıp Ellene'nin omzunu dürterken. "Yedi yaşında mıydık? On mu?"

"O kadar uzun oldu ki hatırlayamıyorum." Ellene yemiş rulosuna baktı ve burnundan bir nefes aldı. "Ama bu tıpkı hatırladığım gibi kokuyor."

"Kulağa güzel bir çocukluk geçirmişsiniz gibi geliyor," dedi Jayme yumuşak bir sesle.

Vi herhangi bir tartışmaya yol açacak bir itirazda bulunmamak için kendini tuttu. Çocukluğu kötü değildi... ama güzel denir miydi? Güzel, ailenle yaşamaktı, kardeşini tanımaktı; İmparatorluk'un takas fişi olarak büyümek değil.

Ama Jayme'nin sözleri görüldüğünden daha derindi, Andru'nun onun Kesişim'deki gizli buluşmasını açık etmesinden önce Vi'nin muhtemelen hesaba katmayacağı kadar. Onun çocukluğu nasıldı? Jayme'nin, askere yazıldıktan hemen sonra resmî ulak olduğunu biliyordu. On dört yaşındaki biri bunu nasıl başarmıştı? Bu, Vi'nin daha önce pek kafa yormadığı bir detaydı ama büyüdüğü, İmparatorluk mektuplarını ulaştırmak gibi prestijli bir görevin gencecik bir kızın omuzlarına yüklenmesinin ardındaki düşünceyi daha çok merak etmeye başlamıştı.

Vi arkadaşını ne kadar iyi tanıyordu?

"Nasıl bir hikâye dinlemek istersiniz?" diye sordu Renna.

"Özel bir tercihim yok," dedi Jayme daha yüksek sesle, sanki demin fısıldadığı kelimelerin üzerini örtmeye çalışıyordu. "Ne de olsa hepsi benim için yeni olacak."

“Romantik bir şey olsun,” diye hevesle cıvıladı Ellene. Vi kızın aklını tekrar romantizmle meşgul etmenin iyi bir fikir olduğundan şüpheliydi.

“Mutlu bir şey olsun,” diye atıldı telaşla.

“Romantik ve mutlu bir şey...” Renna arkasına yaslandı. “Rezervuarın yaratılışı nasıl olur?”

Rezervuar, Soricism’un güneydoğusunda kalan büyük bir tatlı su gölüydü. Yeraltı tünellerinin ormandaki kaynakların çoğunu beslediği söylenirdi. Ve eğer söylenen doğruysa, bu onu kıtadaki en büyük tatlı su kaynağı yapmakla kalmıyor, aynı zamanda Shaldan halkının ana su kaynağı hâline de getiriyordu.

“Dia ve Holin’in hikâyesi mi?” diye sordu Ellene hevesle. “Evet, onu anlat, onu anlat!”

Renna kıkırdadı. “Pekâlâ, müstakbel küçük Şef’im öyle emrediyorsa...”

“Uzun zaman önce Shaldan ve halkı, Dia’nın himayesi altında serpildi, onlarla birlikte ihtiyaçları da büyüdü. Zamanla, gök yarıldığında su toplamak ve ormandaki ufak dereler yeterli gelmemeye başladı. Çok daha zengin ve dayanıklı bir şey gerekiyordu.

“‘Toprağın altında bir tabaka oluşturalım,’ diye önerdi genç bir adam...”

“Holin!” dedi Ellene, tatlı rulosundan aldığı büyük bir lokmanın arasından.

“Evet, Holin.” Renna, Ellene’nin neşesinin biraz da olsa yerine gelmesiyle ıslıl ıslıl gülümsedi. “Bunu Dia’ya da önerdi – baltasını yalnızca ağaçlar ve bitkiler gibi toprağın üstündekileri kesmek için değil, toprağın altını kazımak için de kullanıp kullanamayacağını sordu, böylece suyu herkesin kullanımına açık olacak şekilde toplayacak büyük bir havzaları olacaktı...”

Vi bir süredir bu hikâyeyi dinlememişti ve tıpkı arkadaşları gibi o da Renna’nın hikâye anlatıcılığıyla büyülenmişti. Yaşlı kadın hikâyesini ilmek ilmek işlerken, özellikle de Andru kendini kaptır-

mış gibi görünüyordu; öne doğru eğilmiş, her kelimeyi can kulağıyla dinliyordu, yemiş rulosunu unutmuştu.

Bu, aşkın daha önce kimsenin görmediği bir güçte ustalaşmak için yeterli bir sebep olduğuna dair bir hikâyeydi. Bir de zaferin hikâyesi. Ve her ne kadar Renna hepsini gerçekmiş gibi aksettirmeyi başarıyorsa da öyle olağanüstü süslemelerle doluydu ki Vi pek azının doğru olduğundan emindi.

"...ve o zamanlar bile işlevine uygun bir şekilde rezervuar dense de, nihayetinde yeni bir isim aldı. Io Gölü, Dia ve Holin'in ilk kızlarının ismini taşıyor. Hatta bazıları ilk Şef'imizi onurlandırmak için hâlâ bu ismi kullanıyor."

"Ne?" Vi doğruldu. "Ne isim verildi dedin?"

"Bunu daha önce de duydun." Ellene başını yana yatırdı, Vi'yi bu kadar heyecanlandıranın ne olduğunu anlamadığı yüzünden okunuyordu.

"Biliyorum, duymuş olmalıyım... Ama tüm haritalarımda yalnızca 'rezervuar' yazıyor..."

"Belki de haritalarınız Güney'de yapıldığı içindir." Renna'nın sesinde hafif bir soğukluk vardı. Vi bunu duymazdan gelmeyi seçti. "Io Gölü hâlâ yaşlılarımızın çoğunun kullandığı isim."

"Nasıl telaffuz ediliyor?"

"I-O."

Vi orayı haritalarında daha önce görmüştü.

Ama anlayamadığı bir şeyin kısaltması olduğunu düşünmüştü hep. Kuzey'in eski dilinde *rezervuar* anlamına geldiğini sanmıştı. Bir kelime olarak telaffuz etmeye kalktığı her seferinde, zihninde *i-o* olarak belirliyordu; Renna ve Ellene'nin telaffuzlarıyla alakası bile yoktu.

Io.

Uzatarak telaffuz edildiğinde *ayyolu** kelimesini andırıyordu.

Tıpkı Taavin'in dediği gibi. Io Gölü bir kader zirvesiydi.

* "Io" kelimesi İngilizcede *ay-oo* şeklinde söylenir. Metinde telaffuzun uzatılması yüzünden *ayyolu* olarak anlaşılmasıyla karışıklığa sebep olmuştur. —çn

Vi birden ayağa fırladı. Ona ipuçlarını bir araya getirdiğini söylemesi gerekiyordu. "Benim gitmem gerek."

"Ne oldu?" diye sordu Jayme.

"Sizi gücendirecek bir şey mi yaptım?" Vi yanından geçerken Renna gözle görülür derecede gergindi.

"Hayır, hayır," dedi çabucak. Yaşlı kadına hafifçe bir baş selamı verdi ki saray adabına göre bu büyük bir hürmet belirtisiydi. "Bana çok büyük faydan oldu hatta. Sadece haritalarıma bakmam gerek. Düzgün işaretlenmemişler ve gidip onları düzeltmeliyim."

Ellene ağzı doluyken, "Üstüne fazla düşünmemeye çalış," dedi Renna'ya. Kendi tabağını silip süpürelili çok oluyordu, yani Vi'nin yarısı bitmiş rulosuna geçmiş olmalıydı. En azından biri yiyecekti. "Haritaları söz konusu olduğunda bazen böyle oluyor. Eminim ki hepsini tek tek doğru şekilde etiketlemesi gerekiyordu."

Vi onların istediklerini düşünmelerine izin verdi; tek istediği odasına dönmekti.

Amcası kapı eşiğinde belirip onu durdurdu. İfadesi ciddiye, genelde bunu bir azarlama takip ederdi. Ama hiçbir şey demeden öylece baktı.

"Affedersin, amca, gidip bir şey yapmam gerek." Vi onun etrafından dolandı, Jax ise sadece onun gidişini seyretti, omuzları çökmüştü. Amcası öyle duygularını gösterecek bir adam değildi ama Sehra'ya salgında yardım etmesinin ardından hem fiziksel hem zihinsel bitkinliği iyice tavan yaptığı için suçlanamazdı.

"Seninle konuşmam gerek, Vi." Jax boğazını temizledi, kelimeleri ağzından zorla çıkarmıştı.

"Şimdi olmaz, amca." Vi merdivenden çıkmaya başlamıştı bile, uzun bacaklarıyla basamakları ikişer ikişer tırmanıyordu.

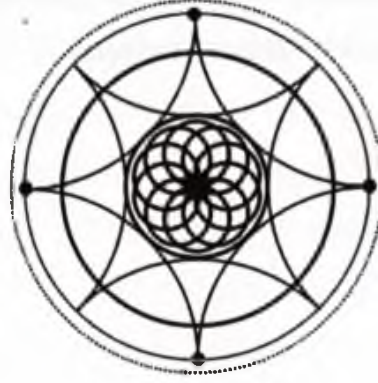
"Vi..."

"Bu çok önemli," diye seslendi Vi omzunun üzerinden. Jax kamburu çıkmış, kollarının gevşekçe iki yanında sallandığı duruşunu hâlâ değiştirmemişti. "Yarın sabah konuşalım!"

Jax ağzını açtı ama bir şey diyemedi ve Vi fırladığı gibi gitti. Kısa bir an için amcasının ne diyeceğini ve onu bu duruma getirenin ne olduğunu merak etti. Ama her neyse bekleyebilirdi.

Şimdi odasına dönmeli, Io Gölü'ne gidilecek en iyi rotayı çizmeli ve Taavin'e keşfinden bahsetmeliydi.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

VI ODASINA VARDIĞINDA nefes nefeseydi.

“Tamam, Io Gölü...” diye mırıldandı, parmaklarını raflarda gezdirirken. Yalnızca Kuzey’e ait haritaların yer aldığı bir atlası olduğunu biliyordu. Özellikle de biri vardı ki... “İşte buradasın.”

Kocaman kitabı raftan alarak çizim masasının üzerine yerleştirdi ve sayfalarını karıştırmaya başladı. Duvardaki sönük mumlardan birine baktı ve tek bir düşüncesiyle yaktı.

Vi mum ışığında Soricium’u ve çevresini detaylı bir şekilde gösteren bir haritayı açtı. Harita diğer sayfaya taşıyordu ve Io Gölü’nün en üst köşesi, uçsuz bucaksız ve çoğunlukla ıssız ormanın sınırında görülebiliyordu. Çekmecesine uzanan Vi bir kalem kapıp “Rezervuar” yazısının altına “Io Gölü” diye ekleme dürtüsüne direndi. Onun yerine sadık pergelini aldı – aralarındaki noktanın genişliğini tam anlamıyla ölçmek için iki düz kenarın tepeden birbirine vidalanmasıyla oluşan metal aleti.

Aleti sayfada ölçek işaretinin üzerine koyup iki parçayı yaklaştırarak genişliğini ona göre ayarladı. Rotasını çizmeye koyuldu. Hiçbir harita mükemmel değildi ama Vi bu yolculuğun ne kadar süreceğini hesaplamak zorundaydı, böylece gitme iznini garantilemek için uygun bir hikâye uydurabilirdi. İşin bu kâbus yanını kısa süre içinde hesaba katmak zorunda kalacaktı.

Boş bir kâğıt ve kalem çıkararak mesafe, zaman ve bölgeyle ilgili notlarını almaya başladı. Çok uzun süredir çalışıyor olamazdı çünkü yapılacak pek fazla şey yoktu ama kapısının tıklatılması onu düşüncelerinden çıkardı.

"Ellene, selam, ne..." Vi şüpheli görünmemeye çalışarak kâğıdı kapamaya çalıştı ama bu çabası tamamen faydasızdı ve yalnızca eline mürekkep bulaşmasına neden oldu. "Burada ne yapıyorsun?"

"Seninle konuşmam gerek, Vi," dedi nazikçe. Yanaklarından hâlâ yaşlar süzülüyordu.

Vi önce haritalarına sonra arkadaşına baktı. Ellene'ye son haftalarında ona daha çok vakit ayırmaya çalışacağına dair söz vermişti. Ama bu bir kader zirvesiydi! Dünyalarının varlığı, Vi'nin "hobisine" Ellene'nin anlayabileceğinden daha çok bağlıydı.

"Bana on-yirmi dakika daha ver ve sonrasında kendimi tamamen sana vereceğim."

"Vi... gerçekten şimdi konuşmalıyız. İstiyorum ki... Yardım etmeye çalışıyorum, arkadaşın olarak."

"İşimi hemen bitireceğim, söz veriyorum." Vi zoraki gülümsedi. "Şimdi konuşsak bile aklım haritalarımda kalacak, sana kendimi veremeyeceğim. Bir iki dakika bekle de..."

"Bu daha önemli," diye ısrar etti Ellene.

Vi iç geçirmemek için kendini zorlayarak azarlamak istermiş gibi kıza baktı. Henüz ne diyeceğini bilmiyordu ama arkadaşını savunmak için uyduracağı bahane her neyse kızın yüzünü görür görmez dudaklarında solup gitti. Ellene'nin elleri gömleğini öyle sıkı kavramıştı ki titriyorlardı. Gözlerinden yaşlar akmaya devam ediyor, ifadesi büyük bir acı içinde olduğunu gözler önüne seriyordu.

"Konu Darrus mu?" diye sordu yumuşakça. Hastalığı bu kadar hızlı kapmış olmasının imkânı yoktu. Beyaz Ölüm hakkında neredeyse hiçbir şey bilmesede bunun mümkün olmadığını biliyordu.

Ellene başını iki yana salladı. "Sana-sana ben söylemek istedim ama ben..." Ellene gürültüyle burnunu çekti. Sağına, kapı eşiğinin

hemen dışına baktı. “Ben yapamam,” diye fısıldadı zayıf bir ses tonuyla. “Özür diledim, denedim. Yapabilirim sandım.”

Jax içeri girdi.

“Neler oluyor?” Durumun ağırlığını nihayetinde anlamaya başlamıştı. İçeriye müthiş bir kasvet çökmüştü. Ellene resmen araftaydı ve amcasının yüz ifadesi az öncekinden de beterdi. “Ne oldu?”

Vi haritalarını kapadı ve üzerinde çalıştığı kâğıdı yavaşça çekmecelerinden birine koydu. Diğerleri, Vi sanki her an yerinden fırlayacakmış ya da onlara saldırmak gibi olağandışı bir şey yapacakmış gibi davranıyorlardı.

“Ben...” Jax’in çıkardığı sesler âdeta bir hırıltıdan ibaretti. Sertçe yutkundu ve Vi adamın âdemelmasının bir, iki, üç kez yükselip alçalmasını izledi. “Batı’dan ulaklar geldi. Bu sabah tam şenlikler başlarken vardılar. O nedenle mektuplarının buraya ulaşması uzun sürmüş. Biz kalede olmadığımız için... Sonra başka bir ayaklanma derken... Her şey kaos içindeydi...”

“Elecia teyzem iyi mi?” diye sordu Vi hızla. Batı’dan gelen ulaklar, amcasının hâli – Vi’nin aklına, onu bu kadar perişan edecek sadece bu geliyordu. Elecia ve Jax ilişkilerini hiçbir zaman resmiyete dökmemiş olsalar da gözleri olan herkes aralarında bir şey olduğunu biliyordu. Elecia’nın yönettiği Norin, Güney dışında Beyaz Ölüm’ün görüldüğü ilk yerdı... “Hasta mı?”

“Hayır.”

“Ah, Ana’ya şükürler olsun.” Vi rahatlamayla derin bir iç geçirdi. “O zaman konu ne?”

Hissettiği rahatlama geldiği hızla kayboldu. Jax’in yüzü daha da düştü. Amcasının kaslarındaki gerilimi neredeyse hissedebiliyordu, sanki zorla kendini bir arada tutmaya çalışıyordu.

“Amca... eğer bir mesaj geldiyse... kendim de okuyabilirim,” diye önerdi Vi, omuzlarındaki yükün bir kısmını almayı umarak. Ama Jax başını bir kez daha iki yana sallayarak inat etti. “O zaman ben...”

“Baban öldü.”

Ne?

Onu doğru duymamıştı.

Vi'nin kulakları çınlıyordu. Bir uğultu vardı, sanki arılar kulaklarında yuva yapmaya başlamıştı. Artık hiçbir şeyi doğru duymıyordu. O kadar doğrudan... o kadar acımasızca söylenen o iki kelimeyi kesinlikle doğru duymamıştı... Kalbi bir anda çatırdamıştı. Kelimelerin arasındaki boşlukları duygularla doldurmak için tamamen ayrılmaya çalışıyordu.

"Ne?" Ağzından dökülen bu ses tam bir kelime bile oluşturmuyordu aslında. Daha ziyade şüphe dolu bir kahkahayla dökülmenin eşiğindeki gözyaşlarının birbirine karışmasıyla ağzından kaçan bir sestti.

"Ulaklar haber getirmiş." Jax yüksek sesle burnunu çekti. "İmparator Aldrik Solaris denizde yok olmuş."

"N-ne?" diye kekeledi Vi. Şu an bir anlam ifade eden tek kelime buymuş gibiydi, başka hiçbir şeyin anlamı yoktu sanki. Kulaklarında yankılanan kelimeler ona duyduğunu gösteriyordu ama Vi'nin hissettiği gerçekte tepeden tırnağa tezat içindelerdi.

Babası ölmüş olamazdı. Sonunda, *nihayet* onu alıp eve götürmek için ailesiyle yoldaydı. Hilal Kıtası'ndan tam zamanında döneceğine dair ona söz vermişti. Söz vermişti.

"İmparatorluk gemisi *Şafak-Aşan*, Hilal Kıtası'na yanaştığı zaman haber yollanacaktı. Varış noktalarına çoktan ulaşmış olmaları gerekiyordu ama henüz hiçbir haber gelmedi."

Babası ne kadar önce yola çıkmıştı? Vi kafasında hesaplamaya çalıştı. Babasının mektubunu Jayme aylar önce geldiğinde almıştı – iki ay mıydı tam olarak? Sonbaharın sonuydu. Yani iki, neredeyse üç ay olmuştu. Neredeyse yeni yıl gelmişti. Vi için her şeyi mantık çerçevesine oturtmak imkânsızdı – hiçbir şey birbirini tutmuyordu.

Babası gönderdiği mektupta hemen yola çıkacağını söylemişti. Geçitlerin donduğu zamana denk gelmemek için Jayme'yle aşağı yukarı aynı sıralarda ya da ondan önce yola çıkmış olmalıydı.

Bu da önce kuzeye, Kesişim'e, oradan da batıya yönelip Norin'e gitmesi gerektiği anlamına geliyordu. Norin'den de gemiye bine-

cekti... Bir geminin hazırlanması ne kadar sürüyordu? Vi'nin aklına o kadar çok soru akın etmişti ki o soruların arasında boğulabilirdi.

Hiçbir şey mantıklı değildi.

Bu gerçek olamazdı.

Ayak parmakları uyuşmuştu.

"Bariyer Adalar'a arama ekipleri gönderildi," diye devam etti Jax ara vermeden, sanki Vi'den gelebilecek soruların önünü kesmeye çalışırmış gibi. "Son zamanlarda artan korsan faaliyetlerine dair duyumlar alıyorduk – hayalet gemilere ve gizemli bir şekilde ortadan kaybolan gemilere dair hikâyeler." Jax tekrar sustu, yutkunup düşüncelerini topladı. Bunu yapmaya ayırdığı süre Vi'ye hem çok uzun hem çok kısa geldi. Amcasının sıradaki kelimelerinin ne olabileceğine dair olasılıkların zihninde zincirlerinden boşanmasına yetecek kadar uzundu. Ama devam ettiğinde, Vi'nin kendini hazır hissetmediği kadar da kısaydı. "Bu arama ekipleri suda enkazı bulmuş, *Şafak-Aşan*'ın mürettebatının cesetleriye Elmas Kum Adası'nın sahiline vurmuş."

"Babam?" Vi'nin sesi öyle kısık bir fısıltı hâlinde çıkmıştı ki sorunun kendi dudaklarından döküldüğüne inanamadı.

"Henüz onu bulamamışlar... Arama çalışmaları devam edecek tabii. En azından bir süreliğine."

"Cesedini bulamadılarsa o zaman..."

"Aldrik bir Suakıtlı değildi." Jax başını eğdi. "O çok güçlü ve kuvvetliydi. Ama *Şafak-Aşan* nasıl fırtınalarla ya da korsanlarla karşılaştıysa artık, büyüü yeterli olmazdı. Hiç kurtulan olmamış."

"Bundan emin olamazsın."

"Vi..."

"Hâlâ oralarda bir yer olabilir. Cesedi bulunamadıysa o zaman, o zaman..."

"O zaman okyanusun dibinde, parçalanmış ya da toza dönmüş olabilir!" diye patladı Jax. Duyduğu acı sesinin yükselmesine, kelimelerinin Vi'nin kulağında çınlamasına neden olmuştu. Bu durum

gözlerine batan yaşlardan daha çok acıttı Vi'nin canını. "Bunların hepsini ben de düşünmedim mi sanıyorsun? Ya da Elecia?"

"Ben... Ama..." Vi'nin göğsü sessiz hıçkırıklarla inip kalkıyordu. Öyle büyük bir acı çekiyordu ki yapabildiği tek şey nefes almaktı.

O ölmüş olamazdı. Babası ölmüş olamazdı. Vi'nin yaptığı her şey ailesi içindi, babası içindi. Tam bir aile olabilmek için... Vi'nin zihni parçalanmaya başlıyordu, düşünceleri artık birbirini tutmuyordu.

"Elecia haftalardır denizleri aratıyor. O da Senato da babanın ölümünü duyurmayı olabildiğince geciktirdi, vaktinden önce olsun istemediler. Elecia, Ana Kıta'nın sularında gidebileceği en uç noktaya kadar gemiler gönderdi, Hilal Kıtası donanmasının aptalca seyahat ve ticaret sınırlamalarını uygulayarak bizim gemilerimizi vurmayacağı noktaya kadar... O canavarlar."

"İçlerinden biri onu bulmuş olabilir," diye akıl yürüttü Vi yüksek sesle. Amcasına doğru atılıp ellerini tuttu. Vi ona mı destek olmaya çalışıyordu yoksa kendi mi bir destek bulmaya çalışıyordu, emin değildi. Hangisi olursa olsun, doğru olan buymuş gibi geldi. "O İmparator Solaris, kendin de dedin, babam çok güçlüdür. Hilal Kıtası gemilerinden birinde olabilir ve onu almışlardır ve..."

"Babanın hayatta olup da eve dönmeyeceğini mi düşünüyorsun? En azından yazmayacağını?"

"Belki de onu rehin tutuyorlardır?" diye karşı çıktı Vi çıldırmışçasına. Kendini *Şafak-Aşan* gibi hissediyordu, öne sürdüğü her argümanın temeline delikler açılıyordu. Ciğerlerindeki havayı boşaltan ve onu başından beri aceleci fısıldamalarla zayıf kelimelere hapseden gelgitin sularının yükselmesiyle daha da derinlere batıran delikler.

"Babanı zaten onlar çağırdı. Eğer planları başından beri kraliyet ailesinden birini rehin almaksa neden şu an hiç sesleri çıkmıyor?"

"Ben..." Vi bilmiyordu ve karışık savları tükenmek üzereydi. Kolları gevşeyip öylece iki yanına düştü. Artık gözleri yanıyordu ama kıvılcımından değil yanaklarından akan yaşlardan. "Yaşadığını biliyorum. Biliyorum işte. O... o bana söz verdi! Eve dönecekti. Annem ve Romulin'le beraber buraya gelecekti. O buraya gelecekti ve biz

sonunda tam anlamıyla bir aile olacaktık, hep beraber. Bana söz verdi ve bu benim hayatım boyunca istediğim tek şey. Bunu benden esirgeyemez!”

Vi konuşurken iki büklüm oldu, nefes almaya çalışarak göğsünü tutuyordu. Nefes almak ne zaman bu kadar zorlaşmıştı?

“Çok üzgünüm, Vi...” Amcası başını iki yana sallayıp onu kendine çekti. Vi’nin gözleri sımsıkı kapandı ve kontrolden çıkmış gözyaşları akmaya devam etti. Onlara yenilmek istemiyordu, sarsılan omuzlarına da. Ama keder çok fazlaydı. Hayatı boyunca ona vadedilmiş dünya, o daha ayağını bile basamadan yok olmuştu. Uğruna yaşadığı ve beklediği her şey bir anda ayaklarının altından çekilmişti.

“O... o ölmedi,” diye yine üsteledi gözyaşlarının arasından. Jax onu daha sıkı tuttu. Vi başını iki yana salladığında burnu amcasının gömleğinde sümükten izler bıraktı. “Ölmüş olamaz.”

“O...”

“Lütfen tekrar söyleme.” Amcasının gözlerinin içine bakmasına yetecek kadar kendini geri çekti. Aralarında ufacık bir boşluk açılır açılmaz Vi az önceki sarılmalarını özledi. Şimdi onsuz ayağa kalkıp kalkamayacağından bile emin değildi. Ama aynı zamanda amcasının ona dokunmasını da istemiyordu. Kırılgan bedeninde her şey birbirinden kopmuştu artık. “Onun öldüğünü söyleme. O ölmedi! O ölmüş olamaz!”

“Vi...” diye başladı Ellene cılız bir sesle. Vi kızın eşikte durduğunu tamamen unutmuştu. Göz göze geldikleri an Ellene ona koştu. Kollarını garip bir açıyla Vi’nin beline sardı, şimdi onu yerinde tutan iki kişi vardı. “Çok üzgünüm. Ben yanıdayım. Ve biz hâlâ sizinle, annen ve...”

Vi bağırır gibi, “Sus, sus!” diye haykırarak ikisini de kendinden zorla uzaklaştırdı. Masasına çarptı, neredeyse üstüne düşüyordu. O ikisinden ve gerçek diye kabullendirmeye çalıştıkları korkunç kelimelerden kaçmak için masanın üzerine çıkmaya da razıydı. “O ölmedi. Benim babam yaşıyor.”

“Bunun senin için zor olduğunu biliyorum... Kendine zaman ver.”

“Benimle çocukmuşum gibi konuşmal” diye bağırdı Vi amcasına. “Onun yaşadığını biliyorum.”

“Nasıl?” Jax’in sesi bir kez daha sertleşti. Vi’nin kalbi parçalanmıştı parçalanmasına ama amcasının, onun ihtiyaç duyduğuna inandığı sert sevgiyi göstermeye hazırlandığını biliyordu. Güzel, zaten kendini hazırlaması gerekiyordu; Vi bu savaşta o kadar kolay pes etmeyecekti. Kıvılcım onun içinde yaşıyordu ve eğer mecbur kalırsa, eğer babasının öldüğünü söylemekten vazgeçeceklerse, gücünün her zerresini üstlerine salmaktan çekinmezdi. “Sen burada Kuzey’deyken, her şeyden çok uzaktayken Bariyer Adalar’da neler olup bittiğini nereden bilebilirsin? Elecia’dan ve onun arama ekiplerinden nasıl daha çok şey bilebilirsin?”

Amcası sorularına cevap beklemiyordu. Vi bundan emindi. Ama farkında olmadan kızın bir cevap bulmasına yardımcı olacak doğru şeyi sormuştu.

Babasının hayatta olduğunu nasıl biliyordu.

“Onun Bariyer Adalar’da öldüğünü söyledin, değil mi?” diye fısıldadı Vi. Bu sefer keder değil, narin, titrek bir umuttu kelimelerini sessizleştiren.

“Evet.”

“Hilal Kıtası’na *giderken* yani, *dönerken* değil? Oraya hiç varmadı, öyle mi?” diye vurguladı Vi.

“Evet. Eğer Hilal Kıtası’na varmış olsaydı haber gönderirdi. Hiçbir haber gelmedi ve sonra *Şafak-Aşan*’ın yolda battığı anlaşıldı.”

Şimdi Vi’nin bütün bedeni titriyordu. Babasının hayatta olduğunu biliyordu. Görüsünde onu Hilal Kıtası’nda, Taavin’in anlatıklarına birebir uyan bir şehirde, yine Taavin’kine benzer kıyafetler kuşanmış bir kraliçenin önünde diz çökmüş hâlde gördüğü için biliyordu bunu.

Eğer geleceği görüyorsa ve babasını da orada gördüyse, o zaman babası bir şekilde hayatta kalmayı başarmıştı. Vi’nin aklına

Taavin'le yaptıkları bir konuşma geldi. Görüleri, eğer dünya aynı kalırsa yaşanacak şeyleri gösteriyordu. Dünya çoktan değişmiş miydi? Özellikle de o sahneyi değiştirecek biçimde?

Bundan emin olmanın tek bir yolu vardı: Bir şekilde babasına dair başka bir görüyü tetiklemesi gerekiyordu. Babasını tekrar görebilirse, şu an bile onu boğmakla tehdit eden şüpheyi bastırabilirdi. Ama görülerinin ona geldiği tek yer kader zirveleriydi.

Vi üzerine çalıştığı kâğıdı tek hamlede kaptığı gibi çılgınca koşmaya başladı.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

“VI, BEKLE!” diye seslendi Ellene arkasından.

Babası ölmemişti.

“Neler olu—” Jayme ve Andru, Vi’nin odasına açılan ana kapısının hemen dışında duruyordu ama kız yanlarından hışımla geçip gitti.

Babası ölmemişti.

“Jayme, Ellene ona göz kulak olun,” diye seslendi amcası üzgün bir sesle. Üç çift ayak sesi onu arkasından hızla takip etmeye koyuldu.

Ölmüş olamazdı. Bunun imkânı yoktu. *Babası ölmemişti!*

Bu kelimeler içinde yankılanıyor, göğüs kafesinde oraya buraya çarpıyor, tek bir hareketle kalbini hem deliyor hem de iyileştiriyordu. Bütün dünya onun ölmüş olduğunu düşünebilirdi. Ama Vi işin doğrusunu biliyordu. Görmüştü. Diğerlerinin umutsuzluğunun zifiri karanlığıyla savaşıp inanç kıvılcımı, babasını eve yönlendirecek deniz feneri olacaktı.

İhtiyacı olan tek şey bir kanıttı.

“Vi, bekle!” diyerek tekrar şansını denedi Ellene.

Vi cevap vermek için yavaşlamadı bile. Kalenin dolambaçlı geçitlerinden ve köprülerinden koşarak ilerlemeyi sürdürdü. Ayakları ağaçların içinden ve etrafından nasıl ilerleyeceğini biliyordu;

Jayme'yi, annesini ve babasını ahırlarda karşılamak için sayısız kez koştuğu bir yoldan aşağı indi.

Avuçlarıyla gözlerini ovuşturdu, ciğerlerinin hıçkırıklarından değil de yalnızca harcadığı efordan yanması için kendini zorladı. Öldüğünden kesinlikle emin olmadan babasının yasını tutmayacaktı. Ancak buna dair bir kanıt olursa kendine yas tutma izni verecekti. Öncesinde değil. Asla.

Ahırların sıkı toprağında sağa, noru ağılına doğru keskin bir dönüş yaptı. Eli çitin en tepesini bulduğu gibi kendini kaldırıp sertçe yere bıraktı, ardından tekrar koşmaya başladı. Ellerini ağzına götürüp tiz bir ıslık çaldı.

Gormon'un kulakları dikildi ve başını sesin geldiği tarafa çevirdi. Vi'nin emriyle yavaş yavaş ona doğru yürümeye başladı.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" diye bağırdı Jayme kesik nefeslerinin arasından.

"Sana yardım etmemize izin ver, Vi."

"Gitmem gerek." Vi avuç dolusu tüyü kavrayarak Gormon'un üzerine çıktı. Noru'yu eyerleyecek zaman yoktu. Eyer isterse yavaşlamak zorunda kalırdı ve biri mutlaka onu durdururdu.

"Gitmek mi? Nereye gideceksin ki?" diye sordu Andru.

"Dışarıda bir yerde seni öldürmeye çalışan biri var!" Jayme kaleden uzanan yolu işaret etti. "Şimdi hiç sırası değil."

Vi, Gormon'un sırtından onlara baktı. Harcadığı her dakika, Io Gölü'ne varışını geciktiriyordu. Kimse ona ulaşamadan babasının durumuyla ilgili bilgi edinebileceği o ânı.

"Benimle gelebilirsiniz ya da burada kalabilirsiniz. Andru benimle sürebilir, Jayme de noru'da Ellene'nin arkasına geçer. Ama benim *hemen* gitmem gerekiyor." Vi, yarattığı incitmediğinden emin olmaya çalışarak Gormon'un parlak tüylerini daha sıkı kavradı. Hepsi orada durmuş, gözlerini şaşkınlıkla ona dikmişlerdi. Vi fısıldayarak bir küfür savurdu ve çitin üzerinden atladı.

"Bekle!" İçlerinden konuşma cesareti gösteren Andru olmuştu.

Vi buna kendisi mi daha çok şaşırdı yoksa Andru mu, bilmiyordu. "Ben de geliyorum."

"Eh... eğer o gidiyorsa ben de gidiyorum," diye atıldı Ellene ve hızla kendi noru'sunu çağırdı.

"Jax benden sana göz kulak olmamı istedi, yani benim pek bir seçim şansım yok!" Jayme tuhaf bir tavırla Ellene'nin arkasına bindi. Gerçi Vi bunu yalnızca bir anlığına görebildi. Çoktan önüne dönmüş, gözlerini Soricism'dan çıkan uzun yola dikmişti.

Yolun aşağısına in, dış halkayı geç, tam güneye dön ve şafağa doğru sür. Harita Vi'nin kafasında dönüyor, Gormon'u harekete geçirirken önlerindeki yolun doğruluğunu onaylıyordu.

"Bu kadar sıkı tutmasan?" diye sordu Vi sonunda, Gormon'u bütün gücüyle koşturduktan sonra yavaşlayarak. Noru'sunun böğrü şiddetle inip kalkmasaydı Vi orman boyunca aynı hızda ilerlemeye devam ederdi.

"Bitti mi?" Andru yavaşça kollarını bıraktı. Vi arkasını döndüğünde adamın gözlerinin yavaş yavaş açıldığını gördü. "Midem bulanıyor."

"Ana aşkına, bulanır tabii. Bir noru'ya asla gözlerin kapalı binme." Vi başını iki yana salladı ve tekrar önüne dönüp Gormon'u tırıs gitmeye zorladı.

"Daha önce bunlardan birine hiç binmemiştim," diye mırıldandı Andru, Ellene ve Jayme yanlarına gelirken. Vi, kısacık bir an onlara baksa da Jayme'nin kaşlarını çatıldığını görecekti zamanı olmuştu.

"Neler oluyor?" diye sordu Jayme, biraz öfkeli biraz da talepkâr bir tavırla.

Vi derin bir nefes aldı, Andru'nun ölümcül kavrayışı olmadan ciğerlerini doyasıya doldurabilmenin tadını çıkardı. Konuşurken önüne bakıp yola devam etmelerini sağladı. Cebindeki kâğıdı bir kez bile kontrol etmemişti.

"Babam ölmedi." Ona inanmayabilirlerdi. Ama her neye ina-

nırlarsa inansınlar, Vi'nin onların yardımına her zamankinden çok ihtiyacı vardı. Onunla buraya kadar gelmeyi seçmişlerdi ve şimdi dönüp de bütün planını açık etmelerine müsaade edemezdi.

"Ne?" diye sordu Andru arkasından.

"İnkâr hiçbir işe yaramaz. Bunu kendi babamdan öğrendim," dedi Jayme kederle. "Gerçeği inkâr etmek seni sonunda daha büyük zorluklarla karşılaşacağın bir yola sokmaktan başka bir işe yaramaz... Özellikle de böyle bir numaradan sonra."

"Bu inkâr değil."

"Vi... Jayme haklı," dedi Ellene usulca. "Olan biteni sindirmek için kendine zaman ver ama bu gerçek değilmiş gibi davranmanın sana hiçbir faydası olmayacak."

Vi onlara gerçeği anlatmaya nereden başlamalıydı? Onlarla ne kadarını paylaşabilirdi? Sırrını bu kadar uzun bir süre sakladıktan sonra dürüst olup olamayacağından bile emin değildi.

"Gelecek görüm var ve babamı Hilal Kıtası'nda gördüm," dedi kısa ve net bir şekilde. Bandı birden çekip çıkarmak en etkili yol gibi görünmüştü gözüne.

"Ne?" Ellene şaşkınlık dolu bir ses çıkardı. Jayme sessizdi.

"Gelecek görüne dair hiçbir kayıt yok," dedi Andru merakla.

"Güney'in büyücülere karşı hisleri düşünüldüğünde kayıt olmasına gerçekten şaşırdın mı?" Vi omzunun üzerinden ona baktı. Andru başını iki yana sallayıp bakışlarını kaçırdı. "Dahası, ilk görüm senin Kuzey'e vardığın sabah geldi."

"Babanı gördün, öyle mi?" diye sordu Jayme yavaşça, hiç şüphesiz parçaları birleştiriyordu.

"İlk görümde değil." Vi, Taavin'le olan görüşünü o günden beri hiç düşünmemişti. Odaklanması gereken çok şey olmuştu. Ama şimdi kim olduğunu ve Hilal Kıtası'nda olduğunu bildiğinden... Vi oraya gitmenin bir yolunu bulacaktı. Babası orada *olmalıydı*. Tabii Taavin ona gelirse... Gelecek görüşüne dair tüm bu olasılıklar birden başını ağrıttı. "Ama sonraki görülerimden birinde babamı gördüm."

“Ne gördün?” Ellene hayranlık içinde fısıldadı.

“Babamı, Mer Kraliçesi’nin huzurunda gördüm – Hilal Kıtası Kraliçesi yani,” diye hızla düzeltti Vi. “Bu da Hilal Kıtası’na varmış olması *gerektiği* anlamına geliyor. Gelecek görümde onu orada gör-düysem yaşıyor demektir. Gemiyle birlikte batmamış demektir. Bir şekilde hayatta kaldı.”

Jayme ve Ellene bakıştı. Sanki önce hangisinin konuşacağına dair sessiz bir tartışma içindelerdi.

“Bu görülerin geleceğe ait olduğundan emin misin?” diye karşı çıktı Jayme. “Rüyalar veya dilekler olmasınlar?”

“Ben ne gördüğümü biliyorum,” diye belirtti Vi.

“Peki ama ya yanılıyorsan?” diye üsteledi arkadaşı.

Ya yanılıyorsa?.. Bu, derinlerinde kanayan tek yaraydı; kabul- lenmek istemediği ama gittikçe genişleyen bir yarık. Ya babası ger- çekten öldüyse ve sahte bir umudun peşine düşmüşse? Ya babasını Hilal Kıtası’nda görmesine neden olan olaylar yaşanmadıysa, hiç de yaşanmayacaksa?

Tüm bunların cevabını bulmanın tek bir yolu vardı. Vi bakışla- rını ileri dikti. Etraflarındaki ağaçlar bir bulanıklıktan ibaretti ve Vi şüphelerini bir kenara itip Gormon’un devasa pençelerinin altında ezilmelerine müsaade etti ve hepsini arkasında bıraktı.

“Yanılmıyorum.” Vi hem onlara hem de kendisine yalan söylü- yordu. “Eminim.”

“Peki ama nasıl?”

“Bilmiyorum!” Vi başını iki yana salladı. Yaşlar bir kez daha göz- lerini yakmaya başlamıştı ama Vi ağzını sert bir çizgi hâline getirip hepsini yuttu. Soğukkanlılığını korumak için mücadele ediyordu. “Haklısın, bilmiyorum. Ama öğrenebilirim. Cevap, Io Gölü’nde.”

“Io Gölü mü?” diye tekrarladı Ellene şaşkınlıkla.

“Görülerim yalnızca belli yerlerde geliyor... ve bir sonraki yer de Io Gölü’nde.”

“O yüzden mi haritalara bu kadar takıntılısın?” diye sordu And- ru. Sebebi bu değildi. Ama Ana aşkına, çok uygun bir bahaneydi.

O yüzden Vi de bu mantığa ayak uydurdu ve omzunun üzerinden bakarak onu başıyla hafifçe onayladı. "Tüm bunları biliyorsa neden Jax'ten izin almadın ki?"

Çünkü tüm bunları bilmiyor. "Suikastçı hâlâ serbestken ve salgın sürerken gitmeme asla izin vermezdi. Hayatım boyunca onların kurallarına göre oynadım. Benden istedikleri her şeyi yaptım. Hiç soru sormadan oturup bekledim, hazırlandım, tekrar ettim ve çalıştım. Yaptım çünkü anlaşma buydu. Rolümü oynarsam bir gün ailemle kavuşacaktım.

"Şimdi kader bunu benden almaya çalışıyor ve buna asla müsaade etmeyeceğim." Vi önüne baktı, ağaçlardaki açıklığın bütün umudunu bağladığı su parçasını açığa sermesini bekliyordu. "Sessizce oturup kabullenmeyeceğim. Eğer kuralları çiğnemek babamı kurtarmama yardımcı olacaksa mükemmel prensesi oynamayacağım. Şu hayatta istediğim, uğruna çaba harcadığım tek şey ailem. Bundan şimdi vazgeçemem."

Sohbet burada son buldu.

Vi arkadaşlarının ona inanıp inanmadığını bilmiyordu ama karşı çıkmaktan vazgeçtiler ve bu da umabileceğinin en iyisiydi. Sonuçta ona inanmak zorunda değillerdi. Vi'nin sadece babasını kurtarması gerekiyordu.

"Bence bu hayranlık uyandırıcı," diye arkasından usulca fısıldadı Andru. Vi onu ağaçların hışırtısı ve Gordon'un pençelerinin altında çıtırdayan otların sesi yüzünden güçlükle duydu. Ellene ve Jayme'nin fark etmediğini umarak omzunun üzerinden bir bakış attı. "Onları doğru düzgün tanıımıyorken bile aileni böylesi bir coşkuyla gözetmen."

Vi yutkundu. "Ebeveynlerim her fırsatta gelip beni ziyaret etti. Mektuplaştık da."

Uzun bir sessizlik oldu.

"Kardeşine âşığım... ve o da bana âşık."

Vi'nin elleri Gormon'un tüylerini daha sıkı kavradı. Arkasındaki adama bakmadı – onu *değerlendirmesi* için gönderilen adama. Ada-

mın onun etrafındayken ne kadar gergin olduğunu düşündü, her şeyi yanlış yorumlamıştı. Andru'nun her fırsatta kardeşinden nasıl büyük bir hayranlıkla bahsettiğini düşündü. Dilinin sürçtüğü ve Romulin'e yalnızca adıyla hitap ettiği, "prens" demeyi unuttuğu anları. Romulin'in kendi eliyle Andru'nun önemini yazdığı mektubu.

"Biliyorum," diye fısıldadı Vi. Ve kardeşi —ikizil— ona bu gerçeği paylaşacak kadar güvenmemişti.

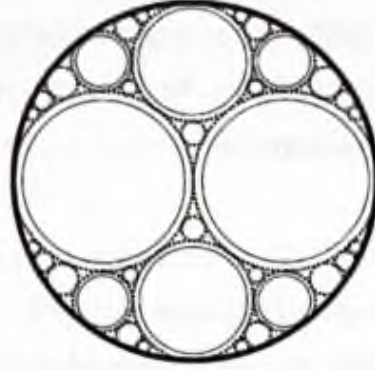
"Ona kızma..."

Vi sertçe, "Kızmadım," diyerek adamın sözünü kesti. Sonra çok daha yumuşak bir ses tonuyla ekledi, "Ona kızmadım... Sana da. Eminim ki bunu benden —ve diğerlerinden— saklamak için kendinizce nedenleriniz vardır. Ama bunu şu an tartışmak istemiyorum. Detayları bana onun anlatmasını istiyorum. O bunu hak ediyor... Ben de Romulin'i seviyorum. O benim ikizim. Özüm. Hayatım boyunca tanıdığım tek kişi. Ve bunu bana onun söylemesini istiyorum. Bu gerçeği o paylaşmalı."

Andru uzun bir sessizliğe gömüldü ve Vi de ilk defa kendini onun kadar garip hissetti. Gormon'un tüylerini bıraktı ve Andru'nun belini saran eline hafifçe vurdu. Adamın onu anladığını umuyordu.

"Lütfen beni yanlış anlama. Romulin kimi istiyorsa onu sevebilir," diye fısıldadı. "İkiniz için daha mutlu olamazdım. Sadece baharda ilk kez bir araya geldiğimizde —annemiz ve babamız da oradayken— tüm sırlarını bana yüz yüze anlatmasını istiyorum."

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

TAM ZAMANINDA VARDILAR.

Io Gölü'nü ilk gördüklerinde güneş üzerinde batıyordu.

Vi'nin daha önce hiç görmediği kadar büyük bir göl —o kadar büyüktü ki diğer tarafını seçemiyordu— ormanın ortasında büyü gibi birdenbire belirivermişti. Ağaçlar gölün kenarına kadar uzanıyor, yamru yumru kökleri koyu mavi suları içmek için dev kayaları tembel tembel örtüyordu. Loş ışıktaki bitki örtüsü parlak ve tazeydi. Yeşiller daha canlıydı —neon rengini andırıyorlardı— ve çiçekler yanardönere çalan yapraklarıyla gökkuşağının tüm renklerini gururla sergiliyordu. Sarmaşıklar devasa örümcek ağlarını andıracak şekilde birbirlerinin üzerine katlanıyor, kıvrımlı destek noktaları onları bir arada tutuyordu.

“Çok güzel,” diye fısıldadı Jayme usulca.

“Değil mi?” dedi Ellene gururla. “Buraya yeteri kadar gelmiyorum...”

“Peki diğerleri neden gelmiyor?” diye sordu Jayme noru'dan inerken. “Suyun kenarına daha çok şehir kurulmuş, yapılar inşa edilmiş olmalıydı?”

“Gezgin gruplardan bazılarının kamplarını buraya kurdukları olur. Ama burası kutsal bir yer. Bizzat Dia tarafından yapılmış

ve bizim için yaşamsal olan tatlı suyun kaynağı olduğu söyleniyor. İkamet ya da sanayi değil de daha çok hac bölgesi diyebiliriz."

"Burada olmamız sıkıntı olur mu peki?" diye sordu Andru, kas-
katı kesilmiş hâlde noru'dan inerken.

"Sanırım birilerine izin verilecek olsa, bunlar müstakbel Şef, müstakbel İmparatoriçe Solaris ve onların yeminli muhafızı olur-
du," dedi Ellene sesinde bir gurur tınısıyla. Ardından aceleyle ek-
ledi, "Ve tabii müstakbel bir Senatör, Baş Senatör'ün oğlu, Güney Senatosundan... bir adam da."

"Benim unvanım da oralarda bir yerdeydi sanırım." Andru ona şakacı bir sırıtışla baktı.

"Öyle de olsa... oyalanacak zamanımız yok," diye hatırlattı Jay-
me onlara. "Peşimizden hemen bir arama ekibi göndermemelerine şaşırdım."

"Belki de göndermişlerdir de biz onların ilerisindeyizdir," diye kabullendi Vi. "İzimizi kaybedecekleri kadar önlerine geçmeyi umuyordum..."

"Ama annemin iz sürücüleri çok iyidir," diye bitirdi Ellene, Vi'nin düşüncesini. Vi arkadaşını başıyla onayladı.

"O yüzden de hemen görünüşü almanı sağlamalı ve geri dönmeli-
yiz." Jayme kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Özel bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordu Ellene ona dönerek.
"Burası iyi mi?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Vi. "Öğrenmenin tek bir yolu var."

Vi sudan birkaç adım uzaklaştı. Gölü, topraktan çıkıntı yapan büyük kayalardan birinin üzerinden inceliyorlardı. İyi bir görüş açısı sunuyordu. Ama görüş için ideal yer değildi – sonrasında şok-
tan, korkudan ya da yorgunluktan yığılıp kalabilirdi. Ve Vi'nin iste-
diği son şey, bilincini yitirmiş hâlde suya balıklama dalmaktı.

Elini uzatarak alevini çağırdı ve bekledi.

Bekledi.

"Ne görüyorsun?" diye sordu Ellene bir fısıltıyla. Yüzü, sanki

gizemli ve kutsal bir şeye tanık oluyormuş gibi hayranlıkla aydınlanmıştı. Vi onun bu hayal balonunu patlatan kişi olmaktan nefret ediyordu.

“Hiçbir şey.” Vi ellerini yumruk yapıp göle baktı.

“Yanlış yerde olabilir miyiz?” Ellene geldikleri yola baktı.

“Belki de Io Gölü değildi?” diye fikir yürüttü Jayme.

Vi başını iki yana salladı. “Hayır, burası... Ama Ellene haklı. Belki de üzerinde durduğum bu nokta doğru yer olmayabilir.”

“Nasıl yani?” diye sordu Andru.

“Görülerimi aldığım diğer yerlerde Shaldan’ın başlangıcından kalıntılar vardı. Yeraltı harabeleri, şehrin sınırındaki harabeler...” *Harabeler.* İşte bu, diye fark etti Vi. Taavin kutsal ailenin tapınağıyla ilgili bir şeyler söylemişti.

“Yani bir harabe bulmamız gerektiğini mi söylüyorsun?” diye sordu Jayme, Vi’nin mantığını takip ederek. “Ya da eski Shaldan’a ait başka kalıntılar?”

“Gölün yakınlarında bir yerde ikisinden biri olmalı.” Vi, Ellene’ye baktı. “Senin bildiğin bir yer var mı? Dia ve onun ailesiyle doğrudan bağlantılı bir şey?”

Ellene başını iki yana salladı.

“Araştıracak çok yer var.” Jayme suya baktı.

“Belki de daha hızlı bir yolu vardır,” diye kafa yordu Ellene, ayak parmaklarını kımıldatarak.

“Ne düşünüyorsun?” Andru bir Ellene’ye bir ayaklarına baktı.

“Toprağı hissedebiliyorum. Eğer yeraltında harabeler ya da garip şekilli bir taş varsa bende normal topraktan daha farklı bir his bırakacaktır.”

“Eğer burası gerçekten de Shaldan’a su sağlıyorsa, yeraltında sayısız geçit olmalı,” diye mırıldandı Vi, arkadaşlarının umudunu kırmamaya çalışarak.

“Deneyebilirim,” diye ısrar etti Ellene. “Yumuşak kayalar ya da bitmiş bir şeyler hissetmeye çalışacağım.”

“Eğer bunu yürürken yapabilirsen denemekten zarar gelmez.”

Jayme çoktan gölün dış kenarının etrafından dolanıyor, rasgele bir yöne doğru ilerliyordu.

“Yapabiliyorumdur herhalde.”

“İşler fazla yavaş ilerlerse, yeniden noru’larımızın sırtına binebiliriz nasıl olsa,” diye önerdi Andru.

Vi onu başıyla onayladı ve su boyunca yürümeye başladılar.

Vi, her adımıyla Ellene’nin ayaklarının altından yayılan hafif titreşimleri hissetti. Kızın gözleri zaman zaman kapanıyordu ama tek bir ağaca ya da çalılığa çarpmadı. Gözleri kapalıyken bile büyü, görme duyusunun çok ötesinde bir hisle ormanın haritasını çıkarıyordu Ellene’nin önünde. Zaman zaman bir ağaca dokunuyordu ve Vi, aynı titreşimlerin ağacın kabuğuna çekilip köklerine ulaştığını hissediyor, ardından onun kavrayışının ötesindeki bir diyarda kayboluyorlardı.

“Bekle, dur.” Ellene döndü ve sağ taraflarına baktı. Bir elini kaldırıp işaret etti. “Şu tarafta bir şey var.”

“Emin misin?” Jayme sorusunu tamamlamadan Vi çoktan ağaçların arasındaki bir gölgenin hatlarını seçebilmişti, Ellene olmasaydı kesinlikle gözden kaçırırdı.

“Öğrenmenin tek bir yolu var.” Vi başı çekerek onları gölden uzaklaştırıp tekrar ormanın içine doğru götürdü.

Sudan çok da uzakta olmayan bir noktada bir harabe vardı. Vi’nin hiçbir haritasında işaretli değildi burası – öncekiler de işaretli değildi ama Vi kimsenin buranın varlığını bilmediğine inanmıyordu. Zamanın insafına terk edilmeyecek kadar muhteşem görünüyordu.

“Neredeyse başka bir kale gibi görünüyor,” diye fısıldadı Ellene.

“Aynen öyle,” diye katıldı Vi, onun da sesi bir fısıltı hâlini almıştı.

Sarmaşık ve yosunlarla kaplı büyük kemerler ağaçların arasındaki parçalanmış taş yolları destekliyordu. Uzun zaman önce kurumuş ağaçların iskeletleri harabelerin gölgesinde çürümüşler ve yeni fidanları besliyorlardı; bir gün onlar da kocaman olacak, kuvvetli kökleri zaten parçalanmakta olan temeli iyice un ufak edecekti.

Vi’nin ilk keşfettiği harabeler kadar el değmemiş değildi burası.

Ama Soricism'u çevreleyenlere kıyasla daha sağlam görünüyordu. Belki de bu alan daha uzakta kaldığından, çağlar boyu insanların müdahalelerinden korunmuştu. Ya da belki de eskiden o kadar büyüktü ki, geçen zamanın ondan götürdüklerinden sonra bile nefes kesici görkemini koruyabilmişti.

Vi, "Daha önce hiç böylesini gördün mü?" diye sordu Ellene'ye.

Kız başını iki yana salladı. "Soricium dışında görmedim. Burası... Tarif edemiyorum. Burası Shaldan'daki diğer şehirlere benzemiyor." Ellene'nin gerçekten de kafası karışmış olmalıydı çünkü deminki fikrine geri döndü. "Burası neredeyse bir kaleye benziyor; en azından ilk zamanlardaki hâline."

"Burası her neyse... inanılmaz," diye fısıldadı Andru huşu içinde. "Burası olmalı, değil mi?"

"Öyle sanırım." Devasa gölün kıyısını yer yer kaplayan belki yüzlerce harabe vardı. Ama Vi hiçbirinin bu kadar muhteşem görüneceğini düşünmüyordu. Eğer bir yer kader zirvesi olacaksa o da burasıydı. "Hadi içeri girelim."

"İçeri mi?" Jayme arkadaşının elini yakaladı. "Burası çökmekte olan bir ölüm tuzağı."

"Diğerlerinde hep içeri girmek zorunda kaldım. Tam merkezinde durmalıyım. Bunu tartışarak zaman kaybetmenin mânâsı yok. İsterseniz siz dışarıda bekleyebilirsiniz."

"Sen giriyorsan, biz de giriyoruz," diye duyurdu Ellene. "Bu kadar yolu beraber geldik. Hem senin bir Yerkırcın var. Çatlak kısımları bir arada tutup hepimizi korurum."

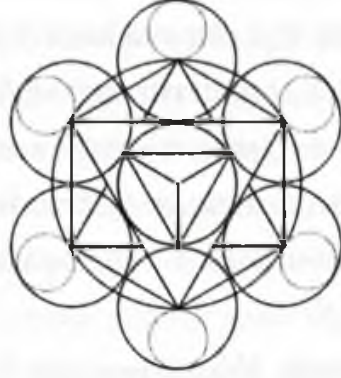
"Seni burada yalnız bırakacak değiliz," diye hemfikir oldu Andru.

"Peki. Bu fikir beni tamamen cezbetmese de..." Jayme harabelere huzursuz bir bakış attı.

Vi arkadaşlarına hayranlıkla baktı. Ölmelerine neden olabilecek eski harabelerin önünde dururken, "ev" diyebileceği bir şeyin ilk temel taşının yerine oturduğunu hissetti.

"Gidelim öyleyse. Kader bizi bekler."

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

HARABELERİN MERKEZİNE yaklaşırken büyük kayaların ve diğer molozların üzerinden zorlukla ilerlediler.

Bir kısmı ağaca tünemiş gibi görünen, bir kısmı da topraktan doğal olmayan bir çıkıntı yapan taşla desteklenmiş yapı Kuzey mimarisinden ziyade Vi'nin mimarlık kitaplarında gördüğü Ana'nın katedrallerine benziyordu. Sivri kuleleri ve daha da yüksekte büyük kolonlarını destekleyen kemerleri vardı.

"Buradan nereye peki?" diye sordu Jayme geniş bir platforma çıkan kırık bir merdivenden çıkarken.

"Şuraya sanırım." Vi yıkık dökük bir köprünün karşısını işaret etti. "Yapının merkezi orası gibi görünüyor."

"Bana bırak." Ellene önlerine geçti. Avucunu öne uzatıp geniş bir kavis çizerek göğsüne götürdü. Eski çatlaklar hepsinin gözü önünde kapandı, büyük taş parçaları yerlerine oturdu ve sarmaşıklar sıkılaşıp ekstradan doğal payandalar oluşturdular.

Ancak tüm bunlara rağmen Jayme ve Andru şüpheli görünüyordu.

"Güvenli olduğundan emin misin?" diye sordu Jayme.

"Epey de yüksekteyiz..." Andru omzunun üzerinden baktı, tırmanırken hafif nefes nefese kalmıştı.

"Belki bir inşaatçı değilim ama büyümü toprağı güvenli bir yol

oluşturacak şekilde manipüle edecek kadar kullanmayı biliyorum,” diye ısrar etti Ellene.

“Benim Ellene’ye inancım tam.” Vi ilerledi.

“Sanki benim değil.” Jayme gözlerini devirip büyük bir adım attı, köprüye çıkan ikinci kişi olmaya kararlıydı.

Dörtlü karşıya geçip harabelerin merkezindeki boğucu karanlığa adım attı. Ormanın değişken ay ışığı zaten en başta görmeleri için yeterli değildi. Vi’nin omzunun üzerinde büyüyle duran küçük alev etrafı zar zor seçebilmelerini sağlayarak onlara harabelerde rehberlik etmişti.

Ancak burada karanlık, Vi’nin kendini bulduğu ilk harabelerdeki gibi nüfuz edilemezdi. Karanlık devasa iç mekânın her köşesine sıkıca tutunmuş, rölyefleri ve çökmüş kolonları içine almıştı. Arkadaşları birbirlerine yanaştı ve Vi’nin alevinden yayılan ışığın çemberinde kaldı.

“Burası doğru yermiş gibi geliyor,” diye fısıldadı Vi.

“Ne açıdan?” Artık Jayme de fısıldıyordu. Buranın atmosferindeki bir şeyler hepsini germişti. Belki de uzaktaki duvarları ya da tavanı göremediklerinden. Yalnızca harabelere girdikleri kemerden gelen solgun bir ay ışığı vardı.

“Açıklayamıyorum...” Vi başını iki yana salladı. “Amacı olan bir yer? Burada önemli bir şey olmuş.” Vi bunlar gerçek hisleri mi yoksa Taavin’in sözlerinin etkisi mi diye merak etti.

“Ancak tahmin edebilirim.” Ellene’nin sesi yüksek tavanda yankılandı. Kızın tahmin ettiği şey her neyse, Vi’nin olabildiğince sessiz bir ortama ihtiyacı olduğu değildi. “Orada ne var?”

Vi parmaklarını şaklatarak küçük alevi önlerinden gönderdi. Ona yetişmek için acele ettiler, hiçbiri karanlıkta uzun süre oyalanmak istemiyor gibiydi. İki figürün soluk hatları alevin turuncu ışığıyla aydınlandı, yüksek tavadan usul usul damlayan suyla ıslanmışlardı. Bir figür elinde bir balta tutuyor ve ötekinin önünde diz çöküyordu. Ana Ağaç’taki heykelin neredeyse birebir replikasıydı... Birkaç önemli farklılık dışında.

“O bir adam mı?” Jayme gözlerini kısıtı. Geçen zaman heykele büyük zarar verdiğinden söylemesi imkânsızdı. “Taç mı takıyor?”

“Sanırım?” Vi başını yana yatırıp heykelin ilk yapıldığı zaman neye benzediğini hayal etmeye çalıştı. Figürün maskülen bir tarafı olduğu doğrudu... ama feminen olarak değerlendirilebilecek bir yumuşaklığı da vardı. Androjen iyi bir terim olurdu. “Taç mı takıyor? Şeflerin taç taktığını bilmiyordum?”

“Takmıyoruz.” Ellene hafifçe kaşlarını çattı. Heykel onu rahatsız etmiş gibiydi. “Peki öteki elinde ne tutuyor?”

Vi, “Bir tür kılıç?” diyerek yüksek sesle fikir yürüttü. Şekli kıvrıktı ama yarısı kırılmıştı. Yalnızca kör uca bakarak orijinal hâlinin ne olduğunu çıkarması imkânsızdı.

“Ama belinde zaten bir kılıç var,” diye gösterdi Jayme.

“Belki de adam bir çeşit savaşçıdır?”

“Dia asla bir savaşçının önünde diz çökmezdi,” diye ısrar etti Ellene. “O yalnızca Ana’ya diz çökerdi.”

“Belki de o Dia değildir,” diye önerdi Vi çoğunlukla kibarlıktan. Kadının elinde bir balta vardı ve duruşu Soricism’daki Dia heykelinin neredeyse aynısıydı. Tesadüf olamayacak kadar benzerlerdi.

“Belki de...” Ellene görmek istediğini görüyordu. Ama bunu dile getirmenin hiçbir faydası yoktu.

“Belki de o kimse adam da onun savaşçısıdır...” Andru’nun dikkati heykelin arkasındaki duvara kaydı. Orada her ne gördüyse onu ışık halkasının altından çıkacak kadar çok etkilemişti.

Vi, Ellene ve Jayme onu takip etti. Vi zihninden bir emir vererek alevi başının üzerine kaldırdı ve duvardaki başka bir rölyefi aydınlattı.

Devasa boyuttaydı, figürler gerçek boyutlarının en az dört katı büyüklüğündeydi. Bir adamla kadın savaş hâlindeydi. Kadının arkasında parlayan bir güneş vardı ve adama bir asa doğrultmuştu. Adam keskin hatlıydı ve sert görünüyordu, arkasında bir yıldırımın damarları yayılıyordu. Taştan yüzlerinde sessiz savaş nidaları donakalmıştı, imkânsız başarılar zamanın yıpratıcı etkisine direniyorlardı.

“Ana ve Baba olduklarını söyledim ama...” Andru lafının devamını getirmedi.

Ama savaşıyorlar, diye tamamladı Vi zihninde. Ana ve Baba’nın, birinin günü ötekinin geceyi gözettiği sonsuz dansa asırlardır el ele oldukları söylenirdi. İmparatorluk’un Emegenleri onların âşık olduğunu söylerdi, düşman değil... Ve Taavin ona kendi gerçeklerini anlatmadan önce Vi de buna inanıyordu. Şimdiyse karşısındaki manzaranın büyük bir savaşı resmettiğini biliyordu.

Dünyalarının gerçeği buydu. Kadim iyilik –Yargen– kadim kötülüğe –Raspian– karşı. Geri kalan herkes de ikisinin arasında kalmış ölümlü piyonlardı, tanrıların ayaklarının dibinde taş kesmişlerdi.

Solaris İmparatorluğu ve halkı bu büyük çekişmeden öyle uzak kalmıştı ki bunun kendi hayatlarına olan etkisini göremiyorlardı bile.

“Muhtemelen bu da farklı bir şey.” Vi omuz silkti. O, gerçeği biliyor olabilirdi ama arkadaşları bilmiyordu ve bunu açıklayabilmesinin bir yolu yoktu. Karşısındaki rölyefe sadece bakmak bile onu rahatsız ediyordu. Sanki hiç görmemesi gereken bir şeye bakıyormuş gibi. “Kim bilir burası neresi ve kim tarafından inşa edildi.”

“Belki görün içyüzünü kavramamıza yardımcı olur,” dedi Ellene.

“Pekâlâ. Bunun için alevimi kullanmam gerekecek... işim bittiğinde alev sönerse bir anlığına karanlıkta kalabilirsiniz.”

“Sanırım karanlıktan sağ çıkabiliriz.” Jayme duruşunu değiştirdi, her zamanki gibi cesurdu.

“Tamam o zaman.” Vi gözlerini kapayıp avucunu öne uzattı. Alevi bir kuş gibi avucuna tünedi. Gözkapaklarının arkasında hareket eden ışık küresini daha görmeden önce varlığını hissetti. Vi gözlerini açar açmaz kendini görünün içinde bulmaya hazırlandı.

Bu sefer hayal kırıklığına uğramadı.

Bir kez daha dünyası beyaza boyandı. Yavaşça, sanki görünmez bir ressam fırçasını değdiriyormuş gibi renkler geri döndü ve geçen seferki gibi yabancı olan şekillerle hatları boyadı. İçinde bulunduğu devasa odada hiç ses yoktu ve Vi bunun normal olduğunu öğrenmeye başlamıştı.

Taavin çarpıcı bir netlikle önünde diz çöktü.

Vi bir süre sadece onun yüzünü inceledi: hareketsiz, odaklanmış, net. Daha önce hiç görmediği kadar netti. Gerçek görünüyordu, neredeyse uzanıp dokunabileceği bir şey gibi.

Vi'nin elleri olduğu yerde donakaldı ve görülerinde her zaman olduğu üzere, yalnızca bir gözlemci olmaya zorlandı.

Taavin'in ifadesi çok ciddiye. Gözleri ileri çevrilmişti, bakışları Vi'yi delip geçiyordu ama sanki adam onu gerçekten *görebiliyor*muş gibi hissetti. Kabarık saçları arkaya doğru taranıp sabitlenmişti. Buklelerinin alnından dökülüp sivri kulaklarının etrafında kıvrılmadığını ilk kez görüyordu.

Vi'nin arkası bir ateşin ışıyla aydınlanıyor, onun bedensiz ruhundan parlayarak geçip Taavin'in yanaklarını sarının ve turuncunun tonlarına boyuyordu. Kelimeleri Vi'nin sağır kesilmiş kulaklarına ulaşmasa da Taavin'in ağzı hızla hareket ediyordu ve Vi, yine bir ayın izlediğine dair güçlü bir hisse kapıldı. Işık Taavin'in teninden ayrılıp bedeninin etrafında dönüyor ve büyüsünü yapmaya devam ederken ellerinde yoğunlaşıyordu.

Taavin birleştirdiği ellerinde bir şey tutuyordu. Gümüş bir zincir ellerinin kenarından dökülüp sallanıyor ve alev ışığında parlıyordu. O halkaları nerede görse tanırdı. Boynundaki zincirin tıpatıp aynısıydı.

Arka planda bir gölge hareket etti.

Vi'nin içini anlaşılmaz bir korku doldurdu ve gözlerini kapama dürtüsüne direndi. *Bunu görmek istemiyordu.* Bir şekilde, neyin yaşanmak üzere olduğunu mide bulandırıcı bir keskinlikle biliyordu.

Hayır, bunu yapma.

Kelimeler ağzından kendi kendine döküldü; bir fısıltı kadar yumuşak, bir çığlık kadar yürek parçalayıcıydı.

Adam büyüsünü yapmaya devam etti, Vi'nin arkasında kalan alevden gözlerini bir an bile ayırmadı. Vi'nin tek odaklanmak istediği oydu, bir de derisinden ayrılan ve gitgide yoğunlaşan ışık.

Büyüsü, Vi'nin görülerinin her daim sınırlarında dolanan parlak beyaz güce karışırken dünya ondan ibaretti.

Arka planda bir hareketlilik oldu. Vi gözlerini kıstı. Bir figürün yaklaştığını görebiliyordu ama odadaki karanlık öyle artmıştı ki onun kim olduğunu seçmesi imkânsızdı.

Kadınısı iki el Taavin'in omuzlarına yerleşti. Onları da ışık sardı. İki büyücünün glifleri birleşmeden önce havada zıplayıp birbirlerini ateşlediler. Bir büyü, iki büyücü; Vi yabancıнын yüzünü görme- se bile büyüü Taavin'le bir ağızdan söylediğini biliyordu. Yakında hepsinin biteceğini bildiği gibi.

Glifler parlayıp kırılma noktasına gelene kadar döndükten sonra bir kıvılcımla parçalandı. Alevler öne atılıp –Vi'nin içinden geçerek– Taavin'in bedenine girerken adamın kafasının geriye savrulmasını, ağzının sessiz bir çığlıkla açılmasını izledi. Glifler parlaklıklarını artırarak saf ışık hâlini alıp onu sıkı sıkıya sararken Taavin yanıyordu.

Dünya beyaza dönerken Vi acı dolu bir çığlığı bastırdı. Gözlerini Taavin'den hiç ayırmadı, alevlerin çatırdayıp derisini bir anda küle çevirmesini izledi. Bu görmek istemediği bir dehşetti ama bakışlarını kaçırmayı reddediyordu. Sonuna dek, en ince detayına kadar izleyecekti.

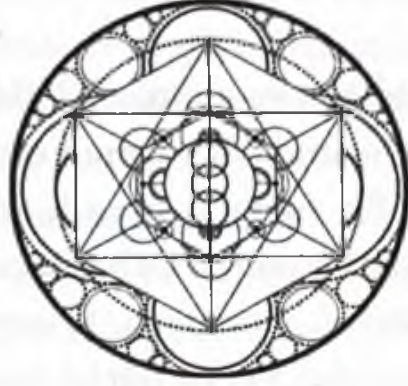
Bu sefer görüşü bittiğinde bir ses çıkarmamış gibiydi, düşmedi de. Vi olduğu yerde dönüp gizemli müttefikini aradı. Kalbi panikle gümbür gümbür atıyordu, sanki Taavin'i çoktan kaybetmişti.

Ona ne diyecekti? Ona ne diyebilirdi ki? Bir panik dalgasıyla sarsıldı. *Vi onu korumak zorundaydı.*

"Hoolol" Taavin'in sesi karanlıkta yankılandı ve tüm düşüncelerini tek bir kelimeyle kesti. Kelime kulaklarının arasına kıvrıldı ve dünyadaki tek doğru şeymiş gibi zihnine yerleşti. *"Vi, Yargen konuştu! Sana bir kelime verdi!"*

Vi, Taavin'i arayarak döndü. Ama onu bulamadı. Onun yerine, karanlığı delen bir çift parlak kırmızı gözle karşı karşıya geldi.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

“ONUN GÖRÜLERİNİ görüyorsun. Karanlık Ada’dan biri gerçekten de Yargen’in Şampiyonu,” dedi kırmızı gözlü adam. “Ne hâllere düşmüş...”

“Geride dur,” diye emretti Vi yalpalayarak. Elini önüne uzattı, parmakları boyunca alevler kıvılcımlandı. “Yoksa...”

Tehdidini bitirme fırsatını bulamadı.

Adam öyle hızlı hareket ediyordu ki gölgelerle birdi âdeta. Bir an yerindeydi, sonra göz açıp kapayıncaya kadar Vi’nin karşısında bitti. Omuzlarından kırmızı büyü saçılıyor, tanrılar arasındaki savaşı tasvir eden rölyefi kan rengi bir ışıltıya boyuyordu. Bir elini kaldırdı, avuçlarının etrafında kırmızı bir daire oluştu ve Vi’ye doğru indirdi.

“Hayır!” diye haykırdı Ellene.

Birden, Vi’nin ayaklarının dibinde yerden taş bir sütun yükseldi. Ayağının yan tarafı sütunun kenarına takıldı ve Vi yukarı çekildi. Sütundan kayarken dengesini yitirdi ve sendeleyerek diğer ayağının üzerinde sıçradı. Alevi söndü, artık tek ışık kaynağı adamın kırmızı irisleriydi.

“Bu senin meselen değil, çocuk,” diye hırladı adam sütunun diğer tarafından. Vi hızla ayağa kalkıp Ellene’nin durduğu yerin ter-

sine koştı; dikkati arkadaşlarından kendisine çekmesi gerekiyordu. "Ama bu seni öldürmemi engellemeyecek."

Vi elini uzattı. Büyü iplikleri çoktan toplanmaya başlamış, odayı aydınlatıyordu.

"Juthl!"

Vi büyüsünün ayrıldığını ve glifin şekil aldığını hissetti. Dönen daireler adamı sardı, avucunda da adamın etrafındakinin daha küçük bir kopyası vardı. Bir solukta yaşandı ama Vi gücündeki her dalgalanmayı ve değişimi hissetti. Daha önce büyüsünü kullanırken hiç bu kadar özgüvenli olmamıştı. Kontrolü kaybederim diye bir gram bile korkmuyordu; Vi'nin bütün benliği özenle yarattığı glife işlenmişti.

Korkması gereken tek kişi, büyüsünü yönlendirdiği adamdı.

Elfin'ra döndü, sanki Vi'nin dairesi kollarına bağlanmış halatmış da yalnızca kas gücüyle koparabilirmiş gibi ellerini yukarı kaldırdı. Ama bu fiziksel bir direnç değildi. Adamın büyüü Vi'ninkini zorluyordu, sonunda ikisi de bir alev ve kırmızı şimşek patlamasıyla parçalandı.

Jayme bir çığlıkla korkusuzca savaşa daldı.

Alevlerin ve kıvılcımlanan büyüünün üzerinden sıçradı, kılıcı elindeydi; dirseklerini iyice kendine çekmiş, kılıcın ucunu adamın göğsüne doğrultmuştu. Atıldı ve darbesi neredeyse hedefi bulacaktı. Ama adam, ya da artık her ne ise, çok hızlı ve iyi eğitilmişti. Bir elini kılıcı bir kalkanla savuşturur gibi kaldırdı. Ortaparmağından kavis çizerek serçeparmağına dolanan büyü kısmi bir kalkan oluşturdu ve bu bir demircinin herhangi bir aletinden daha sıcaktı.

Jayme'nin kılıcının ucunu alazladı ve kadının dengesini kaybetmesine neden oldu. Vi arkadaşının şaşkınlıktan pörtleyen gözlerini görebiliyordu, kılıcının küt ucunun kırmızı parlaklığıyla vurgulanıyordu.

"Bana zarar verebileceğini mi düşünüyorsun?" Adam kahkaha attı. "Seni değersiz kız, büyüün bile yok, Yargen'in bu Karanlık Ada'da parçalanmış o çok değerli lütuflarından bir elementin bile yok."

Neyse ki Ellene'nin dikkati dağılmamıştı. Adamın etrafında taş-
tan bir kutu yükseldi. Göz açıp kapayınca kadar tavana fırladı ve
adamı taştan bir kolonun içine hapsetti.

"Hadi, hemen gidelim!" diye bağırdı Ellene.

Jayme kendine gelmiş ve ayağa kalkmıştı, artık işe yaramaz olan
kılıcını kınına koydu. Vi harekete geçmişti ki durup etrafına bakın-
dı. *Bu kaosun ortasında Andru nereye gitmişti?*

Gözleri onu bulduğunda genç adam rölyefin köşesine sığınmış-
tı ve bakışları Vi ile elfin'ra'yı hapseden taş kutu arasında gidip
geliyordu. Vi ona doğru koşup kollarını Andru'nun etrafına doladı.
"Gitmemiz gerek."

"Neler oluyor?" Kocaman açılmış gözleriyle geriye sıçradı.
Vi'den korkuyordu. Bu bakış, Güneylilerden beklediği bakıştı. O
zaman neden canını yakmıştı?

"Gitmemiz gerek!" Vi bu hissi göz ardı etti. "Noru'ya git, bura-
dan uzaklaş." Andru'nun etrafından dolanıp onu belinden ittirdi.
Andru sonunda harekete geçti ve Vi de hiç zaman kaybetmeden
onu takip etti.

Bir büyü dalgası hızını alamayarak durmasına neden oldu.

"Vi, hadi!" diye bağırdı Ellene.

Adam serbest kalmak üzereydi. Taştaki kırmızı çatlakları gör-
meden ya da gümbürtüyü hissetmeden önce bunu sezmişti. Eğer
kaçarlarsa fazla uzaklaşamazlardı. Elfin'ra yıldırımından da hızlıydı
ve üçünün toplamından daha güçlüydü. Burada savaşmak zorun-
dalardı yoksa kaçarken öleceklerdi.

Aklı bildiği tüm kelimeleri taradı. Kelimeleri birbirine bağlama
konusunda Taavin'in ona anlattığı her şeyi zihninde tekrarlardı. Ka-
çamak dersleri şu anda işe yaramak zorundaydı.

"Siz üçünüz önden gidin."

Jayme, Vi'nin asla kabul etmeyeceği bir itirazı dile getirmeye
başladı. "Seni bırakmıyorum. Ben senin muhafızınım ve..."

"Bu, Veliaht Prenses'in emridir!" diye haykırdı Vi. Jayme şok
içinde ona bakakaldı. "Ne yaptığımı biliyorum." *Öyle umuyordu.*

"Pekâlâ. Andru, Ellene..."

"Hayır, Vi'yle kalıp savaşıcağız," diye ısrar etti Ellene. Andru bundan pek emin değil gibi görünüyordu ama karşı da çıkmadı.

"Üçünüzün de hemen gitmesi gerek!" Vi bir arkadaşlarına bir taş kolona çıldırmış gibi baktı.

"Bunu halledecekmiş gibi görünüyor." Jayme, Andru'yu ittirdi ve Ellene'yi çekiştirdi.

"Ben..." Ellene cümlesini bitiremedi. Vi, Jayme'nin kızı kaldırmasını izledi. Jayme'nin güçlü bacakları pantolonunu gerdi, kolları ağırlığın altında kasıldı. Ellene debelenmeye başlayarak öfkeyle kıza baktı. "Ben gitmiyorum!"

Arkadaşları Vi'nin dikkatini dağıtmıştı; Jayme'nin dikkatini Ellene, Ellene'nin dikkatini ise Jayme dağıtmıştı. Andru birkaç adım ilerlemek için uzun bacaklarını kullandı. Arkadaşları neredeyse çıkmıştı ve bu da...

Hepsinin kolondan gözlerini çok uzun süre ayırdıkları anlamına geliyordu.

Kolon patlayarak ardında eriyik taş ve kırmızı şimşek ağları bıraktı.

"*Mysst xiehl*" diye bağırdı Vi kollarını kaldırarak. Önünde bir glif belirdi, aceleye gelmiş, yarım oluşmuştu. Patlamanın darbesine dayandı ama ona çarpan tüm kaya ve taşlarla beraber çatladı. Kalkan kırıldığında Vi geriye fırladı, molozlardan oluşan konfeti üzerine yağıyordu.

İnledi ve karnının üstüne yuvarlandı. Arkadaşlarının durumu görmek istemiyordu ama mecburdu. Vi gözlerini yukarı çeviremeden çığlığı duydu.

Ellene yerdeydi, Jayme'nin yattığı yerden birkaç santim öteye yuvarlanıyordu. Taşlar omuzlarından sekiyor, eriyik taştan sıçrayan ufak alevler kıyafetiyle buluştuğu yerde söniyordu. Vi, bir kelime oluşturabilmek umuduyla ağzını açıp öylece kalakaldı. Gücünü çağırarak bir kelime değil. Büyüsünü çağırarak bir kelime de değil.

Ürkütücü şekilde hareketsiz arkadaşına seslenecek bir kelime.

Jayme yan dönmüştü. Sırtında bir taşın omurgasına düştüğü yerde devasa bir yarık açılmıştı. Her yerinden kan fışkırıyordu. Vi vurulan avları görmüştü ama onlar hayvandı. Bir insanda bu kadar kan olabileceği aklının ucundan geçmezdi.

“Hayır,” diye fısıldadı Vi.

“Jayme!” Arkadaşına yer yer koşar yer yer de sürünürken Ellene’nin yanaklarından yaşlar akıyordu. “Seni aptall”

“Bundan kaçış yok,” dedi kırmızı gözlü adam. “Yargen’in Şampiyonu, bu senin kaderin.”

“Ne?” diye inledi Andru doğrulurken.

“Benimle gönüllü bir kurban olarak Salvidia’ya dön ve ben de arkadaşlarının yaşamasına izin vereyim.”

Görüsünde sunakta yatan o ceset. Oraya bu şekilde mi götürülmüştü?

“Eğer yaşamımıza izin verecek olsaydın yapmazdın... sen... yapmazdın!” Ellene, Jayme’nin üzerinde hıçkırıklara boğulmuş ağlıyordu. Büyüsü içgüdüsel olarak harekete geçmişti, sarmaşıklar ve yosunlar yüzükoyun yatan kadının etrafına kıvrılıyordu. Vi bunu zihnine yazdı. Eğer güvenebileceği —güvenmesi gereken— tek bir şey varsa o da bunun gibi panik anlarında Ellene’nin büyüsünün kendi aklıyla hareket edeceğiydi.

“Andru, Ellene ve Jayme’nin yanına git.” Vi zorla ayağa kalktı, uzuvlarının her zerresinde hissettiği yakıcı acıya aldırmadı. Adamın, arkadaşlarını güvende tutma çabasını duyup duymadığını umursamadı. Çünkü adam tek avının Vi olduğunu açıkça belirtmişti. Yine de Vi kendini kurbanlık koyun olarak sunarsa adamın arkadaşlarının gitmesine izin vereceğine bir an bile inanmamıştı.

“Son şansın.” Adam hançerini bir kez daha kınından çıkardı. Vi’nin bütün bedenini ele geçiremezse, ayinde kullanılmak üzere kanını götürmek için kullanacaktı bu aleti, Vi bundan emindi.

“Ellene, kendini koru,” diye emretti Vi basitçe.

Taşların yerden yükselir ve Ellene’yle Jayme’yi koruyacağını

umduğu bir kabuğa dönüşürken çıkardığı gıcırtyı duyduğunda Vi yavaşça kolunu kaldırdı.

Her daim içinde yaşamış güc kuyusuna daldı. Onu kontrol etmekte ve anlamakta güçlük çektiğı zamanlarda Vi için tam bir muamma ve felaketti. Ama şimdi, her ne kadar bilgisi sınırlı olsa da, bu gücü kanallize edeceği dairesel yollar önünde uzanıyordu. Sehra'nın kitabında defalarca okuduğı kelimeler zihnine mihlanmıştı.

Üstelik Taavin'in ona verdiği bilgiler de vardı.

"Beni acınası alevlerinle yakabileceğini mi düşünüyorsun?" diye küçümseyerek güldü adam.

"Ben Vi Solaris'im. Ben istersem her şey yanar."

"Sen..."

"*Juth starys hoolo.*" Bu mükemmel birleşimdi. Mükemmel telafuz. Kelimeler, Vi'nin mümkün olduğunu hayal bile edemeyeceğı şekilde büyüyle dolup taşıyor ve ikisi bir araya gelip daha öncekilerine hiç benzemeyen bir glif oluşturunordu.

Dönen daireler daha geniş bir alana yayılıyor, bütün odayı içine alıyordu. Ellene'nin taştan kozasına çarpıp üzerinden geçiyor, duvarları dövüyordu; öyle akordu ki dokunduğı her yerde ardında yanık izleri bırakıyordu. Son kelime alanda yankılanmayı keser kesmez Vi'nin gücü patladı.

Yıkım. Her şeyi yık. Her şeyi, geride hiçbir şey kalmamacasına yak.

Dünyanın beyaz alevlerle patlamasını izlerken Vi'nin aklındaki tek düşünce buydu. Kırmızı şimşek bir kavis çizerek akkorların arasından fırladı ve gücünü baskılamaya çalıştı. Ama Vi'nin *juth*'u çağırıldığı diğer zamanların aksine, daireler ilk patlamadan sonra yok olmadı. Varlıklarını korudular, her geçen anla beraber daha parlak ve daha sıcak yanıyorlardı.

Vi'den büyü boşanıyor, odanın her köşesini alevle dolduruyordu. Dışarıdan bakıldığında harabeler fırın gibi görünüyor olmalıydı, ağzına kadar kömürle dolu ve her menfezinden alevlerin fışkırdığı bir fırın.

Juth – yıkım.

Starys – yakmak.

Hoolo... sürdürmek.

Bu kelime Sehra'nın kitabında yoktu. Taavin'in açıklama fırsatı olmamıştı ama Vi bunun ne olduğunu her zerresiyle biliyordu. Taavin onu sürdürme, kalıcılaştırma ve alevini ihtiyacı olduğu sürece canlı tutma yeteneğiyle donatmıştı – ta ki her şey nihayet karanlığa gömülene kadar.

Güç ondan yayılıyormuş gibi bile gelmiyordu. Bu durdurulamaz büyü, Vi'nin kendi gözleriyle görmediği bir kaynaktan fışkırıyordu. Alevler ona değil, çok daha ulu bir şeye aitti.

Juth'un alevleri ve ışığı solduğunda elfin'ra ortalıkta yoktu ve Vi bunun onu canlı canlı yakmış olmasından kaynaklandığını umdu.

Bir adamı canlı canlı yakmıştı. Vi gözlerini avucuna dikti. Savaşçılar, böylesi bir eylemde bulunduktan sonra insanı boğan tiksintiden bahsederdi. Böylesi bir vahşetten sonra gelen dehşetten. Böylesi bir suçtan sonra insanın özünde nasıl da değiştiğinden.

Ama Vi kendinde bir farklılık hissetmiyordu. Dürüst olması gerekirse, kendini suçlu bile hissetmiyordu. Belki de bu, adamın bir canavar olmasından ya da şu an endişelenecek daha önemli şeyleri olmasından kaynaklanıyordu, ki bu daha muhtemeldi.

"Ellene!" diye seslendi Vi, taştan kozaya doğru sendeleyerek ilerlerken. Alevleri tüm taşları kora döndürmüştü. Vi'nin ayakkabılarının tabanı yanmıştı. Ama büyüğü üzerinde en azından kıyafetlerinin yanmasına izin vermeyecek kadar kontrol sağlamıştı. "Ellene! Jayme! Andru!"

Arkadaşlarını saran taşlar kısmen erimiş kısmen de parçalanmıştı ve onları gözler önüne seriyordu. Ellene'nin şakaklarından terler akıyordu, Vi'nin alnı hâlâ kupkuruydu. Ama arkadaşı onun dışında iyi görünüyordu. Andru da öyle. Jayme ise o kadar şanslı değildi.

"O..."

"Onu öldürdüm," dedi Vi, bunun doğru olmasını umarak Jayme'nin yanında dizlerinin üzerine çöktü. "Kanamanın bir kısmını etini dağılayarak kesebilirim."

"Yapma." Ellene onu engelledi. "Bitkiler kanı pıhtılaştırmak, iyileştirmek ve uyutmak için ilaç görevi görüyor... Kan dolaşımını yavaşlatmaya çalışıyorum."

"Ne kadar devam edebilirsin?"

"Bilmiyorum." Ellene ona gözlerinde bir korkuyla baktı. "Durumu kötü, Vi. Bilmiyorum..."

"Burada kal. Onu hayatta tut... Ben de gidip yardım getireceğim."

"Vi, ben..."

"Hâlâ nefes alıyor. En iyisi onu kıpırdatmamak." Vi, Ellene'nin omzunu sıktı. "Bunu yapabilirsin."

"Gitme," diye fısıldadı Ellene usulca, Vi'nin elini tutarak.

"Cesur ol." Başka bir seçenekleri yoktu. "İkimiz de Jayme için cesur olmak zorundayız çünkü o bizim için oldu. Andru burada seninle beraber kalacak."

Andru kayarak Ellene'ye biraz daha yaklaştı, Vi'yle göz teması kurmaktan kaçınıyordu. Adam onun büyücü olduğunu biliyordu... Hayır, bu sadece yaşananların travmasıydı, başka bir şey değil.

Ellene burnunu çekti ve sonra ifadesi sertleşti. Keskin bir baş işaretiyle onayladı. "Acele et."

"Edeceğim."

Vi çok yorgun olmasına ve her uzvu kurşun gibi ağır gelmesine rağmen koşarak uzaklaştı. Alevlerinin bıraktığı yanık izleri, Ellene'nin çıktıkları platformla harabelerin merkezi arasında oluşturduğu köprünün ortasına kadar uzanıyordu. Vi omzunun üzerinden bakmakla bile vakit kaybetmedi, çok aşağısındaki zemine doğru aşınmış basamakları hızla inip büyük kayaların üzerinden geçti.

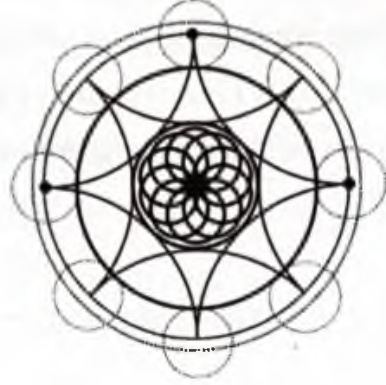
Ormana doğru fırladı, parmaklarını dudaklarına götürüp tiz bir ıslık çaldı. Jayme ölüyordu. Vi yüzünden yaralanmıştı ve eğer Vi onu kurtaramazsa kendini asla affetmeyecekti. İşte bu, ona musal-

lat olacak ölüm olurdu. Elfin'ra değil. Jayme, arkadaşı, ilk yeminli muhafızı.

Gormon ağaçların arasından zıplaya zıplaya geldi ve hızını alamayıp kayarak önünde durdu. Vi büyük bir çabayla üzerine çıktı. Kasları ağrıyor, noru'nun devasa patileri yeri dövdükçe kasılıyordu.

Başaracaktı, mecburdu. Vi'nin Jayme'yi kurtarmadığı bir gerçeklik yoktu. Gormon'un tüylerini daha sıkı tuttu ve yarattığı dört-nala koşturdu.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

VI HIRPALANMIŞ, YARALANMIŞ bedeninin her zerresini hissediyordu. Gormon'u ormanın derinliklerine sürerken, vücuduna çarpmış her taş görünmez varlıklarını duyurmaya çabalıyordu. Mücadelenin doğurduğu adrenalini çekiliyor ve ardında acı uyarıyordu.

Ama Vi ilerlemeye devam etti.

Çok yakında dinlenmek için zamanı olacaktı. Jayme'nin hayatı pamuk ipliğine bağlıydı – *arkadaşı ona bel bağlamıştı*. Vi yutkunarak paniğini bastırdı ve yerinden fırlamamak için hareketlerini altındaki hayvana uydurmaya odaklandı. Duygularının onu yenmesine izin veremezdi; daha sonra bunun için de zamanı olacaktı.

Vi ileride bir kıpırtı gördüğünde ormanın üzerinde şafak söküyordu. Daha dik oturdu, bir yardım çığlığı boğazına takıldı. Hastalıklı başka bir noru'yla savaşacak gücü olup olmadığını bilmiyordu.

Yaratık görüş alanına girdi – kürkü ve gözleri normaldi. Üzerinde Sehra'nın iki savaşçısı vardı. Yüzleri tanıdık değildi ama giydikleri özel kolsuz zırhı biliyordu. Sonra başka bir noru daha belirdi, onun ardından bir başkası daha. Sonuncunun üzerinde Jax oturuyordu.

"Buradayım!" diye bağırdı Vi. Boğazını temizledi ve Gormon'u tutuşunu ayarlayarak bir elini kaldırıp salladı ve tekrar bağırdı. "Buradayım!"

Noru'nun kulakları dikildi ve sürücüleri Vi'nin varlığını tam olarak idrak edemedi. Yaratık ona doğru koşmaya başladı. Vi, Gormon'u yavaşlatarak durdurdu ve etrafının sarılmasına müsaade etti. En son gelen Jax'ti; ifadesi öfke ve dökülmemiş rahatlama gözyaşlarının bir karışımından ibaretti.

"Ben..."

"Ana adına, ne düşünüyordun?"

"Amca..."

"O şekilde kaçmak da ne? Seni daha akıllı zannederdim..."

"Jayme ölüyor!" diye bağırdı Vi, amcasının onun tek kelime bile etmeye fırsat bulamadığı uzun nutuklarından birine başlayacağından korkarak. Jax irkilerek sessizleşti. "Jayme ölüyor, lütfen ona yardım et." Vi'nin elleri titriyordu, destek almak için Gormon'un tüylerini kavradı. Daha önce kendini hiç bu kadar yorgun hissetmiş miydi?

"Nerede?" Amcasının öfkesi ciddi bir endişeye dönüştü.

"Size yolu göstereceğim. Aranızda şifacı var mı?" diye sordu Vi savaşçılara.

"Cephe için gerekli bazı temel merhemleri ve tedavileri biliyorum."

Vi konuşan adamı başıyla onayladı. "Sen benimle önden gel." Üstünde iki savaşçının olduğu diğer noru'ya döndü. "Siz ikiniz kaleye dönün ve Ginger'ı getirin. Yanında ilkyardım kutusunu getirmesini de söyleyin. Sizinle ya burada ya da eğer Jayme hareket ettirilebilecek bir durumdaysa kaleye daha yakın bir noktada buluşacağız." Vi emrini bitirmişti ki aceleyle ekledi. "Ayrıca Ellene iyi. Büyük bir zarar görmedi ve Jayme'nin durumunu stabil tutuyor."

"Yargen'in lütfü." Savaşçılar noru'yu döndürüp hızla ormana dalmadan önce hafif bir baş selamı verdiler.

"Bu taraftan." Vi oturduğu yerde kıpırdanıp Gormon'u dizleri ve uyluklarıyla yönlendirdi. Noru'yu harekete geçirdi ve diğerlerini ona yetişmeye bıraktı.

"Oraya varır varmaz senin de kaleye dönmen gerekiyor!" diye bağırdı Jax. Noru'sunu onun yanında sürüyordu.

“Hayır, bu işin sonunu göreceğim, amca. Onun yaralanması benim hatam.” Vi ona bir bakış attı. “Eğer ben olmasaydım buraya gelmezdi. Hiç gelmek istemedi zaten.”

“Eh, en mantıklınız hep oydu! Biraz onu dinlemeye çalışmalısın,” diye homurdandı Jax.

“Biliyorum. Özür dilerim. Ama beni hemen geri gönderme.” Kalenin tam tersi yönüne sürdüğü göz önünde bulundurulursa Vi kararın çoktan verildiğini biliyordu. “Bırak da Jayme’yi göreyim. Sonra eylemlerimin sorumluluğunu alıp cezamı çekeceğim.”

Rüzgâr kulaklarında uğulduyordu ve Vi harabelerin belli belirsiz hattını seçmek için yorgun gözlerini kıstı. Konunun kapandığını sanmıştı. Ama belli ki Jax bitirmemişti. Vi onun tekrar ağzını açtığını gördüğünde, maruz kalacağı uzun nutuk için kendini hazırladı.

“Evet, bir ceza olacak.” Tehdidi andıran bu vaat, Vi’nin sırtına ürpertiler yayılmasına neden oldu. “Ama senin böyle liderlik edip sorumluluğu üstlendiğini gördükten sonra... Belki de düşündüğün kadar sert bir ceza olmaz.”

“Şu an tek önemsemişim şey, amca, arkadaşımın iyi olduğundan emin olmak.”

Vi, Ginger’ın ellerinin işleyişine bakarak bile şifacının yorgun olduğunu anlayabiliyordu. Onu suçlayamazdı da. Kadın çok uygunsuz bir saatte uyandırılmış, orman boyunca sürüklenmiş, bir hayat kurtarmış ve ardından sırasıyla Ellene, Andru ve Vi’yle ilgilenmek için geri dönmüştü.

“Başıma açtığım bela için özür dilerim,” diye mırıldandı Vi, zihninde Ginger’a yaşattıklarının listesini tamamladıktan sonra.

“Prenses, siz her zaman belasınız zaten.” Ginger iç çekti. Sonra durdu ve Vi’nin tedavi ettiği bacağından başını kaldırdı. “Yorgun ve gevşek dilim için özür dilerim.”

Vi usulca güldü. “Sanırım bunu hak ettim.”

Bakışları Ginger'dan odasının penceresine kaydı. Güneş hiçbir şey olmamış gibi, sanki sıradan bir günmüş gibi içeri süzülüyordu. Oysa Vi'ye hiç de öyle gelmiyordu.

"Baban için çok üzgünüm," dedi Ginger yumuşak bir ses tonuyla. "Bence hiçbirimiz kaçtığın için seni suçlamıyoruz. Keder bazen mantığımızı ele geçirebilir."

Babası... Vi'nin göğsünde donuk bir sızı vardı. Kaleden kaçmış ve ona dair bir görü alabilmek için arkadaşlarının hayatını riske atmıştı. Bunu konuda başarısız olmakla kalmamış, bir de başka bir adamın yaşamının sona ermesini izlemişti.

"Beni muhtemelen yalnızca kemikleri onarıp kesikleri iyileştiren bir şifacı olarak görüyorsunuz, farkındayım," diye devam etti Ginger. "Ama Prenses, en önemli –ve en zor– tedavilerin bazıları zihne uygulanır. Lütfen ihtiyacınız olursa bana ulaşın. Etrafınızda sizi umursayan çok insan var."

"Teşekkürler, Ginger," dedi Vi usulca. "Sen benim arkamda olduğun için çok şanslıyım."

"Ne zaman isterseniz, Prenses. Hayatınız boyunca sizinle ilgilendim ve bundan sonra da durmak gibi bir niyetim yok." Ginger işini bitirip yorgun hareketlerle ilkyardım kutusunu topladı. "Bir fırtına gibi içeri dalıp sizi azarlamaya başlamadan önce Jax'e biraz dinlenmeye ihtiyacınız olduğunu söyleyeceğim. Biraz gözlerinizi dinlendirmeyi deneyin, Prenses. Eğer uyumakta sıkıntı çekiyorsanız bana söyleyin, sert bir derin uyku iksiri hazırlarım."

"Ben iyiyim, teşekkürler." Vi kadını başıyla onayladı ve gidişini izledi.

İç geçirerek yastıklarına gömüldü. Bütün bedeni sızlıyordu ve kendini çok bitkin hissediyordu. Acaba denese ışık örmeyi becerebilir miydi ki?

Ellerine baktı. Bir seçeneği yoktu. Taavin'e şimdi ihtiyacı vardı. Ona ne gördüğünün anlatması gerekiyordu, bir de babasını... Her şeyden çok Taavin'in dinlemesine ve desteğine ihtiyacı vardı.

"Narro hath hoolo."

Göğsünde bir ışık belirdi. Saatinin üzerinde daha önce hiç görmediği kadar eksiksiz bir büyümlü daire süzölüyor, dışa doğru genişliyordu. Önünde dalgalanıyor, yere paralel olacak şekilde dönüyordu. Büyü yavaşça alçaldı ve bir çıkırıktaki makara gibi çözöldü. Havada süzölen iplikler yeni bir anahat, yeni bir şekil aldı.

Daha öncekilerde de olduğu gibi Taavin belirdi. Renkler boşlukları doldurdu ve ışık tamamen ortadan kaybolmadan önce etrafına yerleşti. Ayaklarının etrafında dönen glifler yoktu, bedeninden saçılan ışık iplikleri yoktu. Sıradan bir adamdı, yatağının yanında duruyor, hayretle etrafa bakıyordu. Daha net, daha gerçek görünüyordu. Vi sanki uzansa...

Vi'nin eli içgüdüsel olarak hareket etti. Yukarı kalktı ve dakikalar önce hava olan yere uzandı. Ama kuş tüyü kadar hafif dokunuşu onu buldu. Biraz daha bastırdı, parmaklarını açarak önkoluna doğru uzandı. Paltosunun kumaşında yayıldılar, detaylı işlemesinin her girinti çıkıntısını hissedebiliyordu.

Taavin buradaydı. Nabız gibi atan büyü, sıcaklık ya da ışık değildi. Vi'nin görüp dokunabildiği bir adamdı.

Taavin hiçbir şey söylemedi. Yarı kapalı gözleri ve okunmaz bir yüz ifadesiyle ona baktı. Dikkati Vi'nin yüzüyle kendi kolu üzerindeki eli arasında gidip geldi, elinin durduğu yerde takılı kaldı.

İfadesinden anlayış akıyordu. Hüzün. Kararlılık. En başından beri onda tanık olduğu her şey ve daha fazlası. İkisi de bir şey demedi ve Vi, ilk kez onun yanında olmanın getirdiği huzur dolu sessizliğin sonsuza kadar sürmesinden memnuniyet duydu.

Karşısında başka biri olsa ya da başka koşullar altında olsalar Vi yaptığından utanç duyabilirdi. Ama tek hissedebildiği oydu. Tek bildiği onun bedeninin hatlarıydı – şimdiden hafızasına kazıdığını biliyordu.

"Sana dokunabiliyorum," diye fısıldadı ona.

"Seni hissedebiliyorum," diye karşılık verdi Taavin. "Yargen'in sana verdiği kelime sayesinde olmalı. Bu yüzden bana bahşetti." Taavin yatağının kenarına oturdu Kuştüyü şilte ne hışırdadı ne içe

göçtü. *Demek yalnızca Vi için gerçektir.* Tam olarak onun yanında değildi, yalnızca öyleymiş gibi görünüyordu. "İyi misin?"

Vi başıyla hafifçe onayladı. "Birkaç morluk ve çizik işte... Ama Jayme, o..." Vi'nin boğazına bir yumru takıldı ve kelimeler çıkmadı. Bir kere yutkundu, iki kere ama yumru olduğu yerde kaldı. Gözleri yanıyordu ve Vi tekrar konuşmaya kalkarsa duygularının sel olup taşacağını biliyordu.

"Yaşıyor mu?"

"Evet." Vi bu tek sözcüğü bile güçlkle söyleyebildi ve gözlerini kapadı. Kendini daha iyi hissettiğinde, "Ana'ya şükürler olsun, evet," diye ekledi.

"Yargen'in lütfü." Taavin, Jayme'yle hiç tanışmamış olsa da rahatlıkla iç geçirdi. Diğer eli Vi'ninkine kapandı. Vi adamın paltonun kolunu tuttuğunu fark etmemişti bile. "Seni ve elfin'ra'yı gördüm. O?.."

"Onu öldürdüm. Kanımı alamadı."

"Sen mi öldürdün?"

"Bu kadar da şaşırmış davranma." Vi hafifçe güldü. "Bana bunu öğretmiyor muydun? Kendimi korumamı?"

"Evet ama..." Taavin onun parmaklarını sıktı. "Bunu yapabildiğini bilmek içimi rahatlattı."

"Dürüst olmam gerekirse, bana verdiğin kelimenin büyük faydası dokundu."

Taavin hızla kaybolan bir gülümsemeye ona baktı. "Neden oraya gitmiştin ki? Sana pervasız davranmamamı söylediğimi sanıyordum."

"Nesin sen, bekçim mi?" Vi hafifçe sırıttı.

"İkinci kez kalbimi ağzıma getiriyorsun." Taavin hafifçe öne doğru eğildi. Vi, elini daha sıkı tuttuğunu Taavin de fark etti mi diye merak etti. "Sana bir şey olursa ne yaparım bilmiyorum."

Dünya durdu. Her şey Vi'nin kesik nefeslerine takıldı. Vi adamın parlak, zümrüt rengi gözlerini araştırdı ve orada gördüğü yoğun duygu içinde bir korku uyandırdı.

"Öleceksin," deyiverdi.

Hakkını vermek gerekirse Taavin irkilmedi bile.

“Ölüm hepimize gelir,” dedi usulca. “Görün... Bana ne gördüğünü anlat.”

“Taavin, anlamıyorsun.” Vi yastıklarından doğruldu. Diğer eli uzandı ve Taavin’inkini kendi elleri arasına aldı. Ona tutundu, nihayet onu *hissetmenin* keyfini çıkardı. “Biri seni öldürmeye geliyor ve nedenini bilmiyorum ve sen çok uzaktasın ve sana yardım edemem ve...”

“Ne gördüğünü anlatarak bana yardım edebilirsin.” Vi başını iki yana salladığında Taavin kolunu ondan kurtardı. Vi ne kadar aceleci davrandığını fark edip bakışlarını kaçırmıştı ki Taavin’in elini yanağında hissetti. Adam, Vi’nin yüzünü nazikçe tekrar kendine çevirdi. “Nefes al ve bana anlat, Vi.” Sesi katıydı, insanı sakinleştiriyordu, sanki düşüncelerini şüphe fırtınasından çıkarıp yerlerine sabitliyordu.

Vi görüşünü ana hatlarıyla ona anlattı. “Ama tuttuğun şey buna benziyordu.” Vi saatine işaret etti.

“Bir ateşin önünde diz çöktüğümü mü söyledin?” diye sordu Taavin ve Vi başıyla onayladı. Taavin’in gözleri Vi’nin boynundaki saate kaydı. “Öyle olmalı...”

“Beni duymadın mı?” Vi onun elini hafifçe sarstı. “Biri seni öldürmeye çalışıyor.”

“Benim için fazla endişelenme,” diye mırıldandı Taavin, düşüncelerinde kaybolduğu yerden hâlâ çıkamadığı belliydi.

Vi ellerini yumruk yaptı. İçindeki kıvılcım gürleyerek bir yangına dönüştü. Damarlarında kan değil de lav akıyordu sanki. Yataktan kalktı ve ayaklarını vura vura onun yanına gitti.

“Öncelikle bana ne yapıp ne yapamayacağımı söyleyemezsin.” Vi bir parmağını onun o yakışıklı yüzüne doğrulttu. “İkinci olarak... Ana adına, bana neler olduğunu bilen tek kişisin. O yüzden senin için ‘fazla’ endişeleneceğimden emin olabilirsin.”

İki parmağını aralarındaki boşlukta salladı. Taavin onların üzerinden Vi’ye baktı. Dudakları hafif bir tebessümle kıvrıldı.

“Bana karşı duyduğun şefkatin tamamen faydacılıktan kaynaklandığını öğrenem iyi oldu.”

“Bitirmeme müsaade etmedin.” Üçüncü bir parmak daha kalktı. “Ve... üçüncü olarak... S-seni önemsiyorum, Taavin,” dedi yumuşak bir ses tonuyla. Taavin’in gözleri hafifçe irileşti. “Konuşurken hem beni dinlediğini hem de dediklerimi tam olarak anladığını hissettiğim tek kişisin sen. Başına bir şey gelmesini istemiyorum.” Vi başını aşağı eğdi. “Babamı kaybetmiş olabilirim,” dedi nihayet yüksek sesle. “Seni de kaybetmek istemiyorum.”

“Babanı mı?”

“Öldüğünü ilan ettiler. Burasıyla Meru arasında kalan sulardaki korsanlar öldürmüştü.” Vi başını iki yana salladı. “Onu Kraliçe’yle beraber gördüğüm bir görünüm vardı ama ya dünya değiştiyse? Ya *ben* babamın ölümüne yol açacak bir şey yaptıysam?”

Vi başını kaldırıp ona baktı, ifadesinde bir şey arıyordu ama ne aradığını kendi de bilmiyordu. Elleri bir kez daha hareket etti ve parmakları farklı bir biçimde birbirine dolandı. Sanki hangi yöne hareket ederlerse etsinler ikisi de birbirlerine tutunmaktan vazgeçmek istemiyor gibiydi. Sonunda bu bağı bulmuşlardı... ya bir daha asla kuramazlarsa?

“Baban hakkında bilgi edinmeye çalışacağım. Ayrıca başka kader zirveleri de arayacağız — belki onu tekrar görürsün. Hemen umutsuzluğa kapılma.”

Vi yutkunup başıyla onayladı. Babasının hayatta olduğuna dair bir umut olduğu sürece güçlü kalacaktı. Cesedini ya da onu öldürdüğünü iddia eden kişiyi görene kadar babasının öldüğüne inanmayacaktı.

“Burada başka zirveler bulabilirim. Birkaç ay içinde Güney’e doğru yola çıkacağım... Yolda mutlaka birkaç zirve olmalı. Belki henüz çözemediğim ikisini de bulurum.”

Taavin hareketsizleşti ve gözleri hızla Vi’nin yüzüne çevrildi. Vi birisi tereddüt ettiği zaman yüzünün aldığı hâli iyi bilirdi. Hafifçe öne eğilip adamın kelimelerine dikkat kesildi.

“Bundan fazlasına ihtiyacımız var. En son görüne bakılırsa... Sanıyorum ki bu dünyayı kurtarmanın anahtarı boynundaki saatte saklı.”

“Ne?” Vi bir elini serbest bırakıp korumacı bir tavırla saatinin etrafına sardı. Taavin’in glifi saatin üzerinde parlıyor, parmaklarının arasından geçiyordu.

“Onu bana getirmen gerek.”

“Buradan öylece ayrılamam... Burada işler öyle yürümüyor,” diye fısıldadı Vi, onun Meru’daki Yargen’in Arşivleri’nde hapsediğini bilerek. “Halkıma karşı bir görevim var. Ve ailem, onlar burada, bu kıtada.”

“Eğer Raspian durdurulmazsa halkın ve ailen zaten kaybedilmiş demektir. Eğer orada kalırsan, elfin’ra seni ele geçirene kadar peşini bırakmayacak. Vi, Meru’ya gel.” Taavin parlak gözleriyle ona baktı. “Bu sırada babanla ilgili gerçeği de öğreneceğiz. Aynı zamanda Işıkkörme konusunda tamamen ustalaşacaksın. Hem belki beraber Raspian’ı tekrar hapsetmenin bir yolunu bulup dünyanın sonunu getiren salgını sonlandırabiliriz.”

Vi boğazını temizlemeye çalışarak yutkundu. Sesinin hissettiğinden daha cesur çıkmasını istiyordu, sinir bozukluğunun neden olduğu titremesini göz ardı etmek. Yargen’in Şampiyonu, Işıkkörücü, Solaris İmparatorluğu’nun Veliahtı. Vi nihayet konuştuğunda, söyledikleri bu unvanların hiçbirisiyle ilgili değildi.

Kısaca, “Evet,” diye fısıldarken, bunu yalnızca ama yalnızca kendisi için yapmıştı.

DIA'NIN HİKÂYESİ

ORMAN YILDIZI

Dia, kayan bir yıldızın Soricism'un en uzun ağacının dallarına takılmasıyla doğdu. O düşerken dallar salınıp titredi ve ona yaşamla fani bir beden bahşedildi. Derisi ağacın kabuğundandı ve saçlarında hâlâ ilahi yıldız tozunun ışıltısı vardı.

Hastaları iyileştirdi ve tanrıların ona bahşettiği bilgilerle Soricism'un ilk şifacılarına merhem, iksir ve zehir yapmak için toprağı nasıl kullanacaklarını öğretti. Tanrıça Yargen'in verdiği baltayla ağaç dallarını keserek şekillendirip onlara ilk gökyüzü şehirlerini nasıl kuracaklarını gösterdi ve o şehirleri neredeyse hiç çaba göstermeden yeniden inşa etti. Bütün Kuzey'in tatlı su kaynağı olan Io Gölü'nü oydu.

Ama zaman geçtikçe Dia kendini değişen insanlara yabancı hissetmeye başladı.

Onların büyüleri kendisinininkinden çok daha az etkiliydi; hatta bazıları hiç güçleri olmadan doğuyordu. Dia, halkının büyüünün devamlılığını sağlayacak bir yol bulmaya yemin etti. Tanrıların bilgeliğinin peşine düşmek üzere Shaldan Ormanları'nı arşınlamaya başlamadan önce halkına iki şey bıraktı.

İlki kızıydı, şimdi Ana Ağaç olarak bilinen ağacın tohumundan doğmuş ilk Şef.

İkincisi ise baltasıydı. Dia ayrıldığında kızı baltayı sakladı, anesi dışında kimsenin onu kullanacak kadar saf olmadığına yeminler etti – ne bedenene ne zihnen.

Bazıları Dia'nın ormanda tanrıların bilgeliğine eriştiğini ve hâlâ

orada dolaştığını söylüyor. Gücünün, hayatın mutlak zehrinin – ölümün– panzehrini bulacak kadar kudretli olduğunu.

En son biri onu gördüğünü iddia ettiğinde, Dia'nın hiç yaşlanmadığını dile getirmişti. Saçlarında hâlâ yıldızlar parlıyormuş, derisi de hâlâ tıpkı doğduğu ağaç gibi sıkı ve pürüzlüymüş.

TEŞEKKÜRLER

Adamım – Her şey sensin. İlhamım, dayanağım, esin kaynağım ve dünyalarımın temelisin. Yazma mağaramda geçirdiğim uzun saatler boyunca beni hayatta tutman gibi somut şeyleri de es geçmeyelim. Yalnızca fantastik dünyalardaki büyülü prenseslerin sahip olabileceğini düşündüğüm türden bir aşkı ve dayanağı benden esirgemediğin için teşekkür ederim.

Rebecca – Çalışma eşim, kelimenin tam anlamıyla öteki yarım-sın; sen ve ayırdığın sayısız saatler olmasa bu kitap kelimenin tam anlamıyla var olmazdı. Bu hikâyenin başlaması gereken o noktayı asla göremez, içeriğini oluşturamazdım. Bu sayfalarda sen de benimle beraber iz bıraktın ve daha iyi bir editör isteyemezdim. Seninle büyümeye devam etmek için sabırsızlanıyorum.

Anne ve Babam – Taslaklarımı defalarca okuduğunuz, kitaplarımı satın aldığınız, bitmek tükenmek bilmeyen desteğiniz ve bir yazarın ve bir kız evladın hayal edebileceği en iyi “yol arkadaşı” olduğunuz için teşekkür ederim.

Meredith – Bir kadeh şarap eşliğinde bu hikâye hakkında konuştuğumuz tüm o zamanlar... ve işte nihayet burada! Seni dünyalar kadar çok seviyorum, kardeşim.

Nick, Amanda ve Sabrina – Daha destekleyici ilk okurlar düşünemezdim. Tüm yardımlarınız ve sayısız revizyon boyunca gösterdiğiniz sabır için teşekkür ederim; bir de verimli olsun (hikâye gibi) olmasın (paranoyalarım gibi) pek çok konuda kafanızı şişirmeme ses çıkarmadığınız için.

Hetal, Jerrica ve Emmalee – Siz üçünüz benim yedek oyuncularımsınız; yeni bir soluk bulmamın imkânsız olduğundan en-

dişelendiğim zaman oyuna giren kişilersiniz. İlk okumalarınız ve geribildirimleriniz için çok teşekkür ederim. Sizlerin bakış açısı ve düşünceleri sayesinde kitabın taslaktan nasıl daha iyi olduğunu görebileceğinizi umuyorum.

Kat, Liz ve Amber – Benim nihai gözlerim olduğunuz için teşekkür ederim. Siz benimle yayımcılık hataları arasında duran son muhafızlarsınız.

Lux – Haftalarca süren yazma maratonlarımız bu kitabı hayata geçirdi. Yazdığım her kelimede yanımdaydın. Sen her yazarın düşlediği bir yazma arkadaşısın. Destekleyici ve yapıcısın ve depar atmam gerektiğinde her zaman oradaydın. En ihtiyacım olduğu zamanlardaki geribildirimlerin ve tezahüratların için teşekkürler.

Katie – Hikâye ve düzyazı hakkında yaptığımız her konuşmanın bana da çok faydası olduğunu umarım biliyordur. Okuyup fikirlerini paylaştığın için teşekkürler – ve bir kadının isteyebileceği en iyi arkadaş olduğun için.

Michelle – Bana yalnızca hikâye ve yazma açısından değil de ticari açıdan da yardımcı olduğun için çok teşekkür ederim. Kariyerim ve hikâyelerim senin içgörülerin sayesinde sonsuza dek değişti.

Susan – Sana arkadaşım diyebildiğim için her an minnet duyuyorum. Bana hem kişisel hem de profesyonel hayatımda sürekli yardım ettiğin için teşekkürler.

Kule Muhafızları – Ekibimdeki herkese yeterince teşekkür etmem imkânsız bence. Sizler sayesinde hikâyelerimi hayata geçirebiliyorum. Sizler sayesinde dünyaya açılıyorlar. Gerek kişisel gerek profesyonel anlamda bana pek çok açıdan destek olduğunuz için teşekkür ederim. Sizi ve yaptığınız her şeyi gördüğümü ve buna sonsuza dek minnettar olacağımı bilin.

Orijinal Fictionpress Okurlarım – Aranızdan bunu gören olacak mı bilmiyorum ama başından beri burada olanlardan biriyseniz, yıllar önce sizinle başladığım hikâyenin “ikinci kısmını” nihayet paylaşmanın heyecanını yaşıyorum. Daha o zaman bana inandığınız için teşekkürler, bu sayede şimdi size bunu verebiliyorum.

Diğer yazarlar, bloggerlar ve okurlar – Burada size isminizle hitap edemeyebilirim (çünkü isim hafızam berbat ve teşekkürler kısmı bir yere kadar uzayabilir). Ama gelen kutularınızda, sosyal medya akışınızda ve raflarınızda kendime yer bulduğum için ne kadar şanslı olduğumun farkındayım. Burada adınızın geçmemesi benim için önemli olmadığınız, desteğinizi görmediğim anlamına gelmez. Bu topluluğun bir parçası olmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim.

ELISE KOVA hep fantastik dünyalara ilgi duydu. Bir şekilde İş Yönetimi yüksek lisansı yapabilecek kadar gerçek hayata odaklanmayı başardıysa da hemen ardından kendi büyü sistemini yaratmak için en sevdiği yazma battaniyesinin altına kıvrıldı. Şu an Florida'nın St. Petersburg şehrinde yaşıyor ve yazmadığı zamanları video oyunları oynayarak, anime izleyerek ya da okurlarıyla sosyal medya üzerinden sohbet ederek geçiriyor.

GÜCÜNÜN FARKINDA OLMAYAN BİR PRENSES, KADİM SIRLARI BİLEN BİR YABANCI, KADERLERİNİ BİRBİRİNE BAĞLAYAN BİR SAAT

Vi Solaris, neredeyse hiç görmediği bir imparatorluğun vârisiydi. Aldrik ve Vhalla, barışı sağlamak için kızlarını on dört yıl Kuzey'in vesayetine bırakmak zorunda kalmıştı. Bütün kıta ölümcül bir salgının pençesinde kıvranırken üç yıl daha geçmiş, Veliht Prenses de evine gönderilmemesinin gerçek sebebinin büyüsunü kontrol edemeyişi olmasından korkmaya başlamıştı.

Fakat büyüsi aslında hem çok güçlü hem de çok beklenmedikti ve açığa çıkarsa onun tahttaki hakkına bile mal olabilirdi.

Büyüsünün sınırlarını öğrenmeye uğraşırken, gizemli bir yabancıyla arasında bir bağ olduğunu keşfetmişti. Bilmediği dünyanın sırlarına ulaşmasını sağlayacak anahtar ellerindeydi ancak bilginin bedeli çok ağırdı.

Vi hayatının en zor seçimini yapmak zorundaydı: Kuralına göre oynayıp tahta geçmek ya da dünyayı kurtarmak uğruna yasalara karşı gelmek.

“Elise Kova, insanı bir anda içine çeken ve daha fazlasını
arzulamanıza neden olan inandırıcı dünyalar
kurmakta usta.” —CORA CARMACK

